

Long Lâu Yêu Quạt

Contents

Long Lâu Yêu Quạt	1
1. Chương 1: Bức Tường Sát Nhân	2
2. Chương 2: Vương Mộ Kinh Hồn	5
3. Chương 3: Âm Mưu Giết Người Lăn Lướt	9
4. Chương 4: Tiếng Súng Nơi Đất Khách	13
5. Chương 5: Gặp Gỡ Ở Vùng Đất Chết	16
6. Chương 6: “bánh Chưng” Xuất Hiện	21
7. Chương 7: Vọng Long Mê Quan	25
8. Chương 8: Thật Giả Lẫn Lộn	29
9. Chương 9: Hung Thi Ở Tòa Lâu Đài Đen	33
10. Chương 10: Chân Núi Phượng Hoàng	37
11. Chương 11: Sườn Núi Rồng Nằm	41
12. Chương 12: Mật Đạo Âm Thi	45
13. Chương 13: Khách Không Mời Mà Tới	50
14. Chương 14: Âm Binh Giáp Đồng	53
15. Chương 15: Thấy Ma Trẻ Em Và Ao Máu	57
16. Chương 16: Bàn Tay Hổ Phách	62
17. Chương 17: Hắc Ngọc Huyết Nhĩ	66
18. Chương 18: Tể Quan Nghi Vãn	71
19. Chương 19: Chu Tước Đầu Giang	75
20. Chương 20: Quý Cung Liên Hoàn	80
21. Chương 21: Hung Tinh Tìm Thịt	85
22. Chương 22: Lưỡi Dao Hình Trăng Non	88
23. Chương 23: Sát Khí Ngút Trời	93
24. Chương 24: Tiên Cảnh Đoạt Mệnh	98
25. Chương 25: Huyết Chiến Cường Tần	103
26. Chương 26: Tuyết Sơn Tình Thâm	106
27. Chương 27: Người Lùn Mặt Phấn	110
28. Chương 28: Lạc Lối Trong Bức Tranh Cổ	113
29. Chương 29: Trôi Nổi Giữa Vực Sâu	116
30. Chương 30: Phượng Múa Lầu Rồng (kết Thúc)	120

Long Lâu Yêu Quạt

Giới thiệu

“Ngày gió lớn nổi lửa, đêm trăng đen giết người. ”Những ngôi mộ cổ với vô số chạm bẩy bí ẩn cùng m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/long-lau-yeu-quat>

1. Chương 1: Bức Tường Sát Nhân

Vào những năm hai mươi của thế kỉ hai mươi, nằm dưới chân núi Yến là Dương thôn – một thôn làng hết sức bình thường, không có gì đặc biệt.

Lúc hoàng hôn, mây nhuộm đỏ rực bầu trời. Trong ráng chiều đỏ thắm ấy, mây đen xuất hiện mỗi lúc một dày hơn, vùn vụt trên bầu trời Dương thôn.

Khi trời tối hẳn, gió bắt đầu nổi lên, mưa lớn ầm ầm kéo đến, tất cả đều xảy ra hết sức bất ngờ, hơn nữa còn vượt quá mức bình thường. Các vị cao niên trong thôn nhìn lên bầu trời đen kịt không trăng không sao đều than lên rằng: “Đó là ông trời đang khóc đấy, Dương thôn sắp xảy ra chuyện rồi...”

Long lâu yêu quái

Tục ngữ có câu: “Ngày gió lớn nổi lửa, đêm trăng đen giết người”, từ xưa tới nay đều là thời điểm thích hợp cho những chuyện không hay xảy ra.

Vừa lúc đó có hai tên trộm đang nấp bên ngoài Từ đường nhà họ Dương, âm mưu vào vét sạch những đồ quý giá trong đó.

Từ đường của Dương gia là toà nhà lớn nhất trong Dương thôn, lúc ban đầu vốn không phải là từ đường. Nghe các vị cao niên kể lại, vào thời vua Gia Khánh nhà Thanh, giặc cướp hoành hành dữ dội. Trong một lần quan quân triều đình đi tiêu trừ giặc cướp, Dương thôn hết bị quan binh lại đến giặc cướp tàn phá, mười nhà thì mất chín, nhà nào cũng có tang, họ nào cũng có tiếng khóc. Thê thảm nhất là nhà của trưởng thôn Dương Bình Như, già trẻ trai gái không còn ai sống sót, toàn bộ đều chết thảm dưới gươm đao. Cửa cải tích lũy trong nhà hàng mấy trăm năm cùng toàn bộ thi thể đều biến mất không dấu vết, chỉ còn lại một sân đầy máu tươi, khiến cả mặt đất biến thành màu đỏ thẫm. Máu ngấm cả vào khe nứt trên nền đá xanh. Những người còn may mắn sống sót trong thôn, khi nhìn thấy cảnh tượng bi thảm này đều cảm lạnh không nói lên lời...

Sau trận loạn lạc kể trên, khắp Dương thôn chỉ còn là một đồng trống, oán khí ngút trời, đêm đêm tiếng khóc ai oán không ngừng vang lên. Về sau, mọi người trong thôn quyết định phá căn nhà của Dương gia đi xây lại từ đầu, chuyển thành Từ đường, quanh năm tẻ lẽ, hương khói không lúc nào ngừng, âm khí cũng dần dần biến mất, mọi chuyện xảy ra trong Dương gia mới dần rơi vào quên lãng.

Nhưng hai tên trộm đang trốn bên ngoài Từ đường lại chưa hề quên chuyện này. Cả hai đều không phải là người họ Dương mà là những kẻ độc thân phiêu bạt từ nơi khác đến. Từ lâu chúng đã nhắm vào ngôi từ đường cổ này, cho rằng những đồ châu báu đã biến mất kia chắc đều được chôn ở một góc nào đó trong từ đường, bèn nhân cơ hội thời tiết bất thường này bắt tay hợp tác, thề rằng nhất định phải vào đây khoảng một mẻ.

Hai tên trộm đang nấp trong góc chết của bức tường chờ đợi. Ánh chớp trắng xóa loé lên chói mắt làm chúng không dám manh động, đành nằm im chờ thời tiết bất thường sấm vang chớp giạt này dịu bớt đi mới ra tay, nếu không lỡ mà để người trông coi từ đường bắt được thì những hình phạt nghiêm khắc của thôn cũng đủ để chúng hối hận vì đã được sinh ra trong cõi đời này.

Trong màn đêm đen kịt, gió mưa sấm chớp dường như cũng đã mệt rồi, cùng với một tiếng sấm kinh thiên động địa là ánh chớp chói loá, soi rõ cả toà từ đường sừng sững. Vương Bảo Sơn không giấu nổi lo sợ, khẽ thì thào: “Tam Hùng, hay là... chúng ta về thôi... Thời tiết này thật... thật là... đáng sợ quá”. Không hiểu do nghĩ đến những vết máu còn lưu lại trong từ đường hay những thi thể đã mất tích một cách bí ẩn mà Vương Bảo Sơn thấy toàn thân ngứa ngáy, ngay cả da đầu cũng thấy tê tê rất khó chịu, miệng khuyên Lưu Tam Hùng mà lời nói cứ run lên bần bật.

“Thôi đi, đâu phải lần đầu tiên làm mấy việc này, đừng có làm phiền tao nữa!” Lưu Tam Hùng tuy nhìn qua có vẻ vai u thịt bắp, nhưng kì thực là một kẻ mưu mẹo đầy người, nhanh trí và nhạy bén. Hắn mặc một bộ quần áo liền màu đen, chỗ nào cũng có túi, trong mỗi túi đều là công cụ chuyên dùng để đào tường khoét vách. Không cần biết có dùng đến hay không, Lưu Tam Hùng chỉ cần hơi thấy do dự là cứ mang cả đi cho chắc ăn.

Mưa gió đã hơi ngớt, Lưu Tam Hùng đang suy tính xem có nên ra tay hay không thì thấy Vương Bảo Sơn trở mặt nhìn về phía đằng sau lưng mình, mồm há hốc, mặt mũi méo xẹo! Lưu Tam Hùng chợt thấy lạnh sống lưng, lẽ nào gặp phải bọn hắc hung hay thi sát hồi hám gì ư? Nếu trong từ đường lại có những thứ này thì hôm nay chắc hẳn phải xuống gặp Diêm Vương rồi!

Vương Bảo Sơn chộp lấy cổ tay Lưu Tam Hùng, giọng hỗn hển như người sắp chết: “Tam Hùng! Mẹ nó chứ, mày mau nhìn xem! Trên bức tường... trên bức tường trước cổng kia không phải có một đứa con gái hay sao?”

Lưu Tam Hùng bất giác quay đầu lại nhìn, lập tức thấy cảm giác lạnh buốt chạy dọc sống lưng.

Bức tường trước cổng mà Vương Bảo Sơn đang nói tới vốn là một bức tường màu trắng thường được các gia đình giàu có xây đằng sau cổng nhà, bốn phía cao to, bên trên chạm khắc từ mái hiên cho đến tận chân tường, mới nhìn thì tưởng dùng để ngăn cách giữa nhà trong và sân bên ngoài, nhưng kì thực còn có ý nghĩa nhằm ngăn cản tà ma yêu quái từ bên ngoài xông thẳng vào nhà.

Bức tường trước cổng này Lưu Tam Hùng và Vương Bảo Sơn vẫn thường nhìn thấy, xưa nay chưa từng để ý tới, thậm chí đã từng đi tiểu bậy vào đó. Nhưng lúc này trên bức tường đó, dưới những ánh chớp sáng loá liên tiếp làm chói mắt, ở giữa khe tường lại có một bóng đen đang đứng nghiêng người, nhìn kiểu tóc thì rất giống một thiếu nữ dân tộc Mãn triều nhà Thanh. Bóng đen đó đang chậm chậm cúi xuống, hai tay giơ ra phía trước. Cùng với động tác cúi lưng này, cái bóng đáng sợ đó dường từ bức tường cứ kéo dài ra mãi, từng chút một tiến lại gần chỗ góc tường nơi Lưu Tam Hùng và Vương Bảo Sơn đang ẩn nấp, giống như sắp sửa phá vỡ bức tường để chui ra ngoài.

Lưu Tam Hùng vốn là một kẻ can đảm bèn vội vàng lấy từ trong túi áo ra mấy thứ đồ ô uế khua khua trước mặt. Khi hắn nhìn lại cái bóng đen người con gái triều Thanh đó thì thấy cô ta dường như bị giật mình kinh hãi, một lát sau những đồ trang sức dính trên đầu cô ta khẽ lay động. Lưu Tam Hùng lập tức cảm thấy gót chân mình bị một bàn tay lạnh như băng tóm lấy, giật mạnh một cái rồi ra sức lúi vào phía trong bức tường.

Lưu Tam Hùng lúc này đã không còn can đảm được nữa, bám chặt lấy Vương Bảo Sơn: “Mau... người anh em mau giữ lấy tôi...”

Vương Bảo Sơn đã sợ hãi đến ngất người ra, làm sao còn giữ nổi hắn nữa!

Dường như nghe có tiếng cười khúc khích, rồi một luồng gió lạnh toát thổi đằng sau gáy, Lưu Tam Hùng thấy tê tê hai bên thắt lưng, cảm giác toàn thân hơi lạnh lạnh mà lại được thả lỏng, bàn tay tóm chặt gót chân mình hình như đã rời xa ra thì phải?

Có chuyện gì xảy ra vậy?

Đôi mắt Lưu Tam Hùng bất chợt nhìn xuống phía dưới thì thấy cơ thể mình đang dần dần bị kéo ra!

Toàn thân mỗi lúc một lạnh hơn, mỗi lúc một tê hơn, cuối cùng mất luôn cả ý thức, đến phút cuối trong đầu Lưu Tam Hùng chỉ còn lại một chút cảm giác như vậy mà thôi.

Vương Bảo Sơn lúc này đã mất hết hồn vía, chỉ biết giương mắt nhìn thi thể của Lưu Tam Hùng bị kéo dài ra và mỏng dần đi, cho đến tận lúc bàn tay đang nắm lấy áo của mình cũng trở nên mỏng dính. Trên mặt đất chỉ còn sót lại một bộ da người trong đồng quần áo, còn phần xương thịt vốn nằm bên trong bộ da kia đã bị lột dần dần từ gót chân, giờ chỉ là một khúc thịt đỏ lôm, đôi chỗ còn thấy cả những khúc xương trắng hếu, hiện đang bị kéo dần vào bên trong bức tường, cảm giác ghê sợ không gì tả nổi. Vương Bảo Sơn thậm chí còn nhìn thấy từng thớ thịt đỏ lôm vẫn còn đang cử động. Lúc này, sự sợ hãi đã vượt quá mức chịu đựng, hắn liền hét lên một tiếng kinh hoàng, cũng chẳng còn quan tâm đến việc người trông coi từ đường có nghe thấy hay không nữa, rồi bán sống bán chết chạy khỏi từ đường, vừa chạy vừa kêu la thảm thiết!

Cuộc chạy trốn và tiếng hô hoán của Vương Bảo Sơn đã đánh thức tất cả mọi người trong Dương thôn, đám thanh niên gan dạ chú ý lắng nghe cũng chỉ thấy hắn liên hồi hét lên: “Bức tường! Bức tường! Bức tường giết người!”

Lúc trời sáng, có người phát hiện thấy hắn đã chết đuối trong con mương ở đầu thôn. Những người hiếu kì trong thôn đổ xô đến từ đường tìm hiểu cũng chỉ nhìn thấy một bộ da người trông không trông như một cái túi thủng đang nằm phơi trên mặt đất, không thể nhận ra là ai. Những vị cao niên trong thôn chỉ biết tụ tập lại với nhau mà kêu than rằng: “Gây nghiệp chướng rồi! Con quái vật ăn thịt nhà họ Dương lại xuất hiện rồi...”

Từ hôm đó, trong Dương thôn không còn ai dám bén mảng đến từ đường vào buổi tối nữa, cho dù là ban ngày đi qua cũng rảo bước thật nhanh. Ngay cả người trông coi từ đường cũng đã chuyển về nhà, cho dù mọi người nói thế nào cũng không chịu ở lại đó trông đêm nữa.

Thế nhưng trong Dương thôn vẫn còn đám thanh niên không tin vào những chuyện ma quỷ, trong số đó có một người tên Dương Thế Dũng là can đảm nhất, bị câu chuyện này làm cho máu nóng sôi lên sùng sục, từ hôm đó bắt đầu để ý, chuẩn bị rất nhiều những thứ đồ ồ ề chuyên dùng để trấn áp tà ma. Anh ta chọn những đêm mưa gió không trăng, ngồi đợi ở gần bức tường trước cổng từ đường, lòng đầy hi vọng sẽ một tay giết chết quái vật, tìm được châu báu, nhưng suốt hai tháng trời ngồi rình không biết bao nhiêu lần mà không hề thấy chuyện dị thường nào xảy ra.

Đêm nay trời tối đen như mực, lại thêm sấm chớp đùng đùng, mưa như trút nước, Dương Thế Dũng dự định đây là lần cuối cùng đi theo dõi, không ngờ cuối cùng cũng đã phát hiện, và cũng không ngờ đến việc sẽ bị một trận sợ mất mật. Trên bức tường trước cổng đó quả thật có một người con gái Mãn Thanh đang chậm chậm cúi xuống, dường như sắp sửa phá vỡ bức tường mà chui ra đến nơi rồi. Thế nhưng do đã có sự chuẩn bị tâm lý từ trước, sau phút đầu sợ hãi, Dương Thế Dũng bắt đầu cẩn thận quan sát cái bóng đen của người con gái đó, tất cả những hành động đó rốt cuộc là đang diễn trò ma quỷ gì?

Sau khi quan sát tỉ mỉ, Dương Thế Dũng nhận ra cái bóng đen này cứ sau một khoảng thời gian cố định lại lặp lại động tác chậm chậm cúi xuống. Chỉ có duy nhất một động tác này, chỉ là cúi xuống... biến mất... xuất hiện... cúi xuống... lại biến mất..., không còn gì khác cả.

Dương Thế Dũng suy nghĩ một hồi, cuối cùng cũng phát hiện ra chút manh mối.

Thì ra cô gái triều Thanh này chỉ xuất hiện mỗi lần có ánh chớp lớn, mà mỗi lần xuất hiện chỉ cúi xuống theo một hướng cố định. Khi ánh chớp qua đi, bóng đen cũng mờ dần rồi biến mất hẳn.

Dương Thế Dũng nghĩ mãi mà vẫn không ra: Cô gái này cúi lưng xuống để làm gì? Góc chân tường phía bên trái rốt cuộc có cái gì? Lẽ nào thần thánh trên trời chỉ dẫn cho ta ở đó có giấu bảo vật gì chăng?

Dương Thế Dũng không làm thì thôi, chứ đã làm thì phải làm đến cùng, bèn men theo hướng mà người con gái đó cúi xuống, lấy ra một chiếc xẻng bắt tay vào đào. Loại xẻng này trên tay cầm có một cái bánh răng, tốc độ đào nhanh hơn xẻng thông thường rất nhiều, vô cùng tiện dụng.

Khi mới bắt đầu, bên dưới lớp đất mỏng đều là cát, tiếp tục đào đến gần nửa canh giờ sau vẫn chỉ toàn thấy cát là cát, lại tiếp tục đào sâu đến hơn hai mét nữa thì thấy xuất hiện một đồng giun màu trắng bò lổm ngổm. Dương Thế Dũng chần chờ một lát, bắt đầu hoài nghi phán đoán của bản thân, thử đào thêm

một lát nữa thì lưỡi xẻng bị một lực hút rất mạnh hút chặt lấy, rút cũng không ra, suýt chút nữa thì ngay cả người đào cũng bị hút vào đó!

Bên tai lại nghe văng vẳng tiếng cười khúc khích, giống như tiếng trẻ con khóc đêm, lại giống tiếng một loài giun nào đó đang đào đất. Dương Thế Dũng thấy toàn thân lạnh buốt, sờn cả gai ốc bèn dừng lại không dám đào tiếp nữa, cái xẻng có bánh răng phải vất vả chế tạo ra cũng vứt bỏ không cần nữa, vừa trèo lên vừa thở hổn hển, trong lòng thầm nghĩ chỗ báu vật này chắc nuốt một mình không trôi rồi, chỉ bằng đợi đến ban ngày gọi vài người nữa tới cùng nhau đào thì hơn!

Sau khi vất vả lấp trở lại chỗ đất cát đã đào lên, Dương Thế Dũng mệt tới mức không cử động nổi nữa, ngồi bên miệng hố nhìn lên bầu trời. Trời sắp sáng rồi mà mưa vẫn chưa có vẻ gì là muốn tạnh cả.

Ngay lập tức lại có một ánh chớp rạch ngang trời, Dương Thế Dũng tròn mắt mà không dám tin nữa, thì ra trong tay của cái bóng cô gái trên bức tường không phải để không mà là đang cầm một....

2. Chương 2: Vương Mộ Kinh Hồn

Liên tiếp mấy ánh chớp rạch ngang màn đêm, ánh sáng trắng lóa soi rõ như ban ngày. Dương Thế Dũng đã nhìn ra người con gái đang cầm trong tay một cái tráp dài bốn cạnh, chậm rãi nhét cái tráp vào dưới góc tường. Đang muốn cố gắng nhìn kĩ hơn một chút thì cái bóng đó đã khúc xạ xuống mặt đất, chỉ có thể nhìn thấy cái nắp tráp hơi động đậy, còn bên trong đựng cái gì thì không tài nào biết được.

Trời đã sắp sang tối, Dương Thế Dũng không dám nán lại nữa bèn vội vàng đánh dấu qua loa lên bức tường, mệt mỏi đến mức vừa về gần nhà đã lăn ra ngủ.

Sau một đêm mưa to gió lớn, có lẽ buổi sáng sớm trong thôn phải rất an lành, nhưng cả Dương thôn lại đang sôi lên sùng sục, rất nhiều già trẻ trai gái đều mang theo gậy gộc cuộc xẻng, sầm sập kéo đến từ đường để phá bỏ bức tượng kia, bởi nhiều người trong đêm nghe thấy những âm thanh kì quái phát ra từ trong từ đường. Đó là những tràng cười ha ha không dứt của ma quỷ.

Người ta thường nói: “Quý áo đỏ, xác chết mặt cười, thà nghe quỷ khóc còn hơn nghe quỷ cười”. Câu này có nghĩa là nếu gặp phải xác chết mặc áo màu đỏ thẫm hay tang phục tuyền một màu hoặc xác chết biết cười thì đều là những điềm đại hung, bởi quỷ khóc thì ở nhiều nơi cũng có, có người còn nhầm lẫn tiếng mèo kêu sột sột với tiếng quỷ khóc, thông thường đều không có gì phải đề phòng. Nhưng đáng sợ nhất là nghe tiếng quỷ cười như đang vui mừng trước tai họa của người khác, bởi chỉ có những loài ác quỷ, hung quỷ, sát quỷ mới biết cười thành tiếng.

Khi nhiều người đều nghe thấy tiếng quỷ cười thì nơi đó chắc chắn sẽ xảy ra tai họa lớn, thêm vào đó gần đây Dương thôn lại có hai người khác bị chết tại đây, trước lúc chết còn lấy hết hơi sức ra kêu lên rằng bức tường giết người, bởi vậy không ít người đều cho rằng do bức tường trước cổng trong từ đường đang tác oai tác quái!

Đến trước buổi trưa, gần như toàn bộ thanh niên trai tráng trong làng đều đã tụ tập ở từng đường, nghe theo sự bố trí của vị tộc trưởng cao tuổi, chuẩn bị chờ đến lúc giữa trưa khi dương khí mạnh nhất thì mọi người cùng nhau ra tay phá bỏ bức tường này. Bên cạnh đó các chị em phụ nữ còn chuẩn bị rất nhiều những đồ dơ bẩn, bao gồm máu chó đen, đầu gà trống đen, móng lừa đen. Một khi đã có những đồ dơ bẩn này thì cho dù là thần tiên hay ma quỷ cũng phải bó tay chịu chết mà thôi!

Thật đúng là người đông thì thế mạnh, trong lúc mọi người đang bàn tán sôi nổi, buổi trưa cũng đã sắp đến rồi. Đợi đến lúc Dương Thế Dũng bị những tiếng ồn ào này làm tỉnh giấc, vội vàng lao đến nơi thì mọi người dưới sự chỉ huy của tộc trưởng đã dỡ bỏ phần mái hiên của bức tường xuống rồi. Lúc này mọi người mới nhận ra bên trong bức tường trống không, chỉ là do bức tường rất dày, có đến ba tầng gạch Lâm thanh trước sau hết sức kiên cố. Dương Thế Dũng không lo lắng nữa, sự việc đã đến nước này rồi thì cứ dỡ xuống!

Thừa lúc mọi người còn đang bận hò hét ồn ào, không ai chú ý, Dương Thế Dũng bèn lấy một chiếc máy khoan đá, dựa theo kí hiệu đã đánh dấu đêm hôm trước ra sức để khoan. Quả nhiên đằng sau lớp gạch đều rỗng không, cấu tạo giống với phần bức tường phía trên, thò tay vào khu vực khoảng một hồi thì lôi ra được

chiếc tráp hình chữ nhật, nhìn có vẻ cũng là cổ vật, bên ngoài đen bóng khắc vô số những hoa văn hình đám mây ba góc màu đen, nặng trĩu mà cũng không biết được là cổ vật triều đại nào.

Người dân trong thôn nhìn thấy đào được cổ vật thì đều hết sức vui mừng liền vây kín xung quanh cái tráp, hết người này sờ đến người kia mớ mà cũng không nhìn ra được là đồ vật gì. Tộc trưởng vẫn là người học sâu biết rộng, đến xem cẩn thận rồi nói: “Không sai, đây đúng là cổ vật, lúc ta còn nhỏ đã từng nhìn thấy loại hoa văn này. Trước đây trong thôn cũng đã từng đào được, tất cả đều bị quan binh mang đi mất, nghe nói là đồ vật của vua Yên thời chiến quốc”

Vừa nghe thấy đồ vật của nhà vua, Dương Thế Dũng cũng há hốc lên, cầm lấy cái tráp lắc qua lắc lại thấy tiếng kêu leng keng bên trong. Trong đó chắc chắn là vật gì bằng kim loại rất nặng, bèn tìm một cái đục nhỏ cạy từng tí một. Một tiếng “bình” vang lên, cái tráp bị tách ra làm hai, bên trong rơi ra một thanh kiếm cổ màu đen bóng, còn có một cuộn giấy da cừu viết dày đặc những chữ là chữ.

Cẩn thận quan sát thanh kiếm cổ màu đen, Dương Thế Dũng nhận thấy trên thân kiếm thấp thoáng có một chất lỏng màu đỏ đang chuyển động, dường như ẩn giấu vật gì. Người dân trong thôn vô cùng sợ hãi, chẳng lẽ lại là yêu quái gì đây! Có người nhớ lại bộ da người trống rỗng của Lưu Tam Hùng bèn sợ hãi chạy nấp đằng sau đám đông.

Cùng với việc dòng chất lỏng trên thanh kiếm chuyển động ngày càng nhanh, bên tai cũng nghe thấy những tiếng ầm ầm vọng đến mỗi lúc một rõ rệt, Dương Thế Dũng có chút sợ hãi, cũng không dám chần chừ nữa liền vớt thanh kiếm xuống rồi nhét cuộn giấy da cừu ôm vào lòng, lén vào giữa mấy người dân trong thôn vẫn đang ngây ra vì hoang mang sợ hãi rồi lui về phía sau. Chỉ nghe thấy âm thanh văng vẳng càng lúc càng rõ, từ trên thân kiếm đột nhiên xuất hiện mấy giọt nước nhỏ, lúc tan lúc hợp, sau đó từng giọt bắn tóe ra, kết lại thành một đám hơi nước màu đỏ thẫm lơ lửng trên đầu mọi người.

Đám hơi nước quái dị ngày càng đặc hơn, có một số kết lại thành giọt đậu lên vai áo, lau cũng không sạch, phát ra ánh sáng lấp lánh, từng giọt tròn xoe long lanh rất đẹp mắt, Dương Thế Dũng trốn đằng sau đám đông không há hốc ngạc nhiên như những người khác mà mở cuộn giấy da cừu ra xem xét cẩn thận. May mà trong đó không phải dạng văn chương cổ, dường như khi viết hết sức vội vàng, lời lẽ rất dễ hiểu, đại ý nội dung là: “Gia tộc của Dương Bình Như từ xưa tới nay luôn nắm giữ một bí mật, đó chính là bên dưới bức tường trước cổng này có thông với một ngôi mộ cổ của nước Yên, người nằm trong mộ chính là Đan thái tử của nước Yên thời Xuân thu Chiến quốc.”

Cuối thời Chiến quốc, Kinh Kha hành thích Tần Vương thất bại, Yên vương lấy một người giả làm thái tử, chặt đầu mang lên dâng Tần vương nhưng cũng không làm bớt đi cơn giận của Tần vương. Sau khi Yên vương bị đánh bại thì chạy trốn sang Liêu Đông, trước lúc đi trốn còn cầm giận thái tử Đan, đem chôn sống thái tử trong lăng mộ vốn chuẩn bị sẵn cho bản thân từ nhiều năm trước. Đồ tày tã chính là vật mà Kinh Kha đem tặng cho thái tử, đó là thanh kiếm đen luôn đeo bên mình đã giết không biết bao nhiêu người.

Đến thời Tam quốc, Tào Tháo lập một đội chuyên đi đào trộm mộ để bổ sung vào quân lương, lập ra chức Phát Khâu trung lang tướng và Mô Kim Hiệu Úy chuyên lo việc đào mộ, đào bới khắp cả một vùng phía Bắc.

Tổ tiên nhà họ Dương có một người tên gọi là Dương Dân Vinh, chính là một viên Phát Khâu trung lang tướng dưới trướng của Tào Tháo. Sau khi ông ta đào được thanh cổ kiếm này của Kinh Kha thì không rõ tung tích, cho đến tận cuối triều Thanh mới thấy xuất hiện đời con cháu là Dương Bình Như ở thôn họ Dương này, Dương Bình Như sau khi có được thanh cổ kiếm này giống như có được báu vật, tìm hiểu mới biết thanh kiếm được làm từ một khối sắt thiết tự nhiên, chỉ là không biết do duyên cớ gì vẫn có một lượng từ tính của sắt nhất định.

Chú thích: Văn thiết: thiên thạch, thường chứa nhiều chất khác rơi từ trên không trung xuống

Không được bao lâu thì thời thế loạn lạc, trong lúc quan binh nhà Thanh và giặc cướp giao tranh, thanh bảo kiếm của Dương gia khó lòng mà giữ được. Dương Bình Như thấy sự việc cấp bách bèn vội vàng viết ra những bí quyết trộm mộ gia truyền và cả lai lịch của thanh kiếm này, rồi giao cho con gái đem cất giấu ở bên trong bức tường.

Điều làm Dương Thế Dũng thấy hứng thú chính là trong cuộn da cừu này còn miêu tả việc Dương Bình

Như đã mấy lần tìm cách vào mộ của Yên vương, đã nắm được mấy phần cấu tạo của huyết mộ... Khi đó, Yên vương cho đào một cái hố sâu đến gần bốn mươi trượng dưới lòng đất, số đất đào lên tất cả đều được huyển đi chỗ khác, sau đó lại dùng cát lấp vào. Tất cả chỗ cát này đều đã được xử lý bằng cách chà xát và ngâm thuốc độc, bao nhiêu năm cũng không thể ẩm ướt vón cục, tính lưu động cực kì cao. Làm như vậy là nhằm đề phòng những kẻ đào trộm mộ, bởi trong quá trình đào trộm mộ, nếu đào phải cát chảy thì ngay lập tức hố đào sẽ bị cát chảy vào lấp đầy, nếu không bị ngạt chết thì cũng bị trúng độc mà chết. Chỉ có điều là Dương Bình Như không tài nào hiểu nổi trong vòng chu vi mấy dặm xung quanh lăng mộ của Yên vương còn bày bố mấy cái giếng đứng sâu tới mấy chục trượng, không biết là nhằm mục đích gì.

Trang cuối cùng trong cuộn giấy da có viết thêm vài dòng suy đoán, cho rằng năm xưa tổ tiên Dương Dân Vinh đã nảy ra sáng kiến, từ bên cạnh đào sâu xuống tới mấy chục trượng bên dưới lăng mộ, sau đó lại đào xuống bên dưới một cái giếng đứng cực kì sâu nhằm dẫn cho cát chảy xuống đó, tạo thành một địa cung từ dưới hướng lên trên dẫn vào trong mộ thất, nhưng gặp phải nguy hiểm khôn cùng, chỉ lấy được thanh cổ kiếm này thì phải vội vàng rút lui, suy đoán rằng thanh kiếm này chính là pháp khí dùng để chế ngự nguy hiểm. Trước khi tìm ra cách sử dụng thanh cổ kiếm này thì tuyệt đối không được đào đổ bức tường trước cổng.

Dương Thế Dũng đọc xong thì thấy lo lắng không yên. Một cái huyết mộ mà phải tốn nhiều công sức như vậy, rốt cuộc bên trong chôn giấu những thứ gì đây? Phần cuối của cuộn giấy da là một số bí thuật của việc trộm mộ, lời lẽ rất rối rắm khó hiểu, Dương Thế Dũng cũng không còn tâm trí đâu mà xem nữa, bèn tiện tay giấu vào trong người.

Lúc đó, đám hơi nước màu đỏ phía trên thanh kiếm đã ngày càng dày đặc, phủ một màu đỏ thẫm lên cả bức tường, hơn nữa còn không ngừng lớn dần lên...

Bất ngờ bức tường đột nhiên sụt xuống một nửa trước con mắt của tất cả mọi người. Cùng với tiếng kêu phát ra từ thanh kiếm ngày càng lớn, cả bầu trời phía trên từ đường cũng xuất hiện mây đen dày đặc, từng cụm từng cụm kết thành một núi mây, lại có vài dải mây đen vây xung quanh, đỡ núi mây bay dần lên cao, dường như muốn giải thoát tất cả những địa khí đã dồn nén dưới lòng đất cả mấy nghìn năm nay. Đáng tiếc là hiện tượng thiên nhiên bất thường sắp sụp xuống đầu này lại không được ai chú ý tới.

Trong lúc bức tường sụt xuống, có mấy sợi thịt màu đỏ sẫm âm thầm xuất hiện từ trong chỗ cát chảy, thoát ẩn thoát hiện bò ra bên ngoài, mấy người dân trong thôn không hiểu biết vừa chạm vào một cái lập tức toàn thân biến thành màu đỏ như máu, bốc mùi thanh tươi, trong chớp mắt toàn bộ cơ thể chỉ còn lại một bộ xương khô. Đợi đến lúc những tiếng kêu thảm thiết hết đợt này đến đợt khác qua đi thì những xác chết của đám dân thôn nằm la liệt trên mặt đất.

Trong tình thế nguy cấp, Dương Thế Dũng bèn chộp lấy thanh hắc kiếm, hướng về phía mấy sợi thịt đang bò tới, chỉ nghe thấy “uỳnh” một tiếng thật lớn, hắc kiếm gần như bay ra khỏi tay, còn đám sương mù màu đỏ phía trên thanh kiếm đã lớn gấp mấy lần, úp chụp lên Dương Thế Dũng và mấy người xung quanh. Mà mấy sợi thịt kia dường như chịu khuất phục trước đám mây đỏ này, vội vàng lẩn trốn. Số người sót lại vội vàng chạy đến phía bên kia cái lồng mây, sợ hãi nhìn ngang ngó dọc không biết những sợi thịt kia đang trốn ở đâu.

Cuối cùng thì bức tường trước cổng cũng đã sụt hẳn xuống lớp cát mịn, trên mặt đất chỉ còn lại một cái hố đen khổng lồ. Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, không ai biết tiếp sau đây còn xảy ra chuyện gì đáng sợ nữa hay không? Bàn tay đang cầm kiếm của Dương Thế Dũng rung lắc bầy, không biết thanh hắc kiếm này còn có thể giữ được bao lâu.

Thời tiết kì lạ phía trên từ đường vẫn đang tiếp tục, mây mỗi lúc một đen hơn, từng cuộn từng cuộn kết thành ngọn núi mây không ngừng bay lên cao, bầu không khí giống như khí trời sắp có mưa to bão lớn, nổi lên mùi máu và mùi thanh lợm giọng. Cuối cùng cũng có người chú ý đến tất cả những việc này nhưng đã muộn.

Những người dân đến phá bức tường trong từ đường chết đến quá nửa, bức tường tuy biến mất không dấu vết nhưng nguy cơ còn rình rập khắp nơi. Mặt đất chỗ nào cũng bị cát bao phủ bởi cát mịn, chỗ nào cũng đang nổi bong bóng. Dường như có một thứ gì đó đang thổi ở bên dưới, thổi ra một cái lỗ nhỏ, phun ra một ít cát, rồi lại chuyển sang chỗ khác, không ngừng thổi khí phun cát. Những người dân còn sót lại giống như

đang đứng trước một nỗi nước sôi vậy, tai họa lúc nào cũng sẵn sàng giáng xuống đầu.

Dương Thế Dũng cùng tộc trưởng và hơn chục thanh niên còn lại bước từng bước một tìm nơi mặt đất vững chãi để lùi về phía sau, dựa vào đám hơi nước màu đỏ của thanh kiếm, tạm thời cũng chưa đến mức bị tiêu diệt hoàn toàn.

Trên trời, từng hạt mưa to bằng hạt đậu bắt đầu rơi lộp độp, những giọt nước mưa rơi trúng vào thanh kiếm lấp lánh. Đường như cùng lúc đó từ dưới đất bỗng nổi lên mấy luồng khí lớn màu trắng bốc mùi hôi thối, bay thẳng lên trời. Mặt đất có vẻ như do những luồng khí này chống đỡ, khi luồng khí trắng bay lên thì mặt đất bỗng nhiên sụp xuống, ở giữa hố xuất hiện một lực hút vô cùng lớn, hút hết cả đám Dương Thế Dũng và mấy người kia vào bên trong. Lần lượt từng người đều bị miệng hố đen ngòm nuốt chửng.

Trong lúc đang rơi xuống, Dương Thế Dũng thấp thoáng nhìn thấy dưới chân mình có một phiến đá xanh rất lớn, bên trên chạm khắc bốn gương mặt, nhờ có ánh sáng đỏ từ thanh kiếm phát ra có thể thấy được mấy gương mặt đó đang kinh hoàng ngược mặt lên trên, hai mắt tròn tròn, miệng thì há hốc, cả gương mặt giống như được phủ một lớp vải trong suốt vậy.

Vừa hay mũi kiếm trong tay Dương Thế Dũng lại chọc thẳng vào chính giữa gương mặt đó, ngay lập tức vang lên một loạt tiếng kêu ken két, mấy gương mặt được khắc trên phiến đá trắng đột nhiên dâng lên cao khỏi phiến đá.

Thì ra đây là bốn thi thể bị gắn dính đứng vào tảng đá, hai tay quặt ra sau, đầu bị kéo mạnh về phía sau đến mức nằm song song với mặt đất, mặt hướng lên trời, trong miệng dần hiện ra những chiếc đinh bằng đồng xanh rất to. Mấy thi thể đó đều trần trụi không có quần áo gì, toàn thân có những vết đốm màu tím xanh, giống như bị xát bột thủy ngân vậy, thi thể không hề bị thối rữa. Nhìn đi nhìn lại thì điều đáng sợ nhất chính là mấy cái đinh bằng đồng xanh bị đóng vào miệng, cũng không hiểu là sau khi chết mới bị đóng vào hay là từ lúc còn sống đã bị đóng đinh vào trên tảng đá kia nữa. Thật khó mà tưởng tượng nổi lúc chết họ đã đau đớn biết nhường nào!

Mọi người đều ngồi chết lặng trên tảng đá không biết làm gì, có người bắt đầu khóc thút thít. Cuối cùng, Dương Thế Dũng đứng dậy nói: “Mọi người đừng sợ. Sự việc đã đến nước này có khóc cũng chẳng có tác dụng gì, tôi đã đọc qua một lượt cuộn giấy da cừu đó rồi, trong đó nói rằng nơi mà chúng ta đang ở hiện nay chính là huyết mộ của một vị vua thời xưa”.

“Mộ của nhà vua?” Tộc trưởng tròn tròn mắt hỏi. “Có nói bên trong chôn giấu báu vật gì không?”

“Báu vật không thấy nhắc đến, chỉ nói rằng bên ngoài mộ có một con yêu quái canh giữ, nó vừa biết giết người vừa biết hút cạn máu thịt của người ta nữa!” Dương Thế Dũng giơ thanh kiếm lên khua khua một lát rồi nói: “ Đây chính là thanh kiếm được truyền lại từ thời xưa để khắc chế yêu quái”.

Mọi người vốn là những nông dân thật thà chất phác, sau khi nghe Dương Thế Dũng nói vậy thì hết sức vui mừng. Đã từng này tuổi rồi nhưng mấy ai đã được gặp các vị quan to, nay nghe nói dưới chân mình có huyết mộ của một bậc đế vương, bên trong chắc hẳn có không ít đồ bồi táng quý giá, vậy thì còn đợi gì nữa, mọi người lập tức quên hết chuyện chết chóc vừa xảy ra, ai cũng vui mừng khôn xiết.

Trong bóng tối, chợt nghe thấy có người kêu to lên rằng: “Ha ha, ở đây có một tảng ngọc thạch rất to! Mau tới giúp tôi đào ra nào!” Giọng nói đầy vui mừng kia ngay lập tức thu hút mọi người tới giúp một tay, vừa kéo vừa đào, trong lúc rối loạn tảng đá bỗng kêu lên răng rắc, nứt ra thành một cái rãnh rộng chừng hai thước, cái gọi là tảng ngọc thạch kia ngay lập tức chui tọt vào trong đó. Còn từ trong miệng của bốn thi thể đang dựng đứng giữa đầu lên trời kia phun ra vô số những sợi thịt tươi xông tới chỗ mấy người dân đang đứng chết lặng.

Những tiếng kêu thảm thiết lập tức vang lên, mấy người dân kia bị những sợi thịt quấn chặt lấy, không có cách nào trốn thoát. Mọi người còn chưa kịp có phản ứng gì thì thấy vang lên mấy tiếng lách cách, lần lượt từng người bị thu nhỏ lại chỉ bằng kích cỡ của một đứa trẻ, biến thành mấy cái xác khô quắt không còn chút máu thịt nào!

Cảm giác kinh hoàng lập tức tràn ngập khắp nơi, không gian hoàn toàn im lặng. Tộc trưởng bèn lớn tiếng nói: “Từ giờ trở đi không ai được tự ý làm bất cứ gì, mọi người tập trung lại gần Thế Dũng, chúng ta nhất định sẽ thoát ra được!”

Những sợi thịt tươi kia lại lặng lẽ bò vào trong bóng tối, dường như không để ý tới Dương Thế Dũng tay đang lăm lăm thanh kiếm kia nữa

3. Chương 3: Âm Mưu Giết Người Lăn Lướt

Rất lâu sau Dương Thế Dũng mới lấy hết can đảm bước tới nhìn xuống khe nứt trên phiến đá. Dưới đó tối đen như mực không thể nhìn thấy gì. Có người bèn vút qua một cây đuốc, nhờ đó mới lờ mờ nhìn thấy bên dưới có một tấm bia đá nằm ngang, bên trên có khắc rất nhiều chữ. Dương Thế Dũng căng mắt ra đọc mãi mà vẫn không hiểu, nghĩ tộc trưởng là người học sâu hiểu rộng bèn mời tộc trưởng qua xem. Tộc trưởng cũng ra sức đọc một hồi lâu mới đọc được mấy câu: “... con nhện ở bức tường cát, thân bằng thịt, áo bằng cát, lấy ngọc làm chân không mất không đầu, bất kể ngày đêm dưới lớp áo cát có ẩn giấu các xúc tu, mảnh như sợi tơ nhện ... người nào gặp phải sẽ lập tức bị hút cạn máu thịt, trở thành mồi ngon ... dùng để bảo vệ vương mộ, xua đuổi những kẻ không mời mà tới...”

Chẳng có mấy người nghe hiểu được đoạn văn này, tộc trưởng cũng không thể nói rõ được con nhện ở bức tường cát rốt cuộc là cái giống gì, chỉ suy luận ra rằng dưới lớp cát này có một thứ gì đó rất lợi hại đang ẩn náu, không có đầu cũng chẳng có mắt, chuyên đi hút cạn máu thịt của con người, chắc hẳn giống như một loài giun đất khổng lồ!

Sức mê hoặc của báu vật trong vương mộ cũng không thể đánh tan nỗi lo sợ mất mạng. Mọi người lập tức thay đổi suy nghĩ, ai cũng mong nhanh chóng tìm được đường thoát ra, vợ chồng con cái dắt nhau bỏ xứ mà đi. Nhưng Dương Thế Dũng lại không sợ, vẫn muốn xuống bên dưới tìm hiểu, nếu may ra tìm được một ít vàng bạc châu báu thì sẽ không phải chịu cảnh nghèo đói nữa. Huống hồ con nhện ở bức tường cát này tuy được bắt tới để canh giữ vương mộ nhưng cũng không phải là không có khắc tinh. Đã có vật để chế ngự nó ở đây rồi, nếu không chẳng phải mọi người trong Dương thôn đã bị nó ăn thịt không còn một mống rồi sao? Nói không chừng thanh hắc kiếm này chính là bảo vật để trừ yêu diệt quái cũng nên!

Dương Thế Dũng tốn bao công sức thuyết phục mọi người, cuối cùng cũng đã lay động được mấy người. Tộc trưởng, Dương Thế Dũng và hai người can đảm khác trong thôn cùng nhau bò xuống bên dưới khe nứt. Còn lại mấy người dù chết cũng không chịu xuống, tộc trưởng đành phải dặn đi dặn lại bọn họ không được tùy ý manh động, phải ở bên ngoài khe nứt chờ tin tức của những người bên dưới.

Bốn người mò mẫm trèo xuống khe nứt trên phiến đá. Ánh sáng le lói màu đỏ phát ra từ thanh cổ kiếm chỉ đủ soi rõ một khoảng nhỏ xung quanh thanh kiếm. Dưới này là một gian phòng không lớn lắm, bốn mặt là bốn cửa hang tối đen như mực, ngay một hạt cát cũng không có mà đều là mặt đất đen rắn chắc, không khí rất ẩm ướt, phẳng phất mùi hôi thối của cái gì đó đang rửa rữa.

Dương Thế Dũng khẽ hỏi tộc trưởng: “Chúng ta đi theo hướng nào bây giờ? Nhìn thế nào cũng chỉ thấy mấy hang động bằng đá giống hệt nhau.”

Tộc trưởng quan sát một lúc rồi nói: “Hang động bên tay trái có gió thổi vào, nói không chừng có thông với bên ngoài, chúng ta đi vào hang động này. Cậu lên trên gọi tất cả mọi người xuống đây, bảo họ rằng chúng ta đã tìm được đường, chuẩn bị thoát ra ngoài rồi!”

Không cần phải tốn nhiều công sức, chỉ cần nói bên dưới có đường có thể thoát ra, những người ở bên trên đều theo xuống cả, lần lượt từng người một. Dương Thế Dũng cầm thanh kiếm dẫn đầu, tộc trưởng đi cuối cùng, tiến vào cửa động phía bên tay trái.

Chưa đi được mấy bước thì thấy dưới chân xuất hiện một con đường nhỏ hẹp lát đá, vừa trơn vừa ướt, hai bên phát ra tiếng rì rầm, nghe ra thì không phải tiếng nước chảy mà giống như có thứ gì đó đang bò đến.

Dương Thế Dũng cầm thanh hắc kiếm soi sang hai bên. Nhờ có ánh sáng yếu ớt từ thanh kiếm hắt ra, Dương Thế Dũng kinh hoàng phát hiện thấy hai bên con đường lát đá đều là đầm nước, phía trước dẫn đến một mảnh đất nhỏ nổi giữa mặt đầm. Trong đầm nước dày đặc từng đàn cá nhỏ màu đen, chúng đều đang há to mồm, trong mồm là những chiếc răng nhỏ sắc nhọn như răng cưa. Phía trên miệng là hai con mắt

tròn, phía sau thân nối liền với một cái đuôi nhỏ dài, chỉ có đầu cá mà không có thân cá. Cả đầu lẫn đuôi chỉ dài bằng một bàn tay, nhìn về dị hình dị dạng vô cùng đáng sợ.

Dương Thế Dũng thấy vậy thì vô cùng sợ hãi. Nếu đàn cá này mà bao vây lại, mỗi con chỉ cần đớp một miếng thôi thì e rằng đến mảnh xương cũng chẳng còn! Anh ta đang định dừng bước để cảnh báo mọi người cẩn thận một chút, tuyệt đối đừng để rơi xuống hồ thì đã quá muộn, bên tai vang lên tiếng kêu thảm thiết. Một người dân trong thôn đi ở phía cuối gờ tay bưng lấy mắt kêu gào: “Mắt của tôi, mắt của tôi, có thứ gì đó nuốt mất mắt của tôi rồi!” Người đó luống cuống ngã lăn xuống kéo theo ba người khác cùng mất thăng bằng rơi xuống đầm nước!

Ngay lập tức cả một mảng mặt đầm bị khuấy động, vô vàn những con cá nhỏ nhanh chóng bầu kín lên thân hình của mấy người đó. Có một người tay vẫn bám chặt lấy bên mép con đường đá, dường như muốn cố gắng bò lên trên nhưng chỉ kịp thốt lên mấy tiếng: “Tôi là Dương Mậu Tài, tộc trưởng, hãy nói với vợ tôi! Tôi là Dương Mậu Tài!” Chỉ trong nháy mắt cá đen kia đã biến anh ta thành một bộ xương, từng cái miệng há ra rộng ngoác, thậm chí còn không kịp khép lại!

Dương Thế Dũng không dám chần chừ nữa, kêu gọi đám người đang ngây ra vì kinh sợ kia nhanh chóng rảo bước, con đường nhỏ bằng đá và cái đầm nước này quả thật đáng sợ, chứa đầy nguy hiểm. Còn chưa làm rõ được con nhện ở bức tường cát kia sẽ xuất hiện chỗ nào, giờ lại mọc thêm ra loại cá ăn thịt người này nữa, sau này không biết phải làm sao, trong lòng càng lo lắng khôn nguôi, chỉ sợ rằng ngày hôm nay sẽ phải mất mạng ở chốn này.

Mọi người nhanh chóng đi đến điểm tận cùng của con đường đá, dừng lại trên mặt bằng bằng phẳng và trơn như mặt kính. Bên dưới lớp băng rắn chắc như sắt thép có những ánh lửa nhỏ lấp lánh như sao. Dương Thế Dũng thầm nghĩ, có vẻ như cả nhà Dương Bình Như chưa có ai từng đến chỗ này, tất cả những câu tạo về huyết mộ được viết trên cuộn giấy da cừu chỉ có mỗi phần cát chảy bên ngoài là có thật, nào ai biết được bên trong lớp cát lại ẩn giấu một ngôi mộ lớn bằng băng!

Đứng trên mặt băng nhìn ra xung quanh chỉ là một màn đêm đen kịt. Dương Thế Dũng và tộc trưởng thử đếm số người còn lại, trừ đi mấy người vừa bị rơi xuống đầm, giờ chỉ còn sót lại có mười hai người. Mọi người đều đã bị dồn đến bước đường cùng, sớm đã từ bỏ hy vọng, ngoài việc thận trọng dò dẫm tiến lên phía trước thì chỉ còn cầm chắc cái chết!

Mặt băng rắn chắc này cũng không hiểu vì sao không hề tan chảy, khi bước đi bên trên có cảm giác rất kì lạ. Nhờ vào chút ánh sáng le lói, Dương Thế Dũng nhìn thấy cứ cách khoảng hơn chục mét, dưới chân lại xuất hiện một hình dáng màu đen khổng lồ hình chữ nhật, trông giống chiếc quan tài. Tất cả đều y hệt nhau. Đi mãi đến hơn nửa canh giờ mà khung cảnh xung quanh vẫn không hề đổi khác. Dương Thế Dũng chợt giật mình, lẽ nào mọi người đang đi vòng lại lối cũ? Bèn dùng thanh hắc kiếm cắt một góc vạt áo, len lét vút xuống mặt đất.

Quả nhiên không lâu sau, mảnh áo đó lại xuất hiện ngay trước mắt. Dương Thế Dũng bèn dừng bước, tuyệt vọng nói với mọi người: “Xem ra đây có lẽ là một hòn đảo nhỏ, bị nước bao phủ bốn phía, chúng ta đã đi vào một dạng mê hồn trận nào đó rồi, mẹ nó chứ, toàn là đi lòng vòng rồi quay lại chỗ cũ.” Nghe nói vậy mọi người đều hết sức chán nản, có người gan dạ bèn nói rằng: “Đằng nào thì cũng chết, tôi thấy những cái quan tài to kia nằm ở dưới chân, chỉ bằng chúng ta đào lên xem ở đây đang có trò ma quỷ gì huyền bí? chưa biết chừng lại có đường ra ở dưới chân cũng nên?”

Tộc trưởng cũng không nghĩ ra cách nào khác. Đám người này đang mang tâm lý cầm chắc cái chết, chẳng sợ gì nữa. Mọi người bèn lấy dụng cụ của mình ra, thi nhau đào xuống mặt băng. Nhưng sau khi đào bởi một hồi mà mặt băng vẫn không hề suy sụp! Dương Thế Dũng chợt nảy ra sáng kiến, nhớ lại cuộn giấy da cừu bèn đoán rằng có lẽ thanh cổ kiếm chính là chìa khóa để mở lối vào Vương mộ. Lẽ nào vào chính lúc này đây, chỉ có dùng thanh kiếm mới có thể đưa quan tài ra được chăng?

Dương Thế Dũng dùng thanh kiếm đâm vào chính giữa hình dáng màu đen ở dưới chân, khe khứa nhẹ một đường lên mặt băng, thân kiếm ngay lập tức nóng rực lên, mặt băng kiên cố đột nhiên tan ra một cách thần kỳ. Lúc này mọi người mới phát hiện thấy trong băng có lẫn rất nhiều hài cốt, phát ra ánh sáng lấp lánh. Thanh kiếm cổ nhanh chóng làm băng tan chảy thành một cái hố lớn, mười mấy thanh niên cùng nhau nhảy vào đó, ra sức đào bởi xuống chỗ màu đen, quả nhiên nhìn thấy một cỗ quan tài bằng đồng xanh, trên bề

mặt có chạm khắc rất nhiều hoa văn, chưa hề có chút dấu vết gỉ sét nào.

Mở nắp quan tài ra thì mọi người thấy một xác chết béo lùn mình mặc áo đỏ tươi, đầu đội mũ cao nằm bên trong. Hai mắt xác chết vẫn mở trừng trừng, hai tay giơ lên cao, trông giống như còn đang sống vậy. Mọi người còn đang ngạc nhiên xì xào bàn tán thì Dương Thế Dũng chợt nhớ ra đây chính là thái tử Đan năm xưa bị chôn sống, không thể không chăm chú nhìn vào đôi mắt ấy. Chính vào lúc anh ta đang nhìn vào đôi mắt đó thì đột nhiên trên mặt của xác chết béo lùn chợt mọc ra vô số những đám lông màu trắng, nhanh chóng phủ kín khuôn mặt.

Tộc trưởng khẽ nói: “Đây chính là thi sát, gọi là bạch mao sát, tôi đã từng nghe các bậc tiền bối kể lại, xác chết khi gặp dương khí sẽ mọc ra lông màu trắng, phát ra sát khí rất nặng!” Mọi người nghe xong thì vô cùng sợ hãi, nhanh chóng đứng tản ra thành một vòng tròn rộng. Chỉ đáng thương cho ba người đã giơ tay sờ mó lung tung, không kịp tháo chạy, xác chết phủ đầy lông trắng đó lập tức ngồi bật dậy, hai bàn tay vừa giơ ra lập tức đánh bay đầu của hai kẻ đen dúi kia. Người còn lại càng thê thảm hơn, bị xác chết lông trắng ôm chặt lấy đầu, chỉ một miếng da cắn đứt một bên cổ, máu tươi phun ra như suối!

Mọi người chạy bán sống bán chết ra bên ngoài miệng hố. May mà cái nắp quan tài nặng trĩu kia dường như bị dính chặt vào xác chết lông trắng, làm vướng chân vướng tay khiến cho xác chết đuổi theo hết người này đến người khác mà không bắt được ai. Xác chết lông trắng ngày càng tức giận, từ trong cổ họng phát ra tiếng gầm gừ, ngồi dậy ra sức đẩy bật nắp quan tài ra rồi giơ lên ném. Đột nhiên xác cũng không tới, là một tên trúng hai đích, đánh ngã được hai người dân thôn, rồi ngay lập tức bò ra nhai ngấu nghiến bọn họ.

Dương Thế Dũng cùng tộc trưởng và đám người còn lại trốn tránh hết chỗ này đến chỗ khác, cuối cùng lại chạy về chỗ chôn quan tài, chỉ nhìn thấy chỗ nước dưới đáy hố đã tan chảy hết, có tiếng róc rách vọng lại, không cần biết là sâu đến cỡ nào, cũng không biết chỗ nước này sẽ chảy ra đâu, nhưng giờ phút này đã không còn cách nào khác, không kịp suy nghĩ gì nhiều, xác chết lông trắng ôm nắp quan tài đã đuổi đến sát sau lưng rồi, mọi người bèn kêu lên một tiếng rồi cùng nhau nhảy xuống.

Dương Thế Dũng cầm thanh hắc kiếm nên bị chậm một bước, bị xác chết tóm chặt lấy cổ chân, sau một hồi ra sức giằng co mới nhảy được xuống nước, cả một bên chân đã không còn cảm giác gì nữa, đành thả trôi theo dòng nước lạnh giá. Dương Thế Dũng cầm thanh hắc kiếm không nỡ vứt đi, đành phải chịu uống mấy ngụm nước liên tiếp, thân thể cứ chìm dần xuống dưới. Đang trong lúc tuyệt vọng thì nghe thấy một tiếng ùm từ xa vọng tới, thì ra xác chết lông trắng cũng đã nhảy xuống nước đuổi theo đến nơi rồi!

Bên tai chợt nghe thấy tiếng động rất khẽ, dường như có rất nhiều những sợi dây thịt cũng đang rẽ nước đuổi theo. Mọi người sợ đến mất hồn mất vía, trước mặt có quái vật ăn thịt người, sau lưng lại có xác chết lông trắng, biết bao khổ sở mới chạy được đến đây, vậy mà vẫn khó lòng tránh khỏi cái chết!

Xác chết lông trắng đó nhảy xuống nước đuổi theo với tốc độ rất nhanh, trong chớp lát đã đuổi kịp mấy người dân thôn. Còn mấy sợi dây thịt vẫn đang rẽ nước lao tới, giống như đang dệt thành một tấm lưới bắt cá khổng lồ rình chụp lấy mọi người. Đám hơi nước màu đỏ trên thanh hắc kiếm ngày càng dày đặc, nhìn từ xa giống như một quả trứng vịt muối có ruột màu đỏ đã được luộc chín, bên trong là khối nhân hình cầu đỏ ối, còn bên ngoài phủ những sợi thịt màu trắng. Xác chết lông trắng kia dường như cũng biết được sự nguy hiểm của những sợi dây thịt, ở bên ngoài chỉ chần chừ mà không dám tiến lên, từ trong cổ họng không ngừng phát ra những tiếng kêu quái dị.

Tấm lưới bằng sợi thịt kia lôi mọi người trượt trên mặt nước, ngày càng cách xa xác chết lông trắng. Mọi người đều biết rằng giờ chết đã đến, chắc hẳn con quái vật này sắp được một bữa ngon lành dâng lên tận miệng. Dương Thế Dũng hết sức lo lắng, tuy rằng không bị xác chết lông trắng kia cắn phải nhưng bị con quái vật này nuốt vào cũng chẳng dễ chịu gì hơn, cầm thanh hắc kiếm mà không dám động đậy, quyết tâm cùng nó đánh cược một phen, chỉ hi vọng thanh hắc kiếm sẽ đâm trúng miệng của con quái vật, có thể phá rách một góc của tấm lưới chết chóc kia!

Mùi máu tanh trong nước càng lúc càng nồng, Dương Thế Dũng hấp háy mắt, nhìn thấy trước mặt có một vật gì như một khối thịt đang lập lờ trong làn nước. Đám sợi thịt càng tăng tốc độ, lôi mọi người lướt nhanh qua. Trên thân mình con giun bằng thịt đó có rất nhiều những giác hút trông giống như những cái miệng nhỏ đang há to. Dương Thế Dũng thậm chí còn nhìn thấy được đám lông bên miệng của quái vật đang đóng mở với tốc độ rất nhanh. Dương Thế Dũng không thể nén nổi nỗi sợ hãi nữa, gào lên một tiếng: “Mẹ

nó chứ, chết hết đi!”

Oạt một tiếng, cả thanh hắc kiếm lẫn mấy người đều bị quái vật nuốt chửng. Dương Thế Dũng còn chưa kịp ngất đi thì vang lên một tiếng nổ long trời lở đất, con giun bị nổ tung văng ra tứ phía, từng mảnh thịt nát bét bốc mùi tanh tươi nổi lênh bành đầy mặt nước!

Mang trong lòng nỗi vui sướng phát cuồng vì chiến thắng, miệng thì không ngớt lầm rầm cảm tạ, Dương Thế Dũng cuối cùng cũng ngất đi.

Đến lúc tỉnh lại, Dương Thế Dũng nhận ra mình đang nằm trên một tảng da thịt lớn, thanh hắc kiếm cứu mạng mọi người đã không cánh mà bay, bên cạnh chỉ thấy một cái tráp nhỏ bằng đồng xanh gỉ sét bèn gắng sức nhặt lấy nó, kẹp ở dưới chân. Chợt Dương Thế Dũng nghe thấy tiếng kêu đầy vui mừng của tộc trưởng bèn nhìn về phía đó, thấy có một luồng ánh sáng chiếu vào, liền thềm thở phào nhẹ nhõm!

Lúc này anh ta mới nhận ra cả một bên chân ngày càng tê dại, trong lòng thềm biết rằng tai họa đã giáng xuống đầu rồi, vội vàng nhìn xuống cổ chân mình thì thấy mấy vết ngón tay đen thềm in hằn trên da, chân tê dại không nhấc lên được. Xem ra trên móng vuốt của xác chết lông trắng có chứa chất độc rất mạnh, về sau e rằng lành ít dữ nhiều.

Mọi người lục tục bò ra chỗ có ánh sáng, thì ra nó dẫn tới một đầm nước ở sâu trong núi. Ánh nắng mặt trời sáng lóa khiến mấy người một hồi lâu không mở được mắt, ngồi thở hổn hển trên bãi cỏ, vừa kinh hoàng vừa sợ hãi, ai cũng nhìn nhau cười phá lên như điên như dại.

Dương Thế Dũng mở nắp chiếc tráp bằng đồng xanh. Ồ, những đồ vật bên trong không hề ít! Đồ ngọc, đồ đồng, sách bằng thẻ tre, ngọc quý, còn có một chiếc ấn hình rồng đen rất cổ quái, bên trên có khắc rất nhiều chữ triện, đưa cho tộc trưởng xem xét cũng chỉ nhận ra hai chữ “Dân Vinh” ở cuối cùng.

Dương Thế Dũng đã hiểu ra vấn đề, căn cứ theo những ghi chép của Dương Bình Như, thanh cổ kiếm này chính là do tổ tiên của gia đình bọn họ, viên Phát khâu trung lang tướng tên gọi là Dương Dân Vinh lấy trộm ra được. Xem ra số phận của Dương Dân Vinh này cũng chẳng ra gì, sớm đã phải chôn thềm trong bụng của quái vật, thật là vô cùng đáng thương! Chỉ là không biết tại sao thanh cổ kiếm lại lưu lạc ra bên ngoài, cuối cùng lại được con cháu đời sau của chính ông tìm lại được.

Mấy người may mắn sống sót liền chia nhau số châu báu trong chiếc tráp đồng xanh rồi mạnh ai nấy đi, Dương Thế Dũng cũng rời khỏi thôn làng, tìm đến kinh thành mưu sinh. Số châu báu được chia cũng không hề ít, sau vài lần làm ăn buôn bán thuận lợi đã nhanh chóng phát tài, về sau ở lại kinh thành lấy vợ sinh con, an cư lạc nghiệp.

Trong vòng hơn chục năm sau đó, Dương Thế Dũng mỗi lần nhớ lại câu chuyện bức tường giết người đó đều thấy thấp thỏm lo sợ. Nhưng rồi lâu dần cũng đã hiểu được bí thuật trộm mộ mà Dương lão gia ghi chép lại, và cũng biết được chiếc ấn rồng màu đen được tìm thấy chính là chiếc ấn dùng để phát binh chính tông, trên ấn có khắc “thiên cung tứ phúc, bách vô cấm kỵ, Dân Vinh chi ấn”. (ND: nghĩa là “thiên cung ban phúc, không có gì ngăn cấm, là ấn tín của Dân Vinh).

Điều duy nhất khiến Dương Thế Dũng ăn không ngon ngủ không yên chính là bàn chân bị xác chết lông trắng năm xưa tóm được giờ đây thỉnh thoảng lại lên cơn đau, đã uống rất nhiều thuốc mà không chữa trị được tận gốc. Chất độc của xác chết phát tác ngày càng mạnh, Dương Thế Dũng biết rằng mình chẳng sống được bao lâu nữa, trước lúc chết bèn đem tất cả những chuyện may mắn thoát chết từ trong mộ của Yên vương, đến những điều tâm đắc rút ra trong mấy năm gần đây về bí thuật trộm mộ ghi chép lại hết sức cẩn thận, để lại cho con cháu đời sau một ít cổ vật và ngọc quý, rồi cứ thế từ giã thế gian.

Dương Thế Dũng có hai người con trai, người con lớn tên gọi là Dương Trọng Uy, người con nhỏ là Dương Huyền Uy, may mà không có chuyện gì bất trắc xảy ra, đều lớn lên một cách khỏe mạnh.

Người anh Dương Trọng Uy về sau đi theo sự nghiệp giải phóng, nam chinh bắc chiến, làm đến chức phó tham mưu trưởng quân khu, cuối những năm tám mươi mới chính thức về hưu. Người em Dương Huyền Uy lại phiêu bạt qua đại dương đến tận nước Mỹ, nghe nói đã lấy vợ sinh con ở đó, chưa từng về nước lần nào, bất vô âm tín. (Câu chuyện về cuộc thám hiểm của con gái Dương Huyền Uy và Hồ Bát Nhất có được ghi chép lại trong cuốn truyện “Ma thối đền”).

4. Chương 4: Tiếng Súng Nơi Đất Khách

Tôi là Dương Lăng Sương, con gái út của cán bộ về hưu Dương Trọng Uy. Sau khi cha tôi nghỉ hưu khỏi chức vụ phó tham mưu trưởng quân khu thì tôi cũng tốt nghiệp trường quân sự, đến làm việc tại Bộ nội vụ. Khi đó tôi không hề mong muốn tới đây làm việc chút nào, cứ nghĩ rằng dựa vào học lực của tôi, nếu vào quân đội sẽ có quân hàm, được khoác lên người bộ quân phục, uy phong biết nhường nào! Ở Bộ nội vụ thì không có nhiều cơ hội để mặc quân phục, chỉ là âm thầm làm những nhiệm vụ đặc biệt, bắt quả tang vài tên gián điệp mà thôi!

Nhưng sau khi vào Bộ nội vụ rồi tôi mới biết, làm công vụ đặc biệt cũng đầy tính thách thức, ví dụ như đi bắt những tên tham quan trốn chạy ra nước ngoài, hay mấy tên phần tử li khai Đông Thổ... Ngoài ra còn rất nhiều những công việc nhỏ nhất phức tạp khác. Tôi phụ trách một nhóm công tác tại hiện trường, trực thuộc phòng hành động đặc biệt, thường xuyên hoạt động tại khu vực Trung và Nam Á.

Khi còn học ở trường quân sự, môn tôi thích học nhất là kiến trúc, bởi sĩ quan Vương giảng dạy môn này vốn là một tay lão luyện về địa hình, đã biến môn kiến trúc vốn khô khan trở thành một môn học hết sức sinh động hấp dẫn. Ngoài những kiến thức sách vở, thầy còn thường xuyên giảng giải về lý luận địa thế phong thủy, ở đâu có địa thế tốt, tại sao chỗ này phong thủy lại đẹp. Lúc cao hứng còn giảng cho chúng tôi những chuyện về việc bắt được những kẻ đào trộm mộ, vô cùng thú vị. Cùng lúc đó, tôi cũng học được rất nhiều những bí quyết quan trọng trong kỹ thuật kiến trúc, như làm thế nào để mở được các loại địa lao, trước khi hành động làm thế nào để thiết kế được lối ra vào tốt nhất... Những bí quyết này về sau không chỉ cứu mạng tôi một lần, tất cả đều là công lao của viên sỹ quan lớn tuổi đó.

Trong bốn năm ở Bộ nội vụ, tôi rất ít có cơ hội đi tìm hiểu sách vở mà phần lớn thời gian đều là ngồi trên máy bay trực thăng bay những quãng đường hàng vạn dặm.

Lúc này tôi đang trốn trong một hang núi hẻo lánh ở Kazakhstan, dẫn đầu một nhóm biệt kích mai phục, chuẩn bị tiến hành nhiệm vụ.

Hasan Kabar, người làng A La Phủ huyện Sơ Liệt, Tân Cương lãnh đạo tổ chức khủng bố Cayman Đỏ là lực lượng đáng sợ nhất của thế lực Đông Thổ. Chúng tôi đã lần theo dấu vết của tổ chức này suốt mấy tháng trời. Nhiệm vụ lần này là phải đột kích bất ngờ vào trại huấn luyện của bọn chúng, tiêu diệt hoàn toàn, không được để lại hậu họa.

Sau câu mệnh lệnh của tôi, mấy cây súng bắn tia đồng loạt khai hỏa. Vào buổi sáng sớm ở vùng thâm sơn cùng cốc, những âm thanh này vang lên hết sức nặng nề. Bộ phận chống lửa ở đầu khẩu súng khiến không ai nhìn thấy ánh lửa nào phát ra, đồng thời một mảnh vải nhỏ và dày dầy trên mặt đất phía trước họng súng khiến cát bụi không hề bay lên, qua kính ngắm hoàn toàn có thể nhìn rõ hình ảnh của từng hình người lần lượt bị họng súng hạ gục. Những tên khủng bố râu ria xồm xoàm phần lớn đều đã nấp sau công sự nhưng vẫn không tránh nổi cuộc tập kích vô tình của những viên đạn cỡ lớn có khả năng xuyên qua công sự.

Tôi không bắn nhiều bởi vẫn không thể nào quen nổi với những cuộc chiến đấu đẫm máu kiểu này. Nếu không phải là bắt đắc dĩ thì tôi không hề muốn bắn ai, bởi vậy trước khi làm nhiệm vụ tôi đã chuẩn bị xong báo cáo đề nghị không phải đi thực chiến nữa.

Trong hang núi buổi sáng sớm, từng ngọn gió mát lạnh thổi đến mang theo mùi thuốc súng và mùi máu tanh lợm giọng, lan rộng dần trong không khí. Cứ điểm của bọn phần tử khủng bố ở đằng xa khi nhìn bằng mắt thường thì rất mơ hồ, hang núi vừa rồi còn đang ồn ào giờ trở thành im lặng chết chóc, không hề có bất cứ dấu vết nào của sự sống.

“Nhiệm vụ đã hoàn thành, tất cả tập trung tại địa điểm tập kết số 1, hết!” Tôi khê ra mệnh lệnh rút lui qua điện đàm vô tuyến, bởi căn cứ trên kết quả trinh sát cho thấy trại huấn luyện đã không còn kẻ nào sống sót.

Tại một dốc đá phía sau sườn núi, tôi gặp sáu thành viên khác trong đội. Cũng giống như sau những lần hành động trước kia, mọi người đều lộ ra vẻ mệt mỏi dưới bề ngoài yên lặng.

Trại huấn luyện của bọn khủng bố được nguy trang hết sức kỹ lưỡng, những ngọn núi xung quanh tuy không cao nhưng lại đan xen chằng chịt, vệ tinh trên không trung và máy bay trinh sát đều rất khó phát hiện. Muốn đáp được máy bay trực thăng để về nước, chúng tôi còn phải trèo núi suốt bảy tiếng đồng hồ nữa. Tôi và các đồng đội sau khi ăn uống qua loa và nghỉ ngơi một lát bèn bắt đầu cuộc hành quân đường trường này.

Đêm qua khi đổ bộ từ máy bay trực thăng xuống, trời tối đen như mực, chúng tôi không thể nghĩ rằng ở đất nước Kazakhstan khô hạn này lại có một vùng đất cây cối rậm rạp tươi tốt đến thế, khiến chúng tôi phải liên tục mở thiết bị định vị vệ tinh ra để xác định phương hướng, cứ đi một lát lại phải ngừng lại.

Trịnh Khâm Xuân là đội phó trong đội chúng tôi, hai năm nay đã hợp tác không ít lần. Con người cậu ta rất nhanh nhẹn nên có biệt hiệu là Sói con. Đang đi trên đường chợt cậu ta quay ra hỏi tôi: “Đội trưởng, đi cũng được gần bốn tiếng rồi, chúng ta nghỉ một lát nhé?” Tôi thấy vẻ ngoài của cậu ta có chút khác thường, dường như là có việc gì muốn nói riêng với tôi, bèn ra lệnh cho các đội viên khác tản ra nghỉ ngơi.

Sói con làm ra vẻ bí mật đến nói thầm với tôi: “Đội trưởng, chị nói xem trên đời này liệu có những kẻ lột da người hay không?” Nét mặt cậu ta không hề giống với người đang nói đùa mà lại như đang sợ hãi điều gì đó.

Tôi đương nhiên là không thể tin vào những chuyện ma quỷ này, bèn lạnh lùng trả lời cậu ta: “Lột da người? Sao cậu không hỏi tôi là đã nhìn thấy người mọc ra đầu lợn hay chưa?” Tôi xưa nay vốn không hề làm ra vẻ trịch thượng, bình thường vẫn hay xuề xòa cười nói với anh em. Tuy biết rằng rất nhiều người vì nể mặt ông bố đã về hưu của tôi nên vẫn cố ý nhường nhịn nhưng tôi vốn rất yêu thích cái cảm giác được mọi người yêu quý. Huống hồ xưa nay tôi chẳng hề có tâm địa gì xấu xa, những nhiệm vụ mà cấp trên giao cho đều hoàn thành một cách xuất sắc. Những người xung quanh như Sói con bị tôi mắng cho tối mặt tối mũi cũng đã quen rồi.

Sói con cố nặn ra một nụ cười rồi đáp: “Đội trưởng, chị cũng biết em rồi, xưa nay em có biết sợ là gì đâu, nhưng bây giờ quả thật em... em hơi hơi sợ rồi! Chị không để ý thì thôi chứ em thì đã nhìn ra rồi, hai bên đường mà chúng ta đi qua, chỉ cần những chỗ hơi rộng rãi một chút là lại thấy xuất hiện những cái hố sâu hình tròn, trên miệng hố hình như đều có một... một thứ mà không biết gọi là cái gì, giống như là người sau khi lột da xong đã chạy mất rồi, vứt bỏ lại lớp vỏ không còn cần thiết nữa ở đó.”

Tôi ngạc nhiên nhìn Sói con, đây mà là một thanh niên thế hệ mới đã nhận được sự giáo dục của chủ nghĩa duy vật hay sao? Làm sao lại có thể có suy nghĩ kì quái như vậy được? Thế nhưng tôi cũng không cười nhạo cậu ta mà bình thản trả lời: “Sói con, à không, đồng chí Trịnh Khâm Xuân! Tôi nhắc lại một lần nữa, con người không biết và cũng không thể nào lột da được, mới một đêm không ngủ mà cậu đã có những suy nghĩ kì quái như vậy rồi! Được rồi, được rồi, mọi người tập trung vào, chúng ta tiếp tục lên đường, còn mấy tiếng đồng hồ nữa là có thể lên máy bay về nhà rồi!”

Tôi vừa đi vừa chú ý quan sát hai bên. Sói con vốn không phải là người hay đùa, xưa nay vốn có sao nói vậy, chưa từng nói năng lung tung bao giờ. Cậu ta đã nói ra như vậy thì chắc hẳn cũng có lý do của mình. Chưa đi được bao lâu, quả nhiên chúng tôi đã được kiểm chứng lời nói của Sói con.

Trên mặt đất chỗ có hơi ít cây rừng, đột nhiên có mấy cái hố tròn to bằng nhau xuất hiện một cách kì bí. Ở miệng hố có một đồng thịt bầy nhầy, còn có hai cái chân đang treo lủng lẳng trên miệng hố, lắc la lắc lư. Đúng là tôi không hề bị hoa mắt, đó quả thật là một bộ da người bị lột ra!

Các thành viên trong đội đều có cái nhìn hết sức nhạy bén, lập tức nhận ra được nguy hiểm, hai người đứng tại chỗ canh gác, những người còn lại cùng với tôi vòng ra phía sau. Bộ da người đó nằm hờ hợt trên miệng hố, đến gần mới phát hiện cả bộ da đều đã được xử lý bằng một loại thuốc gì đó, vừa mềm oặt vừa có màu đỏ sẫm, bị gió thổi bay qua bay lại trên miệng hố.

Sói con rút ra một con dao sắc, cẩn thận lấy bộ da chân đang treo lơ lửng trong không khí xuống xem xét, thấy trên bàn chân vẫn còn hình dạng của đôi giày, là một loại giày nhỏ mũi nhọn, dường như không có gót giày, trên đầu nhọn của mũi giày có một cái móc vênh lên, chất liệu cũ đến độ chỉ vừa chạm vào đã tan ra thành bụi. Thế nhưng loại giày này là điển hình cho phong cách Trung Á, tôi vẫn nhận ra được.

Đôi giày mũi nhọn hóa thành bụi rơi xuống dưới hố, bên dưới không có đường thông nhưng trên đỉnh đầu

của bộ da người đó lại có một cái lỗ thủng, giống như đã từng có việc gì đó xảy ra. Trong tôi đột nhiên có cảm giác rất hài hước. Tất cả những việc xảy ra trước mắt giống như một mảnh vườn, loài người là hạt giống được trồng xuống đất, từng người lớn dần lên, lột da, rời đi hoặc là bị xử lý...

Sói con đột nhiên lấy dao khều khều phần gót chân của bộ da người lên xem. Mùi thối xông lên khiến người ta không thể thở nổi, làm tôi phải nhăn mặt lại, đang định nhắc nhở cậu ta đừng có làm nhục quốc thể thì đột nhiên Sói con nghi ngờ nói: “Phần gót chân của bộ da người này đúng là rất kì lạ, đây chẳng phải là vết thủy ngân đã khô hay sao? Lại còn có một ít bột, không biết là cái gì nữa, không phải là bị dính từ bên ngoài vào, chắc chắn là chất cặn lắng xuống bên trong bộ da. Mẹ nó chứ, đúng là không bình thường tí nào!”

Lúc đó, lại một đội viên khác là Trương Vạn Quân khẽ gọi tôi: “Đội trưởng, đến đây xem xem, có vấn đề!” Tôi bèn rút súng ra, Sói con cũng theo sát phía sau. Trương Vạn Quân vòng ra từ phía bên tay trái, đang đứng đó chỉ tay xuống một vật trên mặt đất cho chúng tôi nhìn.

Một đoạn chân người đen đúa, một nửa bị chôn trong đất, phần lộ ra là phần bắp thịt đã khô quắt lại, không có da bao bọc bên ngoài. Nhưng cái mà Trương Vạn Quân chỉ cho chúng tôi không phải là cái chân này mà là một vết răng tròn bên trên bắp thịt đó. Cậu ta khẽ nói: “Đội trưởng, đây không phải là vết răng của dã thú, em nhận ra là vết răng người, chị xem, đây là răng cửa, đây là răng hàm. Xem hình dáng và vị trí sắp xếp thì có lẽ là hàm răng của một đứa trẻ chưa trưởng thành. Làm thế nào bây giờ? Đội trưởng, sự việc này đúng là quái đản!”

Sói con và tôi đều thận trọng nắm chắc lấy súng của mình, có chút hoang mang. Tất cả những việc này đều nằm ngoài tầm hiểu biết của chúng tôi, nhất thời không nghĩ ra là do nguyên do gì. Lúc đó lại có một đội viên khác là Vương Ngạn gọi tôi qua, lại có vấn đề nữa!

Sói con không đi cùng tôi qua đó mà ngồi xuống cẩn thận quan sát nửa chiếc chân người đó. Tôi kinh hãi bước đến chỗ Vương Ngạn, sợ rằng lại nhìn thấy thứ gì đó có liên quan đến bộ phận cơ thể người. Ai mà biết được thứ mà Vương Ngạn đang cầm trong tay lại chỉ là móng vuốt của một loài động vật, phản chiếu ánh sáng mặt trời lấp lánh, nửa phía trước vô cùng sắc nhọn, nửa phía sau hình nón tròn, có khảm mấy vòng dây vàng, trên thân móng có khắc hai chữ triện cổ “mô kim”(ND: mô kim: sừng vàng). Tôi cầm lấy trên tay, có cảm giác trơn mượt đến kinh ngạc, giống như một tấm vải vậy.

Lật đi lật lại xem xét một hồi lâu, tôi bèn vứt qua cho Sói con xem, rồi hỏi cậu ta: “Đây là cái thứ đồ quái quỷ gì? Cậu đã từng nhìn thấy ai đeo loại găng tay sừng vàng này chưa?”

Sói con nhìn thấy thứ đồ vật này hai mắt lập tức sáng rực lên, kêu ầm lên rằng: “Bùa Mô Kim! Đây đích thực là bùa Mô Kim rồi! Thứ này cần dùng móng vuốt xuyên sơn giáp sắc bén nhất, đeo vào đem ngâm trong thịt chim cu cu bảy bảy bốn mươi chín ngày, đem chôn sâu hàng trăm mét ở chỗ đất dường thi để tụ khí, kiên trì như vậy trong suốt bốn đến năm năm trời mới được như thế này, là vật chứng nhận tư cách của Mô kim hiệu úy. Chị đúng là chẳng biết gì cả, lại còn nói là găng tay gì chứ!”

Tôi không hiểu rõ lắm những điều Sói con vừa nói, bèn lập tức giáo huấn cậu ta: “Cậu cũng biết nhiều thứ nhỉ? Như vậy cậu chắc chắn biết chỗ này là chỗ nào hả? Có cần tôi nói cho cậu rõ, người Kazakhstan chắc thông hiểu văn hóa của người Hán, ngay cả chữ triện của Trung Quốc cũng học được rồi?”

Sói con cứ mân mê bộ móng vuốt đen bóng đó, không nỡ rời tay, nhìn có vẻ băn khoăn suy nghĩ: “Đúng vậy, thứ bùa Mô Kim này em cũng chỉ nhìn thấy vật mô phỏng ở chợ đồ cổ thôi, đây là vật hộ thân suốt đời của những kẻ trộm mộ, đích thực là vật báu quốc gia. Tại sao nhìn lại chẳng thấy dính chút bùn đất nào, cứ như vừa ở trên trời rơi xuống vậy? Trừ phi ở vùng xung quanh đây có những kẻ trộm mộ từ nước ta di cư đến. Nhưng nếu làm rơi mất bùa Mô Kim này thì tính mạng của kẻ đó không phải sẽ gặp nguy hiểm sao? Em thật không tài nào hiểu nổi!”

Tôi cũng phần nào hiểu được ý nghĩa của hai từ “Mô Kim” này. Thì ra là tìm kiếm những đồ châu báu bồi táng trong quan tài, lại còn đặt cho cái tên nghe văn vẻ đến như vậy, thật là nực cười. Tôi cũng thấy toát mồ hôi lo lắng cho chủ nhân của chiếc bùa Mô Kim này, đã là đồng bào trong nước lại đến tận đây trộm mộ của những con ma ngoại quốc này, đúng là xấu hổ với người nước ngoài quá đi mất!

Mọi người lại tiếp tục lên đường, ai cũng hết sức thận trọng, nhưng những việc xảy ra sau đó nằm ngoài sự suy đoán của tất cả chúng tôi, cũng phá tan giấc mộng ba giờ sau được lên máy bay về nhà của mọi người!

Đầu tiên là việc vệ tinh định vị đột nhiên ngừng hoạt động, sau đó điện đàm vô tuyến cũng im bật, ngay cả đồng hồ đeo tay cũng đồng loạt ngừng chạy hết cả! Các đội viên tuy có chút phiền lòng nhưng đều không hề hoang mang sợ hãi, ngược lại vẫn tiếp tục tiến lên theo con đường mòn phía trước.

Biết rõ là gần đây có đồng bào gặp nguy hiểm nhưng lại chẳng giúp được gì, các đội viên và tôi đều có cảm giác lo lắng, thận trọng tiến lên. Tôi không để lãng phí thời gian hỏi han Sói con đủ điều, cũng biết thêm được vô số kiến thức. Cậu chàng này tuy kiến thức lôm ba lôm bõm nhưng cũng biết nhiều hơn tôi vô khối thứ. Chỉ hỏi han một lát mà tôi đã nắm rõ hết cả mớ kiến thức đó của cậu ta.

Những tinh hoa văn hóa của Trung Quốc vốn không hề ít, cái nào cũng vô cùng rộng rãi phong phú. Ngay trong lĩnh vực trộm mộ cũng bao gồm bốn phái chính là Phát khâu, Mô kim, Ban sơn, Tạ linh. Đồng thời ẩn Phát khâu, bùa Mô kim, thuật Ban sơn, giáp Tạ linh đều là những vật chứng nhận tư cách mà những kẻ trộm mộ chuyên dùng, đều là những thứ chỉ có thể gặp mà chẳng thể cầu trên thị trường buôn bán đồ cổ. Hai phái Ban sơn và Tạ linh sớm đã thất truyền, chỉ còn lại Phát khâu trung lang tướng và Mô kim hiệu úy nhưng cũng biệt tăm biệt tích như đá chìm đáy biển, rất ít khi để lại dấu vết hoạt động gì.

Thế nhưng tôi lại thấy rất hứng thú với những điển cố mà Sói con kể lại. Phát khâu trung lang tướng và Mô kim hiệu úy đều là những chức quan do Tào Tháo thời Tam quốc đặt ra. Mô kim hiệu úy khi khai quật những ngôi mộ lớn đều phải thắp một ngọn nến ở trong địa cung, đặt ở góc phía Đông Nam, sau đó mở nắp quan tài, nhẹ nhàng sờ một lượt từ đầu đến chân của xác chết, cuối cùng còn phải để lại hai món đồ quý cho xác chết. Trong lúc làm việc này, nếu ngọn nến đặt ở góc Đông Nam bị tắt thì phải đem tất cả những đồ châu báu quý giá lấy được trả về chỗ cũ, cung kính vái lạy ba lần rồi quay trở ra theo đường cũ. Bởi vì truyền thuyết kể lại rằng có những người chủ mộ không nỡ vứt bỏ cuộc sống vinh hoa phú quý lúc còn sống nên sau khi chết vẫn ngày ngày trông coi những đồ châu báu của mình. Khi gặp phải những chủ mộ thà mất mạng chứ không chịu mất đồ này thì tuyệt đối không được cướp đoạt đồ đạc của họ.

Còn công việc của những viên Phát khâu trung lang tướng thì giống như được ghi chép trong bài minh trên ẩn Phát khâu của họ: “Thiên cung tứ phúc, bách vô cấm kị”! Chỉ cần nhìn vào những chức quan mà Tào Tháo đặt ra cũng đủ biết, chức quan Phát khâu trung lang tướng so với hiệu úy cao hơn không phải chỉ một bậc. Một viên Phát khâu trung lang tướng có thể chỉ huy vô số những Mô kim hiệu úy dưới quyền mình. Đương nhiên mỗi viên Phát khâu trung lang tướng cũng đều có những tuyệt kỹ của riêng mình, bao gồm sẵn tìm lăng mộ lớn, đoán định vị trí của địa cung, phá giải những cạm bẫy chính, giám định những đồ bảo vật quý giá nhất, phần lớn đều dựa trên bản lĩnh của người chỉ huy này. Còn chức Mô kim hiệu úy về cơ bản không cần để ý đến nhiều việc như vậy, chỉ cần nắm rõ các kỹ năng đào bới huyết mộ và sờ xác chết là đủ. Thế nhưng cũng có rất nhiều Mô kim hiệu úy dần dần học hỏi được các kỹ năng của cấp trên, bọn họ bèn gây ra không ít những chuyện xấu xa, khiến cho thiên hạ đều phẫn nộ. Vị trí trung lang tướng là mục tiêu lớn, phải đứng mũi chịu sào, tự nhiên sẽ đứng ra làm bia đỡ đạn cho bọn họ, do đó sẽ bị tiêu diệt tận gốc, thiên hạ sau này đều trở thành sân chơi của Mô kim hiệu úy.

Sói con cũng chỉ hiểu biết qua loa, bị tôi hỏi han nhiều quá đến nỗi ngắc cả mặt ra, về cơ bản cậu ta cũng không biết những công việc cụ thể của Phát khâu và Mô kim là gì. Tôi cũng không tiện hỏi thêm nữa, chỉ cảm thấy trời đã sắp tối đen rồi mà nhóm chúng tôi vẫn bị mắc kẹt tại đây, thật đáng lo ngại.

5. Chương 5: Gặp Gỡ Ở Vùng Đất Chết

Sói con quả là xứng đáng với tên hiệu của mình, lại chính cậu ta phát hiện ra có vấn đề trước tiên. Chỉ vào dòng suối có hình cung tên, bờ suối hình lưỡi liềm, cậu nói với tôi rằng ở đây nhất định có chuyện bất thường. Loại địa hình này gọi là “xác chết đói”, phía đối diện vừa khéo lại có một ngọn núi đá sắc nhọn. Tất cả đều hướng thẳng về một vùng đất trũng. Trong tình huống như vậy thì mảnh đất “xác chết đói” này

còn được gọi là hầm ngầm. Vùng đất chết này bị ám bởi hung thần, oán khí của xác chết chôn dưới đất tích tụ không thể thoát ra được, bởi vậy tình huống trùng hợp như thế này chắc chắn là có điều bất thường!

Ở mảnh đất trũng, chúng tôi phát hiện thấy một lối vào, ở giữa nứt ra một cái lỗ lớn, đủ cho một người lách qua. Bên trong tối đen như mực, đầy mùi thối rữa, lại còn phảng phất mùi phooc-môn trong bệnh viện khiến tôi ngay lập tức phải bịt mũi lại.

Sói con cẩn thận quan sát lối vào bị nứt ra một lỗ to đó, ngạc nhiên kêu lên: “Đội trưởng! Xem này! Đây chính là người đã lột da đó!”

Câu nói của cậu ta khiến tôi nổi hết da gà, đành phải nhìn kĩ lối vào đó thấy tầng tầng lớp lớp những mảnh thịt, không có tay mà cũng chẳng có chân. Tôi còn đang nghi ngờ không biết đây có phải là thịt người hay không thì Sói con bèn nói tiếp: “Chắc chắn không thể sai được, chính là những mảnh thịt của thi thể đã bị lột da đó, chị xem đây chính là cái đầu, trên đỉnh đầu còn có một đốm thủy ngân lớn, đã ngấm hết cả vào xương sọ rồi, phía sau gót chân cũng có bột phấn giống hệt như bộ da người đó!”

Tôi vẫn còn chưa tin hẳn, trợn mắt nhìn cậu ta nói: “Cậu đừng lộn xộn nữa! Con người ta vốn không thể lột da được! Trừ phi là bị người khác dùng dao lột!”

Tôi vừa nói dứt lời thì từ trong động vang lên tiếng nói của một nam thanh niên: “Đúng vậy! Chị nói không hề sai, con người ta không thể tự lột da được, đây đều là những người bị bóc da ra, chỉ có điều những người này đã tự bóc da của chính mình!”

Người này có ngữ điệu kiên quyết, giọng nói phổ thông chuẩn có chút âm vị Bắc Kinh, chắc chắn đây là người Trung Quốc không thể nào sai! Sói con vẫy tay ra hiệu cho các đội viên khác bao vây xung quanh động, giương súng lên ngắm vào trong cửa động, quát to: “Ra đây! Hạ vũ khí xuống bước ra! Giờ tay ra trước tiên, không được giở trò, bên ngoài này đều đang ngắm súng vào anh rồi!”

Một lát sau trong động yên lặng không có động tĩnh gì, cũng không có ai trả lời, Sói con lại quát to một lần nữa: “Ra đây mau, ở đây đều là người Trung Quốc, các chiến sĩ công an sẽ không làm hại anh đâu! Nếu anh không ra, để chúng tôi phải vào trong thì súng đạn không có mất đâu đấy!”

Vẫn không có ai trả lời, Sói con bèn tiến lại gần cửa hang, chuẩn bị bước vào, tôi bèn lạnh lùng nói: “Cậu là đội trưởng hay tôi là đội trưởng hả đồng chí Trịnh Khâm Xuân? Đưa bùa Mô Kim đây cho tôi!” Tôi có cảm giác rằng chiếc bùa Mô Kim này chính là bảo bối của người vừa nói ở trong hang động kia.

Ngay lập tức trong động lại vang lên tiếng nói: “Bùa Mô Kim! Các người đã nhặt được bùa Mô Kim của tôi à? Tôi sẽ bước ra ngoài, đừng nổ súng!”

Lại một lúc lâu sau không có động tĩnh gì, tôi và Sói con đưa mắt nhìn nhau, do dự không biết có nên bước vào không. Từ tận đáy lòng tôi có chút lo lắng, cảm thấy người thanh niên đó có khả năng đang gặp nguy hiểm! Trong cửa động đột nhiên xuất hiện một khuôn mặt nhỏ, hốc mắt sâu, sống mũi cao, còn được bao phủ bởi một lớp lông đen, chắc chắn không phải là người Trung Quốc. Đúng rồi, khuôn mặt này vốn không giống với khuôn mặt của con người!

Tôi và Sói con gần như bóp cò súng cùng một lúc, một loạt tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, ngấm thẳng vào đồng thi thể đang lấp đầy cửa hang. Nhưng những mảnh thi thể đó dường như đã được xử lý bằng cách nào đó, không hề bị suy suyễn một chút nào khiến tôi và Sói con hết sức ngạc nhiên. Những viên đạn có sức công phá cao này của chúng tôi có thể xuyên thủng tường bê tông, vậy mà khi bắn vào đồng thi thể đó thì đầu đạn chỉ găm lại trên thi thể mà thôi!

Từ trong động vang lên mấy tiếng kêu thảm thiết, rồi sau đó là tiếng bước chân chạy vào bên trong. Tôi và Sói con liền người trước người sau lần lượt tiến vào bên trong, nhưng vừa mới bước vào thì ngay lập tức hai chúng tôi kêu lên đầy kinh ngạc, làn nước hơi thối bên trong động ngập đến tận bàn chân lại lạnh thấu xương, tuy không đau đớn gì nhưng lại làm chúng tôi giật cả mình!

Sau lưng chúng tôi lại có hai đội viên khác rầm rập chạy đến, triển khai tư thế tác chiến của trinh sát, vây quanh tôi tiến lên phía trước. Tôi biết ngoài cửa động vẫn còn có ba người nữa ở lại làm nhiệm vụ cảnh giới.

Làn không khí ẩm ướt lạnh buốt mỗi lúc một dày đặc, những khẩu súng trường trở nên vướng víu nên chúng tôi đều rút súng ngắn ra cầm sẵn trong tay. Tiến thêm khoảng hai mươi mét nữa thì không khí khô ráo dần lên nhưng lại vừa có mùi tanh vừa lạnh lẽo, còn lẫn trong đó một mùi vị quái dị. Tôi đang suy nghĩ xem có nên đeo mặt nạ phòng độc hay không thì bị một thứ trước mắt hút chặt lấy ánh mắt.

Phía trước huyết động bỗng nhiên xuất hiện một mảnh đất rộng rãi, trên đó người đứng đen đặc. Tôi và các đội viên khác ngạc nhiên hết sức, lần lượt giơ súng ngắn lên ngắm bắn vào đám người đó. Trong địa đạo tối đen như mực này thì dù có nhìn qua kính hồng ngoại cũng không thấy rõ ràng lắm. Chúng tôi lập tức chuyển sang sử dụng đèn pin công suất cao. Sau khi đã chuẩn bị chiến đấu xong xuôi, đội viên Trương Vạn Quần ném ra một quả pháo sáng, lúc này chúng tôi mới bị ngạc nhiên. Trước mặt chỉ là một đám tượng binh mã xếp thẳng hàng ngay lối, giống hệt như tượng binh mã tìm thấy trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng. Đứng sừng sững ở bốn góc của thể trận hình vuông này là tám chiếc cột hình trụ được chạm khắc tinh xảo, xung quanh là vô số những tượng ngựa có cánh, chim tước đỏ, sư tử, kì lân và tượng người bằng đá đội mũ cầm kiếm.

Những tượng đá này có hình dáng hết sức cổ xưa, mang phong cách thời Tần Hán của Trung Quốc. Nếu như không phải đang ở nơi đất khách quê người thì tôi đã ngộ nhận rằng mình đang đi tham quan bảo tàng tượng binh mã ở Lâm Đồng (ND: thuộc tỉnh Thiểm Tây). Lẽ nào đây chính là những tượng binh mã bằng đá được bồi táng, chúng tôi do không cẩn thận đã đi vào trong một lăng mộ thời cổ đại? Tôi vỗ vỗ đầu, có chút không tin vào đôi mắt của chính mình.

Không ai bảo ai, bốn người chúng tôi cùng cảnh giác tiến vào giữa đám tượng binh mã trong trận đồ hình vuông, cho đến tận nơi cuối cùng là một chỗ bốn phía xung quanh không có gì bao bọc mới nhìn thấy một tấm bia đá cao bằng thân người đứng sừng sững cô độc. Trên bức tường phía sau tấm bia đá có mấy cửa hang dẫn vào bên trong. Tôi lấy ra một quả bom cháy loại nhỏ đặt ở trước mặt, dựa vào ánh sáng phát ra từ đó để đọc tấm bia một cách cẩn thận, chỉ thấy nằm bên dưới tấm bia là một con rùa khổng lồ chạm bằng đá, bên trên có khắc một con nhện lớn màu đen rất tỉ mỉ chi tiết, ngay cả từng sợi lông trên mình con nhện cũng có thể nhìn rất rõ.

Trong khi tôi còn đang nghi ngờ thì Trương Vạn Quần gọi to một tiếng: “Đội trưởng, tới đây xem này!”

Nhìn theo ánh mắt của cậu ta, tôi lập tức phát hiện thấy trong một cửa hang phía sau tấm bia đá có vút một ống kính hồng ngoại, giống với loại sản xuất ở trong nước. Hai mắt tôi lập tức sáng lên, lẽ nào đây chính là do người thanh niên kia cố ý để lại cho chúng tôi làm dấu hiệu chỉ đường chăng?

Từ xung quanh đột nhiên vang tới tiếng bước chân chạy gấp gáp làm chúng tôi ngay lập tức cảnh giác trở lại. Sói con và mấy người kia đều gắng sức chú ý quan sát, quay lưng vào tấm bia, súng quay ra phía ngoài, sẵn sàng chuẩn bị chiến đấu.

Tiếng bước chân gấp gáp đột nhiên ngừng lại. Một lát sau, một đôi chân dài đột nhiên hiện ra dưới ánh sáng của quả bom cháy, bàn chân đen đúa hướng về phía bốn người chúng tôi, liền sau đó cả thân hình cũng di chuyển tới. Thì ra là một con nhện mình đầy lông lá! Tôi không hề thích loài vật này một chút nào!

Cảm thấy ghê rợn, tôi bèn giơ súng lên bắn một phát, con nhện chết ngay. Ngay lập tức tiếng bước chân gấp gáp lại vang lên, dường như trong bóng tối có đàn đàn lũ lũ những con nhện khác đang tụ tập lại. Chúng tôi còn chưa nghĩ ra biện pháp gì để đối phó thì chợt thấy tấm bia đá sau lưng hơi lay động, phát ra tiếng nứt răng rắc!

Chúng tôi lập tức nhảy tránh xa khỏi tấm bia đá. Người vừa mới rời khỏi đó thì thấy con nhện khắc trên đỉnh tấm bia đá giơ chân lên, dường như là đã sống lại vậy! Điều này đúng là nằm ngoài sức tưởng tượng. Thân mình của con nhện khắc trên đá đó đột nhiên tự phình to ra, bên trong có vô số những thứ gì đó đang thi nhau chuyển động. Tôi và các thành viên khác trong đội không dám chờ đợi thêm nữa, vội vàng chạy vào bên trong cửa hang có chiếc kính hồng ngoại đó, đồng thời châm thêm một quả bom cháy bằng chất rắn nữa vút ngoài cửa hang rồi mới vội vàng vàng chạy vào phía trong.

Chưa đi được bao xa thì tôi nhận thấy dưới chân mình vừa lạnh vừa trơn, dùng đèn pin rọi xuống thấy một màu vàng chói lóa, kiểm tra kĩ hơn thì thấy hóa ra đây chính là những viên gạch lát đúc bằng vàng khối! Mọi người ngây hết cả ra, đột nhiên nhìn thấy trước mặt có ánh lửa bập bùng bèn chậm chậm bước tới, còn chưa kịp đứng vững thì đột nhiên tất cả đều bị rơi xuống dưới. May mà chỗ này cũng không cao, sau mấy

tiếng lịch bạch, chúng tôi rơi xuống một nền đất có tính đàn hồi, khiến tôi thấy hoa mắt chóng mặt, nằm ở đó mà không dậy được.

Một lúc sau, lọt vào tầm mắt của tôi là khuôn mặt của một thanh niên trẻ, vừa có vẻ ngạc nhiên lại vừa giễu cợt. Những đội viên xung quanh cũng cảnh giác chăm chú nhìn vào người lạ mặt đó, súng đã lên đạn sẵn sàng. Còn chưa biết đây là chỗ nào, chỉ nghe thấy tiếng người lạ mặt kia ha ha cười: “Người đẹp! Hoan nghênh đến sân hoàng cung trong lòng đất! Thế nào? Cũng được đấy chứ hả?”

Người lạ mặt vừa nói xong lại giơ tay ra tiếp tục: “Tôi tên là Lâm Nam, yên tâm đi! Tôi đích thực là người Trung Quốc, thật không ngờ lại có thể gặp được đồng bào ở đây, nào, làm quen chút nhé, nếu cô vẫn không chịu đứng dậy, cẩn thận kéo những mảnh thi thể bên dưới sẽ nhảy lên chơi trò lột da cùng với cô đấy.”

Vừa nghe xong câu này, tôi liền hoảng hốt nhảy dựng lên, cúi xuống xem xét. Cái mà chúng tôi đang đứng trên tuy không có những mảnh thi thể nhưng lại có tính đàn hồi rất lớn. Tôi đành cố nén cảm giác ghê sợ không nhìn nữa, ngẩng đầu lên, miễn cưỡng giơ tay ra bắt qua loa: “Tôi là Dương Lăng Sương, rất vui được gặp anh.”

Lâm Nam bắt chặt lấy tay tôi dường như không có ý định buông ra, làm tôi bực mình lườm anh ta một cái, lúc đó mới phát hiện thấy trên xương gò má của người thanh niên này có một vết thương do dao cắt rất sâu, điều đó chỉ càng làm tăng thêm vẻ buồn bã và khinh đời của khuôn mặt đó mà thôi. Tôi gắng hết sức rút tay về, lại lườm anh ta một cái nữa.

Tôi tháo mũ bảo hiểm xuống, đang định lau mồ hôi thì thấy Lâm Nam trân trân nhìn tôi không chớp mắt khiến tôi phát cáu lên: “Anh nói gì đi chứ, cảm rồi à?”

“Được được được, tôi nói tôi nói, đây là nước Kazakhstan ở Trung Á, không cần tôi phải nói nhiều, thế nhưng Hoàng cung dưới lòng đất này thì trăm phần trăm là do người Trung Quốc chúng ta làm nên.” Lâm Nam lấy ra một ít bánh quy, cũng không thèm để ý là đang ở đâu, nhìn thấy tôi cau mày nhưng vẫn coi như không biết gì, vừa ăn vừa nói, trong chất giọng dường như còn phảng phất chút gì đó ngạo mạn: “Vương quốc cổ này rất ít khi được nhắc đến trong sử sách, có lẽ là vào thời Hán Vũ Đế, trong quá trình chiến tranh liên tục với giặc Hung Nô, một bộ phận quân lính đi chinh chiến ở phía Tây sau khi đến nơi này đã không quay về nước mà ở lại đây. Tôi tìm được đến đây toàn bộ là nhờ có một chút ít dấu vết trong các văn vật cổ. Đúng rồi, có thể đem bùa Mô Kim trả lại cho tôi không, đó đúng là của tôi đánh rơi, trên đường phải đối phó với cái thứ đáng sợ đó nên làm mất lúc nào không biết!”

Con đường mà Lâm Nam và chúng tôi đã đi qua không hề giống nhau, ở ngoài cửa động chúng tôi cũng không hề phát hiện thấy chút dấu vết nào. Dựa vào kinh nghiệm của chúng tôi, nếu có người đi vào từ ngoài cửa động đây những mảnh thi thể đó thì ít nhất cũng phải dùng thuốc nổ có sức công phá lớn mới có thể đi vào trong động, nhưng Lâm Nam dường như lại đi từ phía bên trong ra!

Lâm Nam khẽ mỉm cười rồi nói: “Đúng vậy, con đường mà tôi và các bạn đi không giống nhau. Nếu tôi kể cho các bạn nghe chuyện gì đã xảy ra với đồng thịt người lột da bên ngoài kia, các bạn sẽ trả lại bùa Mô Kim cho tôi, mọi người thấy thế nào?”

Tôi gật gật đầu, cho rằng như thế cũng phải.

Lâm Nam tiếp tục nói: “Lúc trước tôi nói những người đó đã tự lột da của chính mình là thật đấy! Vị vua cuối cùng của vương quốc cổ này hiểu biết rất sâu sắc về phong thủy dịch lí, để xây dựng mộ thất cho chính mình đã nghĩ ra một biện pháp vô cùng tàn nhẫn.” Lâm Nam nghiêng đầu nhìn tôi, chần chờ một lát rồi nói tiếp: “Nếu cô thấy sợ thì tôi sẽ không nói nữa. Thôi được rồi, tôi không nên nói thì hơn.”

Tôi đang rất muốn biết là biện pháp tàn nhẫn gì, bèn đưa bùa Mô Kim cho anh ta, giục anh ta mau nói tiếp.

Lâm Nam cầm bùa Mô Kim đeo lên cổ, trên cổ anh ta còn có một sợi dây, có vẻ như đúng là của anh ta đánh rơi thật. Sau khi đeo bùa Mô Kim xong, Lâm Nam chậm rãi nói tiếp: “Vị vua này đem người ngâm toàn thân vào trong nước thuốc khiến cơ thể họ vô cùng rắn chắc, rồi đem chôn sống trong lòng đất, chỉ để lộ ra từ phần ngực trở lên, sau đó khoét một lỗ trên da đầu, rót dần từng ít một thủy ngân vào trong đó. Thủy ngân nặng nên sẽ chìm xuống dưới, dần dần ngấm vào các khe hở giữa da và thịt. Những người đó sẽ cảm thấy vô cùng ngứa ngáy, ra sức gãi gãi thân người, gãi mãi gãi mãi cho đến lúc cả bộ da bị lột

ra, chỉ còn lại một thân thể không có tí da nào. Nhưng lúc đó họ vẫn chưa chết, ra sức giãy giụa gào thét, lại bị quân lính của nhà vua bắt lần lượt từng người đem bôi thuốc vào, khiến bắp thịt của họ trở nên rắn chắc vô cùng. Sau đó họ lại bị chặt hết tứ chi, ném vào một xô nào đó trong lăng mộ phong thủy này. Thế nào, những việc này có được coi là bọn họ tự lột da hay không?”

Tôi suýt nữa đã nôn thốc nôn tháo, bất giác không kiềm chế được đưa tay lên sờ vào đỉnh đầu của mình, đột nhiên cũng cảm thấy toàn thân ngứa ngáy, khó chịu vô cùng!

Lâm Nam không hề chú ý tới biểu hiện trên khuôn mặt của tôi, neho neho lông mày nói: “Điều duy nhất mà tôi chưa thể giải thích nổi là những phần chân tay bị chặt đứt đó đã vứt đi đâu rồi?”

Tôi đang có cảm giác vô cùng khó chịu nên một lúc lâu sau mới cố gắng hết sức mở miệng hỏi anh ta: “Thứ nói xem, anh có phải là một tên trộm mộ không? Tại sao lại đến đây? Muốn tìm cái gì?”

Lâm Nam lúc này mới chú ý đến tôi, ngay lập tức nhìn đáng vẻ khổ sở của tôi với vẻ biết lỗi, nhẹ nhàng đáp: “Cô có biết trong truyện thần thoại cổ đại Trung Quốc có một nhân vật tên gọi là Khoa Phụ không? Chính là vị thần tiên đuổi theo mặt trời bị chết khát đó. Tất cả những chuyện này chưa biết chừng lại có liên quan tới ông ta! Đoàn quân Tây chinh của Hán Vũ Đế khi đến đây đã tình cờ phát hiện ra dấu vết Khoa Phụ để lại. Viên quan chỉ huy quân đội bèn hạ lệnh tiêu diệt hai quốc gia nhỏ ở vùng này, bắt hết những người dân xung quanh, xây dựng nên một quốc gia mới! Tôi chính là một nhà thám hiểm đến đào lăng mộ của ông ta, hoặc có thể nói tôi chính là một Mô kim hiệu úy chính cống cũng được! Tôi chẳng có liên quan gì đến bọn trộm mộ cả!”

“Anh nói thật đi, có phải anh chuyên làm nghề trộm mộ không?” Tôi cuối cùng không nhịn nổi tính hiếu kỳ của mình nữa.

“Trộm mộ? Cái này phải nói cho chính xác một chút, tôi là nhà thám hiểm chuyên nghiệp, tôi không vì mục đích kiếm tiền.” Lâm Nam ngừng lại một lát rồi nói tiếp: “Trộm mộ là một nghề kiếm sống hết sức nguy hiểm, phải khảo sát hiện trường phong thủy, tìm ra tuyến đường tốt nhất, có lúc còn phải tự mình đào hang, vừa khổ vừa mệt, còn phải đề phòng xác chết, tà thuật, một số đường hầm hay chạm bẫy không biết tên gọi là gì, không cẩn thận một chút là mất mạng như chơi! Còn như tôi chuyên làm nghề thám hiểm, nếu có đồ quý giá thì tiện tay cầm một ít, nếu không có bảo vật gì thì coi như là đi dạo chơi một chuyến thôi, ha ha.” Lâm Nam cười một cách xảo quyệt.

“Vậy cái quốc gia nhỏ bé này có bảo bối gì đã thu hút anh tới đây trộm mộ vậy? Phá vị (ND: phá vị: vị trí yếu điểm) phong thủy là cái gì? Tại sao lại phải lấp vào?” Tôi ngay lập tức nhận định rằng anh ta chính là một tên trộm mộ, không thêm để ý tới vẻ mặt tức giận của Lâm Nam mà cố ý dùng từ trộm mộ để hỏi anh ta.

“Không phải là tên trộm mộ mà là đồng chí Lâm!” Lâm Nam không biết phải nói như thế nào: “Phá vị phong thủy ở lăng mộ lớn nào cũng có, giống như vị vua này giết hại những người khác một cách tàn nhẫn để lấp vào vị trí bị phá vỡ đó, là lấy hung khắc hung, cho thấy rõ kết cấu phong thủy ở đây không giống với bình thường, manh mối rất rõ ràng! Cho dù là đến tìm bảo vật đi chăng nữa, nói một cách đơn giản thì tôi thích những bức tự họa của đời Ngụy Tấn trở về trước, đáng tiếc là số còn lại trên thế gian này không nhiều. Để tìm được những bản sao chép thời Nam triều và thời Tống, mấy năm gần đây ít nhất tôi đã lật tung không dưới mười ngôi mộ cổ, kết quả là trong một ngôi mộ cổ ở Ngân Xuyên đã tìm được một bức họa cổ, nội dung của bức họa hết sức bình thường, nhưng điều kì lạ là bài thơ được đề trong đó, để tôi đọc cho cô nghe: ‘Sơn nghênh phong loan thiên hách tú, thủy tiếp thanh bộc vạn hoa liên, tuyết thấu kim điện tàng châu hiện, mạch đặc trục nhật tị trần đan.’ Tôi tìm được tới quốc gia đã mất ở Trung Á này cũng nhờ vào manh mối từ bức họa đó.”

Lâm Nam lại cạy mấy mảnh thi thể nhặt lên rồi tiếp tục nói: “Lúc đó tôi nhìn thấy ba chữ ‘tị trần đan’ này thì giật cả mình, bởi những người biết được danh từ này là vô cùng ít. Mộc trần châu, tị trần châu và xích đan là ba loại ngọc quý trong truyền thuyết của Trung Quốc. Trong những lời phán của các thầy phong thủy truyền từ đời này sang đời khác thỉnh thoảng lắm mới nghe nhắc đến những từ này.”

“Mộc trần châu, tị trần châu, xích đan...” Tôi lăm lăm trong đầu những từ mới lần đầu nghe thấy này, cảm thấy vô cùng hứng thú đối với những lời nói của Lâm Nam. Con người này cả ngày bận rộn tìm kiếm trong mộ cổ, nhìn vào khuôn mặt trẻ măng đó thì chẳng thể nào nhận ra là tay cao thủ trong nghề.

Lâm Nam có phần do dự, không biết có phải là do nghĩ mình đã nói quá nhiều không: “Nhìn thấy những lời đề từ như vậy, tôi bèn ra sức tìm hiểu thân phận của chủ nhân ngôi mộ, cuối cùng tìm thấy được một lớp thứ hai trong bức họa này, từ đó mới biết được người này là một thợ thủ công, trốn về từ vương quốc Cát Tân ở Tây Vực, ngoài ra còn nói vương quốc Cát Tân dùng những kẻ bán nước để xây dựng một cung điện bằng vàng dưới lòng đất, chôn giấu một bí mật lớn có liên quan tới tị trần châu. Theo miêu tả bên trong bức họa, tôi vượt qua biết bao gian khổ mới tìm được đến đây.”

6. Chương 6: “bánh Chưng” Xuất Hiện

Nhìn dáng vẻ nhàn hạ không hề lo lắng, đang vừa ăn vừa nói của Lâm Nam, tôi cũng thấy bình tâm lại, vận dụng hết trí tuệ suy nghĩ một hồi lâu mà vẫn chưa nghĩ ra cách gì.

Tôi bèn bảo ba người bọn Sói con nghỉ ngơi. Sói con lại thì thăm với tôi mấy câu, khiến tôi cười đau cả bụng. Cậu ta lại muốn tôi tới thương lượng với Lâm Nam xem có thể dẫn chúng tôi đi tham quan một vòng trong lăng mộ của vị Hoa kiều được an táng nơi xứ người này hay không. Tôi bực quá bèn đá cho cậu ta một cái, bây giờ là lúc nào rồi mà còn muốn chơi cái trò phát khâu với mô kim này! Tay Lâm Nam này là bạn hay là địch còn chưa biết, ngộ nhờ đi cùng anh ta mà bị anh ta bán đứng thì biết làm thế nào!

Lâm Nam chủ động nói với tôi: “Bây giờ rất khó có thể ra ngoài, thứ nhất chính là con quái vật vẫn không chịu buông tha chúng ta mà tôi nhắc đến khi nãy, có lẽ lúc ở ngoài cửa hang mọi người cũng đã nhìn thấy rồi, cái hồ đó là do nó dùng miệng cắn mà ra đấy, không dễ đối phó đâu. Hơn nữa, con nhện đen trong trận đồ binh mã bằng đá cũng đã sống lại, không giải quyết được nó thì không thể ra ngoài. Tất cả những vấn đề này đều cần chúng ta đồng tâm hiệp lực mới có thể giải quyết. Chúng ta hợp tác được không nào?”

Sói con ngay lập tức nói đồng ý, còn tôi sau khi nghĩ ngợi một hồi cũng chẳng nghĩ ra được cách nào hơn, tính hiếu kỳ ẩn sâu bên trong lòng thúc giục tôi gật đầu đồng ý. Mấy người bọn tôi chính đốn lại đồ đạc, lấy ra những thứ cần dùng trong bóng tối như đèn và súng và những đồ chống nước, rồi bắt đầu hành động!

Trong lòng tôi tràn đầy cảm giác hi vọng và hưng phấn, cảm thấy bắt đầu từ cung điện trong lòng đất của vương quốc Cát Tân này, con đường về sau của tôi sẽ bắt đầu với những thay đổi khôn lường.

Lâm Nam lấy từ trong ba lô đeo sau lưng ra mấy thứ đồ cầm ở tay, đưa cho tôi bảo tôi nhận lấy. Tôi mở một chiếc bình được đây kín ra nhìn vào bên trong, trong đó có đựng mấy viên thuốc tròn màu đen. Lâm Nam thì đang bận mặc ra bên ngoài một bộ quần áo cộc và mũ bảo hiểm màu đen sì, vừa mặc vừa nói: “Mấy viên đó là thuốc giải độc, nếu thấy không được khỏe thì hãy uống vào, lúc gặp phải những thứ dơ bẩn như bánh chưng và xác sống cũng có chút tác dụng. Chỉ đáng tiếc là bộ đồ chống đạn bằng hợp kim cacbon này tôi lại chỉ mang có một bộ, không thể chia sẻ với mọi người được.”

“Bánh chưng là cái gì? Còn cả xác sống mà anh nói tới nữa? Quả thật có những thứ như vậy ư?” Tôi vừa chia thuốc giải cho các thành viên trong đội vừa quay đầu lại hỏi Lâm Nam. Còn đối với thứ đồ chống đạn bằng hợp kim cacbon mà anh ta nói tới, tôi thấy rất buồn cười, suýt nữa thì bật cười thành tiếng. Những bộ giáp chống đạn bằng hợp kim titan mà chúng tôi mặc bên trong còn hiện đại hơn của anh ta rất nhiều.

“Xác sống là những xác chết đã thối rửa bị chôn kín trong không gian chật hẹp, bị âm khí trong lòng đất bao phủ, khi đột nhiên tiếp xúc với dương khí của người sống với một tỉ lệ nhất định sẽ biến thành xác chết biết đi, còn gọi là xác sống. Căn cứ vào màu lông bên ngoài có thể phân chia thành xác trắng, xác đỏ hoặc xác đen. Chúng đuổi theo cắn người sống, có sức mạnh vô cùng lớn.” Lâm Nam lần lượt giảng giải cho chúng tôi về những thứ có trong lăng mộ: “Còn về ‘bánh chưng’ thì không phải là thứ chúng ta ăn vào tết Đoan Ngọ đâu. Mọi người thử nghĩ xem bánh chưng mà chúng ta ăn được gói bằng lá xanh, bên trong là gạo nếp trắng ngần. ‘Bánh chưng’ ở trong huyết mộ cũng gần giống như vậy. Những xác chết được chôn đúng ở vùng đất dương thi có âm khí nặng nề thì cho dù quan quách đã mục nát rồi nhưng xác vẫn chưa thối rửa, vẫn còn giữ nguyên được da trắng tóc đen. Nếu so sánh với xác sống thì ‘bánh chưng’ còn lợi hại hơn rất nhiều. Chúng vẫn còn ý thức, hiểu biết sách lược. Nếu bị ‘bánh chưng’ thối vào một cái thì còn khó chịu hơn là chết nữa. Nói tóm lại, xác sống thì thân thể đã rửa nát, thường hay gặp hơn, dễ đối phó, còn ‘bánh

chưng' dễ coi hơn, ít gặp hơn nhưng lại khó đánh bại. Hơn nữa 'bánh chưng' trước khi bị chôn thường có điểm báo sẽ biến đổi thân xác, người nhà thông thường đều có những biện pháp trấn áp đề phòng. Nếu gặp phải xác sống, chúng ta hợp sức lại thì dễ dàng đánh bại được nó, nhưng nếu là 'bánh chưng' thì chỉ còn biết tùy theo số mệnh an bài mà thôi." Lâm Nam nói xong bèn nhìn tôi cố nặn ra một nụ cười.

Tôi rung mình một cái, thật là đáng sợ. Những chuyện mà Lâm Nam nói đều là lăng mộ ở Trung Quốc, còn xác chết ngoại quốc ở Kazazhstan này e rằng anh ta cũng chưa từng gặp. Nếu sớm biết thế này thì tôi đã không hỏi nữa, để bây giờ trong lòng lo lắng bất an. Tôi liếc nhìn Vương Ngạn thấy cậu ta đang nghe rất chăm chú, sắc mặt trắng bệch, bèn khẽ an ủi cậu ta: "Mặc kệ những xác sống với cả 'bánh chưng' của anh ta. Chúng ta đã đi tới đây rồi thì cứ vào địa cung để mở rộng tầm mắt, dù sao chúng ta cũng có cái này." Tôi vỗ vỗ vào khẩu súng ở thắt lưng.

"Chị Sương, yên tâm đi, đi theo em, em chẳng sợ mấy thứ quái quỷ này. Em chỉ lo không gặp 'bánh chưng' thì phải làm sao thôi." Vương Ngạn cười ra vẻ không để ý gì rồi nói: "Chỉ mới được xem đào mộ cổ trên tivi, giờ lại có cơ hội tốt như thế này, có thể tự mình làm người dẫn chương trình, em đang thấy vô cùng hào hứng đây!"

Năm người xếp hàng một do Lâm Nam dẫn đầu, men theo con đường dẫn vào cung điện trong lòng đất của vương quốc Cát Tân nằm giữa hai hàng tượng người và thú khắc bằng đá đứng đối diện nhau. Khoảng sân của vương quốc Cát Tân này được xây dựng theo ngũ hành bát quái của Trung Quốc, vừa đi trên đường tôi vừa thầm ghi nhớ vị trí bày bố của những tượng người và thú bằng đá, xem ra rất giống một loại trận pháp cổ đại mà tôi đã được học ở trường.

Đứng bên ngoài cửa mộ ở đằng sau sân, chúng tôi mới phát hiện thấy lăng mộ này rất giống với những lăng mộ lớn ở Trung Quốc. Ở vị trí cao nhất bên ngoài cửa mộ cũng có mở một cửa sổ nhỏ. Lâm Nam nói cho chúng tôi biết đó là con đường dành cho linh hồn của chủ ngôi mộ bay lên trời. Tôi vừa cẩn thận đánh giá và so sánh với những điều mà trước đây vị thầy giáo sĩ quan lớn tuổi đã giảng về trận pháp bằng đá. Sau khi xem xét một hồi, tôi đã nắm rõ được phần nào. Lâm Nam thấy tôi hết ngó bên nọ lại nhìn bên kia bèn nửa đùa nửa thật: "Thế nào? Lisa Dương, đã nhìn thấy đường vào chưa?"

"Tôi là Dương Lăng Sương, không phải Dương Lisa, mong anh đừng có đặt tên nước ngoài cho tôi!" Tôi lườm Lâm Nam một cái: "Anh là cao thủ trộm mộ mà không nhìn ra được sự cổ quái của cánh cửa đá này sao? Có cần tôi chỉ bảo cho anh không?"

"Được rồi, xin mời Lisa Dương ra tay cho mọi người được mở rộng tầm mắt!" Lâm Nam không những không tự ái mà còn chọc tức tôi nữa.

Tôi cũng nửa đùa nửa thật nói: "Cánh cửa đá dẫn vào mộ này nhìn có vẻ giống như hai cánh cửa, còn có một cái vòng cửa, kì thực là giả đấy. Đây là một khối đá khắc thành, ở bên ngoài chỉ khắc sơ qua hình cánh cửa, thực tế nếu muốn mở cửa vào sẽ bị rơi trúng vào bẫy. Tôi đoán rằng phía trước và sau cánh cửa này có chôn không ít hồ bẫy và thạch tín. Kì thực muốn vào rất đơn giản, anh nhìn vào hướng đối diện của cánh cửa này sẽ thấy hơi dốc về phía dưới, chúng ta chỉ cần xoay hai con bệ ngạn (ND: Bệ ngạn: là một loài thú trong truyền thuyết, xưa thường được vẽ trên cánh cửa nhà tù) bằng đá trên cánh cửa này về phía bên trái theo một góc nhất định thì sẽ có thể phá được bệ ngạn ngọc khô trận này." Vị sĩ quan giáo viên đã từng giảng về đặc điểm của ngọc khô trận, nay tôi mang ra vận dụng trong thực tế khiến cho Lâm Nam hết sức ngạc nhiên.

Nụ cười dần hiện ra trên gương mặt của Lâm Nam. Anh ta bèn làm theo cách của tôi, cùng với Sói con, mấy người bạn họ cố hết sức dịch chuyển tượng con bệ ngạn bằng đá. Anh ta đúng là một tay lão luyện, không chờ tôi phải nói cần xoay nó theo góc độ bao nhiêu đã tự làm theo suy đoán của mình, dịch chuyển con bệ ngạn đá đến đúng vị trí chính xác.

Vị quan chỉ huy đoàn quân Tây chinh thời Hán Vũ Đế này xem ra là một người rất am hiểu kì môn bát quái, chỉ có điều cũng quá tự tin. Ông ta cho rằng ở vùng đất xa xôi hẻo lánh này không có ai hiểu biết về văn minh Trung Hoa nên đã sử dụng ngọc khô trận ở ngoài cửa mộ này. Cần biết rằng loại ngọc khô trận này chuyên phát huy tác dụng trong bóng tối, giống như ở đây được bày bố bên ngoài cửa, nhưng một khi gặp phải người am hiểu trận pháp thì nó chẳng còn tác dụng gì nữa.

Tôi chỉ thấy kì lạ là trong lăng mộ đáng lẽ ra nghiêm cấm sử dụng bệ ngạn, bởi trong sách có nói bệ ngạn

hình dáng như hổ, uy phong lẫm liệt, là linh thú cai quản nhà ngục, do bình thường căm ghét nhất là những kẻ phạm tội nên thường được trang trí bên ngoài cửa ngục để cảnh cáo tội phạm cần biết hối cải, hoặc nằm phủ phục trên hai bên đại đường của nha môn. Bây giờ lại dùng để canh giữ cửa mộ thì đúng là khó lòng tưởng tượng nổi. Tôi chắc rằng chẳng ai lại muốn coi mình là tội phạm cả. Hay là ở trong này có thứ gì đó cần phải canh giữ?

Bệ ngạn ngọc khô trện sau khi bị phá giải lặng yên một hồi không có động tĩnh gì, sau đó cửa mộ bằng đá khẽ rung động. Lâm Nam hít một hơi thật sâu rồi nói: “Các vị hãy sẵn sàng, chúng ta chuẩn bị bước chân vào cung điện dưới lòng đất của vương quốc Cát Tân rồi. Những thứ xác sống và ‘bánh chưng’ khi này tôi nhắc tới không dám chắc là không có, bởi vậy chúng ta cần hết sức tránh đi lại lung tung, khi gặp phải những thứ kì quái tuyệt đối không được hoảng loạn, càng không được hành động một mình. Tôi và Sương Nhi sẽ đi trước dẫn đường, được không?”

Tôi khẽ ậm ừ một tiếng, coi như là đồng ý. Tôi không thích cách xưng hô là “Sương Nhi” này, so với cách gọi Lisa Sương tuy có dễ nghe hơn một chút nhưng cũng chưa có ai từng gọi tôi như vậy, thông thường đều gọi là đội trưởng hoặc chị Sương mà thôi.

Cửa mộ bằng đá sau một hồi rung động cũng đã dừng lại, những hổ bầy và thạch tín của bệ ngạn ngọc môn trện cũng đều đã bị phá giải hết. Lâm Nam lấy ra thuốc nổ định hướng, cho nổ trên phần núi cạnh cửa đá để mở một con đường thoai thoải dốc xuống dưới. Không kịp suy nghĩ nhiều, tôi cùng Lâm Nam dẫn đầu đoàn người tiến vào.

Cũng không biết là do thuốc nổ định hướng của Lâm Nam có sức công phá quá lớn hay là do lòng núi vốn đã có khe nứt mà mới đi được vài bước sát theo vách đá tôi đã cảm thấy hướng chúng tôi tiến vào trong lòng núi ngược lại con đường dốc nằm đối diện với cửa mộ bằng đá. Tôi còn đang định hỏi Lâm Nam thì đã thấy anh ta dừng bước, đứng ngẩn ra đó.

Nhờ có ánh sáng từ ngọn đèn trên đầu Lâm Nam chiếu vào, tôi thấy phía trước con đường bị chặn bởi một tảng đá lớn, hai bên tảng đá xuất hiện hai cửa động rất hẹp, chỉ đủ cho một người nghiêng mình lách vào mà thôi.

Lâm Nam quay đầu lại nói: “Tôi qua bên này xem xem, mọi người tạm thời đừng đi theo vội, đứng chờ ở đây. Nếu không có vấn đề gì tôi sẽ gọi mọi người, còn nếu có vấn đề thì tôi sẽ quay lại, chúng ta cùng đi theo con đường còn lại.” Tôi lấy ra một con dao ngắn nhét vào tay anh ta: “Ở nơi chật hẹp thế này thì dùng dao ngắn là tốt nhất. Cẩn thận đấy!”

Ai ngờ, chỉ chưa đầy năm phút sau Lâm Nam đã quay trở lại, hoảng hốt giục chúng tôi mau chạy vào cửa động bên kia. Anh ta chạy được vài bước thì thở dốc: “Sương, trả dao cho cô này, may mà tôi chạy nhanh!” Tôi nhìn dáng vẻ thảm hại của anh ta thì không nhịn được cười: “Sao rồi? Lâm đại đạo tặc vốn đầy kiêu ngạo mà cũng biết sợ ư?”

Lâm Nam không còn hơi sức đâu để ý đến sự châm chọc của tôi, khẽ nói: “Bánh chưng! Lại gặp phải bánh chưng ngoại quốc chứ! Tôi vừa đi chưa được mười mét thì thấy một tên bánh chưng đang ngồi trên đất, nhìn vào góc tường rất chăm chú, cũng không biết là nó đang nhìn cái gì nữa! Lại còn thò tay chọc chọc vào góc tường! Con đường đó là một ngõ cụt, vừa nhìn vào cái khăn đội đầu của tên bánh chưng đó tôi đã biết nó không phải là người Hán, tôi chưa từng có kinh nghiệm đối phó với bánh chưng ngoại quốc, bèn vội vàng chạy ra.”

Sói con chen vào nói: “Đúng là ngõ cụt không? Vậy tên bánh chưng đó từ đâu mà ra, con đường mà chúng ta đi vào phải dùng thuốc nổ công phá, chắc chắn là không có. Như vậy chỉ có thể là nó đi ra từ con đường mà chúng ta đang đi bây giờ. Liệu có phải do tiếng nổ anh gây ra đã thu hút một tên bánh chưng làm nhiệm vụ canh gác, kết quả là đi sai đường?” Vừa nghe nói như vậy, chúng tôi bất giác đều nhìn về phía con đường trước mặt thấy mờ mờ ảo ảo thật đáng sợ. Tôi lấy đầu mũi dao chọc nhẹ vào mũi của Sói con, mắng cho một trận: “Trẻ con không hiểu biết thì đừng có nói lung tung, dọa người khác đau tim bây giờ!”

Lâm Nam trầm ngâm một lát rồi gật đầu nói: “Đúng là có khả năng này, xem ra vẫn là do tôi chưa suy tính chu đáo, không ngờ được vừa mới vào đã gặp phải ‘bánh chưng’, lại còn là bánh chưng ngoại quốc nữa! Để đối phó với bọn này thì súng đạn chẳng có tác dụng gì, phải dùng lửa hoặc dùng thuốc nổ mới được.

Sương, số thuốc nổ rắn mà mọi người mang theo phải dùng tiết kiệm một chút, xem ra hôm nay phải đánh một trận ác liệt với bọn bánh chưng này rồi.”

Do không biết nên đi về phía cung điện dưới đất hay là tránh xa đại bản doanh của bọn bánh chưng, cuối cùng bốn người chúng tôi quyết định vẫn làm theo dự định của Lâm Nam, cẩn thận tiến dần vào sơn động phía còn lại. Đường đi dần mở rộng ra, trước mặt lại xuất hiện một ngã rẽ. Chúng tôi đều thở dài nhẹ nhõm, xem ra cơ hội giáp mặt với bọn bánh chưng đã ít đi nhiều rồi, có lẽ đó chỉ là một tên bánh chưng tách đàn đi lang thang một hồi rồi bị lạc, nghe thấy tiếng nổ bèn chạy tới xem xét, lại đi nhầm vào ngõ cụt rồi ngồi ngây ra đó.

Đường đi đã rộng hơn rất nhiều. Đứng trước ngã rẽ, chúng tôi thương lượng một hồi xem nên đi thế nào, cuối cùng vẫn là Lâm Nam nói có lý nhất: “Tôi đoán rằng phía trước còn rất nhiều lối rẽ. Chúng ta đã biết rằng trước cửa mộ bày bệ ngạn ngọc khôi trần chỉ để nhìn mà không có tác dụng gì. Cửa mộ đó rõ ràng là giả, trận pháp này bày ra cũng chỉ nhằm mục đích dụ người ta đi vào chỗ chết mà thôi. Chúng ta thà đi theo hướng ngược lại, bây giờ đã đến ngã rẽ thì hãy đi theo hướng cách xa khỏi cửa mộ!”

Không biết dưới lòng đất liệu có bị thiếu dưỡng khí hay không, hoặc không cẩn thận sẽ hít phải tử khí của xác chết, tôi bèn chia cho Lâm Nam một cái mặt nạ dưỡng khí còn thừa. Đây là kiểu mặt nạ đơn giản có thể tự động lọc khí, nếu gặp phải khí độc hoặc khi không đủ ôxi thì sẽ phát sáng để cảnh báo. Chúng tôi đi phía sau nên tạm thời chưa cần dùng đến, bởi đây là loại mặt nạ dùng một lần, dùng một cái là mất cái đó.

Phía trước không phải là đường cụt, từng làn gió nhẹ khẽ thổi qua, mang theo mùi thối của xác chết càng lúc càng nồng nặc. Ba người chúng tôi không đeo mặt nạ dưỡng khí đều thấy rất khó chịu. Đó không phải là mùi thối do xác phân hủy mà là mùi xương mục nát, khi đã hít vào trong mũi rồi thì nó dính chặt lấy sống mũi rồi đi vào trong phổi, vô cùng khó chịu.

Lâm Nam dường như chẳng có cảm giác gì. Xem ra tên trộm mộ chuyên nghiệp này vốn đã quen với loại mùi như vậy, sợ là khi ngửi thấy mùi vị này chỉ khiến anh ta thấy phấn chấn mà thôi! Tôi còn đang nghĩ ngợi lung tung thì ở phía trước Lâm Nam đột nhiên ra dấu hiệu dừng lại. Tôi không khỏi lo lắng, cũng dừng lại rút dao ra cầm trong tay.

Tôi còn đang nghi ngờ thì nghe thấy Lâm Nam thở gấp một hơi, cả cơ thể tựa xuống dưới. Tôi lo lắng hết sức, vội vàng tóm lấy anh ta thì bị anh ta kéo luôn xuống dưới! May mà cái hố cũng không sâu, chỉ là do mùi xương mục nát khiến mọi người thấy rất khó thở. Cả bốn ngọn đèn cùng chụm vào một chỗ, dưới chân sau lưng chúng tôi là tầng tầng lớp lớp xương trắng, xếp chồng chất lên nhau, bị chúng tôi dẫm lên thì kêu lên răng rắc, cũng không biết là rốt cuộc có bao nhiêu bộ xương nữa?

Lâm Nam lồm cồm bò dậy, bực tức tự trách mình: “Tôi mà cũng rơi xuống huyết mộ sao? Thật không ngờ được, lão Hoa kiều này khi xây mộ lại còn xây cả địa đạo nữa!” Sói con ở bên trên kéo hai chúng tôi lên, muốn cười mà không dám cười, nhìn tôi rồi nói: “Chưa từng nhìn thấy chị Sương lo lắng đến như vậy, ha ha!” Tôi đỏ bừng cả mặt, ngay lập tức hiểu ra ý cậu ta muốn nói gì, liền quát lại cậu ta: “Nói linh tinh gì thế! Còn không xem xem đây là nơi nào? Lát nữa bọn bánh chưng xuất hiện, tôi hứa sẽ đẩy cậu qua làm đội trưởng của bọn chúng đấy!”

Nghe tôi nói như vậy, ngay cả Vương Ngạn cũng không vui nữa: “Chị lại nói cái gì thế! Ở đây chị chính là đội trưởng, đừng có rửa chúng tôi biến thành đội viên của bọn bánh chưng nhé!” Tôi tự biết mình lỡ lời, vội vàng chữa lại: “Không tính không tính, phỉ phui cái mồm, coi như tôi chưa nói gì!” Từ sau đó, mọi người đều thấy trong lòng không vui nên không ai nói gì nữa.

Bốn chúng tôi đứng ngẩn người xung quanh huyết mộ, cuối cùng vẫn là Lâm Nam phá vỡ sự yên lặng này: “Lão Hoa kiều này làm đến quốc vương nhưng vẫn không thay đổi thói quen, lúc xây mộ đã đem toàn bộ kinh nghiệm tiên tiến trong nước áp dụng vào đây. Làm một cái huyết mộ to như thế này thật khiến người khác phải sợ hãi! Lẽ nào theo truyền thuyết ông ta có thể xây được một lăng mộ khổng lồ cho tất cả thiên đường, nhân gian và địa ngục chôn chung một chỗ sao?”

Tôi bèn hỏi: “Nói như vậy chẳng lẽ cung điện trong lòng đất mà chúng ta muốn tìm chính là nằm trong huyết mộ này sao?” Nhớ lại mùi xương mục nát trong huyết mộ khiến người ta muốn tặc thở, tôi bất giác nhăn mũi lại.

Lâm Nam nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Cũng chưa chắc là như vậy. Đừng quên rằng hài cốt chỉ là tượng trưng cho địa ngục, chúng ta vẫn chưa nhìn thấy biểu tượng của thiên đường và trần thế. Một cái huyết mộ to như thế này, bên trong lại chôn lẫn lộn không biết bao nhiêu người. Vị quốc vương này chắc chắn không thể nằm chung một chỗ với đám tạp nham này được. Nhiều nhất đây chỉ là biện pháp che mắt người khác, thừa nước đục thả câu mà thôi!”

Tuy vậy lời nói chẳng đi đôi với việc làm, chúng tôi đều cúi xuống quan sát tỉ mỉ đồng hài cốt này, hi vọng có thể tìm ra một đầu mối huyền diệu nào trong đó. Không nhìn thì không sao, vừa nhìn một cái là lại có chuyện. Mọi người đều nhất loạt kêu lên: “Bánh chưng! Trong này lại là bánh chưng!”

Nằm ngoài vùng sáng của mấy ngọn đèn, một cái đầu mọc đầy lông đen sì đang mò dậy từ trong đồng hài cốt. Hai hốc mắt trống rỗng vô hồn lạnh lẽo quét một lượt khắp người chúng tôi. Không biết là do nó phát hiện chúng tôi áp đảo về số lượng hay bị ánh đèn sáng lóa của chúng tôi làm cho chói mắt mà lại nhanh chóng chìm xuống dưới!

Lần đầu tiên giáp mặt với một người sống cách đây hàng trăm nghìn năm, tôi và ba đội viên còn lại đều trở mắt đờ đẫn! Chỉ trong phim Hồng Kông mới có đủ các loại cương thi (ND: cương thi: xác chết khô), giờ lại có một cái xác sống sờ sờ chạy qua chạy lại trước mặt chúng tôi! Lâm Nam hạ thấp giọng nói: “Mọi người cẩn thận một chút, đừng sợ, đây không phải là ‘bánh chưng’, chỉ là một hắc hung thôi, so với các loại xác chết lông trắng, lông đỏ thông thường thì chỉ là có nhiều tri giác hơn một chút mà thôi.”

Nghe Lâm Nam khẳng định chắc như đinh đóng cột như vậy, tôi cũng an tâm phần nào. Có lẽ là do lúc này khi hai người chúng tôi rơi xuống dưới đã dẫm phải tên xác chết cơ thể đã biến hóa hết nhưng chưa thể “đắc đạo” thành “bánh chưng” này. Tôi rút súng ra, đang chuẩn bị ngắm thẳng vào chỗ tên hắc hung đó vừa chìm xuống thì đột nhiên nghe thấy hai tiếng động vù vù, hai bộ hài cốt từ trong huyết mộ nhăm thẳng đỉnh đầu tôi bay tới!

Tôi nhìn thấy rất rõ, chăm chú vào vị trí mà hai bộ hài cốt bay tới, rồi xoay nghiêng người một cái, khiến hai bộ hài cốt bay về phía sau lưng. Quả nhiên, một bóng đen khổng lồ dường như xuất hiện cùng một lúc từ trong huyết mộ, đâm bổ về chỗ Sói con đang đứng! Tốc độ của nó cực nhanh, tôi vốn không kịp nổ súng, chỉ nhìn thấy tên hắc hung đó đã tóm chặt lấy vai của Sói con, ngoác miệng chuẩn bị cắn!

7. Chương 7: Vọng Long Mê Quan

Quả không hổ danh là tay lão luyện, gặp biến cố lớn cũng không hề sợ hãi, Sói con chẳng do dự chút nào giờ tay tóm lấy cổ của hắc hung, ra sức bóp thật mạnh, dùng hai khuỷu tay ép chặt cổ của hắc hung xuống phía dưới nách. Nếu là lúc bình thường thì đòn đánh đẹp mắt này đã có thể kẹp gãy được xương cổ của đối phương, nhưng lúc này khi gặp phải đối thủ có cái cổ rắn chắc như gốc cây cổ thụ thì Sói con lại chẳng làm được gì!

Ngay lập tức Lâm Nam đã chạy đến bên cạnh Sói con, nhanh chóng thò tay ra xoa một thứ gì đó lên cổ của hắc hung. Chỉ nghe thấy rắc một tiếng, xương cổ của hắc hung đã bị Sói con bẻ gãy vụn, khiến đầu hắc hung hẫng xuống, mềm oặt không động đậy!

Lâm Nam giơ ngón tay cái lên tán thưởng: “Sói con quả thật lợi hại! Vụ này nếu để tôi làm một mình thì còn lâu mới xong, cậu đúng là chuyên gia trộm mộ, vừa ra tay đã đánh ngay vào chỗ chí mạng yếu nhất của hắc hung, thật quá giỏi! Từ giờ về sau hãy đi cùng tôi đi!”

Sói con cười ha ha, không để ý tới anh ta.

Bị dọa một trận như vậy, nhân lúc mọi người đang lấy lại hơi, tôi bèn hỏi Lâm Nam: “Bây giờ anh đã thừa nhận mình là tên trộm mộ rồi sao? Anh không phải là chuyên gia thám hiểm cao thượng lắm hay sao? Vừa nãy ở trong tay anh là cái gì? Tại sao lại không chia cho tôi một ít?” Lâm Nam ngượng ngùng đáp: “Trộm mộ hay thám hiểm thì về cơ bản cũng như nhau, chỉ là cách gọi khác nhau mà thôi, việc gì phải để ý kỹ quá! Thứ lúc này tôi cầm trong tay là ‘nhuyễn thi hương’ (ND: mùi hương làm mềm xác chết), là do tôi tự chế

ra theo công thức thời xưa chuyên dùng để làm mềm hóa các xác chết cổ. Tôi cũng chẳng có nhiều, đưa cho cô chỉ sợ cô cũng không biết dùng, bởi vậy tôi mới giữ lại cho mình đây chứ!”

Chỗ mà lúc nãy hắc hung từ đó chui ra giờ đã mở rộng sang hai bên, từng đợt hài cốt ầm ầm bị hút vào trong đó, một luồng khí mờ mịn chậm chậm bay lên, dưới ánh đèn chiếu vào có bảy màu sắc sỡ, vô cùng đẹp mắt. Từ trong ánh hào quang đó có ngựa xe náo nhiệt, cờ bay phấp phới, vô số cung điện, nữ quan, giáp sĩ, quan lại lần lượt hiện ra. Cùng với tiếng nhạc thánh thót, một vị tiên nữ giơ cánh tay ngọc ngà về phía tôi lúc đó đang đứng ngẩn người. Vị tiên nữ đó khẽ vẫy vẫy tay như có ý mời gọi, tôi bất giác cũng đưa tay ra, mơ mơ hồ hồ muốn nắm lấy tay của vị tiên nữ đó.

Khi tôi còn đang mơ màng muốn nắm lấy tay của tiên nữ đó thì đột nhiên bên cạnh lại xuất hiện một bàn tay khác đập mạnh vào mu bàn tay của tôi. Tôi đau quá kêu lên một tiếng, không chịu được bèn ngồi thụp xuống, ngược mắt nhìn lên, thì ra là Lâm Nam đã ra tay đánh tôi, nhưng anh ta không thèm nhìn tôi một cái mà sắc mặt lại xanh xám, đang trừng mắt nhìn vào đám sương khói dày đặc.

Tôi đã tỉnh táo trở lại, giờ mới nhận ra rằng chúng tôi vẫn đang đứng bên mép huyết mộ. Trong khi những đám mây màu sắc sỡ đang cuộn cuộn bay lên thì đám hài cốt dưới đó ngày càng tách rời nhau ra. Những ảo ảnh dày đặc kia cũng chuyển động không ngừng bên trên huyết mộ, diện tích của huyết mộ ngày càng lớn, không ngừng mở rộng về phía trong. Tôi chợt thấy bồn khoăn, cảnh tượng này giống như là đang chiếu lại một bộ phim tài liệu, lẽ nào có điểm mấu chốt gì ở đây?

Đang lúc vội vàng không kịp suy nghĩ gì nhiều, tôi chỉ ghi nhớ qua loa cũng đã phần nào nắm được vắn đề. Đoàn quân Tây chinh bị vây hãm ở khe núi vàng này, được ai đó bí mật dùng tiên đan cứu giúp, cuộc chiến tranh lập quốc đã giết hại hàng trăm nghìn tù binh chiến tranh ở xung quanh, cuối cùng từ trong tiếng nhạc tiên thánh thót có một giọng nam đọc lên mấy lần: ‘Côn Luân tiềm hành vọng long ảnh xứ, bách chiết nghịch xuyên lục long xung nhật, đại vương sắc lệnh bàng sơn khai huyết, hợp tam thể, thống nhất tam giới vi nhất chân, nạp quan cửu, tự ảnh châu vu thánh tháp, hưởng quốc vạn thể hưởng quốc vạn thể, vạn vạn thể!’ (ND: Đi ngầm trong núi Côn Luân tìm nơi có bóng rồng, một trăm lần rẽ đi ngược dòng sông tìm nơi có sáu con rồng hướng đến mặt trời, nhà vua ra sắc lệnh đào huyết mộ bên cạnh núi, thông nhất ba thể giới: trời, đất và nhân gian làm một, nhập quan chín lần, cúng tế ngọc ảnh ở thánh tháp, đất nước sẽ tồn tại muôn đời).

Mọi người ai cũng nhìn rất rõ, cùng ra sức suy nghĩ. Tôi nghĩ một lát rồi nói: “Căn cứ theo những hình ảnh mà tôi vừa nhìn thấy thì thời xưa nơi đây là một mỏ vàng. Đoàn quân Tây chinh của nhà Hán sau khi tới đây không biết vì lý do gì đã bị rơi vào đường cụt, khi đó đã được một sức mạnh thần bí nào đó cứu giúp. Vậy là các võ tướng trong đoàn quân đó đã dựa vào vũ lực để xây dựng nên một đất nước, bảo vệ mỏ vàng và sức mạnh thần bí đó không để người khác phát hiện. Còn về ‘vọng long ảnh’ trong câu Côn Luân tiềm hành vọng long ảnh xứ, tôi đã từng nghe Sói con nói đây là một kết cấu phong thủy cực tốt. Lẽ nào vị võ tướng này đã phát hiện ra đây là đầu nguồn của long mạch dưới chân núi Côn Luân nên mới hạ lệnh đào núi xây lăng mộ, an táng bản thân mình ở nơi ‘vọng long ảnh’ này, hi vọng có thể hưởng phúc muôn đời. Còn về câu ‘hợp tam thể thống nhất tam giới vi nhất chân, nạp quan cửu, tự ảnh châu vu thánh tháp’ thì tôi chưa rõ lắm.”

Lâm Nam bèn tiếp lời: “Cô nói rất chính xác, câu ‘hợp tam thể, thống nhất tam giới’ này là cách nói về việc nhìn nhận thể giới xung quanh của người xưa. Tam thể bao gồm kiếp trước, kiếp này và kiếp sau, còn tam giới là để chỉ thiên đường, nhân gian và địa ngục, gọi chung là tam giới... Kiểu phong thủy ‘vọng long ảnh’ này đúng là bắt buộc phải tập hợp cả tam thể và tam giới trong lăng mộ mới có thể phát huy được tác dụng tốt nhất. Còn hai câu ‘nạp quan cửu, tự ảnh châu vu thánh tháp’ tôi không hiểu được tại sao lại phải ‘nạp quan cửu’, lẽ nào bên trong có chín cô quan tài ư? Có chín người được chôn ở trong đó hay sao? Còn câu ‘tự ảnh châu vu thánh tháp’ ở phía sau thì lại đơn giản hơn nhiều. Đất nước này từ lâu đã không còn nữa, chúng ta có lấy đi ảnh châu gì đó dùng để tế lễ thì cũng không coi là phạm pháp nữa. Ha ha, vốn không biết báu vật quý giá nhất trong cung điện dưới đất này là gì, giờ đây đã biết được đây chính là mục tiêu lớn nhất rồi!”

“Căn cứ theo kết cấu phong thủy của ‘vọng long ảnh’ thì cả tam thể và tam giới được tập hợp lại trong lăng mộ đều chỉ chung một biểu tượng. Dòng long mạch chảy ngược vây quanh vùng đất này, hướng về long ảnh của chính mình. ‘Long ảnh’ này cũng giống như ‘long vịnh’ trong kết cấu ‘thủy long vịnh’, yêu cầu hết sức

ngghiêm ngặt.” Lâm Nam tiếp tục giải thích.

“Cả hai kết cấu phong thủy ‘thủy long vượng’ và ‘vọng long ảnh’ tôi đều mới chỉ nghe nói qua một lần, là những kết cấu phong thủy cực kì tốt, rất khó tìm được. Lâm Nam, lẽ nào anh đã từng nhìn thấy rồi sao?” Tôi có chút nghi ngờ hỏi anh ta. Lâm Nam lần này không nói khoác nữa, thành thật trả lời: “Chưa, tôi cũng chưa từng nhìn thấy. Tôi chỉ nghe các bậc cao niên kể lại, ‘long vượng’ trong ‘thủy long vượng’ là để chỉ trên thế đất xuất hiện ánh sáng cầu vồng, hàng nghìn năm cũng không tắt, còn ‘long ảnh’ trong ‘vọng long ảnh’ lại là để chỉ mạch núi trong ngoài đôi xứng, ám chỉ những hang động bên trong thật giả hợp thành một thể thông nhất. Có lẽ bây giờ chúng ta đang ở trong chính ‘long ảnh’ này! Hừ hừ thực thực, vừa thật lại vừa ảo. Bây giờ chỉ cần tìm được nơi mà vọng long ảnh đang hướng tới là chỗ nào, tôi tin chắc rằng có thể phá giải được bí mật của cung điện dưới đất này!”

Lâm Nam tiếp tục nói: “Bây giờ điều có thể xác định được là mộ táng trong ‘vọng long ảnh’ rất có khả năng là chín cỗ quan tài, chín thi thể, ngoài ra còn có một ngọn tháp đề cúng tế ảnh châu. Trong hoàn cảnh hừ hừ thực thực thế này cô tuyệt đối đừng có đánh mất hồn nữa. Lúc này cô giơ tay ra như thế rất nguy hiểm, một khi đã rơi vào vòng xoáy ảo này thì muôn thoát ra cũng không được nữa đâu!”

Tôi thấy hơi xấu hổ bèn đáp: “Tôi sẽ không như vậy nữa. Sói con, hai người các cậu cũng phải chú ý đây!” Lâm Nam khẽ cười liếc nhìn tôi một cái, không nói gì nữa.

Chúng tôi bao vây xung quanh huyết mộ, chưa nghĩ ra biện pháp gì, làm sao lại có thể không tìm được đường đi chứ?

Trong ngõ cụt ngoài cửa động còn có một tên bánh chưng ngoại quốc không rõ lai lịch, đang ngồi ngẩn ngơ ở đó nữa!

Trong sự yên lặng tuyệt đối, chúng tôi đứng nhìn ánh cầu vồng ngũ sắc không nói năng gì.

Tôi càng lúc càng thấy kì lạ, ở một nơi mục nát như huyết mộ này tại sao lại có thể phát ra ánh sáng cầu vồng ngũ sắc đẹp đến như vậy? Còn những hài cốt chất đông dưới hố kia liệu có phải là dựa vào ánh sáng cầu vồng ngũ sắc để che giấu một bí mật nào đó? Liệu có thể có điều huyền diệu gì ở đây chăng? Sau khi nhìn thêm một lúc nữa, tôi bèn nói với Lâm Nam: “Lúc này anh giẫm lên cái gì mới bị hút xuống dưới huyết mộ này vậy? Còn nữa, tôi cảm thấy những hài cốt này nằm chất đông ở đây có chút kì quặc, anh có nhìn ra hay không?”

Lâm Nam gật gật đầu nói: “Lúc này tôi giẫm lên một hòn đá nhỏ hình vuông, vừa giẫm vào liền mở ra bên phía. Lúc đó tôi cảm thấy không ổn, bởi vậy mới kêu mọi người dừng lại. Từ này đến giờ tôi dùng đèn chiếu vào chỗ hắc hung bay ra, chỗ hài cốt đặt ở đó có vẻ ngay ngắn hơn bình thường, cũng hơi ẩm ướt nữa. Bộ hài cốt mà nó ném lên để đánh cô thậm chí còn chưa mục nát hoàn toàn. Chờ chút, đây đều là xương chân và xương tay của người mà! Thì ra chân tay bị chặt đứt của những người lột da nằm trên mặt đất kia đều chất đông ở đây! Ô, lẽ nào huyết mộ này chỉ nhằm mục đích chống đỡ một mái vòm nào đó chăng?”

“Rất có khả năng như vậy, mà không chỉ ở đây thôi đâu anh nhìn lại những cái bóng nằm giữa đông hài cốt kia mà xem, ngoài phần bị chúng ta giẫm lên thì những cái bóng khác giống y như một con đường nhỏ ngoằn ngoèo, nằm xuyên giữa đông hài cốt vậy.” Tôi nhắc nhở Lâm Nam, thật ra tôi đã nhìn ra rồi, huyết mộ này chỉ là do Lâm Nam và tôi may mắn đã giẫm đúng vào trung tâm của đông hài cốt, chỉ cần lệch sang một chút là sẽ rơi xuống dưới! Cái hố lớn này tôi thấy càng giống một tòa lâu đài cao đại diện, từng đông hài cốt mọc lên như rừng, bên dưới nằm giữa những đông hài cốt đó là con đường nhỏ ngoằn ngoèo. Nếu không bị ánh sáng cầu vồng ngũ sắc làm cho lóa mắt thì tôi sớm đã nhìn ra rồi.

Lâm Nam không cần tôi phải nói nhiều, đã nhanh chóng phát hiện ra điểm huyền diệu này, ánh mắt sáng bừng lên nhìn theo hướng con đường nhỏ ngoằn ngoèo đen thẫm thẫm, đảo qua đảo lại giữa đám hài cốt, cuối cùng dừng lại ở một bóng đen hình tròn phía bên tay trái. Sau một hồi im lặng ghi nhớ, Lâm Nam nói với chúng tôi: “Chúng ta tiếp tục đi thôi, tôi đã nhìn kĩ lộ trình rồi, bí mật nhất định nằm phía dưới này!”

Chúng tôi dùng dây thừng để treo xuống bên dưới hố, lần lượt từng người một. Mùi mục rữa quả thật không thể nào chịu nổi nữa, mọi người nhanh chóng lấy mặt nạ đường khí ra đeo vào.

Chúng tôi xem xét những bức tường xác chết ở hai bên thấy chúng được đúc bằng gang tạo thành những cái khung bốn cạnh, những xác chết bên dưới đều được xếp đặt rất ngay ngắn, càng lên cao thì càng xếp

lung tung hỗn loạn. Những chiếc khung bằng gang to nhỏ khác nhau tạo nên những tòa lầu bằng xác chết có hình dáng kì quái khác nhau, đứng từ giữa tòa lầu này với tòa lầu khác nhìn ra, thấy phần lớn vẫn chưa đổ sụp, tầng tầng lớp lớp, thật là kì vĩ!

Căn cứ theo lộ trình mà Lâm Nam đã ghi nhớ lúc trước, chúng tôi hết rẽ bên nọ lại vòng bên kia giữa các tòa lầu xác chết. Tôi thầm trách bản thân mình chẳng ra gì, tuy cùng Lâm Nam đi xuống những đường như lại có ý dựa dẫm vào anh ta, không tự mình ghi nhớ phương hướng, bây giờ chỉ có thể máy móc bước theo ánh đèn soi đường của Lâm Nam ở phía trước, chỉ sợ đi lạc mất anh ta.

Kết cấu ‘vọng long ảnh’ làm thế nào để hợp nhất tam thể và tam giới lại làm một được? Tôi vừa đi vừa nghĩ, cúi cổ quan tài, nếu lần lượt tượng trưng cho kiếp trước, kiếp này, kiếp sau, thiên đường, nhân gian, địa ngục thì cũng mới là sáu cổ, còn ba cổ nữa là cái gì mới được chứ? Cứ coi “thống hợp nhất chân” là một cổ thì vẫn còn thiếu hai cổ nữa!

Còn cả chữ “vọng” này nữa, nếu cái có thể nhìn thấy được là long ảnh của chính bản thân mình thì khả năng rất lớn là nên quay đầu lại nhìn, khi cái bóng và thực thể hư hư thực thực luôn lượn giao nhau ở một nơi không phải hư cũng không phải thực, nơi này liệu có phải là đầu rồng? Liệu có phải là nơi cúng tế ảnh châu, chôn cất quan tài?

Đang mãi suy nghĩ thì đầu tôi đập vào lưng một người, chính là Lâm Nam đang đi phía trước tôi. Anh ta dừng lại nhìn về đằng trước rồi nói: “Đã đến cổ quan tài đầu tiên rồi!”

Nghe thấy quan tài đã xuất hiện, tôi và các đội viên đều thấy khá hưng phấn, đi lâu như vậy rồi, những thứ đã nhìn thấy hoặc nghe thấy đều là “bánh chưng” ngoại quốc, hắc hung, lỗ huyết, cầu vòng, cuối cùng cũng đã thấy quan tài xuất hiện, cảm giác xúc động giống như được gặp diễn viên chính vậy. Mọi người đều muôn chen lên phía trước để xem rõ cuộc như thế nào.

Lâm Nam không hề có ý định nhường đường, chỉ nghiêng người để tôi nhìn một cái rồi nói: “Cổ quan tài này có chút cổ quái, chặn ngay ở cửa vào lăng mộ. Tạm thời chưa tính đến câu ‘nạp quan cửu...’ liệu có phải đúng là để nói có chín cổ quan tài hay không thì cổ quan tài này cũng nên ở trong lăng mộ chứ không nên xuất hiện trong lỗ huyết, hướng hồ lỗ huyết này rất có khả năng chỉ là dùng những thi thể tuần táng để bừa trận mà thôi.”

Tôi nhìn theo hướng mà Lâm Nam vừa nghiêng người tránh sang một bên, chỉ nhìn thấy một cổ quan tài, mà nói chính xác thì chỉ là cổ quách bên ngoài quan tài đang chặn ở giữa đường, cao chừng một mét rưỡi, còn dài bao nhiêu thì không nhìn thấy được bởi một nửa cổ quách cắm nghiêng vào phần chân đáy của tòa tháp bằng xác chết, cổ quách được làm từ chất liệu rất mịn và nhẵn, không nhìn rõ là kim loại hay là gỗ, hoa văn chạm khắc bên trên chỉ đơn giản là vài chữ Hồi giáo.

Ánh đèn pin chiếu trên cổ quách không đủ sáng, Lâm Nam bèn lại gần một chút để nhìn cho rõ, thò một ngón tay ra khê sờ vào cổ quách rồi nói: “Đây là chất liệu gì vậy nhỉ. Tôi đã vào nhiều ngôi mộ cổ như vậy rồi mà chưa từng nhìn thấy loại quách này! Ai dà, không hay rồi!” Chưa nói dứt lời, ngón tay đeo găng mỏng của Lâm Nam đã bị dính chặt vào cổ quách. Giữa cổ quách đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy ốc, sống động như một cái miệng lớn muôn nuốt chửng Lâm Nam vào trong!

Trong lúc luống cuống, Lâm Nam tiện tay rút ra từ bên cạnh một đoạn xương đùi dài đập vào cổ quách, không hề có một âm thanh nào vang lên, đoạn xương đùi đó lập tức đập vào bên trong cổ quách, không hề gặp phải bất kì kháng lực nào, rồi rơi xuống nền đất, còn vòng xoắn tròn ốc trên cổ quách mở ra ngày càng sâu. Nếu còn không cất bỏ găng tay thì cả người sẽ bị hút vào trong đó!

Tôi vội vàng nghiêng người lách qua, kêu to: “Gập ngón tay lại!” Sau đó dùng con dao ngắn trong tay chặt xuống, chặt đứt đoạn ngón của chiếc găng tay. Còn cổ quách sau khi nuốt đoạn găng tay rỗng vào thì lập tức bình tĩnh trở lại- Lâm Nam và tôi cùng nhau chịu đựng trong khoảng không gian chật hẹp, thở phào nhẹ nhõm. Tôi bèn trách anh ta: “Sao anh lại không cẩn thận như vậy, còn nói người khác không được sờ mó lung tung! Chúng ta đều đã biết đây là kết cấu phong thủy ‘vọng long ảnh’ rồi, nó coi trọng nhất là mối quan hệ giữa hư và thực, giữa ảnh và thân. Anh cần phải biết, đây chỉ là một cổ quan tài giả thôi chứ!”

8. Chương 8: Thật Giả Lẫn Lộn

“Quan tài giả?” Trong bóng tối, ánh mắt Lâm Nam nhìn tôi như sáng rực lên: “Tôi làm sao mà thông minh nhanh trí được bằng cô. Nếu đã có quan tài giả chặn đường, liệu có phải chúng ta dù đi theo hướng nào, chỉ cần đến gần lăng mộ sẽ đều gặp phải nó hay không?”

Phải chen chúc cùng với Lâm Nam trong một chỗ chật hẹp thế này, tôi cảm thấy rất không quen, hơi thở của một người lạ khiến tôi thấy không thoải mái. Tôi không thể dùng sức để tranh giành với anh ta, bèn lùi lại đằng sau về vị trí khi nãy rồi nói: “Cũng chưa chắc như vậy, hư và thực đều chỉ là tương đối mà thôi, đã có quan tài giả thì chắc chắn còn có quan tài thật, thế nhưng việc này lại khiến tôi nghĩ ra câu đố về chín cỗ quan tài rồi. Anh xem, kiếp trước, kiếp này, kiếp sau, thiên đường, nhân gian, địa ngục, quan tài giả quan tài thật, lại thêm cả cỗ quan tài thật sự duy nhất của chủ nhân lăng mộ này, vậy không phải vừa khéo là chín cỗ quan tài hay sao!”

Sói con tiếp lời tôi: “Nói như vậy thì lẽ nào kết cấu phong thủy của ‘vọng long ảnh’ đã được sử dụng hoàn toàn rồi? Chủ nhân của lăng mộ này đã kết hợp tượng trưng của tam thế và tam giới, đắc đạo thành tiên bay mất rồi?”

Lâm Nam đáp: “Điều đó không thể nào, trên đời này không có kết cấu phong thủy nào là thập toàn thập mỹ, hướng hồ phá vị ở đây tuy đã được vị quốc vương này lấp lại một cách vô cùng tuyệt diệu nhưng sớm đã bị quái vật mở ra rồi, nếu không bùa Mô Kim đó của tôi cũng không thể để mấy người nhặt được!”

Khi chúng tôi còn đang bàn bạc về cỗ quan tài giả kì quái này thì đột nhiên nghe thấy tiếng Trương Vạn Quần đang đi ở cuối cùng kêu to: “Mọi người cẩn thận, quân đoàn bánh chưng đến rồi! Mẹ kiếp bọn chúng đông lắm, kéo đến cả một đạo quân liền!” Tôi vội vàng lấy ra một viên pháo sáng định hướng đốt lên, chỉ nhìn thấy trên những tòa tháp thì thể trùng trùng điệp điệp có treo lung lẳng vô số những tên bánh chưng đầu buộc khăn, mình mặc áo dài, mặt đen miệng đen. Chúng đang nhìn xuống phía dưới, không hề động đậy.

Sói con bèn kêu to: “Bắn đi, còn chờ gì nữa!”

Lâm Nam cũng kêu lên: “Đừng vội, nhìn cho kĩ đi rồi hẵng nói! Những tên này hình như không phải là ‘bánh chưng’, chỉ là những nô lệ bị tuần táng theo mà thôi!” Tôi định thần nhìn kĩ lại, quả nhiên bọn chúng không hề động đậy, ngay cả bên dưới lớp áo dài cũng thấy trống không. Có vẻ như chỉ có cái đầu là được buộc vào tháp thì thể, còn nửa thân bên dưới thì rỗng không bay qua bay lại. Tôi tức giận kêu to: “Hết lung tung cái gì thể! Hết người này đến người khác, đầu tiên là Sói con, giờ lại đến cậu, còn nói ‘quân đoàn bánh chưng’ cái gì nữa! Làm người khác sợ chết có đền mạng được không?”

Cậu đội viên bèn đáp: “Em thấy mọi người đều dồn về phía trước thảo luận chuyện quan tài, em ở đằng sau không nhìn thấy quan tài, vô tình ngược mắt lên nhìn, ánh đèn pin vừa rọi qua thì nhìn thấy rất nhiều bóng đen, bởi vậy mới cho rằng đều là bọn ‘bánh chưng’, xin lỗi nhé, đội trưởng Sương.”

Bị một trận hết hồn, tôi vẫn thấy Lâm Nam đứng yên một chỗ ngẩng đầu nhìn lên trên cho đến tận khi viên pháo sáng đã cháy hết. Tôi bèn hỏi anh ta: “Anh nhìn gì vậy? Sợ quá hóa ngốc rồi hay là thấy bên trên có một cô ‘bánh chưng’ xinh đẹp vậy?”

Lâm Nam không thềm để ý đến lời trêu chọc của tôi, lăm bắm một mình: “... thêm vào hai cỗ quan tài thật giả/ vừa đủ chín cỗ quan tài? Quan tài giả đã xuất hiện rồi, nằm chắn ngang cửa vào lăng mộ, vậy quan tài thật thì sao? Liệu có liên quan gì đến những xác chết được tuần táng treo giữa không trung này không? Những xác chết treo giữa lưng chừng trời mà mình vừa nhìn thấy này đáng lẽ ra đầu phải bị lột da, bên dưới trống rỗng, thân thể đã bị mang đi chôn xuống đất để phong ấn cửa vào, tứ chi thì dùng để xây dựng nên những tòa tháp thì thể này, số đầu còn lại thì đều treo giữa lưng chừng trời thể này? Đây chắc chắn là một loại kì môn trận pháp! Người đào mộ đi bên trong trận pháp thì thể, muốn hóa giải được trận này chắc chắn sẽ rẽ ngang rẽ dọc lọt vào mê cung, gặp phải quan tài giả. Nhưng tại sao lúc ở trên đỉnh của tháp thì thể chúng ta đã nhìn rõ hướng đi của con đường nhỏ ngoằn ngoèo, vậy mà vẫn gặp phải cỗ quan tài giả này?”

Nghĩ đến đây, cả tôi và Lâm Nam đều đồng thời kêu lên: “Chúng ta đi sai rồi!” Không đợi Lâm Nam trả lời, tôi vội vàng nói: “Nếu đi bên dưới kiểu gì cũng sẽ gặp phải quan tài giả. Phải đi từ bên trên, phía trên

quan tài giả, trên đỉnh của tháp thi thể, nhất định sẽ là quan tài thật!”

Lâm Nam nhìn tôi cười kinh ngạc, nét mặt từ chỗ không phục dần trở nên hiền hòa hơn rất nhiều. Tôi không đợi anh ta tán thưởng mà thúc giục Sói con: “Còn đợi gì nữa? Chúng ta lên trên thôi!” Sói con cũng đã hiểu rõ vấn đề quan tài thật và quan tài giả, quay ra nói với đội viên con lại: “Cậu đứng là công thần, có con mắt hết sức tinh tường, cậu lên trước đi, nếu tìm thấy châu báu gì thì là của cậu đây!”

Lâm Nam vội vàng ngăn Sói con và cậu đội viên đang hấp tấp muốn lập công kia lại, anh nói: “Cứ để tôi đi trước cho, mọi người đi đằng sau, tôi đã đào rất nhiều ngôi mộ rồi, nhiều kinh nghiệm hơn các cậu, ha ha.”

Chúng tôi tìm một tòa tháp thi thể gần cổ quan tài giả nhất. Bởi tháp thi thể được làm từ rất nhiều những chiếc khung bốn mặt bằng gang nên treo lên trên cũng rất dễ dàng, ngoại trừ việc thỉnh thoảng gặp phải mấy khúc xương chân tay thò ra ngoài khiến chúng tôi bị chỗ cơ thịt lộ da đỏ lôm lôm làm cho khiếp sợ. Sau khi leo một lúc, chúng tôi đã lần lượt treo lên đỉnh tháp.

Sau khi đã nhìn kĩ ngọn tháp thi thể có cổ quan tài giả, Lâm Nam dẫn đầu đoàn người nhảy sang trước tiên. Không có gì khác thường xảy ra, trên bức tường đá nối liền giữa các tòa tháp thi thể, một cánh cửa im lìm chợt mở ra. Trong nỗi vui mừng đến kinh ngạc, chúng tôi đều nhảy vào trong đó. Vừa bước vào trong, trước tiên tôi vút một quả pháo sáng. Loại pháo sáng này tôi mang theo rất nhiều, không phải là loại có ánh sáng trắng làm chói mắt, bởi vậy thể tích rất nhỏ, thời gian cháy lại lâu. Nhờ có ánh sáng từ quả pháo phát ra, chúng tôi đều đứng sững lại. Ở giữa hầm mộ có bày một cổ quan tài cực kì lớn khiến tôi thậm chí còn nghi ngờ liệu có phải cả chín cổ quan tài đều được chứa bên trong hay không nữa!

Xung quanh hầm mộ được trang trí rất nhiều những bức bích họa đầy màu sắc, sông động như thật, vẻ đại để đều giống với những hình ảnh huyền ảo mà chúng tôi đã nhìn thấy trong lỗ huyết, nội dung miêu tả tương tự như nhau. Chỉ có bức họa cuối cùng miêu tả cảnh quốc vương xuống huyết là hết sức mơ hồ, phần lớn đều được vẽ dựa trên suy đoán, phác họa cảnh một người trên tay cầm viên minh châu, bước lên một con rồng chậm chậm bay thẳng lên trời.

Sói con không để ý xem mấy bức bích họa mà chạy thẳng đến chỗ cổ quan tài khổng lồ ở giữa, cũng không dám tùy tiện giơ tay chạm vào, chỉ dùng đèn pin soi xét tỉ mỉ.

Lần này Lâm Nam cũng không trực tiếp chạm tay vào mà lấy ra một đoạn gậy ngắn, khe khẽ chọc vào bên trên cổ quan tài, lắng nghe xem có động tĩnh gì không. Tôi thấy vậy buồn cười quá, không nhịn được bèn nói: “Lấy đầu ra mà nhiều quan tài ma như thế! Cổ quan tài giả bên dưới do đặt ở vị trí tiếp xúc trực tiếp với mặt đất mới có lực hút, còn ở đây chỉ nhìn qua đã thấy là cung điện dưới đất của quốc vương rồi, làm sao còn đặt quan tài ma được nữa? Đây chắc chắn là quan tài thật rồi!”

Lâm Nam cười đáp lại: “Tôi biết ngay cô sẽ nói như vậy, tôi chỉ nghe xem bên trong có phải rỗng hay không. Nếu là quan tài rỗng thì sẽ giống với tượng tượng của tôi, cổ quan tài thứ nhất là một hố bẫy cực kì sâu, còn cổ quan tài thứ hai này chỉ là lối vào của cả lăng mộ!”

Chúng tôi không do dự nữa, cùng đến xem làm thế nào để mở được cổ quan tài này. Chúng tôi đứng xung quanh quan tài xem xét một vòng, phát hiện thấy chất liệu làm nên cổ quan tài này là được đeo từ một khối ngọc Tân Cương trơn nhẵn. Phần thân cổ quan tài và nắp ở bên trên vừa khít với nhau không có một khe hở, giống như dùng một dạng kim loại nóng chảy nào đó rót vào vậy. Không biết là đã dùng kĩ thuật nào dính liền kim loại nóng chảy và tấm ngọc thành một khối, đã thẩm thấu lẫn nhau, không thể nào tách rời được.

Mất bao công sức mới tìm được cổ quan tài này giờ lại không mở ra được, bốn người chúng tôi đều cảm thấy hơi tức giận. Trong lúc đang ra sức động não suy nghĩ thì đột nhiên lại thấy cổ quan tài hơi rung động, dịch chuyển sang vài thước. Cử động quái lạ này khiến chúng tôi ai nấy đều sợ đứng tim! Lẽ nào bên trong có một tên ‘bánh chưng’ khổng lồ chăng? Còn đang nghi ngờ thì tòa tháp bằng thi thể mà chúng tôi nhảy vào cũng khẽ dịch chuyển vài thước, tiến lại gần cửa vào hơn một chút!

Tôi không đợi bọn họ mà tự mình tiến về phía cửa vào nhìn xuống dưới, vừa chiếu đèn xuống thì nhìn thấy một cái đầu người phủ một lớp lông đen sì với hốc mắt sâu hoắm, mũi cao mắt sâu đang ngược nhìn lên trên, đáng người lùn xùn, bàn tay vừa to vừa dài đang cầm một đoạn thi thể đã bị lột da, bộ da đã nứt hằn

ra để lộ phần thân thể mọc đầy lông đen, còn quanh eo lại mọc lên một thứ gì đó giống như là vỏ cây. Cô quan tài giả thì đang khẽ lay động phía trước nó.

“Trời ơi! Lẽ nào giáo chủ ‘bánh chưng’ trong truyền thuyết đã đến rồi sao?” Tôi khẽ than lên một tiếng.

Tên lùn đứng ngậy người ở bên dưới nhìn lên, cổ quan tài giả tạm thời cũng không chuyển động nữa. Lâm Nam không biết từ lúc nào đã đến đứng đằng sau lưng tôi, khẽ nói: “Đừng sợ, nó ở xa lắm, không nghĩ thấy chúng ta đâu. Hơn nữa cho dù là ‘bánh chưng’ hay xác chết lông đỏ thì cũng rất kém khoản leo trèo. Lúc này ở trên đường chính là nó đã đuổi theo tôi đây! Bây giờ tôi cảm thấy phải dựa vào nó mới có thể mở được quan tài thật. Quan tài giả chuyển động thì quan tài thật cũng chuyển động, có thể thấy được mối quan hệ giữa chúng. Chúng ta hãy nghĩ cách làm thế nào khiến quan tài giả chuyển động đến một vị trí thích hợp, để vừa khéo có thể mở được nắp của quan tài thật.”

Tôi đáp: “Không được, nhất định phải làm rõ xem tên lùn này là cái thứ gì. Anh không nhìn thấy trên tay nó cầm một đoạn thi thể hay sao, rõ ràng là cùng một loại với những thi thể được chôn dưới đất bên ngoài cửa hang. Một khi chúng ta đã đi vào trong lăng mộ, nó ở bên ngoài làm loạn lên, nếu lỡ không cẩn thận thì chúng ta sẽ chẳng còn đường ra nữa.” Nói xong tôi bèn quan sát cẩn thận tên lùn một mắt đó, thấy hình như đã gặp ở đâu rồi, cứ như là đã quen biết. Không thể nghĩ ra được nên tôi tạm thời bỏ đây, quay lại xem xét cổ quan tài khổng lồ. Nếu bên trong quan tài đích thực chỉ là một lối vào thì lăng mộ chỉ có thể đi theo hướng nghiêng vào bên trong, còn theo ba hướng còn lại đều không thể đi vào được. Tôi lại nhìn lên những bức bích họa đầy màu sắc trên vách đá xem có đầu mối gì không... Xe ngựa, cờ phướn, tượng đá, hổ tuần táng, binh khí để tuần táng theo...

Tôi đột nhiên nhớ lại vị giáo viên sĩ quan đã từng giảng một câu chuyện về đôi giày thêu hoa màu đỏ, bèn không nén nổi vui mừng nói với Lâm Nam: “Tôi đã biết tên lùn kia là cái thứ gì rồi! Là một con quỷ núi ăn xác chết. Quỷ núi chính là những đứa trẻ vì lí do nào đó mà bị bỏ rơi ở trong núi, còn có những trường hợp cá biệt được động vật nuôi dưỡng, chúng sống sót nhờ vào ăn những thức ăn thối rữa, thân hình không bao giờ lớn lên được, toàn thân mọc đầy lông, là một dạng hiện tượng lại giống (ND: hiện tượng lại giống: sự biểu hiện những tính trạng của tổ tiên như người có lông, người có đuôi...). Thời xưa thường được gọi là yêu quái núi, tinh núi, cũng gọi là quỷ núi. Xem ra con quỷ núi này sống nhờ vào việc ăn những mảnh xác chết trong ngôi mộ cổ này.”

Lâm Nam cẩn thận quan sát một hồi rồi nói: “Đúng rồi! Ở những bức bích họa trong các lăng mộ khác, tôi cũng đã từng nhìn thấy tranh vẽ cảnh vây đánh bọn quỷ núi, cũng có dáng vẻ như thế này, tay dài chân ngắn đầu to. Nếu quả thực chúng sống nhờ vào cách ăn xác người thì con quỷ núi này chắc chắn có chứa chất kịch độc. Liệu có phải là do con quỷ núi này cứ ăn lên ăn xuống, ăn cả vào phá vị phong thủy của kết cấu vọng long ảnh không? Tôi cứ thấy bất rút vì kết cấu phong thủy ở đây chưa hề bị con người dùng sức thay đổi, đáng lẽ ra không thể để chúng ta xông vào một cách dễ dàng như vậy được, hơn nữa lại còn là do mấy người không phải trong nghề như các bạn nữa.” Vừa nói xong Lâm Nam bèn nhìn tôi một cái rồi trợn mắt hạ thấp giọng thì thào: “Đừng cử động, tuyệt đối không được quay đầu lại!”

Tôi thấy dựng hết cả tóc gáy, nhìn về hướng đằng trước. Lâm Nam, Sói con và Vương Ngạn, Trương Vạn Quân toàn bộ đều kinh hãi trợn tròn mắt nhìn tôi. Lẽ nào có tên quỷ núi ăn xác chết nào đã nhanh chân trèo vào rồi? Trước đây tôi nghe vị sĩ quan giáo viên giảng phần bụng của quỷ núi tương đối mềm, có thể giáng đòn chí mạng vào đó. Vậy là không cần suy nghĩ gì nhiều, tôi khẽ vẫy tay, con dao ngắn vốn được giấu trong cổ tay liền trượt xuống không gây ra bất cứ tiếng động nào. Con dao ngắn này được chế tạo từ một loại hợp kim cacbon, vừa mỏng vừa nhẹ, vẫn được tôi giấu ở cổ tay, là thứ vũ khí cuối cùng dùng đến những lúc nguy cấp đến tính mạng.

Chúng tôi đều cảm thấy có một âm thanh rất khẽ đang tiến lại gần. Sói con và Vương Ngạn gần như rút súng ra cùng một lúc, tôi không chờ bọn họ hành động mà tay cầm dao, nhón chân bước sang ngang một bước, mũi dao hướng về phía sau, xoay tay đâm mạnh một cái về phía trước, cảm giác trống rỗng không hề có phản lực. Tôi định thân nhìn kĩ lại, thì ra do tên quỷ núi ăn xác chết quá lùn, chỉ đứng cao đến ngang thắt lưng tôi, bởi vậy nhất dao này của tôi chỉ trượt qua phía trên đầu hắn, đâm vào khoảng không!

Quỷ núi ăn xác chết thấy tôi tránh được đòn tấn công đầu tiên của hắn, từ trong cổ họng phát ra một tiếng kêu quái đản, nhanh chóng nhảy bật một cái, tóm trúng phần trên cùng của bức tường đá, nhằm thẳng vào tôi nhảy bổ xuống. Lúc này cả thân hình hắn nằm ngay trước mũi súng của Sói con và Vương Ngạn. Một

loạt tiếng nổ đoàn đoàn vang lên, tất cả đạn đều tập trung vào vùng bụng của tên quỷ núi, bắn mạnh đến mức hấn bay hấn ra ngoài, rơi xuống chỗ quan tài giả phía dưới tòa tháp thi thể. Lúc này Lâm Nam đã đứng đợi sẵn bên cạnh cỗ quan tài khổng lồ bằng ngọc, khi tên quỷ núi ăn xác chết vừa bị cỗ quan tài giả hút vào thì quan tài ngọc cũng khẽ rung động một chút. Chỉ dựa vào chút rung động đó, Lâm Nam đã nhanh chóng ném một quả thuốc nổ dẻo vào khe hở giữa cỗ quan tài ngọc và mặt đất.

Tôi cúi tiết quát Lâm Nam một tiếng: “Lâm Nam! Anh cũng chẳng thêm để ý xem tôi suýt chút nữa bị quái vật nuốt sống rồi, chỉ quan tâm tới quan tài của anh thôi! Đúng là chẳng có chút lương tâm nào!”

Lâm Nam cười ngượng nghịu đáp: “Tôi... tôi thấy cô tay đã cầm dao rồi, biết cô sẽ không bị làm sao, hơn nữa súng của tôi cũng không tốt bằng của mấy người bọn Sói con có muốn giúp cũng chẳng được. Đừng giận tôi nữa, tôi cũng chỉ muốn nhanh chóng lấy báu vật rồi thoát ra ngoài mà thôi.”

Sau khi tức giận một hồi, tôi cũng biết rằng Lâm Nam đã làm đúng, cũng có chút khâm phục bộ óc nhanh nhạy của anh ta. Mắt mũi chân tay đều hết sức nhanh nhẹn, chỉ trong thời gian ngắn ngủi như vậy mà đã nghĩ ra cách mở nắp quan tài. Tôi cũng đành hậm hực một chút rồi không nói năng gì nữa.

Nấp ở phía bên kia của chiếc quan tài, tôi rút khẩu súng dự phòng của mình ra đưa cho Lâm Nam rồi nói: “Chỗ thuốc nổ của anh thế nào rồi? Nếu sớm biết như vậy thì tôi đã đưa thuốc nổ của mình chia cho anh một ít! Khẩu súng này anh cầm lấy mà dùng, còn có mấy băng đạn nữa, khẩu súng cũ kĩ kia của anh sắp vứt đi được rồi đây.” Đột nhiên một tiếng nổ ầm ầm vang lên, một góc quan tài bằng ngọc đã bị thuốc nổ thổi bay thành từng mảnh vụn.

Chúng tôi soi đèn về phía cỗ quan tài ngọc, thấy ngoài một cái hòm bằng đá thì bên trong trống rỗng chẳng có gì. Mở chiếc hòm đá ra, chúng tôi thấy một cái gậy ngắn làm bằng vàng, trên đầu gậy là hình một bàn tay đang nắm lấy viên ngọc, trông giống hệt như hình một chiếc cúp. Tôi đưa cây gậy vàng cho Lâm Nam bởi tôi thấy để cho anh ta đứng trong cái ba lô sau lưng là thích hợp nhất. Các túi của chúng tôi đều đựng đầy những đạn dược, vũ khí và thuốc men không thích hợp để cầm cây gậy đó.

Phần bên dưới của chiếc quan tài ngọc quả nhiên xuất hiện một miệng hố hình tròn, ở giữa dùng hai chiếc nắp bằng ngọc mỏng đẩy lên trên. Hai chiếc nắp này có hình chữ S rất giống với thái cực đồ, Lâm Nam bèn nói: “Xem ra yếu điểm của kết cấu vọng long ảnh chính là ở đây. Chủ nhân của ngôi mộ này rất am hiểu về thuật phong thủy. Cô nhìn xem, ông ta đã dùng cách hóa giải thái cực chứ không dùng những biện pháp khắc chế bằng sức mạnh như trấn áp hoặc phản xạ. Ông ta dùng nét cắt hình chữ S để biểu hiện đường ranh giới giữa âm và dương của thái cực. Biện pháp dẫn dắt để hóa giải hung tinh này rất phù hợp với quan niệm phong thủy của người xưa “đường gấp khúc thì sinh điềm lành, đường thẳng thì sinh điềm hung.”

Tôi liền chen ngang, ngắt lời anh ta: “Thôi anh đừng có khoe khoang nữa, đã xác định được hai cỗ quan tài thật giả rồi, còn bảy cỗ quan tài nữa đang đợi đây! Go! Go! Go!” Lăng nhà lăng nhăng cũng đến quá nửa đêm rồi, tôi đã thấy đói rồi.

Tôi vừa bước xuống dưới vừa hỏi Lâm Nam: “Bảy cỗ quan tài có thể biểu hiện cho kiếp trước, kiếp này, kiếp sau, thiên đường, nhân gian, địa ngục và cuối cùng hợp lại thành một cỗ quan tài thật sự, chúng có thể như thế nào chứ?” Câu đố này đối với một người chưa từng có kinh nghiệm trộm mộ như tôi quả thực là quá khó.

Lâm Nam rút khẩu súng mà tôi đã đưa cho anh ta, cầm trong tay rồi đáp: “Điều này chỉ mang tính tượng trưng mà thôi có những người chủ lăng mộ đi tìm bắt đứa trẻ là kiếp sau của mình để đem đi chôn sống cùng với mình, lại đem những xác chết đào được trong các ngôi mộ cổ mà không bị mục nát, sau khi trải qua những nghi lễ đặc biệt cũng đem chôn trong lăng mộ, coi như là tập trung đủ ba kiếp. Còn những thứ để tượng trưng cho ba cõi thiên đường, nhân gian và địa ngục trong quan tài thì tôi đoán mười phần chắc tám là những thứ châu báu từ thời xa xưa có sức mạnh thần thánh hoặc tà ác. Người chủ của ngôi mộ vọng long ảnh này có lẽ cũng đã làm như vậy, cô thấy thế nào?”

Tôi không hiểu biết nhiều đến như vậy nên thấy những điều mà Lâm Nam nói cũng rất có lý. Sói con và Vương Ngạn chú ý lắng nghe hai người chúng tôi nhỏ to bàn bạc, có thể nhận ra vẻ lo lắng trên gương mặt họ.

Làn không khí ẩm ướt thổi qua mặt khiến Lâm Nam lo lắng cau mày: “Xem ra không ổn, trong lăng mộ

đáng lẽ ra phải khô ráo, không khí không lưu thông. Ở đây nếu vốn đã ẩm ướt như vậy thì chẳng thể bảo quản được thứ gì, mười phần chắc tám là do tên quỷ núi ăn xác chết kia đã phá hoại rồi!”

Nhờ có viên pháo sáng soi đường, chúng tôi nhìn thấy trong lăng mộ này không có những cây cột trụ cao to, cũng không có những đồ vàng ngọc lấp lánh để bồi táng, nhưng ở giữa lại sừng sững một tòa tháp màu đen có ba tầng, cao gấp ba lần chiều cao trung bình của một người, trên đỉnh tháp đang phát ra ánh sáng le lói, xung quanh hai bên vòng cung chia thành hai khu vực bày quan tài. Tôi đếm thử thấy tổng cộng có tám cỗ quan tài, trong lòng nghi ngờ hỏi Lâm Nam: “Lẽ nào chúng ta đã tính sai rồi? Lúc này đã nhìn thấy hai cỗ quan tài thật và giả, ở đây đáng lẽ chỉ có bảy cỗ quan tài nữa thôi mới đúng chứ?”

9. Chương 9: Hung Thi Ở Tòa Lâu Đài Đen

Lâm Nam cũng đang suy nghĩ, khẽ lẩm bẩm trong mồm: “... hợp tam thế, thống tam giới vi nhất chân, nạp quan cửu, tự ảnh châu vu thánh tháp, hưởng quốc vạn thế..., nạp quan cửu, nạp quan cửu... Tám cỗ quan tài ở đây, cộng với hai cỗ quan tài thật giả ở bên ngoài nữa là vừa tròn mười cỗ quan tài, lại thừa ra một cỗ? Rốt cuộc là chuyện gì đây?”

Tám cỗ quan tài được bày thành hai dãy. Trên bệ đặt quan tài bên trái là ba cỗ quan tài làm bằng thủy tinh màu xanh lục có bít vàng ở bên cạnh và các góc, còn một cỗ màu đen. Trên bệ đặt quan tài bên phải chỉ là ba cỗ quan tài bằng đá hết sức tầm thường và một cỗ quan tài màu trắng. Bên ngoài bệ đặt quan tài của cả hai bên được bao quanh bởi những bệ đỡ bằng đá trắng, các cỗ quan tài cũng đều hướng về tòa tháp màu đen ở giữa.

Chúng tôi đứng ở vị trí của tòa tháp màu đen quan sát bốn phía xung quanh. Tám cỗ quan tài nằm yên lặng tại đó, đều hướng về phía tòa tháp màu đen ở giữa. Tư thế này dù có nhìn theo cách nào đi chăng nữa đều thấy tòa tháp màu đen này không còn nghi ngờ gì nữa chính là nơi thờ cúng “ảnh châu”. Chúng tôi nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng quyết định trước tiên phải làm rõ tại sao lại thừa ra một cỗ quan tài đã, rồi sau đó mới sờ đến tòa tháp màu đen này.

Một cỗ quan tài đen nằm kẹp giữa ba cỗ quan tài thủy tinh cạnh vàng, góc bít vàng, một cỗ quan tài khác giống hệt như vậy màu trắng lại nằm giữa ba cỗ quan tài xấu xí bằng đá. Điều này khiến tôi nhớ lại một câu chuyện. Vào thời cổ đại, ở Trung Quốc chia trung tâm bầu trời ra thành ba tầng thái vi, tử vi và thiên đế. Vị quốc vương Cát Tân này tinh thông số học, có thể đã căn cứ theo tầng tử vi thuộc dương để bố trí cung điện dưới lòng đất. Nhìn vào kết cấu của lăng mộ và sự phân bố hai cỗ quan tài nhỏ màu đen trắng, hình dạng cá âm dương của thái tượng thái cực đồ, trong âm có dương, trong dương có âm, trong quan tài này đã vận dụng thái cực đồ để hóa giải điềm hung, lẽ nào ở đây cũng giống như vậy?

Tôi suy nghĩ về cách phân bố màu sắc trong lăng mộ, trong lòng dần có chút ấn tượng về cỗ quan tài thứ mười. Lâm Nam tiến lại gần bàn bạc với tôi: “Chủ nhân ngôi mộ này quả là một tay cao thủ. Cô xem ngọn tháp màu đen này hình dáng tuy nhỏ nhưng lại được làm hết sức tinh xảo, tổng cộng chỉ cao bằng ba người cộng lại mà đã chia làm ba tầng. Theo kinh nghiệm của tôi được biết thì ba tầng này thuộc càn dương, đại diện cho trời. Chân tháp lại có hai cửa, thuộc khôn âm, đại diện cho đất. Tòa tháp có năm mặt, đại diện cho con người. Trời, đất và người đều có đủ. Cả lăng mộ giống như hình ảnh thu nhỏ của trời đất, ngọn tháp lại được đặt ở trung tâm đường chữ S của thái cực đồ, nửa âm nửa dương, lẽ nào muốn tạo nên một trận đồ bát quái khổng lồ che lấp cả trời đất?”

Tôi gật đầu đáp: “Anh còn chưa chú ý tới màu sắc, cũng hoàn toàn phản ánh tư tưởng ‘ngũ hành’. Tòa tháp dùng ngói đen, tường đen, sơn đen, mà màu đen thuộc thủy, có thể khắc hỏa, có lợi cho việc ảnh châu không bị lửa uy hiếp. Cỗ quan tài bằng thủy tinh bên tay trái lại có màu xanh lục trong suốt, màu xanh thuộc mệnh mộc ở phương Đông, chắc hẳn có mong muốn việc khâm liệm được hòa hợp, tốt đẹp, ví dụ tượng trưng cho kiếp sau, thiên đường và nhân gian. Còn cỗ quan tài bình thường bằng đá ở bên tay phải, nếu anh nhìn thật kỹ sẽ phát hiện thấy có lẫn ba màu đỏ, vàng, xám. Màu đỏ thuộc chính đại quang minh hỏa, có lẽ là đại diện cho phúc ấm của kiếp trước. Màu vàng thuộc thổ, nằm ở trung tâm, chắc hẳn là tượng trưng cho vương vị ở kiếp này. Màu xám đại diện cho âm tào địa ngục, cũng phù hợp với nguyên lý dịch lý và phong thủy.”

Lâm Nam nhìn tôi, khẽ gật đầu đáp: “Xem ra cổ quan tài thứ mười này cả hai người chúng ta đều đã tìm thấy rồi.” Sói con nghe xong thấy mơ hồ rối rắm, chưa hiểu rõ nên hỏi chúng tôi: “Như vậy là có ý gì? Cổ quan tài thứ mười không phải đã ở đây rồi sao? Sao mà cứ phải đi tìm nữa chứ?”

Tôi vốn đã có suy tính kĩ càng, thêm vào đó cách nghĩ của Lâm Nam cũng giống với mình nên bèn khẳng định đáp: “Trong kết cấu phong thủy vọng long ảnh này ‘nap quan cửu’ nên được giải thích thế này: Tam thế, tam giới và hai cổ quan tài thật giả, tổng cộng là tám cổ, còn hai cổ quan tài đen và trắng của chủ nhân ngôi mộ này thực chất là quan tài dị thể một chia thành hai, lần lượt đại diện cho mặt thiện và mặt ác của chủ nhân ngôi mộ này, chỉ có thể tính là một cái, chính là cổ quan tài thứ chín. Còn cổ quan tài thứ mười thực sự là nơi khâm liệm của ngôi mộ này thì không có ở đây!”

Sói con nghe đã hiểu, bèn phản chấn nói: “Tôi hiểu rồi, cũng giống như câu ‘không thể nằm chung giường ngủ với người khác vậy. Nếu tôi xây lăng mộ cho mình thì cũng không thể để quan tài của mình nằm lẫn lộn với những cổ quan tài khác được!’” Ngừng lại một lúc rồi cậu ta đột nhiên lại thấy đầu óc sáng bừng lên: “Cổ quan tài thứ mười này chắc chắn là ở trong ý của chữ ‘nap’ này, thu nạp cả chín cổ quan tài còn lại vào bên trong!”

Lâm Nam không nhịn được cười: “Đúng là tướng giỏi thì sĩ tốt cũng không tầm thường! Ha ha, chỉ một câu nói mà đã giải quyết được cả cái lăng mộ phức tạp này!”

Câu đố về mười cổ quan tài đã giải được rồi, việc còn lại chỉ là khai quật ra mà thôi. Lâm Nam chỉ chú tâm vào việc tìm kiếm châu báu trong hai cổ quan tài bằng thủy tinh và cổ quan tài trắng, còn bốn cổ quan tài còn lại thì không hề động đến. Có lẽ anh ta đã quá quen thuộc với việc này nên biết rằng những loại quan tài màu đen hoặc màu xám thế kia thì tốt nhất là không nên động đến!

Tôi vẫn không rời mắt khỏi ánh sáng le lói trên đỉnh ngọn tháp màu đen. Cổ quan tài thứ mười của chủ nhân ngôi mộ bao gồm cả chín cổ quan tài này, có lẽ ý muốn nói rằng cả lăng mộ này đều nằm trong quan tài của chủ nhân ngôi mộ. Như vậy có nghĩa là đem cả ngọn núi biến thành quan tài, vậy hài cốt của chủ nhân lăng mộ nằm ở đâu? Lẽ nào đã biến thành ngọn tháp ba tầng nằm mặt hai cửa này?

Sau khi Lâm Nam xử lý xong mấy cổ quan tài, nhìn mặt anh ta có vẻ khá thất vọng. Sói con, Trương Vạn Quần và Vương Ngạn ngược lại đang vui mừng hơn hớn nhét đầy đồ vào túi quần túi áo, có vẻ rất kích động.

Bây giờ phải vào trong tháp thôi, tôi dẫn Vương Ngạn đi sau cùng, cách xa một chút, phải luôn đề ý động tĩnh ở bên dưới bởi tôi luôn cảm thấy ngọn tháp màu đen này chứa đầy những điều quái dị, giống như là chúng tôi đang chính thức đi vào phòng riêng hoặc vào trong cơ thể của chủ nhân ngôi mộ này!

Lâm Nam dẫn đầu, tôi đi ở giữa, rất nhanh chóng chúng tôi đã leo lên tầng thứ ba của ngọn tháp, cảnh tượng quả thật đáng xem! Đứng sừng sững ở giữa là một cổ quan tài hình người mặc áo ngọc chỉ vàng, phần đầu nằm ở tầng ba, phần đế nằm dưới chân lại xuyên thẳng xuống đáy tháp, rất giống với phong cách của Ai Cập cổ đại. Bộ trang phục này còn tinh xảo hơn rất nhiều so với bộ trang phục bằng ngọc của Trung sơn tỉnh vương Lưu Thắng. Ngay cả các bộ phận trên khuôn mặt cũng dùng những mảnh vàng rất nhỏ dát vào, hai mắt hơi hé mở, nét mặt ôn hòa, mang đặc điểm của người Hán rất rõ ràng, không cần hỏi cũng biết trong này nhất định có chứa hài cốt của chủ nhân ngôi mộ!

Hai cánh tay trên cổ quan tài hình người này không bắt chéo trước ngực giống như của người Ai Cập, cũng không đặt xuôi cạnh thân người giống như Trung sơn tỉnh vương Lưu Thắng mà lại giơ ra một trước một sau, giống như đang chuyển động ở tư thế chạy vậy. Phía trước gương mặt có một bệ đỡ bằng thủy tinh, nổi lên phía trên là một viên ngọc lấp lánh trong suốt, xung quanh viên ngọc phát ra ánh sáng le lói màu lam nhạt. Ánh sáng lạnh lẽo này tràn ngập khắp tầng thứ ba của tòa tháp. Ánh mắt của bốn người chúng tôi đều như dính chặt vào

viên ngọc, tôi khẽ hỏi Lâm Nam: “Đây chính là viên ‘ảnh châu’ mà anh đã nói đúng không?”

Lâm Nam tháo ba lô xuống rồi đáp: “Chính là như vậy nên gọi là ‘tị trần ảnh châu’ mới đúng!” Chỉ thấy viên ngọc màu lam vốn to bằng quả trứng gà kia đang phát ra ánh sáng chợt biến thành một bức tranh phong cảnh sông núi huyền ảo, bay lượn xung quanh chúng tôi. Bên tai lại nghe thấy tiếng nhạc tiên rêu rắt, lẫn vào trong đó là tiếng chuông gió leng keng, mỗi tiếng leng keng đó đều như phát ra từ nơi sâu thẳm

nhất trong tâm hồn. Tôi tuy không hiểu đang diễn tấu khúc nhạc gì, nhưng chỉ thấy phong thái cổ kính cao nhã, khiến trong người thấy rất thư thái vui vẻ.

Lâm Nam và tôi mở to mắt nhìn cảnh tượng mông lung kì ảo đó, chỉ thấy giữa hình ảnh non xanh nước biếc đó có một chấm màu đỏ tươi liên tục di chuyển, cả cảnh tượng đó cứ lúc xa lúc gần tầm mắt, mỗi lần hơi dừng lại ở đâu đều để lại một cái bóng nhàn nhạt. Cứ như vậy một lúc lâu sau mới biến mất cùng với cảnh sơn thủy mờ mờ ảo ảo đó.

Tôi liếc nhìn sang phía Lâm Nam thấy anh ta đang mở to mắt nhìn rất chăm chú, có vẻ như đang cố gắng hết sức để ghi nhớ lại quỹ đạo chuyển động của cái chấm màu đỏ, cho đến tận khi hình ảnh đó biến mất mới lơ mơ ngẩng đầu lên.

Tị trần ảnh châu sau khi biến hóa ra khung cảnh huyền ảo đó thì màu sắc đã nhạt đi rất nhiều, tiếng nhạc tiên cũng càng lúc càng nhỏ dần, ba tầng tháp lại trở về với ban đêm và sự tĩnh lặng. Chỉ còn lại ánh sáng từ ngọn đèn pin trên đầu chúng tôi chiếu xuống và tiếng thở không đều của chính chúng tôi. Trong lúc còn đang nghi ngờ thì chợt thấy cổ quan tài hình người kia đột nhiên khẽ rung động. Lâm Nam cũng đã chú ý đến điều đó, liền với tay chụp lấy viên ảnh châu nhét vào trong ba lô rồi khẽ nói: “Đi mau e rằng bọn ‘bánh chưng’ sắp xuất hiện rồi đó!”

Bốn người vội vàng quay đầu đi xuống dưới tháp. Vừa xuống đến nơi thì thấy chỗ bệ đặt tám cổ quan tài đột nhiên nứt ra một cái hố, vô số mảnh thi thể và những đoạn chân tay được dòng nước ồ ạt cuốn trôi ra, ngay lập tức tràn đầy hầm mộ! Bọn tôi muốn trèo lên tháp lại sợ tên ‘bánh chưng’ già đó bị kích động mà thức dậy, muốn quay ra chỗ vừa vào thì lại bị mắc kẹt!

Đang vào lúc tiến thoái lưỡng nan thì tòa tháp màu đen chợt đổ ập xuống. Cổ quan tài hình người cao lớn khảm ngọc dát vàng đó từ trong đồng đổ nát thoát được ra ngoài, xông đến chỗ Lâm Nam đang đứng gần đó nhất. Ngay lập tức, họng súng của mấy người còn lại đều nhắm thẳng vào hân bắn liên tục, nhưng cũng chỉ ngăn cản được trong một thời gian rất ngắn. Những mảnh vàng mảnh ngọc của cổ quan tài hình người đó bị đạn bắn vào bay tung tóe khắp nơi, không thể làm tổn hại gì đến phần hài cốt được liệm ở bên trong. Tôi đột nhiên nhớ ra Lâm Nam đã từng nói, với loại này cần phải dùng bom cháy để đối phó, bèn vội vàng rút từ trong túi ra loại bom cháy đặc.

Chỉ trong nháy mắt, hai cánh tay của cổ quan tài hình người đã đặt lên vai của Lâm Nam. Gương mặt bị đạn bắn vào làm bay ra hết những mảnh vàng mảnh ngọc giờ bị lộ ra ngoài, cái miệng khô khốc đen ngòm kêu lên mấy tiếng rồi ngoạm lấy cổ Lâm Nam!

Lâm Nam gắng hết sức quay đầu về phía sau, rút súng ra nhắm thẳng vào đầu của xác chết, nhét súng vào trong miệng nó rồi nã cả một băng đạn. Trong lúc xác chết hơi nghiêng người về phía sau, Lâm Nam liền đạp cho nó một phát để thoát ra. Ngay lập tức tôi liền ném quả bom cháy vào người nó. Trong nháy mắt một tiếng nổ long trời lở đất vang lên, cuối cùng tên ‘bánh chưng’ đó cũng nằm im trên mặt nước không động đậy nữa.

Chúng tôi đều thở phào nhẹ nhõm, nhưng nước dồn vào trong lăng mộ mỗi lúc một nhiều, những mảnh thi thể lộn xộn nổi lềnh bềnh thành tầng tầng lớp lớp trên mặt nước không có lối ra.

Chúng tôi phải dẫm chân vào trong làn nước, tiến về phía cửa hang nơi nước đang chảy vào. Dòng nước chảy rất mạnh. Khi chúng tôi đang hết sức lo lắng thì từ phía trên đầu chợt có một sợi dây thừng thông xuống, một người ở bên trên kêu to: “Nhanh trèo lên đi, nắm chắc vào dây thừng!” Chúng tôi ngẩng đầu lên nhìn, đó chính là Vương Ngạn khi nãy đi ở phía khi nãy đi ở phía sau cùng. Tôi đã bảo cậu ta phải đi cách xa một chút và chú ý động tĩnh của các thành viên khác trong đội! Không suy nghĩ được gì nhiều, lần lượt từng người chúng tôi bám vào dây thừng leo lên. Sợi con vừa trèo lên tới nơi thì Lâm Nam bảo tôi lên trước. Vào lúc này thì tôi cũng chẳng hơi sức đâu mà nhắc đến chuyện nam nữ bình đẳng nữa, tạm thời cứ ưu tiên cho mình một lần đã! Đang trèo đến nửa chừng, nhìn xuống dưới thì thấy Lâm Nam chỉ còn mỗi cái đầu là ở phía trên mặt nước mà thôi!

Tôi nhìn kĩ lại lần nữa thì thấy đầu Lâm Nam cũng đang bị chìm dần xuống. Tôi lo quá vội tụt xuống theo dây thừng, ồm một tiếng, cả người đã rơi vào trong nước. Ngọn đèn pin trên đầu trong làn nước mờ đục chẳng nhìn xa được bao nhiêu, tôi mò mẫm hết bên trái lại sang bên phải, chợt thấy rùng hết cả mình, tay

tôi vừa chạm phải một thứ không mềm mềm trơn trơn giống như mảnh thi thể mà lại có cảm giác vừa cứng vừa lạnh giống như vàng ngọc vậy. Tôi thầm nghĩ: “Lẽ nào mình đã mò trúng tên ‘bánh chưng’ kia rồi sao?”

Tôi liền rút con dao ngắn ra cầm ở tay, đề phòng tên ‘bánh chưng’ kia vẫn chưa chết hẳn thì sẽ đâm cho hẳn vài nhát. Còn chưa kịp bơi qua đó thì đã có một bàn tay rất lớn từ trong làn nước thò ra giật tung mũ bảo hiểm rồi bóp chặt lấy cổ tôi. Ngay lập tức tôi thấy hoa mắt chóng mặt, xung quanh tối đen như mực. Không dám chần chừ nữa, tôi vội lấy ra con dao rồi vặn

mình một cái, đối diện với hướng cánh tay đó thò ra, lấy hết chút hơi còn lại, dồn hết sức đâm về phía đó!

Đến lúc tôi mở mắt ra thì thấy mình đang nằm trên một bãi cỏ trên đỉnh núi, bên cạnh là một cái hồ hẹp nằm lộ thiên. Trên trời trăng sao sáng vàng vạc, dưới đất gió thổi hiu hiu, đêm đã khuya nên không khí khá là lạnh!

Tôi nhìn sang bên cạnh thấy Sói con, Vương Ngạn, Lâm Nam, Trương Vạn Quân đều đủ cả, không thiếu một ai! Tôi mừng quá nhảy lên, ôm chặt lấy mọi người, tay nắm thùm thụp còn miệng thì kêu to đầy vui sướng!

Đợi đến lúc bình tĩnh lại rồi mới thấy bọn Sói con cứ tùm tùm cười nhìn tôi và Lâm Nam. Sau khi nổi mừng qua đi, tôi bèn hỏi Lâm Nam: “Sao lại thành ra thế này? Vừa nãy đã xảy ra chuyện gì vậy?” Còn với cái nhìn kì quặc của bọn Sói con thì tôi coi như không hay biết.

Lâm Nam vừa xoa xoa chỗ vai bị đau vừa cười đáp: “Trước hết cô nói xem là có phải cô bị tuột tay rơi từ trên dây thừng xuống hay là cô cố ý nhảy xuống để cứu tôi, rồi sau đó tôi mới kể cho cô nghe đã có chuyện gì xảy ra.”

Tôi thẹn quá hóa giận, bèn đáp: “Tôi có bị hãm đầu mà tự mình nhảy xuống cứu anh làm gì! Vì tôi nắm dây thừng không chắc nên bị tuột tay rơi xuống thôi!”. Kì thực trong lòng tôi cũng không biết là có chuyện gì xảy ra, lúc cuống lên bèn nhảy xuống luôn, bây giờ nghĩ lại chỉ nhớ được sau khi mình rơi xuống thì bị thứ gì đó bóp chặt lấy cổ không tài nào thở được, còn sau đó thì không nhớ được gì nữa.

Nụ cười càng lộ rõ trên khuôn mặt của Lâm Nam: Thật ra cũng chẳng có gì, tên ‘bánh chưng’ đó vốn chưa bị thiêu chết hẳn. Khi cô bám vào dây thừng treo lên trên, tôi ở bên dưới bị nó tóm trúng chân lôi xuống nước. May mà trên người nó có một lớp áo dát vàng dát ngọc vừa dày vừa nặng nên ở trong nước không được nhanh nhẹn linh hoạt tôi mới dễ dàng thoát được, đang định bơi ra xa chỗ nó một chút thì cô lại rơi ngay xuống!”

Tôi tròn tròn mắt lên hỏi: ” Đó đúng là một tên ‘bánh chưng’ cương thi à? Khi nãy vội vàng quá tôi còn chưa kịp hỏi anh, có phải là do chúng ta lấy đi viên ngọc của nó nên mới làm cho nó tỉnh dậy, hay là hàng nghìn năm nay nó vốn chưa chết mà vẫn sống dựa vào viên ngọc đó?”

Lâm Nam đáp: “Về vấn đề này thì chỉ còn cách cô tự mình đi hỏi nó xem rốt cuộc nó là cái giống gì, chứ tôi thì không hề có ý định đi hỏi nó đâu. Nhìn vẻ ngoài của nó giống với những xác chết ở vùng Tân Cương và Trung Á, hơn nữa còn là loại xương cốt đã biến đổi, khá là lợi hại! Lúc đó khi cô vừa rơi xuống, tôi vội vàng tiến đến chỗ cô rơi xuống nước để tìm, ai biết được vẫn không nhanh bằng nó. Đợi đến lúc tôi tóm được cô thì cô đã bị nó bóp cổ gần như ngắc ngoải rồi, ha ha!” Lâm Nam học được cách làm cho mắt lác để trêu chọc người khác, khiến tôi tức đến nỗi gờ chân đạp về phía anh ta một cái!

Lâm Nam vội vàng tránh cú đá của tôi, miệng kêu to: “Chờ chút, chờ tôi nói hết đã. Lúc đó đúng là vạn phần nguy hiểm, may mà tên quốc vương đó vẫn chưa phải là ‘bánh chưng’ thực sự, nếu không khi đó bị nó bóp cổ thì cô đã mất mạng rồi. Cô cố gắng hết sức đâm bừa một dao nhưng trong nước lại không đủ lực nên chẳng có tác dụng gì.”

“Cuối cùng vẫn là do tôi dùng báng súng nện vào bộ mặt xấu xí đó của nó, khiến nó không thể tiếp tục bóp cổ cô được nữa, nếu không ngôi mộ quý phong thủy vọng long ảnh này đã được đổi tên thành của Dương đại tiểu thư rồi!” Lâm Nam vẫn không quên chạm vào nỗi đau khổ của tôi.

“Ai cần anh cứu cơ chứ! Nói không chừng tôi đúng là đã thấy thích phong thủy ở đây rồi! Anh vẫn cứ cho rằng tôi nhảy xuống để cứu anh ư?” Tôi thấy hơi bức mình liền nói vậy.

“Được rồi được rồi, Lâm Nam, anh mau nói cho đội trưởng biết phần cuối của câu chuyện đi! Trời đã sắp sáng rồi, nếu không mau chóng rời khỏi đây, đội quân đội Kazakhstan tìm đến thì chúng ta khó lòng mà đi được!” Sói con thấy hai người chúng tôi không ai chịu nhường ai bèn vội vàng đứng ra giảng hòa.

“Ồ, về sau thì đơn giản rồi, chỉ là coi như chuyến đi này chẳng thu hoạch được gì, tôi đem viên ngọc đó trả về cho chủ của nó. Vị quốc vương đó cả một đời làm Hoa kiều, chờ đợi trong ngọn tháp đó đã hàng nghìn năm rồi. Chắc lúc còn sống ông ta đã được chứng kiến bức tranh sơn thủy ẩn chứa trong viên ngọc, bởi vậy mới tốn biết bao tâm huyết tạo ra lăng mộ phong thủy vọng long ảnh này, cũng muốn tạo ra một viên ảnh châu nữa. Cũng vừa hay hàng nghìn năm sau, trời cũng chiều theo lòng người, vọng long ảnh tàng phong tụ khí lại hình thành nên một viên ảnh châu. Vị quốc vương một lòng muốn sống lại, ai biết được sau khi mặc áo ngọc chỉ vàng chờ đợi mấy nghìn năm, biến thành một tên ‘bánh chưng’ giả cũng không sống lại được. Tôi nghĩ rằng dù sao chúng ta cũng đã ghi nhớ hết tám địa đồ này rồi, viên ảnh châu kia cũng chẳng có tác dụng gì mấy thôi thì nhét trở lại vào miệng vị quốc vương đó cho ông ta ăn, nhưng viên ảnh châu sau khi hiện ra tám địa đồ mới lại biến thành một con quái vật mười chân, nghiền nát đầu của vị quốc vương thành từng mảnh vụn một cách dễ dàng... Sau đó bọn họ thả dây thừng xuống kéo hai chúng ta lên.”

Lâm Nam kể lại một cách vắn tắt nhưng tôi biết quá trình đưa viên ảnh châu vào miệng cho vị quốc vương kia ăn chắc hẳn vô cùng nguy hiểm! Đàn ông đều như vậy, đem những việc nguy hiểm kể lại dễ như trở bàn tay để làm nổi bật khả năng của mình! Tôi cũng ngại không muốn hỏi nữa, nghĩ đến cảnh mình được một người đàn ông xa lạ ôm trong tay treo trên dây thừng dễ trèo lên, cảm thấy thật ngại ngùng.

Lúc đó Vương Ngạn, người đã thả dây thừng xuống cứu chúng tôi bèn lên tiếng: “Đội trưởng, xin được báo cáo, lúc trèo lên tháp chị đã ra lệnh cho em phải chú ý động tĩnh bên dưới, bởi vậy em đã đi rất chậm, nhìn thấy trên tường đá dường như có chút ánh sáng, bèn một mình bò lên trên đỉnh xem rốt cuộc là chuyện gì, ai ngờ trên đó lại thông với bên ngoài, nhưng em đã tự mình hành động, xin chị trừng phạt!” Mặc dù nói là xin chịu trừng phạt nhưng sắc mặt cậu ta lại chẳng hề có chút vẻ gì hối hận cả.

Tôi bèn cười đáp: “Làm sao có thể trừng phạt cậu được? Cậu đã cứu sống tất cả bọn tôi, tôi còn phải cảm ơn cậu nữa!”

Trong lúc đang nghỉ ngơi, tôi kinh ngạc phát hiện ra điện đàm vô tuyến đã hoạt động trở lại, vội vàng liên lạc với ba đội viên còn lại đang làm nhiệm vụ cảnh giới ngoài cửa hang, sau đó hỏi Lâm Nam: “Thế nào? Đại anh hùng trộm mộ, anh có đi nhờ máy bay của chúng tôi về nước không, hay là còn tiếp tục ở đây đào bới?”

Lâm Nam cười một cách giảo hoạt, đáp: “Tôi không đủ khả năng với tới máy bay lên thẳng được vũ trang của mọi người, tôi tự mình đi thì tốt hơn. Hơn nữa tôi cũng sợ một khi về nước rồi thì mọi người sẽ bắt tôi lại mất!”

“Vậy được, anh tự mình bảo trọng nhé! Chúng tôi đi đây!” Tôi cố vẫy tay chào Lâm Nam một cách thật tự nhiên, không hề liếc nhìn một cái nào đôi môi đang khẽ rung động của anh ta. Tôi biết anh ta muốn hỏi tôi đến khi nào mới có thể gặp lại.

Sau một hồi trèo non lội suối vất vả, cuối cùng chúng tôi đã có thể lên máy bay trở về nước. Trên suốt quãng đường trở về, Sói con cứ định hỏi tôi rồi lại thôi. Tôi cũng biết cậu ta muốn hỏi tôi điều gì. Đúng vậy, đúng là tôi có chút lưu luyến không rời xa Lâm Nam. Chúng tôi đã cùng kề vai sát cánh chiến đấu trong lăng mộ cổ quái âm u, khi gặp phải khó khăn, đối mặt với sống chết đã có thể cùng nhau ứng phó, biến nguy thành an, đúng là một chiến hữu khó mà có được!

Nhưng tôi tin rằng một khi đã có duyên với nhau thì tôi và Lâm Nam sẽ còn gặp lại, nhất định là như vậy!

10. Chương 10: Chân Núi Phượng Hoàng

Về đến Trịnh Châu, sau khi rời khỏi Bộ nội vụ, tôi thấy mệt mỏi rã rời, chẳng muốn làm gì nữa. Mọi người trong Bộ cho rằng tôi vì bị căng thẳng nên cần nghỉ ngơi một thời gian dài.

Như vậy cũng tốt, tôi sớm cũng đã có ý định xin chuyển công tác rồi, bây giờ nghỉ ngơi trước cũng được!.

Bố tôi đã nghỉ hưu được mấy năm rồi, hàng ngày bị bệnh tật giày vò cũng chẳng dễ chịu gì, ngồi trên chiếc ghế dài trong phòng bệnh ở viện điều dưỡng nghe tôi âm ỉ kể lại những nguyên nhân cũng như hậu quả trong nhiệm vụ lần này. Ông tỏ thái độ ngạc nhiên nhìn tôi nói: “Con gái yêu quý của bố đã trưởng thành rồi, cháu cậu thanh niên tên là Lâm Nam đó cũng khá đấy, đã cứu mạng con gái bố, lúc nào có thời gian phải mời cậu ta đến nhà mình để cảm ơn. Cũng vừa hay có một chuyện bố đã giữ kín trong lòng suốt mười mấy năm rồi, xem ra cậu ta chính là người có thể cởi bỏ được nút thắt trong lòng này của bố! Con nhớ phải mời cậu ta đến, bố có chuyện muôn thình giãi bày cậu ta!”

Nghe bố nói vậy, lòng hiếu kỳ của tôi lại nổi lên. Tôi bèn sà vào hỏi bố đầu đuôi câu chuyện. Xưa nay bố vốn yêu quý chiều chuộng tôi, cuối cùng đành phải nói cho tôi biết: “Câu chuyện này là do ông nội con đã từng trải qua, những ghi chép của ông nội con để lại, bố vẫn còn lưu giữ một bản sao, đợi khi Lâm Nam đến rồi, bố sẽ tận tay đưa cho cậu ta xem, con đừng có mà đoán mò nữa.”

Có thể do bố tôi cảm thấy không nên giữ bí mật với tôi, cuối cùng bố cũng tiết lộ cho tôi một chuyện: “Trước nay bố chưa từng kể với con và các anh của con một chuyện, các con vốn có một người chú tên là Dương Huyền Uy, là em trai ruột của bố”. Hơn mười năm trước chú ấy đã từ nước Mỹ trở về tìm bố, lúc đó mới cải cách chưa được mấy năm, do thân phận đặc thù của bố nên không thể thừa nhận chú ấy, chỉ bí mật gặp nhau mấy lần, mới biết được chú ấy ở bên Mỹ đã lấy một cô vợ người Trung Quốc, ngoài ra còn có một cô con gái tên là Shirley Dương. Lúc ấy chú con đang vội đi Tân Cương tham gia khảo cổ, nhưng vào thời buổi đó, một Hoa kiều quốc tịch Mỹ không thể được phê chuẩn đi khảo cổ trong nội địa. Bố đã dựa vào các mối quan hệ của mình để giúp chú ấy tổ chức một đoàn khách du lịch, ai ngờ sau khi đi rồi thì chẳng nhận được tin tức gì nữa, từ đó bắt vô âm tín!”

Chuyện này quả thực tôi không hề hay biết tí gì, không ngờ bố tôi có nhiều bí mật chưa từng tiết lộ đến như vậy! Tôi rất không vui, bèn trách bố: “Một chuyện lớn như vậy mà bố đã giấu từng ấy năm trời, bố mau nói cho con biết về sau như thế nào đi! Nếu không con sẽ không nể tình thân mà đi tố giác bố với cấp trên, cấu kết với địch bán nước, cắt bỏ chức quan to này của bố, ai dè!”

Sắc mặt của bố bỗng trở nên sầm uất: “Người chú này của con năm đó vội vàng đi Tân Cương, bố đã bắt ép chú ấy phải nói ra sự thật. Thì ra là vì vợ và con gái của chú ấy, thậm chí cả bố vợ của chú ấy nữa đều mắc một chứng bệnh kì quái, bắt buộc phải đi Tân Cương tìm kiếm căn nguyên của chứng bệnh quái lạ này. Cách này chỉ có đến thành cổ Tinh Tuyệt trong nội địa Tân Cương mới có thể biết được. Bởi vậy bố cũng mong sớm được gặp Lâm Nam, thử hỏi cậu ta xem đây rốt cuộc là chuyện gì!”

Nghe bố nói như vậy tôi lại thấy buồn lòng. Sớm biết như vậy thì tôi đã hỏi xin số điện thoại của Lâm Nam rồi. Trung Quốc lớn như vậy, ngộ nhờ anh ta lại bận rộn đi tìm hiểu trong một ngôi mộ cổ nào đó thì tôi biết tìm anh ta ở đâu bây giờ?

Thời gian thấm thoát thoi đưa, lại mấy ngày nữa trôi qua trong bình lặng.

Bầu trời của Trịnh Châu mấy hôm nay rất một màu xám xịt, xe cộ đi lại như mắc cửi trong thành phố. Ru rú ở nhà suốt mấy ngày trời rồi, tôi không thể nào chịu nổi không được nữa, bèn tìm lý do ra ngoài cho thoảng. Tôi chỉ chuẩn bị hành lý đơn giản rồi rời khỏi nhà, định đi Tây An thăm bạn học cũ. Mấy năm nay đi tung hoành ngang dọc khắp nơi, cũng đã thấy mình có chút bản lĩnh, bố và các anh đều không phải lo lắng về tôi nữa.

Đến Tây An vào gần cuối mùa thu, tôi ở tại khách sạn Kim Hoa quen thuộc. Chênh chênh khách sạn mà tôi yêu thích đó là một con phố nhỏ bán toàn đồ ăn vặt có mùi vị rất đặc biệt.

Hôm nay tôi đã đi thăm hết một lượt nhà các bạn học cũ, trong lúc vô tình đột nhiên rẽ vào con phố ẩm thực này. Từ trong các cửa hiệu liên tục vang lên tiếng nhạc âm ỉ của một bài hát mới “Yêu anh không ngừng”. Hai bên đường treo đầy những tấm biển quảng cáo đủ các loại đồ ăn vặt khiến tôi hoa cả mắt, không biết nên ăn món gì.

Tôi chọn một cửa hàng nhìn có vẻ sạch sẽ gọn gàng, ngồi xuống một bàn cạnh cửa sổ. Từ ngày cùng Lâm Nam trải qua cuộc thám hiểm trong lăng mộ cổ ở vương quốc kì lạ đó, tôi không thể nào quên được cảm giác mạo hiểm trong cái đêm đáng nhớ đấy. Tôi nhớ đến Lâm Nam rồi lại nghĩ đến hiện tại, vậy mà đã mấy tháng trôi qua rồi. Trong lúc ngồi tạm vạch ra kế hoạch cho lộ trình ngày mai, ở bàn bên cạnh có mấy người đang ngồi uống rượu và chuyện trò rất khê, tôi đã vô tình nghe được nội dung câu chuyện của bọn họ.

Thì ra đó là mấy người buôn bán cổ vật đang ngồi trao đổi kinh nghiệm với nhau. Một người lớn tuổi đeo kính gọng đen, nhìn nét mặt có vẻ trung hậu, hình như được mấy người kia coi là bậc cao thủ. Người đó đang nhấn mạnh rằng hàng ở Kì Sơn tốt hơn ở Phù Phong hàng trăm lần. Tôi biết rằng Kì Sơn và Phù Phong đều là hai huyện ở gần thành phố Bảo Khê, nằm ở phía Tây của Hàm Dương. Nơi tiếp giáp giữa hai huyện này chính là quê hương của đồ đồng xanh Trung Quốc, vùng Châu Nguyên Thiểm Tây. Phù Phong được mệnh danh là vùng đất chỉ cần một nhát cuốc bổ xuống là có thể đào được vào chính giữa hai vương mộ thời Tây Chu có đồ đồng bên trong. Còn Kì Sơn xưa nay chưa hề tìm được mấy thứ đồ tốt. Ông già kia dựa vào đâu mà dám khẳng định rằng Kì Sơn tốt hơn Phù Phong chứ?

Ông già đó làm ra vẻ thần bí, hạ giọng thì thào: “Các cậu đúng là chẳng biết gì cả, cách huyện Kì Sơn mười lăm dặm về phía Tây Bắc có sườn phía Nam của núi Phượng Hoàng. Đó chính là vùng đất quý để chôn cất thiên tử đấy. Tôi nói cho các cậu biết, năm đỉnh núi ở sườn phía Nam đó chính là năm móng vuốt rồng, là Ngọa long bàn pha huyết (ND: sườn núi rồng nằm) nổi tiếng trong sách phong thủy, chỉ có thể là nơi đất tốt để chôn cất thiên tử mà thôi! Năm cái móng vuốt, mà mỗi cái móng vuốt đâu chỉ chôn có một người, các cậu thử tính xem đã có bao nhiêu vị thiên tử nhà Chu được chôn ở dưới đó?” Dường như là bao nhiêu châu báu của thiên tử nhà Chu đều đang bày ra trước mắt, ông già chép chép miệng.

“Các anh đừng có nghe ông già câu thả này nói bừa! Lần trước ông ấy còn nói đã tìm được ly uống rượu của Tần Thuỷ Hoàng cơ mà! Cái ‘sườn núi rồng nằm’ ấy tôi cũng biết, chỉ có một hoặc hai móng là có thể chôn cất được, còn ba móng còn lại đều không có địa khí đâu! Hơn nữa một móng rõ ràng là tốt hơn hai móng, mà cũng không phải là huyết chôn thiên tử, chỉ có thể là chôn người thân của thiên tử mà thôi!” Một cậu thanh niên gầy gò ngồi bên cạnh rõ ràng có vẻ không phục.

Ông già bị gọi là câu thả đó đã đỏ bừng hết cả mặt lên, thấy quyền uy của mình bị người khác đạp xuống đất như vậy bèn tức giận phản bác lại: “Đồ trẻ ranh như cậu thì biết cái gì! Ở Kì Sơn đã tìm được gạch của nhà Chu, cậu có biết hay không? Chuyện những viên gạch lớn của nhà Chu bên trong rồng ruột, e rằng bọn trẻ ranh các cậu còn chưa từng nghe nói đến! Gạch nhà Chu là cái gì? Chỉ có thiên tử mới được dùng thôi nhé! Đồ nhãi ranh miệng còn hôi sữa như cậu thì hiểu cái quái gì!”

Nghe ông già giáo huấn người khác như vậy, mấy người còn lại cười rộ lên, chỉ có cậu thanh niên gầy gò đó là vẫn còn cố tranh cãi: “Đấy không phải là do tôi nói, là thầy giáo Lâm nói đấy chứ! Thầy ấy không thể sai được!”

Mấy người kia vừa nghe nhắc đến thầy giáo Lâm thì thôi không cười nữa. Ông già cũng thử thăm dò: “Cậu gặp thầy giáo Lâm lúc nào vậy? Quả là không tầm thường đâu!”

Sau đó lại tỏ rõ vẻ nghi ngờ: “Đồ nhãi ranh nhà cậu chắc không nhận nhầm người đấy chứ hả?”

Cậu thanh niên gầy gò lắc lắc đầu nói: “Tôi chưa có phúc phận được gặp trực tiếp thầy giáo Lâm, mấy hôm trước ở Kì Sơn tôi có nghe một ông già nói lại. Ngày hôm đó tôi đang buồn chán vì chẳng đào được gì, chợt thấy ông già đó cầm một đôi vòng tay bằng ngọc như cầm bảo bối đưa cho tôi xem. Tôi vừa xem đã biết ngay là vật quý thời nhà Hán, bèn hỏi ông ta xem đào được trong ngôi mộ nào? Đã lớn tuổi như vậy rồi sao còn làm những việc này? Ông lão vội đáp là do ông đem một cái mai rùa đổi lấy vật này cho một người họ Lâm. Tôi lại gắng hỏi mãi mới xác định được người họ Lâm đó chắc chắn là thầy giáo Lâm. Tính khí của thầy giáo Lâm nếu không phải là hết cách thì quyết không ra tay. Chắc hẳn trên cái mai rùa của ông già đó có ghi chép những văn tự giáp cốt gì quan trọng nên mới đem vòng đeo tay bằng ngọc của thời nhà Hán quý giá như vậy để đem đổi lấy.”

Nghe bọn họ nhắc đến người họ Lâm, tôi lại càng chú ý lắng nghe hơn nữa. Nhưng rồi lại nghĩ mình đúng là ngốc thật, thiên hạ hàng triệu triệu người họ Lâm, làm sao lại có thể trùng hợp là Lâm Nam được cơ chứ?

Một người trung niên khác lại tiếp tục hỏi: “Chúng ta đều chưa ai từng được gặp thầy giáo Lâm, vậy cậu làm thế nào mà xác định được? Lê nào lại thần kỳ như vậy? Là thầy giáo nói trên núi Phượng Hoàng có huyết mộ sườn núi rồng nằm sao? Nếu quả đúng như vậy thì tôi phải đến đó xem thế nào, không có bản lĩnh đi đào mộ thì cũng có thể nhặt nhanh những thứ đồ mà mọi người vứt đi, như thế cũng đủ phát tài rồi!”

Ông già gật gật đầu: “Bọn nhãi ranh này chắc không nghĩ ra được những câu về móng rồng đâu, xem ra là thật đấy, thầy giáo Lâm! Đây đúng là một vị thần nhân, tung tích khó lường! Nhìn công việc của người ta

đấy, lần trước trên truyền hình có phát trực tiếp hiện trường khảo cổ ở Hán Trung, phía Nam tỉnh Thiểm Tây. Vừa mở cửa lăng mộ đã phát hiện thấy hố đào trộm mộ dẫn thẳng tới phòng đặt quan tài rồi. Quan tài vẫn xếp rất gọn gàng ngay ngắn nhưng những đồ quý giá đã chẳng còn. Vừa nhìn là đã biết là cách làm của Mô kim hiệu úy rồi. về sau người dẫn chương trình phân tích mãi, nói rằng hố đào trộm này là hố cũ có từ mấy trăm năm trước! Nếu không phải là do tôi nghe được người ta đồn đại rằng trong tay thầy giáo Lâm có bảo vật tuyệt thế của Hán Trung thì cho đến bây giờ vẫn không biết là do ai làm! Thế nhưng nhóc con này, cậu nói lấy được hai cái vòng tay thời nhà Hán, hay là chúng ta tìm một nơi nào đó xem thử, xem xem thầy giáo Lâm đã làm được một vụ lớn như thế nào?”

Mấy người đó lại xì xào bàn tán một hồi, thanh toán tiền rồi nhanh chóng rời đi, xem ra họ đang muốn tìm một nơi yên tĩnh để xem xét cẩn thận đôi vòng tay thời nhà Hán đó rồi.

Tôi ngồi bên cửa sổ một lúc lâu, bần thần không biết làm gì, cũng không rõ vị thầy giáo Lâm này có phải là Lâm Nam hay không?

Lần này nghỉ ngơi một thời gian dài, tôi thấy trong lòng trống rỗng thế nào, bây giờ mới biết mình có chút nhớ nhung cái anh chàng Lâm Nam ôn hòa mà lại có phần kiêu ngạo ấy. Dù sao thì cũng chẳng có việc gì, thôi thì làm một chuyến lên núi Phượng Hoàng. Nếu ở đó có mộ thiên tử gì gì đó, chưa biết chừng lại có thể gặp Lâm Nam cũng nên!

Đến huyện Kì Sơn tôi mới biết ở phía Nam chân núi Phượng Hoàng có di tích lịch sử trọng điểm cấp tỉnh được bảo vệ, đó chính là miếu Chu công. Miếu này được xây dựng cách đây hơn 1370 năm, vào thời nhà Đường năm Vũ Đức thứ nhất để thờ Chu công Cơ Đán. Về sau trải qua các triều đại được trùng tu, mở rộng, tạo nên một cụm di tích bao gồm phần chính là điện thờ Chu tam công (Chu công, Triệu công, Thái công) và khu đền phụ thờ Khương Nguyên, Hậu Tắc, cả một quần thể kiến trúc cổ bao gồm đình đài lầu các rất lộng lẫy huy hoàng.

Tôi đứng trong miếu Chu công thấy nơi đây cây cối um tùm, ken dày tỏa bóng râm xuống dưới. Từng làn gió thu nhẹ thổi qua, cảm giác giống như trong lời bài hát mà Quách Phú Thành đã từng hát: “Không biết nên đi về nơi đâu..”

Tôi vừa suy nghĩ mông lung vừa trèo lên đỉnh núi Phượng Hoàng, quả đúng như ông già kia đã nói, sườn phía Nam có năm ngọn núi nằm xen lẫn nhau, ẩn mà không hiện, cắm chặt vào trong lòng đất. Phía Bắc ngọn núi thấp thoáng giống như thân rồng nằm cuộn tròn, núi non trùng trùng điệp điệp từ xa đến gần, ở phía đối diện là Triều sơn, Ấn sơn chấp tay phủ phục, quả thật là một ngôi mộ phong thủy sườn núi rồng nằm tuyệt đỉnh trời sinh.

Tôi thấy vô cùng thích thú. Một bảo huyết phong thủy tốt như thế này lẽ nào dùng để mai táng người thân của Chu thiên tử, liệu có phải là Chu công hay không? Căn cứ theo những ghi chép trong lịch sử thì Chu công họ Cơ tên Đán, là con trai thứ tư của Chu Văn Vương, em trai của Võ Vương. Ông đã từng hai lần phó tá Võ Vương đi chinh phạt vua Trụ, bởi vậy được phong thái ấp ở đất Chu, tước vị thượng công nên thường được gọi là Chu công. Trong con mắt của Khổng Tử cũng như những nhà Nho học khác thì Chu công là bậc hiền nhân đáng ngưỡng mộ nhất. Khi đó Khổng Tử đã từng nói: “Uất uất hổ văn tai, ngô tông Chu” (ND: Lễ nghĩa của nhà Chu rất đầy đủ và phong phú, ta theo chế độ của nhà Chu), vào những năm cuối đời lại khẳng khái than lên rằng: “Ngô bất phục mộng kiến Chu công” (ND: Đã lâu rồi ta không mơ thấy Chu công nữa).

Một bậc thánh nhân hiền đức như vậy thì lăng mộ của ông chắc chắn sẽ giống với thời nhà Thương khi trước và nhà Tần về sau, bao gồm bốn đường mộ đạo được đào rất sâu hình chữ Á. Từ xưa đến nay vẫn chưa có ai đào được những lăng mộ đặc biệt của những người như Chu thiên tử hoặc Chu công. Cả một câu đó không lời giải trong lịch sử này, nếu như quả thật được

chôn giấu trong lòng đất dưới chân tôi, thì ở bên trong liệu ẩn chứa những bí mật như thế nào?

Nhớ lại trước đây, báo cáo hiện trường khai quật khu lăng mộ của Thương vương và Tần công đều có rất nhiều những hố chôn xương của những người bị tuấn táng, tôi đột nhiên thấy rung mình. Lúc này nếu như có Lâm Nam ở bên cạnh thì tốt biết bao!

Tôi quan sát tỉ mỉ thế núi của năm ngọn núi vuốt rồng, sau hàng ngàn năm hứng chịu biết bao mưa gió vẫn

có thể lờ mờ nhận ra hình móng vuốt tròn đầy, viên mãn. Giữa các móng vuốt đó bị che phủ bởi những lớp đất tối màu. Nếu quả thật có những lăng mộ lớn hình chữ Á hoặc hình chữ Trung thì cho dù đã bị vùi lấp cũng sẽ nằm bên dưới chỗ tiếp nối giữa các móng vuốt này.

Nhìn đi nhìn lại mà vẫn không thấy chút dấu vết nào chứng tỏ Lâm Nam đã từng đến đây, nên sau một hồi tính toán, cuối cùng tôi đành xuống núi. Trên đường đi xuống, tôi vừa đi vừa nghĩ, nếu như tôi là Lâm Nam đến đây trộm mộ thì cần chuẩn bị những công cụ gì? Vũ khí phòng thân, dụng cụ đo lường, đèn pin, thiết bị đào hầm, thêm một ít cổ vật để trừ tà, trấn áp yêu quái. Có lẽ đã đủ rồi, thuốc nổ thì chắc chắn không dám dùng vì gây ra tiếng nổ rất lớn, sẽ dễ bị mời vào ngôi nhà đá mất!

Đi mãi đi mãi, tôi chợt thấy hơi kì lạ, ở khe núi phía trước mặt sao lại có một đám người hội họp thế nhỉ? Phía trước không phải thôn làng, phía sau cũng chẳng có hàng quán gì, cả đám người đang bu kín thành một vòng tròn, đầu cúi thấp, lẽ nào là bọn trộm mộ? Tôi nhìn lên thấy trời vẫn còn đang sáng, đáng lẽ ra những kẻ trộm mộ phải chờ khi trời tối mới ra tay hành động chứ?

Tôi cúi thấp người xuống, cảm thấy mình mặc chiếc áo gió màu đen này quả thật bất tiện nên không dám thở mạnh đồng thời cũng có chút hưng phấn, dám trống dong cờ mở làm một cách công khai như thế này, ngoài thầy giáo Lâm mà đám người khi trước đã nhắc đến thì còn là ai được cơ chứ!

Trong lúc cẩn thận quan sát bọn họ, tôi thấy hình như có gì không đúng. Vòng tròn người đông đặc đó không hề có bất kì động tĩnh gì, chỉ vây kín lấy một vòng cúi thấp đầu xuống, dường như đang lắng nghe điều gì đó. Tôi không thể nhìn ra được thứ mà bọn họ đang vây chặt lấy là cái gì.

Tôi còn đang do dự thì những người đứng trong vòng tròn đó đột nhiên cúi thấp đầu rồi tản ra, ngồi xuống và bắt đầu đào đất. Đúng rồi, quả đúng là những kẻ đào mộ! Giữa thanh thiên bạch nhật thế này, gan bọn họ cũng to thật đấy!

Nhưng cũng không phải, tại sao lại mỗi người đào một hố thế này, không phải là tất cả nên cùng đào hay sao? Trong tay họ cũng không thấy cầm cuốc xẻng gì cả, lại đi dùng tay không để đi đào hố cơ chứ?

Tôi nghĩ mãi mà không hiểu nổi, bèn rón rén tiến dần về phía trước, đang muốn lại gần để nhìn cho rõ hơn thì từ bên cạnh đột nhiên có một cánh tay thò ra, chặn trước mặt tôi. Những ngón tay thon dài trắng trẻo sạch sẽ, một mùi thơm thường thấy ở con gái theo gió bay qua, tôi nhìn thấy một bóng đen đeo mặt nạ, chỉ lộ ra hai con mắt đang đứng nấp trong một miệng hố kín đáo. Bóng đen đó thì thào bảo tôi đừng có lên tiếng: “Tuyệt đối không được qua đó! Chờ một lát! Những người đó sẽ nhanh chóng hoàn thành công việc thôi!”

11. Chương 11: Sườn Núi Ròng Năm

Theo quán tính, tôi thò tay xuống thắt lưng rút súng ra. Cô gái kì lạ này trốn ở đây không giống với người tử tế làm chuyện đàng hoàng. Nhưng tôi vẫn thấy cô ấy hết sức chăm chú, đôi mắt dán chặt vào phía những người vừa mới đào hố xong ở đằng kia, không hề chú ý đến tôi. Dường như cô ta cũng chẳng có ác ý gì, chỉ ngăn cản không cho tôi đi về phía đó mà thôi

Tôi rút súng ra, mở chốt an toàn rồi đặt trong túi áo, lòng dạ con người vốn khó lường không thể không đề phòng, biết đâu cô gái này là đồng bọn của đám người đào trộm mộ kia, cố ý lừa tôi, sợ tôi đi tới làm hỏng việc của bọn họ, bởi vậy tôi nhất định phải có sự chuẩn bị trước.

Những người đào hố ở đằng kia quả thật không phải là người tầm thường, họ chẳng dùng công cụ gì, vậy mà cũng đào được một cái hố sâu hình tròn. Chỉ thấy họ dùng cả chân cả tay hì hục một lúc, chẳng bao lâu sau lại dùng số đất vừa đào lên ấy lấp trở lại hố. Mặt đất ở đó được lấp bằng phẳng như chưa từng được đào lên vậy.

“Coi như là đã làm xong! Được rồi, không sao rồi!” Cô gái đó thở phào một cái, tháo khăn bịt mặt xuống, xoa xoa mặt rồi nói với tôi: “Chị ở đâu đến vậy? Vào lúc này sao lại dám tới đây? Ồ, nhìn chị chắc không phải người ở đây, đến tham quan phải không?”

Tôi nhìn kĩ cô gái, tóc tai buộc gọn gàng như con trai, cả một vầng trán phía trước không có một sợi tóc nào lọt ra, mái tóc ngắn gọn đều nằm ở phía sau, mắt tròn mũi tròn, bên dưới là đôi môi mỏng, khỏe miệng hơi nhếch lên y như đang cười. Nhìn cô chỉ khoảng trên dưới hai mươi tuổi, rất gọn gàng nhanh nhẹn, khiến tôi bất giác có ngay thiện cảm.

Nghe câu hỏi của cô, tôi thấy có chút kì quặc liền hỏi lại: “Làm sao vậy? Tôi đúng là từ nơi khác đến, lên núi ở bên phía miếu Chu công, chẳng hề nhìn thấy tấm biển nào ngăn cấm du khách cả, lẽ nào ở đây không được phép tới sao?”

Cô gái khẽ cười đáp: “Không phải là không được tới chị tự nhìn xem mình đã đi đến đâu rồi?” Tôi đứng thẳng dậy nhìn ra bốn phía xung quanh, chỉ nhìn thấy một khe núi hẹp đang bao quanh hai chúng tôi, chỗ nào cũng thấy những bao đất nhỏ chất thành từng đồng cao thấp không đều, cái này xếp sát cái kia, cao quá đầu người. Tôi thấy hơi hoang mang, nhìn về phía đằng xa, thì ra lúc tôi xuống núi mãi nghĩ về việc chuẩn bị của Lâm Nam nên đã đi lạc khỏi đường chính vào lối rẽ này. Lúc này mới đi đến một vùng đất trũng ở lưng chừng núi.

Cô gái tiếp tục nói: “Ở đây bình thường không có ai dám đến cả, số chị còn may nên mới gặp được tôi, nếu không cứ thế xông thẳng đến chỗ đám người không ra người, quỷ không ra quỷ kia thì e rằng chị sẽ chẳng còn đường về nhà nữa đâu! Thế nhưng quần áo mà chị mặc toàn là màu đen, có khi lại hợp với bọn họ đây, ha ha!”

Trong mấy năm làm việc ở Bộ Nội vụ, tôi đã có thói quen mặc áo gió để tiện cho việc cất giấu đồ đạc, thậm chí từ trong ra ngoài đều dùng toàn một màu đen. Tôi thấy hơi xấu hổ bèn mở to mắt hỏi cô gái: “Thế nào là người không ra người, quỷ không ra quỷ? Ở đây có việc gì vậy. Họ cũng đều có thói quen mặc quần áo màu đen hay sao?”

Nụ cười ở khóe miệng cô gái nhìn càng rõ hơn: “Chị gái ơi, chị thật là ngây thơ đấy. Chị không phát hiện thấy những người kia đều không có đầu hay sao? Sở dĩ họ đào rất thành thực như vậy là vì họ thường xuyên đào, đã đào cả ngàn năm nay rồi, người nào trong số họ cũng là vua đào đất. Người dân ở mười tám thôn làng xung quanh đây đều gọi bọn họ là ‘móng vuốt âm’, nếu lỡ không cẩn thận mà gặp phải bọn họ thì sẽ bị bắt giết ngay lập tức, ngay cả thi thể cũng không tìm thấy, bởi vậy nghe nói ở đâu có móng vuốt âm xuất hiện thì người dân cả thôn đó đều lo sợ không dám ra khỏi thôn. Vậy mà chị còn dám đi lại lung tung ở đây sao?”

Trời ạ, tôi sợ toát cả mồ hôi hột! Thì ra đã gặp phải âm thi (ND: xác chết cõi âm). Tôi đã từng đọc được trong sách vở vào thời xã hội nô lệ nhà Hạ, Thương, Chu, các bậc vua chúa quý tộc sau khi chết đều phải có người tuần táng theo. Những người tuần táng thân phận được coi là cao quý một chút như phi tử thần thiếp thì còn được chết toàn thây, đặt nằm trong những quan tài bằng gỗ. Còn phần lớn số nô lệ thì bị chặt đầu rồi ném xuống mộ, đem đầu của họ chôn ở những chỗ đã được tính toán khác. Có một số nô lệ hỗn phách không siêu thoát được, tạo ra câu chuyện về âm thi giết người được ghi chép lại trong các sách lịch sử. Cái gọi là ‘móng vuốt âm’ ở đây chính là một dạng quái vật âm thi đó.

Sau khi định thần lại, tôi bèn hỏi cô gái: “Tôi nghe nói vùng phế tích của nhà Ân ở Hà Nam mới thường xuất hiện bọn móng vuốt âm này, làm sao ở đây cũng có nhiều như vậy? Cô không thấy sợ sao?” Tôi lại nhìn vào bộ quần áo mà cô gái đang mặc, thấy cũng có chút kì quặc, hình như đã từng nhìn thấy ở đâu đó, bèn nghi ngờ hỏi: “Trông cô ăn mặc mờ ám như vậy, ở đây làm gì? Chắc chắn không phải chỉ để chờ cứu tôi chứ?”

Cô gái liếc nhìn tôi một cái: “Tôi còn chẳng thiết cứu chị nữa cơ, chẳng qua là vừa đúng lúc chị đến bên cạnh thì kéo chị một cái mà thôi, hơn nữa tôi đã chờ rất lâu rồi, chính là chờ bọn họ đi ra, xem họ muốn đào tới đâu, nên không muốn chị phá hoại kế hoạch của tôi mà thôi!” Nói xong cô gái liền nhìn lên trời, tự lẩm bẩm một mình: “Trời vẫn còn sớm thế này, đám móng vuốt âm lại xuất hiện mỗi lúc một đông, bên dưới chắc không xảy ra chuyện gì chứ?”

Nghe cô gái nói năng kì lạ như vậy, tôi lại càng cảm thấy hiếu kì: “Cái gì bên dưới? Cô là kẻ trộm mộ à?”

Bọn móng vuốt âm không có đầu đó là một trong những loại nguy hiểm nhất đây, cô không sợ gì sao? Nếu lỡ mà để chúng bắt được thì cả đời này cô sẽ phải nhập hội với bọn chúng, cùng chúng đào bới suốt cả ngày, tôi mới nghĩ đến mà đã thấy sợ rồi!”

Cô gái nghe thấy tôi gọi cô ta là kẻ trộm mộ thì có chút không vui: “Cái gì mà trộm mộ! Đều là những lỗ huyệt từ mấy nghìn năm về trước, từ lâu đã không có gì ở bên trong rồi, xuống dưới thám hiểm một chút, sợ gì chứ, cái đó gọi là cống hiến chút công sức khảo cổ học cho đất nước đây!” Câu nói này giống hệt như lời lý lẽ của Lâm Nam khiến tôi bất giác bật cười: “Lại còn cống với chả hiến, cái hố lớn này hay lăng mộ đều là bảo vật quốc gia, quốc gia cũng không kiểm soát việc mọi người có biết đến cái hố này hay không, nhưng chỉ cần bắt được kẻ nào trộm mộ thì sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu, chắc chắn sẽ mất đầu đấy!” Tôi dùng bàn tay đưa một đường qua ngang cổ.

Nghe tôi nói nghiêm trọng như vậy, cô gái bèn đứng dậy, phủ bụi đất dính trên quần áo rồi nói: “Đi thôi, đừng nói nhiều như vậy nữa, tôi tiễn chị xuống núi, vừa hay tôi cũng phải quay về, dù sao tôi cũng chẳng sợ những thứ này!” Nói xong bèn lấy ra một chiếc áo dài tay khoác ra bên ngoài, thấy nút cổ áo mở ra để lộ một sợi dây chuyền bèn vội vàng nhét trở vào bên trong.

Nhìn thấy mặt dây chuyền lấp lánh bên dưới, tôi đột nhiên nhớ ra điều gì đó, tim đập thành thịch, thậm chí còn thấy hơi chóng mặt nữa: “Sợi... sợi dây chuyền đó của cô! Có thể đưa tôi xem được không?” Tôi lo lắng hỏi cô gái.

Cô gái nhìn tôi với vẻ kinh ngạc, chầm chậm tháo sợi dây chuyền ra đưa cho tôi mà vẫn có vẻ đề phòng. Tôi nhìn kĩ lại, quả nhiên tôi đã từng thấy nó rồi! Mấy tháng trước cùng với Lâm Nam vào sinh ra tử, mang ra từ trong lăng mộ của quốc vương Cát Tân ở Trung Á một cây gậy ngắn bằng vàng, trên đầu cây gậy vàng đó là hình một bàn tay đang nắm một viên ngọc. Hình ảnh đó vẫn in sâu trong trí nhớ của tôi, giống hệt với hình ảnh của tác phẩm mô phỏng thu nhỏ trước mắt tôi lúc này!

Bàn tay tôi cầm sợi dây chuyền hơi run rẩy, tôi nghĩ cô gái này chắc chắn có quen biết với Lâm Nam, nếu không làm gì có chuyện trùng hợp như vậy được! Tôi cố làm ra vẻ trấn tĩnh trả sợi dây chuyền lại cho cô gái: “Ồ, rất giống với một sợi dây chuyền trước kia của tôi, tôi còn tưởng rằng chính là cái đó nữa. Đi thôi, chúng ta xuống núi nào. Hôm nay rất cảm ơn cô!”

Xuống đến chân núi thì hoàng hôn cũng đã buông xuống, sương chiều dày đặc, khói bếp lãng đãng bay. Trên suốt cả quãng đường tôi và cô gái cười cười nói nói, chúng tôi tranh luận không ngừng về việc thám hiểm hay là trộm mộ. Khoảng cách tuổi tác của chúng tôi không lớn, rất nhanh chóng đã trở thành bạn bè, cô gái cho tôi biết cô tên là Hồ Hiểu Quyên. Vì tôi còn chưa rõ mối quan hệ giữa cô gái và Lâm Nam như thế nào nên không nói tên thật, chỉ nói với cô ấy mình tên là Lâm Sương. Tôi nghĩ Lâm Sương và Lăng Sương cũng chẳng khác nhau là bao, về sau nếu có vì chuyện này mà có xích mích thì cũng dễ giải thích.

Lúc chia tay, tôi đưa cho Hiểu Quyên số điện thoại nhà ở Trịnh Châu, còn đưa cả số điện thoại nhà khách mà tôi đang nghỉ lại trong huyện Kỳ Sơn nữa. Tôi nói với cô ấy mình đến đây công tác, có lẽ còn ở lại vài ngày nữa mới đi. Hiểu Quyên không nói gì, chỉ bảo rằng sau mấy ngày nữa làm xong việc nhất định sẽ gọi điện cho tôi.

Về đến nhà khách mà tôi không giấu nổi nỗi vui mừng. Xem ra chuyến đi Kỳ Sơn lần này không phải là công cốc, rất có khả năng là Lâm Nam ở xung quanh đây, nhưng càng nghĩ thì tôi lại càng thấy không thật, lẽ nào lại trùng hợp đến như vậy? Đáng lẽ ra tôi nên đi theo Hiểu Quyên, xem cô ấy đi về đâu, có ở cùng một chỗ với Lâm Nam hay không.

Bây giờ hồi hận thì đã muộn rồi, suốt cả đêm ấy tôi tự trách mình, lúc tỉnh dậy thấy hết sức chán chường, thêm vào đó ngày hôm ấy lại mưa suốt. Tôi ngồi bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, chỗ nào cũng ướt sũng, chẳng thể đi đâu được, lại nằm vật xuống giường, càng thấy buồn chán hơn. Đúng lúc đó thì có người gõ cửa, tôi bèn ra mở cửa, thì ra là nhân viên phục vụ phòng mang tới cho tôi một bức thư nói rằng của bạn tôi vừa mới gửi cho. Xem ra người nhân viên phục vụ đó đã được thưởng hậu hĩnh nên nói nói cười cười rất vui vẻ.

Nhìn thấy ngoài phong bì đề “Gửi cô Dương Lăng Sương” bất giác tôi thấy ngạc nhiên, bởi ở đây tôi đã dùng giấy tờ giả để đăng ký, cũng không hề đề tên thật, tại sao lại có bạn bè gì gửi đồ đến đây được cơ chứ? Tôi ra ngoài làm việc, trong huyện này không thể nào có ai quen biết được, thật là kì lạ.

Người phục vụ vừa đi khỏi tôi liền mở phong bì ra xem, trên tờ giấy chỉ có một hàng chữ ngắn ngủi: “Từ ngày vội vàng chia tay, không thể không mong nhớ, chẳng ngờ lại có thể gặp mặt dưới chân núi Phượng Hoàng, nơi khuê phòng không tiện gặp gỡ, xin hãy xuống dưới tầng gặp mặt để thỏa nỗi lòng.” Phía sau nét bút rồng bay phượng múa có kí một cái tên khiến tôi không tin nổi vào mắt mình nữa. Không phải ai khác, chính là người mà mấy ngày nay tôi vẫn thường nghĩ tới, là Lâm Nam đã cách biệt lâu ngày!

Lâm Nam đang ở ngay dưới tầng, tôi vẫn còn chưa kịp đánh răng rửa mặt, biết làm sao bây giờ? Tôi vội vàng chỉnh trang lại rồi xuống dưới nhà, chỉ thấy Lâm Nam hai tay đang ôm lấy đầu, tóc tai ướt rượt, đứng ở cửa nhìn tôi cười.

Tôi cố gắng che giấu con tim đang nhảy từng từng trong lồng ngực, chấp tay ra sau lưng chậm chậm bước tới, ngẩng đầu lên nhìn anh ta cười đáp lễ, vẫn là Lâm Nam mở lời trước: “Thật không ngờ có thể gặp lại cô sớm như vậy, xem ra làm đặc công quả không hề đơn giản, đi đến đâu cũng bị cô tóm gọn.”

Tôi cũng hạ thấp giọng trả lời: “Đúng vậy, đúng vậy, anh quả là một tay trộm mộ cao thủ đây! Tóm được anh chẳng dễ dàng gì!” Nghĩ một lát lại cảm thấy hơi tức giận: “Sao rồi? Vị cô nương xinh đẹp kia của anh đi đâu mất rồi? Lẽ nào đã bị anh bỏ rơi rồi sao?”

Nghe tôi nói như vậy, Lâm Nam liền bật cười thành tiếng: “Đừng nói thế, đó là trợ thủ của tôi, là con gái một người bạn chiến đấu của cha tôi, đã quen biết nhiều năm rồi. Tôi hôm qua cô ấy quay về nói lại tình hình với tôi, lúc sắp đi có nhắc tới cách ăn mặc và cái tên giả của cô, tôi liền đoán ngay ra là cô. Sáng sớm hôm nay đến nhìn qua cửa sổ để xác nhận lại xem có đúng hay không, thật không ngờ cô là con mèo lười ngủ trưa, hại tôi ướt hết cả quần áo mới nhìn thấy cô ngồi bên cửa sổ nhìn xuống dưới!”

Không đợi tôi kịp phản pháo lại, Lâm Nam liền tiếp tục nói: “Mau lên trên thu dọn đồ đạc đi, tôi dẫn cô tới một nơi, đang cần cô giúp đỡ đây!” Rồi anh ta tiến lại gần ghé sát tai tôi nói nhỏ: “Chúng ta cùng đi đào một ngôi mộ lớn là của thiên tử nhà Chu đấy!”

Mộ thiên tử nhà Chu? Đó chính là câu đố không lời giải trong các lăng mộ của Trung Quốc, hàng bao nhiêu năm nay vẫn chưa từng được phát hiện. Cho dù trong lòng tôi cũng rất muốn xuống thám hiểm một phen nhưng vì còn quá nhiều điều phải lo lắng, bởi vậy tôi vẫn nghiêm giọng nói với Lâm Nam: “Tôi là một viên chức nhà nước, sao có thể làm những chuyện vi phạm pháp luật nghiêm trọng như vậy. Đây lại không phải ở nước ngoài, làm sao có thể bỏ qua những trói buộc về luật pháp đó được!”

Một nụ cười nham hiểm quen thuộc lại hiện lên trên gương mặt của Lâm Nam: “Cái gì chứ! Cô cho rằng chúng ta phải phá luật để đi trộm mộ sao? Không phải đâu! Ngôi mộ nhà Chu trên núi Phượng Hoàng được phát hiện từ lâu, bên trong đã bị trộm sạch sẽ chẳng còn gì. Có một số chỗ do mặt đất thay đổi, dòng nước sông chảy qua nên sắp đổ sập, nên muốn báo cáo cho nhà nước, thủ tục còn chưa làm xong thì đã bị người ta đào hết rồi.” Lâm Nam ngừng một lát, có lẽ cảm thấy vẫn chưa đủ lý do bèn tiếp tục nói: “Cô cũng thấy rồi đấy, thời gian này bọn móng vuốt âm đó hoạt động rất thường xuyên, có lẽ bên dưới đã xảy ra chuyện lớn rồi, thời gian chẳng chờ đợi ai. Như vậy nhé, chúng ta vào trong xem thử, trước hết có thể giải quyết triệt để bọn móng vuốt âm đó, thứ nữa tìm được những đồ tùy táng nào chúng ta cũng sẽ giao cho nhà nước... Tuy nhiên tôi thì nhất định không để lộ thân phận đâu đấy.”

Cái lưỡi dẻo quẹo của Lâm Nam đã khiến tôi bị rung động. Quá trình mạo hiểm đi thám hiểm lăng mộ cũng thật hấp dẫn, cuối cùng tôi tự thuyết phục bản thân mình lần này là chúng tôi đi trừ hại cho dân. Đường nhiên nếu tìm thấy bất cứ đồ vật gì đáng giá tôi cũng sẽ giao nộp lên cấp trên, quyết không để Lâm Nam mang đi tặng hết cô này đến cô khác lấy lòng nữa!

Sau khi thu dọn đồ đạc xong xuôi, tôi đi cùng Lâm Nam đến một nơi mà cũng không biết gọi là nơi nào, chỉ thấy một chiếc xe bus cỡ nhỏ tấp vào bên xe. Chiếc xe này đã được thay đổi cho tiện dụng, cũng rất thoải mái, đồ nhu yếu phẩm đều có đầy đủ, các loại công cụ và thiết bị tiên tiến cũng được xếp đặt gọn gàng chiếm hết một nửa thùng xe. Bên ngoài thùng xe được ngụy trang nhìn rất bình thường, thậm chí còn để một tấm biển “Kì Sơn – Phượng Tường”, bên cạnh còn treo thêm một tấm biển nữa, bên trên có viết: “Xe gặp sự cố”.

Cái anh chàng này, quả đúng là một chuyên gia trộm mộ! Dùng một chiếc xe chở khách cỡ vừa để che mắt người khác!

Vừa ngồi xuống, Lâm Nam bèn lấy ra một cốc đồ uống đưa cho tôi: “Cáo con đã tới núi Phượng Hoàng để quan sát động tĩnh rồi, đến tối mới trở về, nghe nói đúng là cô thì nó rất ngưỡng mộ, còn nói tối nay phải mang quà tới tặng cho cô nữa. À, ngày mai là ngày chuẩn bị cuối cùng của chúng ta, hôm nay chúng ta hãy thử tính toán phân tích xem nên làm thế nào nhé!”

Tôi nhìn anh ta chăm chọc: “Anh đây là thầy giáo Lâm nổi tiếng lắm cơ mà, còn phải tính toán với phân tích gì nữa đào một ngôi mộ không phải dễ như trở bàn tay hay sao?” Lâm Nam hơi kinh ngạc, nhúm mày đáp: “Cái gì mà thầy giáo Lâm chứ? Cô nghe được ở đâu vậy?”

Nghe tôi giải thích nguyên do xong, Lâm Nam bắt giắc cười xòa, đôi mắt sáng rực nhìn vào tôi: “Ha ha, thì ra Sương đại tiểu thư của chúng ta lại quan tâm tới tại hạ như vậy, mới nghe tin tức đồn đại đã cất công tới núi Phượng Hoàng một chuyến để tìm tại hạ? Tại hạ quả thật là đã được ưu ái quá mức mong đợi! Thật không dám đâu! Đa tạ đa tạ!”

Nhìn bộ mặt tươi cười đắc ý của anh ta, tôi liền lấy cốc nước định đổ xuống đầu anh ta: “Ưu ái cái đầu anh ấy, xem ra đầu anh hơi nóng quá rồi đấy!”

Lâm Nam vừa cười vừa né tránh, rồi nghiêm chỉnh nói: “Được rồi được rồi, không nói mấy chuyện này nữa, chúng ta bàn chuyện chính đi. Cô hiểu biết được bao nhiêu về lăng mộ của nhà Chu? Hay là để tôi kể lại cho cô những tài liệu mà tôi đã thu thập được nhé?”

Tôi cũng rút tay lại, nghiêm chỉnh ngồi xuống: ” Nhờ có phê tích của nhà Ân mà có thể hiểu biết khá nhiều về lăng mộ của nhà Thương, còn lăng mộ của nhà Chu thì tôi còn chưa biết gì cả. Hơn nữa từ xưa đến nay chưa có ai từng đào được lăng mộ của thiên tử nhà Chu cả! Đúng rồi, anh không phải đã từng nói kết cấu phong thủy sườn núi Rồng nằm không thích hợp với việc chôn cất thiên tử sao? Hay là anh nói cho tôi biết đi. Về lĩnh vực này thì anh là chuyên gia mà.”

12. Chương 12: Mật Đạo Âm Thi

Lâm Nam nói: “Kết cấu phong thủy ‘sườn núi rồng nằm’ không thích hợp cho việc chôn cất thiên tử, theo lý mà nói thì nên để chôn cất những người thân thích của thiên tử. Cái sườn núi rồng nằm này tôi đã xem xét rất tỉ mỉ rồi, nó không chỉ là một sườn núi rồng nằm mà còn là kết cấu phong thủy ‘ngọa long ngâm’ nữa. Trong ‘Táng thư’ có viết: ‘Táng, ấy là giữ gìn sinh khí vậy. Khí theo gió mà tán, gặp nước thì ngưng. Cổ nhân tụ khí để không tán, hành khí để cho dừng, vậy nên gọi là phong thủy’. Núi Phượng Hoàng nếu nhìn về đại thể là một sườn núi rồng nằm, nhưng nếu cân nhắc cẩn thận hơn thì do sườn núi này đã biến thành năm móng vuốt cắm sâu vào đất, đặc biệt là móng vuốt thứ nhất và thứ hai có trọng lượng rất lớn, khiến cho cả khối núi mình con rồng đều có thể đang bay lên, muốn lên mà vẫn chưa lên được, ngẩng đầu kêu to, chuyển hóa thành kết cấu phong thủy ‘thiên tử ngọa long ngâm’ (ND: rồng nằm ngâm nga). Tôi đoán rằng bên dưới chắc chắn có chôn không chỉ một vị thiên tử nhà Chu đâu, rất có khả năng là tất cả các vị thiên tử thời Tây Chu đều được chôn cất ở đây!”

Tôi mở to mắt nhìn Lâm Nam: “Có đúng như vậy không? Bao nhiêu năm rồi lẽ nào không có người nào khác thấy được điều này?” Lâm Nam cười đáp: “Thời đại nào cũng có người tài xuất hiện, chắc chắn đã có những người bản lĩnh cao cường hơn tôi rất nhiều, số người thấy được điều này càng khó mà đếm hết, chỉ là do kết cấu phong thủy ngọa long ngâm này từ trước đến nay đều là kết cấu phong thủy hung hiểm nhất. Thứ nhất là địa khí ở đây đã sinh ra bọn âm thi, cũng chính là những kẻ mà người dân ở đây gọi là móng vuốt âm đầy, chúng đã giết hại rất nhiều người. Hơn nữa việc trộm mộ phong thủy ngọa long ngâm mang tới điềm dữ cho tất cả những người trộm mộ có liên quan, đặc biệt là tổn hại rất lớn cho âm đức của người trực tiếp trộm mộ, bởi vậy xưa nay đều là trộm một cách bí mật, chưa từng có ai dám đi trộm một cách đường đường chính chính cả. Ngay đến những chức danh Phát khâu trung lương tướng, Mô kim hiệu úy do Tào Tháo lập nên cũng bị nghiêm cấm không được phép trộm những ngôi mộ phong thủy gây tổn hại âm đức như vậy. Dù vậy nhưng vì đã có những viên Trung lang tướng hay Mô kim hiệu úy đào bới ngọa long

ngâm, tuy chúng ta không biết là có liên quan gì hay không, nhưng sự thật là Tào Tháo cho đến lúc chết vẫn không thoát khỏi chứng bệnh đau đầu quái ác!”

Thấy tôi có vẻ hoang mang lo lắng, Lâm Nam bèn an ủi: “Chúng ta đều không tin vào quỷ thần, đương nhiên không sợ những câu chuyện nghe sồn cả tóc gáy này. Hơn nữa cũng trải qua hơn ba nghìn năm gió sương tàn phá rồi sát khí hung hiểm của ngoại long ngâm cũng đã bị suy yếu đi nhiều. Trong mấy ngày hôm nay trăng tròn năm thiếu, là thời cơ tốt bởi sát khí đã bị khắc chế triệt tiêu đến mức gần như là không. Ba người chúng ta nhất định có thể vào đó một cách an toàn, thành công quay ra!”

Tôi cũng thấy hơi yên tâm một chút, bởi dù sao thì Lâm Nam cũng sẽ xuống dưới mộ, tôi đi cùng anh ta, cứ coi như là có tổn hại âm đức thì anh ta cũng không thoát nổi, chắc hẳn không dám lừa tôi đâu. Tuy nhiên tôi vẫn có chút gì đó không yên tâm, bèn hỏi anh ta: “Vậy anh biết được bao nhiêu về tình hình ngôi mộ của thiên tử nhà Chu này?”

Lâm Nam dường như thấy khát nước bèn gơ tay với lấy chai nước nhưng đã hết sạch, bèn bối rối nhìn chai nước trong tay tôi, chắc ngại không dám hỏi nên đành nhin khát mà tiếp tục nói: “Cái này nên gọi là quần thể mộ thiên tử, tôi đã thử tính toán rồi, bên dưới mộ liền mộ, mộ nằm trong mộ rất hỗn loạn, tổng kết ra phải có đến hơn mấy chục ngôi, trong số đó bốn đường dẫn vào mộ lớn phải có ít nhất hai mươi ngôi, còn có mười mấy huyết mộ bồi táng theo. Mục tiêu của chúng ta chính là hai ngôi mộ trong số bốn đường dẫn vào mộ lớn này. Hai ngôi mộ này quy mô rất lớn, chôn cất ở dưới sâu nhất, ít nhất phải sâu chừng hai mươi mét, tôi rất nghi ngờ trong đó có một ngôi mộ chính là của Vũ vương, chính là huyết mộ của Vũ vương người đã thống lĩnh quân đội đánh bại Trụ vương của nhà Thương đó!”

Thấy anh ta giảng giải say sưa như vậy, tôi bèn cầm chai nước nhét vào tay anh ta, ra hiệu cho anh ta tiếp tục nói. Lâm Nam uống một ngụm nước, thấy cổ họng thông rồi thì nói tiếp: “Cái gọi là lăng mộ hình chữ Á, trước hết đào thẳng xuống lòng đất một cái hố lớn hình vuông sâu chừng mấy chục mét để làm phòng đựng mộ, sau đó ở chính giữa cái hố đó lại tiếp tục đào một cái hố hình vuông sâu hơn nữa để làm phòng đựng quách, men theo bốn cạnh tường Đông Tây Nam Bắc của phòng đựng mộ mở ra bốn con đường dốc làm mộ đạo, tạo thành hình chữ thập giao nhau, dùng để vận chuyển những cây gỗ lớn xây dựng phòng đựng quách. Đợi sau khi quan tài gỗ đã được chôn vào trong phòng đựng quách xong thì lại tiếp tục từ trong mộ đạo vận chuyển vào một số những đồ tùy táng lớn bằng đồng xanh và một số bảo vật thời đó. Những đồ này có thứ để trong phòng đựng mộ, có thứ để trong phòng đựng quách. Sau khi bài trí xong xuôi thì đổ đất xuống phòng đựng quách đầm thật chặt, rồi liên tục cử hành mấy lần tế lễ, giết một đám rất đông người sống chôn xuống bốn đường mộ đạo, đặc biệt ở đường mộ đạo phía Nam là nhiều nhất. Sau khi tuần táng một lượt người thì lại phủ một lớp đất lên đầm thật chặt. Điều cần chú ý là những người được chôn ở dưới cùng phải được chết toàn thân, được khâm liệm trong một thứ đồ đựng nào đó. Những người còn lại đều phải chặt đầu rồi chia ra chôn trong bốn đường mộ đạo, mặt hướng về phòng đựng mộ. Tất cả những người được chôn theo dù là chết toàn thân hay không có đầu thì đều không được phép chôn trong phòng đựng mộ, bắt buộc phải chôn trong đường mộ đạo. Đám móng vuốt âm đó đều chui ra để đào hố, kì thực là để tìm lại đầu của mình đấy.”

Nghe Lâm Nam giảng giải tường tận về mộ cổ, tôi thầm ngưỡng mộ trong lòng. Hồi tưởng lại trong nghi thức tế lễ mấy nghìn năm trước, không biết bao nhiêu người sống đã bị trói đem tới quỳ xung quanh lăng mộ, lăng lặng chặt bay đầu, quả thật là vô cùng đáng sợ. Tôi còn nhớ sách sử có ghi chép lại khi đưa thi hài Tần Mục Công vào lăng mộ, thậm chí họ còn giết chết ba vị đại thần hiền lương để tuần táng theo, khiến cho người dân đều phần nộ. Cảm giác đồng tình đột nhiên dâng trào khiến cho ác cảm của tôi đối với đám móng vuốt âm cũng đã giảm bớt đi rất nhiều.

Lâm Nam thấy tôi chăm chú nghe như vậy thì càng thêm cao hứng: “Căn cứ theo những suy đoán trong thời gian này của tôi thì trong lăng mộ hình chữ Á lớn nhất này, diện tích phòng đựng mộ khoảng chừng không dưới một nghìn mét vuông. Bốn vách tường trong phòng đựng quách bao gồm cả chân quách và nắp quách, toàn bộ đều dùng những tấm gỗ nguyên khối lớn được xử lý đặc biệt để xây dựng nên, ở dưới mặt đất khoảng chừng hai mươi mét. Trên nền đất được lấp lên chứa đầy hài cốt của những người được tuần táng theo và những đồ dùng tùy táng. Đường mộ đạo phía Nam dài nhất, tôi ước đoán khoảng chừng hơn một trăm năm mươi mét, quy mô khá lớn. Tình hình cơ bản là như vậy. Tuyệt đối không thể có ai biết nhiều hơn tôi được, tôi thậm chí còn sử dụng đến cả vệ tinh ở trên trời nữa đấy!”

Lâm Nam giảng giải rất chính xác, diện tích rộng bao nhiêu, chiều sâu bao nhiêu mét đều đã tính toán ra cả, khiến tôi có chút hiếu kỳ: “Anh đã biết nhiều như vậy, tại sao còn cần tôi đi theo làm gì? Lẽ nào cả lăng mộ đều bị chôn chặt dưới đất, anh phải cần tôi làm phu đào đất hay sao? Công việc này tôi không làm nổi đâu.”

Lâm Nam không nhịn được bèn bật cười: “Sương tiểu thư của tôi ơi, tôi làm gì có mặt mũi nào để cô đi đào đất cơ chứ. Đào đường hầm là phương án ngu xuẩn nhất, là hạ sách, tốn nhiều công sức nhất. Tôi tốt xấu gì cũng là thầy giáo Lâm nổi tiếng thế giới, chỉ có duy nhất một lần gặp phải mộ quý, không còn cách nào khác nên mới phải đào, chỉ qua mấy ngày đã tìm được rồi. May mà tôi biết cách làm cho đường hầm đó cũ đi, rồi vút vào đó mấy thứ công cụ đào hầm và đồ đạc quần áo của bọn đào trộm mộ thời Minh, nhờ đó mới thoát được.”

“Nếu không đào đường hầm thì chúng ta làm thế nào để vào trong được? Tôi quả thật không hiểu.” Lúc này tôi càng thấy hiếu kỳ hơn nữa.

Ở bên cạnh Lâm Nam, thời gian trôi qua thật nhanh chẳng mấy chốc mà đã đến buổi trưa. Lâm Nam ra ngoài mua đồ ăn thức uống, còn tôi bắt đầu ngồi đánh giá chiếc xe của anh ta, không thấy có đồ đạc gì của phụ nữ. Xem ra Hồ Hiểu Quyên không ở cùng một chỗ với Lâm Nam. Nghĩ đến đây, tôi bất giác bật cười, mặt hơi đỏ lên. Sao tôi lại quan tâm đến việc riêng của người ta như vậy chứ. Từ lúc nào tôi đã biến thành bà già lắm cẩm thế này!

Ngồi bên cạnh bàn, tôi thầm nghĩ lần này đi thám hiểm cùng Lâm Nam xong nhất định phải lôi anh ta về Trình Châu, bố tôi còn có hai việc muốn hỏi anh ta. Nếu mà anh ta không chịu đi thì tôi sẽ bắt anh ta đi! Dù sao thì lần này không thể để anh ta thoát nữa!

Tôi đang nghĩ ngợi lung tung thì Lâm Nam đã đi mua đồ về rồi. Ở nơi nhỏ bé này mà cũng có món chân gà muối tôi yêu thích, thật là vui quá! Lâm Nam khẽ mỉm cười ngồi uống bia, còn tôi thì bận ngồi ăn, trong một lúc lâu cả hai người đều không ai nói năng gì.

Bên ngoài mưa mỗi lúc một to, Lâm Nam đã mấy lần đứng dậy ngó ra ngoài, khiến tôi cảm thấy hơi bức mình: “Sao vậy? Lâm đại thiện nhân, có phải đang lo lắng cho cô em gái của anh bị mưa ướt hết hay không? Có cần mang ô tới cho cô ấy không?” Lâm Nam đành ngồi xuống, nhìn không có vẻ gì là bức tức cả: “Trời mưa càng ngày càng to, cáo con rất nhanh nhẹn thông minh, tôi chẳng có gì lo lắng cho nó cả. Tôi chỉ lo mình đã tính toán kỹ lưỡng cách vào trong lăng mộ, chỉ sợ sẽ bị mưa làm ảnh hưởng. Lần trước không dẫn nó đi Kazakhstan, nó dỗi mấy ngày liền không thèm để ý tới tôi, trừ phi cô có cách nghĩ khác? Trời mưa to như thế này, lẽ nào cô không quan tâm tới nó sao?” Đôi mắt của Lâm Nam lại bắt đầu lấp lánh.

Tôi lườm anh ta một cái, trong lòng thầm nghĩ quả đúng như vậy. Hồ Hiểu Quyên rất nhanh nhẹn đáng yêu, tôi đã thầm coi cô ấy là em gái rồi. Trên núi Phượng Hoàng bọn móng vuốt âm nhiều như vậy, cô ấy sẽ không gặp phải chuyện gì chứ? Bất giác tôi thấy ân hận vì mình đã có suy nghĩ hẹp hòi như vậy. Tự thấy xấu hổ, tôi đành cúi đầu cầm cúi ăn, không nói năng gì nữa.

Ăn no uống say rồi, chúng tôi liền tiếp tục bàn bạc chủ đề khi nãy, không đào đường hầm thì làm thế nào để vào trong lăng mộ? Rốt cuộc thì Lâm Nam đã có kế hoạch gì? Tôi quả thật là nghĩ mãi không ra.

Trong im lặng, Lâm Nam là người nói trước: “Kì thực kế hoạch của tôi cũng rất đơn giản, không đào đường hầm không có nghĩa là chúng ta không vào trong đường hầm. Mấy ngày hôm nay, Cáo con đang mạo hiểm bám theo đám móng vuốt âm đó đi đào hố, bởi nó bẩm sinh có khứu giác nhạy bén hơn người bình thường, có thể cảm nhận được những thứ kỳ lạ mà khoa học không thể giải thích nổi. Tôi căn cứ vào tư liệu của nó để xác định đại khái vị trí của phòng đựng quách. Đám móng vuốt âm này chui ra từ nơi sâu nhất, cũng là đám người được tuần táng chui ra từ lăng mộ mà chúng ta muốn tìm. Miệng hố dưới lòng đất sau khi bị đất vùi lấp vào thì giờ không nhìn ra cái gì được nữa, nhưng những hố mà chúng đào bên dưới lòng đất rất nhiều, lại nối liền với nhau.”

Tôi vô cùng ngạc nhiên: “Lẽ nào anh muốn chúng ta giả vờ làm móng vuốt âm, chui vào miệng hố mà chúng đã đào sao? Trời ạ, thật là liều mạng, lỡ mà gặp phải một tên nào lang thang đi lạc đường thì coi như chúng ta chết chắc à?”

Lâm Nam cau mày đáp: “Tôi đâu có được to gan lớn mật đến mức theo chân bọn móng vuốt âm chui vào

đường hầm chứ! Thứ nhất là do khứu giác của Cáo con rất đáng tin cậy, trong một khoảng cách an toàn nhất định chúng ta có thể biết rõ vị trí của bọn móng vuốt âm. Thứ hai là bọn móng vuốt âm đó có một đặc tính, chúng vốn không có đầu nên tuy tốc độ bò trong lòng đất rất nhanh nhưng chỉ có thể dựa vào xúc giác để đuổi theo dấu vết của người sống, dùng tay bắt hoặc dùng khí độc của xác chết hàng nghìn năm phát ra để hại người. Thứ ba nữa là mỗi lần sau dịp trăng tròn hai hoặc ba ngày, móng vuốt âm đều có một khoảng thời gian nghỉ ngơi, giờ chính là thời cơ tốt mà ông trời ban cho chúng ta!”

“Hai lý do sau này anh làm sao mà biết được? Lẽ nào trong bọn móng vuốt âm anh cũng có nội gián để cung cấp tin tức hay sao? Cho dù đúng là như những gì anh đã nói, vạn nhất trên đường đi gặp phải bọn móng vuốt âm thì chúng ta lấy gì để đối phó với chúng?” Tôi thấy nghi ngờ bèn hỏi Lâm Nam, tính mạng vô cùng quan trọng, vấn đề này tôi phải hỏi cho rõ ràng mới được!

Lâm Nam đáp: “Nguyên nhân này cô không thể nào nghĩ ra nổi đâu, kì thực việc ở núi Phượng Hoàng có lăng mộ của thiên tử nhà Chu tôi đã sớm biết từ lâu rồi, tôi thấy đau đầu với bọn móng vuốt âm xuất quỷ nhập thần, đầu đầu cũng có kia thôi. Còn đang khổ sở vì không nghĩ ra cách gì hay nên vẫn chưa bắt tay vào đào bới, cho đến tận quãng thời gian trước tôi mới được một cái mai rùa từ trong tay một ông lão nông dân, khi đó mới có biện pháp. Xem ra vụ đối chác này tôi thật là lời to, vừa giải quyết được vấn đề bọn móng vuốt âm, đồng thời còn có thể gặp được cô, thật là tốt.”

Đúng rồi, tôi chợt nhớ lại, Lâm Nam đã dùng một đôi vòng tay bằng ngọc thời nhà Hán để đổi lấy một cái mai rùa. Khi ở Tây An tôi đã vô tình nghe được chuyện này, vì thế mới tìm đến huyện Kỳ Sơn.

“Cái mai rùa ấy tôi vừa nhìn là đã nhận ra có tác dụng trong việc bói toán thời xưa, ngoài ra còn có một số chữ rõ ràng là có liên quan đến lăng mộ. Khi đó tôi vui mừng quá đổi, đem đổi về xong mới xem xét cẩn thận, phát hiện thấy nó được chế tạo vào cuối thời Tây Chu, bên trên có một đoạn gọi là ngự thi (ND: điều khiển xác chết), chính là nói về bọn móng vuốt âm này. Phần lớn nội dung là nói về sự tàn khốc của việc tuần táng người, có người bị chặt làm mấy đoạn rồi vứt xuống, có người lúc bị chặt đầu còn bị cố ý không chặt đứt hẳn, sau đó xương sống cổ và phần xương sống còn lại bị người ta dùng sức để đứt ra. Có người còn bị rót đồng nóng chảy vào miệng, đúc thành một khối cùng với xe ngựa. Đặc biệt là những người bị tách rời đầu và thân thể chôn trong đường mộ đạo, khiến oán khí của những người bị tuần táng không thể tan biến, hóa thành âm thi, không sống mà cũng chẳng chết, thực là trái với đạo trời, đi ngược với đạo người. Phần cuối cùng thì nói về việc bọn âm thi đó không có khứu giác, không có thị giác, không có thính giác, quanh năm suốt tháng mò mẫm trong lòng đất để tìm phần thân thể không toàn vẹn của mình. Muốn giết chết bọn chúng chỉ có cách đợi đến sau khi trăng khuyết hoặc trăng tròn hai ba ngày, bởi trong dân gian có thói quen cúng tế đồ tanh và hương khói vào dịp trăng tròn hoặc trăng khuyết, sẽ trấn áp bớt phần nào oán khí của âm thi, lâu dần bọn âm thi cũng có thói quen nghỉ ngơi vào mấy ngày này. Khi đó phải dùng gậy tre hoặc cái móc lõi chúng ra, đánh vỡ tan xương sống của chúng mới có thể tiêu diệt hoàn toàn.”

Thì ra là như vậy! Quả đúng là phải chui vào những hang động mà bọn móng vuốt âm đó đào sao? Lại còn nói bên dưới đường ngang ngõ dọc, vạn nhất lạc đường rồi thì chỉ có thể dựa vào kim chỉ nam của la bàn để tìm đường ra, nhưng mà chúng tôi đi xuống bên dưới, làm sao có thể biến kim chỉ nam thành kim chỉ hướng xuống đất được? Tôi lại đưa ra sự nghi vấn của mình.

Lâm Nam có vẻ ngưỡng mộ đáp: “Hợp tác với cô thật là tốt, vô cùng cẩn thận tỉ mỉ! Vấn đề này tôi cũng đã giải quyết rồi, mấy ngày hôm trước tôi đã lên chôn mấy cái kim đá kim cương định hướng ở vị trí mà tôi dự đoán là có phòng đựng quách. Đó là loại kim được chế tạo bằng vật liệu phóng xạ đặc biệt. Pin mà nó mang theo chỉ có thể định hướng xuống độ sâu của phòng đựng quách. Dựa vào các máy móc của tôi có thể dễ dàng tìm ra được phương hướng, cô thấy thế nào? Là cao kiến chứ? Chắc chắn không thể lạc đường được!”

Như vậy thì quả thật là không có sai sót gì, kế hoạch này đã hết sức chu đáo tỉ mỉ, tôi cũng không nói thêm gì nữa. Kế hoạch thì không thể thay đổi nhanh chóng được, ai mà biết trong ngôi mộ cổ hàng nghìn năm tuổi đó có thể chứa đựng những thứ hung ác gì không dự đoán nổi? Chuẩn bị trước chỉ là khiến cho bản thân mình yên tâm hơn mà thôi!

Lâm Nam nhìn đồng hồ đeo tay rồi than thở: “Con Cáo con này đáng lẽ ra cũng phải về rồi, đã sắp chiều rồi.” Nghe Lâm Nam gọi Hồ Hiểu Quyên là Cáo con, tôi bèn hỏi: Co phải vì Hồ Hiểu Quyên họ Hồ, lại vì cô ấy có cái mũi thính hơn người mà anh gọi cô ấy là Cáo con không?”(ND- Tiểu hồ ly: Cáo con)

Lâm Nam lắc lắc đầu: “Không phải như vậy, gọi nó là Cáo con là vì nó nhanh nhẹn khác thường, suy đoán rõ ràng, về mặt lý thuyết tuy biết rằng không đủ nhưng trên thực tế lại có trực giác và phán đoán chuẩn xác, có thể giải quyết những vấn đề khó khăn ngoài sức tưởng tượng, còn việc họ Hồ và có cái mũi thính chí là nguyên nhân thứ yếu mà thôi.”

Tôi lại cùng Lâm Nam bàn bạc một lúc xem cần mang theo những công cụ gì vào trong lăng mộ. Cáo con vẫn chưa thấy về, tôi cũng bắt đầu cảm thấy lo lắng. Theo những gì mà Lâm Nam dặn dò cô ấy, nếu trời tối mà vẫn chưa về thì sẽ gặp nhau tại địa điểm đã hẹn trước tại miếu Chu Công. Nhìn ra ngoài trời thấy hoàng hôn đã buông xuống, vậy là tôi không nhẫn nại được nữa bèn khuyên Lâm Nam bắt đầu lái xe chậm chậm về hướng núi Phượng Hoàng.

Khi chúng tôi tới chân núi Phượng Hoàng thì trời đã tối hẳn, mưa cũng đã ngớt dần. Hôm nay là ngày rằm, chúng tôi vốn tính toán là sau ngày rằm một hôm mới bắt đầu hành động, cũng chính là ngày mai mới xuống mộ, từ giờ cho đến nửa đêm vẫn còn gần bốn tiếng đồng hồ nữa, Lâm Nam đã đặt trước một thùng xe container rộng ở bãi đỗ xe ngoài trời của miếu Chu Công. Do trời mưa nên ở đây vắng vẻ chẳng thấy bóng người nào đi lại, bởi vậy không cần rẽ ngang rẽ dọc nhiều, hai chúng tôi bèn lái thẳng xe vào trong container đó.

Ngồi ở trong xe, cả hai người đều cảm thấy rất mâu thuẫn. Chiếc Container này chính là địa điểm gặp mặt đã được hẹn trước, vậy mà không hề thấy chút tung tích nào chứng tỏ Cáo con đã từng tới đây cả! Lúc này mà xuống mộ quả thật hết sức nguy hiểm, vạn nhất không tìm được Cáo con mà chúng tôi lại bị mắc kẹt trong đó thì đúng là mất cả chì lẫn chài. Cứ coi như là xuống mộ rồi thì cả một mê cung dưới lòng đất của ngọn núi Phượng Hoàng rộng lớn thế này, biết đi đâu mà tìm bây giờ?

Lâm Nam và tôi không tính toán nhiều nữa, bèn bắt đầu tự chuẩn bị đồ đạc, mặc vào một bộ áo liền quần bằng cao su đặc biệt, có tính đàn hồi rất cao, lại không hề cảm thấy bó sát vào người, mũ bảo hiểm thì không phải bằng kim loại, rất nhẹ, giống như là được cải tiến từ mũ bảo hiểm của bộ đội đặc công vậy. Chiếc mũ này ở phía sau có thể gắn liền vào với quần áo, che kín cả phần cổ, tai, hơn nữa đằng trước mặt còn có mặt nạ huỳnh quang trong suốt, nếu kéo xuống sẽ nối liền với quần áo trở thành một lớp vỏ mềm bao kín toàn bộ cơ thể. Tôi nhìn sang thấy Lâm Nam còn đang khoác thêm ra bên ngoài một lớp áo và quần chống đạn, giống hệt như một chiến sĩ từ trong màn ảnh bước ra vậy!

Không biết ở dưới đó có dùng đến súng hay không, nhưng tôi vốn là một người không thể xa rời khẩu súng, đương nhiên phải nghĩ cách để mang theo bên người. Còn Lâm Nam không muốn mang súng, trên tay cầm một chiếc xẻng đào đất núi cán ngắn màu đen, còn nhét thêm vào ba lô đeo trên lưng hai chiếc nữa, chỉ lộ cán xẻng ra bên ngoài nhìn thì không biết đây là thứ vũ khí gì. Còn những thứ vặt vãnh như đèn pin đeo trên đầu, dao ngắn, pháo sáng, móng vuốt đào đất, sôcôla đều nhét hết vào trong người. Xem ra anh ta ngay cả thuốc nổ có sức công phá lớn cũng mang theo rồi, tôi không nhịn được nữa bèn nói: “Đây không phải là đi đánh trận hay làm chuyện kinh thiên động địa gì! Thuốc nổ mà gây ra tiếng động, cứ cho là không làm sập đường hầm thì cũng sẽ bị người ta bắt gặp mất!”

Lâm Nam cười cười không thèm để ý tới tôi, vẫn tiếp tục nhét vào túi áo. Sau khi thu dọn gọn gàng tất cả rồi, Lâm Nam lại lấy ra hai chiếc chai bên trong trông như thể đựng thuốc bắc, đội một lượt từ trên đầu hai chúng tôi xuống. Thứ thuốc này vừa thơm lại vừa trơn, sau đó anh ta mới nói với tôi: “Chỉ có tác dụng trong vòng hai mươi bốn tiếng đồng hồ thôi, ở dưới đất có thể gia tăng tốc độ, thứ thuốc này được tôi chế tạo dựa trên công thức có ghi trên tấm mai rùa, hi vọng hai mươi bốn giờ là đủ cho chúng ta làm xong việc!”

Nhìn đồng hồ thấy còn hơn hai tiếng nữa mới tới nửa đêm, hai chúng tôi bèn khoác ra bên ngoài một chiếc áo mưa chuẩn bị xuất phát, chợt nghe thấy bên ngoài container vang lên một tiếng động rất lớn, dường như bị thứ gì đó đâm phải.

13. Chương 13: Khách Không Mời Mà Tới

Lâm Nam ra hiệu cho tôi nín thở, tạm thời không được manh động, chỉ nghe thấy tiếng vật gì đó đâm vào container vang lên một lần từ bốn phía rồi sau đó yên tĩnh trở lại. Cho dù bên ngoài là thứ gì thì cũng không thể đâm thủng chiếc thùng xe container dày thế này để xông vào được, nhưng lớp sắt ở phía bên trên lại vang lên tiếng rầm rầm mỗi lúc một to hơn. Tôi và Lâm Nam đều không rõ là cái gì nên chỉ biết hoang mang lắng nghe.

Phần nóc của container có một khoảng được Lâm Nam cắt ra làm lỗ thông hơi, dùng ống thép hàn thành lan can rồi lấy lưới sắt mắt nhỏ bịt vào. Tôi và Lâm Nam đều nhẹ nhàng tiến ra khỏi chiếc xe ô tô, nấp trong bóng tối, nhờ vào ánh sáng lạnh lạnh của đêm trăng rằm để chú ý quan sát động tĩnh trên trần. Mưa chưa ngừng được bao lâu lần không khí mát lạnh theo gió lùa vào qua cửa sổ, lẫn vào trong đó là mùi thối rữa nồng nặc. Tôi và Lâm Nam ngay lập tức nghĩ ra rằng rất có khả năng bọn móng vuốt âm đang ở ngay bên ngoài!

Khi tiếng động ngừng lại, những sợi thần kinh đang căng như dây đàn của tôi và Lâm Nam hơi chùng xuống một chút, trong bóng tối hai đôi mắt tìm đến nhau. Chiếc xẻng đào đất núi đang được nắm chặt trong tay Lâm Nam cũng được từ từ hạ xuống. Đột nhiên, một bàn tay xuất hiện tóm chặt lấy lan can cửa sổ, dùng lực giật mạnh khiến tấm lưới thép đều tung hết ra, trên mấy ngón tay to béo đó thậm chí còn đeo một chiếc nhẫn!

Đây chắc chắn không thể là bàn tay của móng vuốt âm được!

Nếu không phải là móng vuốt âm thì có thể là gì mới được chứ? Chì nhìn thấy bàn tay nắm chặt lấy ống thép, rõ ràng là đang cố hết sức, cổ tay vặn từng chút một, sau một hồi tiếng răng rắc vang lên, cả bàn tay đột nhiên mở ra rồi trở nên mềm nhũn, dưới ánh sáng lạnh lạnh của ánh trăng chiếu vào dường như không còn một sắc hồng nào của máu. Bàn tay trắng bệch đó nằm vắt vẻo trên cửa sổ, không hề cử động.

Trong lúc chúng tôi còn đang nghi ngờ thì một loạt tiếng động rầm rầm lại vang lên, nghe có vẻ như có thứ gì đó vừa nhảy từ trên nóc thùng xe xuống đất, sau đó lại không thấy động tĩnh gì nữa.

Tôi và Lâm Nam đứng yên một chỗ giương mắt nhìn bàn tay đó, trên trán chúng tôi đều lấm tấm mồ hôi. Một lúc lâu sau cho đến tận khi một tiếng động rất khẽ vang lên khiến chúng tôi giật mình hoảng hốt, thùng xe đã bị chọc thủng một rãnh lớn từ bên ngoài!

Tôi rùng mình một cái, rút súng ra ngắm thẳng vào cửa thùng xe chuẩn bị bắn, Lâm Nam càng không chần chừ cầm chiếc xẻng đâm bổ ra ngoài, chợt nghe thấy tiếng cười hi hi rất khẽ: “Thì ra đúng là hai người ở trong này! Chị Sương, chị đừng có bắn đấy!”

Vừa nghe thấy giọng nói của Cáo con, tôi và Lâm Nam đều thở phào nhẹ nhõm, con quỷ nhỏ này đúng là đã dọa chúng tôi một trận hết hồn! Còn chưa đợi chúng tôi kịp trách mắng, Cáo con đã cướp lời trước: “Chị Sương đừng tức giận, em một lòng một dạ muốn tặng chị một món quà làm lễ ra mắt, không ngờ món quà này lại khiến chị sợ hãi như vậy, thật là ngại quá.”

Cáo con nói thứ nhảy từ trên thùng xe xuống đã chạy xa rồi nên tôi cũng muốn xem thử con bé nghịch ngợm tinh quái này muốn tặng tôi món quà như thế nào? Bởi vậy ba người chúng tôi cùng trèo lên nóc thùng xe xem rốt cuộc là cái gì. Chỉ nhìn thấy một xác chết to béo nằm cuộn tròn một đống ở trên đó, một bàn tay mềm oặt vắt trên ống thép ở cửa sổ, xung quanh rơi vãi vô số những đám bụi đất màu đen, xem ra sau một hồi tranh giành ác liệt, cuối cùng cũng không tránh khỏi cái chết.

Cáo con cúi xuống mò mẫm trong người thi thể đó một hồi rồi lôi ra một chiếc gương đồng mỏng, phá lên cười ha ha: “Tìm được rồi! Chính là thứ này, chị Sương, tặng cho chị này!” Sau đó quay sang nói với Lâm Nam: “Anh Nam tên bị thối này giờ phải làm thế nào? Kéo hẳn vào chôn trong núi hay là cứ vứt ở đây? Hẳn không có máu cũng chẳng có xương, đều đã khô cạn hết rồi.”

Lâm Nam hắng giọng một cái: “Em bây giờ mới nhớ tới anh hả? Xem em chơi đùa có vui không này!” Vừa thấy Lâm Nam làm mặt giận, Cáo con sợ hãi, mặt cắt không còn giọt máu, khẽ lúng ba lúng búng: “Em cũng phải thập tử nhất sinh mới quay trở lại đây được, anh lại còn mắng em nữa!”

Cuối cùng vẫn là tôi thấy ngứa mắt bèn lôi hai người bọn họ trở vào trong xe, bắt Cáo con mau chóng kể xem có chuyện gì xảy ra. Chỉ còn chưa đầy một tiếng đồng hồ là tới nửa đêm rồi, Cáo con cũng tranh thủ thời gian vừa ăn vừa kể chuyện: “Cả ngày hôm nay em rất lo lắng, không biết phải tặng quà gì cho chị Sương mới được đây? Lần cuối cùng ở trên núi, sau khi nhìn rõ vị trí của bọn móng vuốt âm xong, thời tiết thì xấu nên em nghĩ nên xuống núi sớm một chút. Vừa hay đúng lúc đó thì nhìn thấy tên béo đó và một tên cao kều nữa đang lén lút lút ở trên núi. Lúc đó đã sắp chiều muộn rồi, hai tên này lại đang vác một cái bao đi vào chỗ vắng vẻ. Tính hiếu kỳ của em chợt nổi lên, lúc đầu định tốt bụng nhắc nhở bọn chúng, nhưng nhìn bọn chúng thấy chẳng giống với người lương thiện, em bèn bí mật bám theo bọn chúng xem có chuyện gì, nếu có rắc rối thì ra tay giúp đỡ, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tầng tháp cơ mà!”

Lâm Nam vừa lặng lẽ giúp Cáo con chuẩn bị những thứ đồ phải mang theo vừa để tâm lắng nghe câu chuyện. Cáo con tiếp tục nói: “Ai biết được hai tên này là người ở nơi khác đến, lên núi để trộm mộ. Bọn chúng không biết đến việc có lỗ móng vuốt âm nên lấy ra một cái la bàn, tính toán một hồi lâu rồi chọn một chỗ bắt tay vào đào. Một lúc sau chợt nghe thấy tên béo lùn gọi tên cao kều đang đứng hóng gió kia xuống, giúp một tay lôi chiếc quan tài ra. Có thể do bọn chúng gặp vận xui, hầm mộ bị sụp xuống, ở bên dưới không thể mở được, chúng bèn mạo hiểm kéo quan tài ra. Đầu quan tài vừa lộ ra, em đã ngửi thấy mùi hôi thối tanh tưởi, còn có một luồng sát khí rất đặc biệt nữa!”

Tôi ngắt lời hỏi cô ấy: “Luồng sát khí đặc biệt? Tên béo mà em nhắc đến có phải là tên đã chết trên nóc thùng xe kia không? Em thực sự có thể ngửi thấy mùi đó ư? Như thế nào vậy?”

Cáo con cười hì hì đáp: “Đương nhiên là thật chứ, loại mùi đó rất đặc biệt, vừa ấm vừa lạnh. Loại mùi vị này không phải đến từ quan tài mà là bay ra từ lỗ huyết bên dưới quan tài. Hai tên trộm mộ này lôi quan tài ra, quả đúng là xui xẻo. Em thấy chiếc quan tài đó có kiểu dáng của thời nhà Minh. Khi bọn chúng mở lớp vải liệm ra, bên dưới là một xác chết nữ đang nằm cong cong không giống với lẽ thường, cái xác lỏa thể đó vẫn còn trơn bóng, chưa hề thối rữa, giống như một người còn sống đang nằm ngủ vậy. Hai tên trộm mộ gian manh đó dùng tay sờ soạng khắp nơi, nhất là tên béo chết tiệt đó, hắn thậm chí còn định..., hừ!” Có lẽ do nghĩ lại một hành động xấu xa nào đó khiến Cáo con không nén nổi tức giận.

Sau khi ăn xong, thay đổi y phục, Cáo con vẫn rất phấn chấn: “Sau khi sờ mó xác chết đó xong, bọn chúng chỉ tìm được một cái gương đồng nhỏ, kiểu dáng rất đơn giản. Em thấy đó giống như một vật dùng để trừ tà, nhưng hai tên đó chẳng hiểu biết gì, tên cao không cam tâm bèn tiếp tục chui vào trong hố để tìm kiếm. Vừa mới bước vào, chỉ nghe thấy hắc kinh ngạc kêu lên một tiếng, nói rằng ở trong hố còn có một người nữa đang ngồi. Hắn bèn bò ra gọi tên béo mau mau chạy đi, còn bản thân hắn thì chạy không thoát, từ bên trong một tên móng vuốt âm xuất hiện. Tên móng vuốt âm này khác hẳn với bọn mà em vẫn nhìn thấy hàng ngày, trên lưng hắn có một lỗ thủng rất to nhưng mà đầu thì lại vẫn còn! Em chỉ nhìn thấy hắn tát một cái đã bay đầu của tên cao kều, rồi cắn chặt lấy cổ của tên đó ra sức hút máu. Sau khi hút máu xong, một tay hắn nắm chặt lấy đầu của tên cao đó, tay kia thò vào cổ để kéo, chỉ nghe thấy răng rắc một hồi, toàn bộ xương đều đã bị bẻ gãy hết cả, hắn thật sự đã lôi hết cả xương cột sống ra ngoài. Em sợ đến nỗi không dám nhìn nữa, cuộn tròn lại một góc.”

Lâm Nam đang chăm chú lắng nghe chợt nói xen vào: “Đây chắc hẳn là một người tuần táng đã phải chết hết sức bi thảm, lúc bị chặt đầu để tế lễ còn cố ý không chặt đứt hẳn, người đó vẫn còn sống khi xương cổ và xương cột sống bị đứt ra, rồi mới chôn xuống đất. Bởi vậy khi người đó biến thành móng vuốt âm tìm được đầu của mình rồi nhưng lại không tìm được phần xương cổ và xương cột sống còn thiếu.”

Cáo con bèn nói tiếp: “Tên béo lùn đó chạy như bay xuống núi, còn tên âm thì có đầu đó cũng theo sát phía sau, ngửi mùi của tên béo mà đuổi theo. Lúc đó em mới dám ra ngoài, bám theo ở khoảng cách rất xa. Có thể do trong người tên béo lùn đó có bảo vật trừ tà này nên tên móng vuốt âm đó vẫn không dám nhảy xông đến bắt gọn. Nhưng tên béo lùn không biết điều này, chạy đến chỗ thùng xe ở đây, chạy đuổi nhau theo vòng tròn. Hắn tưởng rằng trèo lên nóc thùng xe thì có thể chạy thoát. Phần sau đó thì em không nhìn thấy được, chỉ đoán rằng khi tên béo nằm sắp xuống đã đề lên tấm gương đồng nên bị tên móng vuốt âm phía sau tóm gọn.” Cáo con ngừng lại một lát, lén nhìn sắc mặt của Lâm Nam rồi mới tiếp tục nói: “Em không biết hai người có ở trong thùng xe này hay không nên không tới giúp hai người, em cũng không dám tới cứu tên béo vì sợ rằng mình không đánh lại nổi tên thủ lĩnh có đầu đó. Hơn nữa nếu cứu tên béo thì lại sợ không thể lấy được thứ bảo vật thời nhà Minh này!” Cô bé nói xong liền nháy mắt với tôi, đôi mắt sáng long lanh như thấp đèn vậy.

Lâm Nam thở dài một cái, nói: “Thôi được rồi, con quái vật này cũng không dễ đối phó đâu. Trong phần điều khiển xác chết trên mảnh mai rùa đó cũng có nhắc tới, có hai loại móng vuốt âm khó đối phó nhất, trong đó một loại chính là những người khi tuần táng đã bị chết một cách tàn khốc nhất, khi chết oán khí quá lớn, biến thành luồng sát khí cũng cực kỳ lớn. Nó không những đã tìm được đầu của mình, thêm vào đó lại có phần xương cột sống của người sống này nữa, đã trở thành vô địch rồi, không phải thứ mà chúng ta có thể đối phó được. Tuy vậy nó lại sợ chiếc gương đồng nhỏ này sao? Tiểu Sương, đưa tôi nhìn lại chiếc gương đồng đó xem thế nào.”

Nghe Lâm Nam gọi tôi là Tiểu Sương, đôi mắt sáng long lanh của Cáo con chợt chớp chớp một cách không tự nhiên, nhìn tôi lấy chiếc gương đồng nhò ra đưa cho Lâm Nam mà chẳng nói năng gì.

Lâm Nam nhờ vào ánh đèn để quan sát cẩn thận chiếc gương đồng, mặt trước hình tròn sáng có phản chiếu hình ảnh, mấy đường viền với nét vẽ đơn giản thoát ẩn thoát hiện, mặt sau dùng sợi vàng họa thành hình thái cực đồ, bên trong còn khắc mấy dòng chữ cổ, không có tay cầm, hai bên tấm gương có đúc hình hai con Phượng hoàng châu vào phần thân gương, mặt gương bằng phẳng nhẵn nhụi.

Lâm Nam nhìn một lát rồi thất vọng nói: “Chẳng lẽ thật sự không nhìn ra được cái gì sao? Xem niên đại thì có vẻ là đồ cuối thời nhà Tần, tại sao lại xuất hiện trong quan tài của nhà Minh chứ? Những chữ Hán này là do người đời sau thêm vào, giống như là để giam giữ xác chết, trấn giữ lăng mộ vậy. Nhưng những nét tạo hình đơn giản trong mặt gương này tôi lại không nhận ra được, nhìn thì có vẻ rất quen. À, đây là quà mà Cáo con tặng cho cô, cô cứ giữ lấy vậy, sau khi trở về chúng ta sẽ nghiên cứu tỉ mỉ hơn.”

Tôi cầm lấy tấm gương, cho rằng trình độ Hán ngữ của mình ở trường đại học cũng không tồi, bèn ngồi nghiên ngâm dần từng chữ Hán cổ kia, vừa nhìn vừa đoán cũng ra được tám chín phần chính xác, đọc ra thì là một bài thơ ngũ ngôn cổ: “Vũ hậu không lâm xứ, thu đình gia thụ bàng, vũ linh trấn yêu tà, vạn thế xa mã tàng.” Tôi không hiểu ý nghĩa của nó cho lắm bèn nhét vật quý giá này của mình vào trong người, nói với Cáo con: “Tiểu Quyên, chị thật là xấu hổ, không chuẩn bị quà gì để tặng em cả, lần sau sẽ tặng bù có được không?”

Cáo con chẳng chấp nhặt gì bèn đáp: “Có gì đâu chứ, chỉ là mượn hoa dâng phật mà thôi, chị Sương là người trong lòng em khâm phục nhất, chị chịu nhận quà là em đã vui lắm rồi!”

Nhìn đồng hồ thấy còn mười phút nữa là tới nửa đêm, Cáo con bèn lấy ra một cái bao tải lớn, xung phong trèo lên nóc thùng xe, định kéo xác chết của tên béo lùn đó xuống thùng xe, tránh để ngày mai bị người khác phát hiện thì phiền phức to.

Nhìn cô ấy bám lấy thành của thùng xe, rồi phốc một cái đã nhảy lên trên rồi, tôi đang định khen ngợi chợt nghe

thấy Cáo con kêu lên thất thanh: “Á!” Sau đó không thấy động tĩnh gì nữa.

Tôi và Lâm Nam đều thất kinh, vội vội vàng vàng trèo lên nóc thùng xe, chỉ thấy Cáo con đứng ngẩn người ra đó. Tôi còn tưởng rằng xác chết kia xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn lại vẫn thấy nó đang nằm phủ phục ở đó không động đậy thì thấy nhẹ cả người, bèn lấy chiếc bao tải từ trong tay Cáo con, định tự mình ra tay nhét xác chết vào bên trong. Tôi nghĩ xương sống của xác chết này chắc hẳn đã bị móng vuốt âm rút đi mất rồi nên chắc sẽ rất nặng nề khó di chuyển. Nhưng khi tôi lại gần xác chết để nhìn cho rõ thì lại thấy có gì đó có vẻ không đúng. Đường như nó đã bị vấy vò đến mức biến dạng rồi!

Lâm Nam ở bên cạnh ngăn tôi lại không cho bước tới, quay đầu lại hỏi Cáo con xem đã nhìn thấy cái gì, tại sao lại hét lên kinh hoàng như vậy? Cáo con lắc lắc đầu khe khẽ đáp: “Em cũng không biết, tiếng hét đó không phải là của em! Em vừa trèo lên thì nhìn thấy một người đang quỳ bên cạnh xác chết, khoác một tấm vỏ chăn bằng gấm màu đỏ rực rất giống với xác chết phụ nữ thời nhà Minh ở trong cỗ quan tài đó. Người phụ nữ đó đang lật xác chết, thò tay vào trong mò mẫm, nhìn thấy em thì đột nhiên đứng bật dậy, cũng không biết là em hay là nó đã hét lên nữa, sau đó nhìn thấy nó nhảy xuống đất rồi chạy mất.”

Vừa nghe thấy còn có xác chết nữ thời nhà Minh ở xung quanh, tôi và Lâm Nam đều đề cao cảnh giác, mở to mắt nhìn ra xung quanh. Làm sao thế này? Móng vuốt âm vừa chạy đi thì lại xuất hiện một xác chết

nữ thời nhà Minh ư? Tôi có chút khó hiểu bèn quay ra hỏi Lâm Nam: “Trên đời này thật sự có ma quỷ hay sao? Anh đã đào nhiều ngôi mộ cổ như vậy rồi, rốt cuộc đã gặp phải hay chưa?”

Lâm Nam gượng cười đáp: “Trên đời này làm gì có ma quỷ gì chứ? Người chết rồi cũng giống như ngọn đèn đã tắt, nếu quả thực mà có ma quỷ thì tôi sớm đã rửa tay gác kiếm rồi! Cái xác nữ thời nhà Minh này chắc hẳn có liên quan tới chiếc gương đồng đó, chắc trước khi được chôn xuống đã có những dấu hiệu sẽ biến thành thầy ma, bởi vậy người nhà mới phải đặt vào trong mộ chiếc gương đồng để trấn áp tà ma, lúc khám liệm còn được ướp một thứ thuốc nào đó, hơn nữa do được chôn ở núi Phượng Hoàng là nơi có sát khí rất nặng. Thực ra việc lấy hung trấn hung thì không có gì sai, nhưng lại chưa tính đến việc núi Phượng Hoàng là hung trận ‘ngọa long ngâm’, có uy lực phong thủy vô cùng lớn, bởi vậy xác chết nữ này được chôn trong lòng đất suốt mấy trăm năm, bị ảnh hưởng bởi tử khí của lũ móng vuốt âm, một khi lộ ra ngoài không khí sẽ biến thành xác sống!”

Tôi và Lâm Nam cẩn thận nhét cái xác mềm oặt nặng nề của tên béo vào trong bao tải, quả nhiên xương sống của hắn đã bị rút mất hơn một nửa. Toàn bộ xương sống của hắn bị người ta dùng lực ngắt thành từng đoạn, mắc kẹt lại ở trong người, không hiểu lúc chết đã phải đau đớn tới nhường nào! Chúng tôi đẩy bao tải đựng xác chết vào trong một góc của thùng xe rồi ba người kiểm tra lại hành trang lần cuối cùng, thời gian cũng vừa đúng nửa đêm, phải xuất phát rồi. Lâm Nam một lần nữa nhắc nhở Cáo con phải lưu ý mùi của bọn móng vuốt âm và xác chết nữ thời nhà Minh đó, bởi anh ta cho rằng hai thứ này có thể mang đến rất nhiều những nguy hiểm khó lường!

Trăng thanh gió mát, chúng tôi men theo một bên sườn núi nhanh chóng lên tới phần gốc của móng rồng. Nơi này khác với chỗ lần trước tôi gặp Cáo con, không có nhiều những gò đất nhỏ cao thấp không đều. Nước mưa ngấm vào trong đất khiến cho mặt đất rất bằng phẳng, ngược nhìn lên đỉnh núi cao vời vợi thấy khoảng cách vẫn còn rất xa, thật khó mà tưởng tượng được đây chính là chỗ chúng tôi sẽ tiến vào trong lòng đất!

14. Chương 14: Âm Binh Giáp Đồng

Lâm Nam cũng đã chuẩn bị cho tôi một cái xẻng đào đất núi. Đó là một loại công cụ có thể tháo ra lắp vào, phần lưỡi xẻng rất linh hoạt, có thể biến thành móc, cuốc, xẻng, còn thò ra được cả một cái móc sắt, rất tiện dụng.

Chúng tôi đào xuống bên dưới chưa đến một mét đã tới đường hầm của bọn móng vuốt âm. Hang động bằng đất này chỉ vừa đủ cho một người bò vào, sờ vào hai bên thấy trơn bóng không dính tay. Không biết có bao nhiêu tên móng vuốt âm đã bò ra bò vào nơi này rồi. Lần này chúng mang theo loại đèn pin hội tụ ánh sáng, tính năng tốt hơn rất nhiều, ở trong đường hầm có thể nhìn được rất xa.

Bò được một lát, tôi không nén nổi tò mò bèn hỏi Lâm Nam: “Làm sao trong hang động dưới đất này lại có gió vậy? Theo lẽ thường thì ở dưới lòng đất không thể có không khí lưu thông chứ? Có gió không phải chứng tỏ rằng bên dưới mặt đất của hang động đất này có đường thông ra ngoài sao?” Cáo con đang bò ở đằng sau bèn trả lời tôi: “Đây không phải là gió tạo ra do không khí lưu thông đâu chị Sượng ạ, mà là Ròng đang ngậm nga đấy. Em có thể cảm nhận được nó thổi tới từ phía sau chúng ta.”

Lâm Nam nói tiếp: “Cáo con chỉ nói đúng một nửa thôi, tôi đã nghiên cứu rất tỉ mỉ địa thế của nơi này rồi. Ở trung tâm của quả núi rất có khả năng có một miệng suối phun cực lớn lúc chảy lúc ngừng. Thế nước như vậy không thể nào cạn nhưng cũng không thể chảy ra ngoài được.” Tôi nhớ lại trước đây mình đã từng đọc một cuốn sách cổ viết về điều này, bèn nói tiếp: “Cái đó thường được gọi là quan tài nổi, hoặc là ‘nội tàng uyên’ (ND: mắt khô ẩn bên trong), cực kỳ thích hợp để chôn cất phụ nữ, con cháu người đó sẽ được hưởng phúc trạch rất lớn. Nhưng chúng ta muốn đào lăng mộ của thiên tử nhà Chu, làm sao lại gặp phải loại nữ huyệt này?”

Lâm Nam dường như đã có sẵn câu trả lời rồi: “Loại quan tài nổi thông thường chỉ là một miệng suối mà thôi. Còn cái thật sự vô cùng hiếm gặp là bên dưới huyệt có một dòng suối phun nước ra. Dòng nước dưới

đất này liền thành một khối, vào lúc thủy triều lên xuống có thể kết hợp lại giống như con người ta khi hô hấp hít khí mới vào, thở khí cũ ra vậy, không ngừng bồi đắp hết ra lại vào, khiến cho tử khí và âm khí trong mộ được tôi luyện thành hình. Ở vùng ven biển thường gặp điều này, nhưng do nối liền với nước biển nên địa khí phải khó khăn vất vả mới hình thành lại bị trôi ra biển hết, bởi vậy ở trong đất liền mà có được điều này là vô cùng hiếm gặp. Nguồn gốc phong thủy vốn do trời định, kết cấu phong thủy ở đây đã thực sự hấp thu hết địa khí của ngoại long ngâm đến mức cực điểm. Đêm nay chúng ta đã gặp được một trường hợp như vậy, trên ứng với thiên tượng, dưới lại hợp với địa thế, quả thật là huyệt mộ tuyệt đỉnh ngàn năm có một. Đêm nay nhất định phải nghĩ cách làm tan biến hết sát khí của nó, nếu không để cơn thịnh nộ của chủ nhân ngôi mộ này nổi lên thì chúng ta sẽ gặp rắc rối to đấy!”

Lời nói của Lâm Nam lý lẽ rất đầy đủ, khiến lòng tôi nặng trĩu. Xác chết nữ của triều Minh kia muốn phá được biểu tượng “nội tàng yên”, sau khi được chôn xuống còn hi vọng cho con cháu được hưởng phúc trạch, nhưng do không hiểu biết về sức mạnh vô hình, chôn không đúng chỗ nên không những bị phơi bày thân thể ở nơi hoang dã mà xác chết còn biến thành tai họa, xuống đất rồi vẫn không được yên thân!

Trong lòng núi nếu quả thật có một miệng suối phun cực lớn lúc chảy lúc ngừng thì bên dưới chắc hẳn là trông rỗng! Vị tổ tiên mấy nghìn năm về trước liệu có tận dụng không gian này để chuẩn bị những cạm bẫy hại người nhằm bảo vệ lăng mộ hay không đây? Tôi ở trong hang đất càng bò càng thấy lo lắng. Hai bên hang động liên tục có những đường rẽ ngang rẽ dọc, toàn bộ đều dựa vào “kim chỉ hướng xuống dưới” trong lòng bàn tay của Lâm Nam dò tìm theo tín hiệu phát ra từ mấy hôm trước mới tránh khỏi lạc đường. Lúc này tôi cảm thấy hang động ngày càng rộng rãi, chắc rằng trên đường đã không đi nhầm ở chỗ nào!

Suốt cả quãng đường, chúng tôi không hề gặp phải tên móng vuốt âm nào, vậy mà trong lòng tôi lại cảm thấy có chút gì đó không yên tâm. Nhìn ra thấy hang động ngày càng mở rộng, không cần phải bò nữa, chúng tôi bèn lục tục đứng dậy, dùng đèn rọi vào cùng một hướng tiến về phía trước. Nhưng vừa nhìn thì đã giật nảy mình, chỉ nhìn thấy có hàng ngàn cửa hang xếp cạnh nhau tầng tầng lớp lớp, không biết tổng cộng có bao nhiêu cửa hang nữa!

Cáo con cũng kinh ngạc há hốc mồm, một kiên trúc kì vĩ như vậy dưới mặt đất quả thực là chưa từng nhìn thấy bao giờ. Đây chắc hẳn không phải là thứ mà bọn móng vuốt âm có thể dùng tay không để đào ra được, rõ ràng là kiến trúc do con người tạo thành! Lâm Nam cũng cảm thấy đầu quay mòng mòng, lắc lắc chiếc la bàn của mình nói: “Không thể nào! La bàn của tôi cho thấy chúng ta vẫn đang ở một nơi rất sâu dưới lòng đất, làm sao có thể có lỗ huyệt nông như thế này được? Chẳng lẽ mới bò hai tiếng đồng hồ đã tới nơi rồi? Thật là kỳ lạ!”

Bước vào một cửa hang gần đó nhất, Lâm Nam rọi đèn nhìn quanh một lượt rồi hoảng hốt lùi ra nói nhỏ với chúng tôi: “Ở trong này làm sao lại có nhiều người thế này?” Tôi nghĩ cũng thấy vô lý, huyệt mộ hàng nghìn năm tuổi làm sao lại có người được, tôi bèn cười nhạo anh ta: “Anh đừng có thần hồn nát thần tính nữa! Tránh ra, để tôi xem xem!”

Trong gian phòng chật hẹp đó quả thật có rất nhiều người, lại không phải là bọn móng vuốt âm không có đầu đó. Khoảng hơn hai chục người đang quỳ thành một vòng tròn, hai tay chắp ở sau lưng, đầu đội mũ đang ra sức ngược nhìn lên phía trên. Đèn pin của tôi chiếu lên người của bọn họ, chỉ thấy bên ngoài khoác những bộ áo giáp bằng đồng xanh đã gỉ sét, bên trong áo giáp căng phồng lên, trông không hề giống với những thân thể đã bị rữa nát một chút nào! Nếu không phải là do trên những gương mặt kia có hốc mắt hốc mũi lộ ra thì tôi còn tưởng rằng đây chỉ là tượng người được làm từ đồng xanh mà thôi!

Chúng tôi tiếp tục xem xét mấy căn phòng khác, chỉ thấy một đám người lặng yên không một tiếng động chen chúc trong gian phòng nhỏ hẹp, bốn góc phòng cũng chẳng có đồ tùy táng gì cả. Có phòng thì đám người đó đứng dựa vào tường, hai tay buông thõng. Có phòng thì bọn họ lại ngồi trên ghế đồng thành một vòng tròn, luồn ống tay áo vào nhau để trước ngực, đầu cúi thấp. Kì lạ hơn nữa là có phòng lại dùng gậy đồng để treo người lên thành một vòng tròn, hàng trăm ngàn tư thế, không cái nào giống cái nào Ba người chúng tôi càng nhìn càng thấy kinh ngạc. Tưởng rằng trong lịch sử Chu Công vốn nổi tiếng là người hiền từ nhân hậu, không ngờ đã đánh giá thấp những thủ đoạn tàn nhẫn của vương triều nhà Chu. Nhìn vào hàng hà sa số những hồ chôn tuấn táng này có thể thấy được tập tục tuấn táng khi đó độc ác và quái gở đến nhường nào!

Chúng tôi bước thấp bước cao đi đi lại lại mà tuyệt nhiên không hề thấy bất cứ đồ tùy táng nào, chỗ nào

cũng sạch như chùi, ngay cả một cái quan tài cũng chẳng tìm thấy. Mọi người đều thấy rất bồn chồn, cho dù là hố chôn tuần táng cũng phải có một ít đồ tùy táng chứ?

Chúng tôi muốn tìm một lối ra nhưng đâu đâu cũng là cửa hang giống hệt nhau, chúng tôi cũng đã quên mất cửa hang lúc vào là cái nào. Tìm kiếm suốt một hồi lâu mà vẫn không thấy, cứ hết vào cửa này rồi lại ra cửa kia! Lâm Nam bắt đầu mất kiên nhẫn, lấy chiếc xẻng ra đào thử một ít đất ở dưới chân, chợt nghe thấy một tiếng cạch khô khốc vang lên, nghe giống như đã chạm vào kim loại vậy.

Ba người chúng tôi lập tức phần chân hẫng lên, ngồi thụp xuống xem xét tỉ mỉ mặt đất nơi phát ra âm thanh đó thì thấy nó được khảm bằng những mảnh đồng xanh, nạy mảnh này lên thì bên dưới lại có mảnh khác, chuyển sang chỗ khác nạy thử cũng thấy như vậy.

Đột nhiên tôi chợt hiểu ra vấn đề, bèn gọi Lâm Nam nói: “Xem ra chúng ta đã đi vào đường hầm bên ngoài của lăng mộ Chu vương rồi. Những hố chôn tuần táng nhiều như thế này, trước đây ở trường học tôi đã nghe giáo viên giảng qua rồi. Những vị bạo chúa trong lịch sử từng đem người ta ra róc thịt băm nhỏ, sau đó lại dùng keo dính lại thành hình, dùng đồng nóng chảy đúc làm thân gắn trên những tấm đồng, bố trí thành thế trận liên hoàn để bảo vệ vòng ngoài lăng mộ của nhà vua. Trước đây khi khai quật lăng mộ của Thương vương ở khu phế tích nhà Ân đã từng phát hiện một trận đồ như vậy với quy mô nhỏ. Cáo con không hề nghĩ thấy mùi của móng vuốt âm, có thể thấy được trận đồ tuần táng này ngay cả bọn móng vuốt âm cũng không dám bước vào, chắc chắn nó ẩn chứa rất nhiều nguy hiểm!”

Lâm Nam nói tiếp: “Trận đồ tuần táng này ngoài việc để bảo vệ vương mộ thì còn có thể làm quân tiên phong cho nhà vua. Bọn họ đều mặc giáp cầm binh khí, được an táng dựa theo thế trận phòng ngự của đội quân cận vệ, giống như trận đồ tượng binh mã trong lăng mộ của Tần Thủy Hoàng. Tuy nhiên, trong đó còn có điều gì kì lạ mà chưa ai phát hiện được.”

Cáo con nhìn ngang ngó dọc một hồi xem còn có con đường nào có thể đi hay không, cuối cùng chọn một gian phòng, vẫy tay gọi chúng tôi đi qua đó, chỉ tay vào phía trên nói: “Hai người xem, đám người này ra sức ngước đầu nhìn lên trên, thử nhìn kĩ xem bên trên có thứ gì hay không?”

Tôi và Lâm Nam cùng rọi đèn nhìn lên trên, chỉ thấy gương mặt người được chạm khắc trên đỉnh hang động, hai mắt hơi hé mở, dường như đang cười một cách giả tạo.

Người đầu tiên phát hiện ra gương mặt được khắc trên đỉnh hang động chính là Cáo con, tức thì nét mặt cô chuyển sang màu trắng bệch, thì thào với chúng tôi: “Những người này đã phải nhìn khuôn mặt kia suốt hàng mấy nghìn năm, thật chán ngán biết chừng nào! Nếu đổi lại là em, có một khuôn mặt dám nhìn em cười giả tạo như thế này, em tát cho một cái còn quá nhẹ đây!”

Tôi nhìn kĩ vào khuôn mặt đó, trong lòng suy nghĩ xem tại sao lại như vậy? Gian phòng này cũng không phải là cao lắm, gương mặt này nhìn ra còn to gấp đôi mặt của người bình thường, nét mặt cổ quái như đông cứng lại, chiếc mũi hơi thấp nằm trên khuôn mặt, nhìn không giống như được khắc bằng đá hoặc đúc bằng đồng xanh. Nếu đây đúng là người thật thì một gương mặt lớn như vậy phải ứng với một cơ thể to lớn đến nhường nào? Tại sao lại bị đóng chặt vào nóc hang động thế kia?

Chúng tôi còn đang băn khoăn suy nghĩ thì bên ngoài cửa đột nhiên vang lên mấy tiếng cười ha ha khiến chúng tôi giật mình hoảng hốt. Cáo con là người đầu tiên nhảy ra ngoài, ánh mắt quét qua một lượt, ngay nhiên nói: “Sao lại thay đổi thế này? Không phải là nơi lúc này chúng ta bị lạc, mấy mảnh đồng xanh nạy ở dưới đất lên biến đâu mất rồi?”

Lâm Nam không chạy lung tung đi tìm mấy mảnh đồng xanh biến mất đó mà định thần lắng nghe xem những âm thanh khi nãy vọng tới từ đâu. Từ trong lỗ hu vệt âm u đột nhiên vọng ra tiếng cười như thế này vốn không phải là điềm lành.

Ba người chúng tôi chỉnh đèn pin sáng chế độ yếu nhất, đứng yên một chỗ không cử động, lắng tai nghe. Trong khoảng không tĩnh lặng, tiếng cười đột nhiên lại vang lên một lần nữa. Lần này ngay cả tôi cũng nghe ra được vị trí của tiếng cười. Cả ba người chúng tôi không ai bảo ai đồng thời lao bổ về phía phát ra âm thanh, chỉ nhìn thấy trong góc tối đen như mực có một bóng người đang đứng, âm thanh phát ra từ chính chỗ này.

Bóng người đó rất lâu không thấy động đậy, Cáo con không thể chờ nổi nữa bèn cất tiếng gọi: “Này, người nói nói gì đi chứ! Trốn ở đây giả ma giả quỷ để dọa ai thế? Đừng tưởng rằng người không lên tiếng là bọn ta không tới bắt người nhé!” Tôi chỉnh lại độ sáng của đèn pin, chiếu vào đó xem, nhưng chỉ thấy một người lính mặc áo giáp đồng, nửa thân dưới đang quỳ xuống, hai bàn tay đặt ở trước ngực, trong lòng ôm một cái vò. Nằm trên tay cầm ở miệng vò là một con rết toàn thân phủ một lớp lông đen sì, khi bị ánh sáng kích thích nó liền từ từ dựng đám lông dài lên, còn tiếng cười ha ha rộn người lại phát ra từ bên trong chiếc vò.

Có vẻ như Cáo con rất sợ loài rết này, sợ đến mức toàn thân run rẩy, nắm chặt lấy vai tôi rồi trốn ở sau lưng. Lâm Nam chăm chú nhìn con rết với vẻ đề phòng, sợ nó sẽ đột nhiên phóng lên. Tiếng cười ở trong chiếc vò chợt ngừng lại một lát, từ bên trong đột nhiên thò ra một cái lưỡi rất dài cuốn lấy con rết lôi vào trong, sau mấy tiếng rào rạo vang lên thì lại yên tĩnh trở lại.

Trong chiếc vò đáng sợ kia có cái gì vậy? Bàn tay của Cáo con đang bám chặt lấy vai tôi đã run lên lẩy bẩy, tôi bèn nắm lấy tay cô ấy rồi trêu chọc: “Cáo con ngay cả móng vuốt âm cũng không sợ mà lại sợ con rết này ư? Thật không giống với tác phong của em một chút nào cả!” Cáo con không thèm phản bác lại, vẫn ra sức kéo tôi lùi lại đằng sau. Tôi lại càng thấy buồn cười hơn nữa: “Sợ cái gì? Chúng ta ở cách xa người lính mặc áo giáp đồng kia như vậy, cái vò lại chỉ có to chừng ấy, bên trong không thể chứa thứ gì to lớn được, nói không chừng chỉ là một con ếch xanh mà thôi!”

Cáo con đã sợ đến toát cả mồ hôi, bèn buông vai tôi ra, lại nắm chặt lấy Lâm Nam. Tôi quay đầu lại thấy Lâm Nam tuy ở ngay bên cạnh tôi nhưng rõ ràng không phải ở vị trí khi nãy chạy tới nữa. Người lính mặc áo giáp đồng cũng không còn cách xa tôi như lúc trước, dường như cả ba người chúng tôi đều đang chuyển động chậm chậm, nhìn phương hướng thì có vẻ như đang tiến lại gần phía chiếc vò!

Thế nhưng chân tôi từ nãy đến giờ không hề cử động, cả thân người làm sao có thể di chuyển được? Tôi hoang mang nhìn xuống chân, thì ra là do tấm đồng ở dưới chân đang giở trò quỷ quái, chậm chậm trượt về phía trước. Ba người chúng tôi vội vàng lùi dần từng bước về phía sau. Người lính mặc áo giáp đồng đang ngồi ôm chiếc vò kia có chút gì cổ quái, đã mấy nghìn năm rồi mà trong vò vẫn có thứ gì đó còn sống, con rết lông lá lồm chồm như vậy mà chỉ một miếng đã nuốt gọn, có thể thấy đó quyết không phải là thứ gì lương thiện cả, tốt hơn hết là nên tránh xa.

Chúng tôi lùi dần về phía sau mỗi lúc một xa hơn, Lâm Nam khẽ nói: “Hai người có nhận thấy gì không? Gương mặt của người lính mặc áo giáp đồng này rất giống với gương mặt trên nóc hang khi nãy. Tôi thấy gương mặt đó rất có khả năng là mặt người. Còn nhớ tôi đã từng xem xét một số tài liệu chữ giáp cốt của thời nhà Thương. Thời đó có một số phương thuốc bí truyền có thể làm mềm xương cốt của người và thú, mục đích là để những tù binh chiến tranh trong lúc tế lễ phải nghe lời. Bọn họ sau đó sẽ lần lượt bị giết chết, không để họ làm loạn phá hoại nghi thức tế lễ.”

Cáo con nghe đã hiểu rồi bèn mở to mắt hỏi: “Ý của anh là muốn nói khuôn mặt người bị gắn chặt trên nóc hang đó là bị người ta dùng cối bằng đồng ép thành như vậy? Bởi vì xương đầu đã bị làm cho mềm hết rồi, sau đó vẫn còn sống sờ sờ mà bị người ta ép thành cái đầu hình bánh dẹp lép như thế?” Nghe Cáo con nói một cách hình tượng như vậy, tôi sợ run hết cả người!

Lâm Nam nặng nề gật gật đầu: “Xem ra ngôi mộ nhà Chu này phức tạp hơn chúng ta dự tính rất nhiều, không chỉ đơn giản là đào một huyệt mộ có chôn người, chắc chắn ở đây đã bí mật bố trí biện pháp phòng ngự đặc biệt nào đó bao gồm nhiều tầng lớp, thậm chí cho đến hôm nay là mấy nghìn năm sau rồi vẫn còn chưa ngừng hoàn toàn. Thật không thể đoán ra có biết bao nhiêu những tay cao thủ trộm mộ đã chết mất xác không ai hay biết ở chốn này!”

Mặt đất dưới chân chúng tôi vẫn đang chuyển động chậm chậm, không biết đã dùng bộ máy tinh xảo gì, các vị tiền bối quả thật có những kĩ thuật thủ công tuyệt đỉnh cho đến tận bây giờ vẫn khiến chúng tôi đoán không ra. Tuy không hề có một tiếng động nào nhưng vô số các căn phòng cũng đang nối liền lại với nhau, dần dần thay đổi vị trí, khiến cho Lâm Nam càng lúc càng lo lắng không yên.

Tôi vẫn luôn cảm thấy rằng từ lúc Lâm Nam và tôi chia tay ở Kazakhstan thì anh ta đã thay đổi rồi. Trước đây Lâm Nam là một người có vẻ kiêu ngạo lại có chút điềm tĩnh và ôn hòa, rất có khí chất quý tộc, cảm giác như ở trên người khác, khó mà với tới được. Lâm Nam bây giờ thường xuyên không giữ được bình tĩnh, dường như vì trong lòng có điều gì phiền muộn.

Lâm Nam lo lắng suy nghĩ một hồi, cuối cùng không nén được nữa bèn lên tiếng: “Cáo con! Có phải ở trong căn phòng đó em đã chạm vào cái gì hay không? Hay là do không cẩn thận đã vấp phải bẫy ngầm rồi? Vốn đang tốt đẹp như vậy, giờ lại khiến cho cả huyết mộ lớn này đều đã bị khởi động. Em đã đi thám thính địa đạo này bao nhiêu ngày mà sao giờ lại thế này?”

Cáo con chắc chưa từng bị Lâm Nam nặng lời như vậy bao giờ nên sững người lại: “Em không có, quả thật là không có. Chị Sương chị cũng nhìn thấy mà, em chỉ ngược lên nhìn khuôn mặt trên nóc hang đó mà thôi, chưa hề chạm vào đâu cả, rồi sau đó gọi hai anh chị qua luôn mà.” Nhìn dáng vẻ đáng thương của Cáo con, tôi nghĩ chỉ cần dựa vào hai tiếng gọi “chị Sương” ngọt ngào như vậy, cho dù là cô ấy có làm sai chuyện gì thì tôi cũng đã sớm tha thứ cho cô ấy rồi. Bởi vậy tôi đành nhẹ nhàng khuyên Lâm Nam: “Đừng lo lắng, anh thử nghĩ kĩ xem, nhất định sẽ nghĩ ra được cách nào đó. Cáo con chẳng làm gì sai cả, anh nóng giận với cô ấy như vậy thì quá không công bằng!”

Lâm Nam đã hơi bình tĩnh lại, gượng cười đáp: “Cô không biết con tiểu nha đầu này đâu, làm việc tốt thì đúng là tốt thật đấy, nhưng chỉ cần làm chút việc xấu là đã đủ khiến cô tức chết rồi...” Lâm Nam đang nói đột nhiên im lặng, trợn mắt nhìn Cáo con hầm hừ với vẻ rất tức giận.

Tôi quay đầu lại nhìn thấy Cáo con đang tháo bỏ găng tay, gờ bàn tay đang nắm chặt lên mở ra, bên trong lòng bàn tay trắng hồng là mảnh ngọc bội nhìn rất cổ kính. Cáo con hai mắt rưng rưng lệ nhìn tôi và Lâm Nam nói: “Em chỉ lấy mỗi cái này. Khi chúng ta vừa mới bỏ từ mật đạo của bọn móng vuốt âm sang những gian phòng này, em nhìn thấy có thứ gì đó đặt ở góc tường, bên dưới còn có dấu vết của nến cháy sót lại, bốc mùi hôi thối kỳ lạ, thế là em bèn tay ra nhặt nó lên. Lúc này anh tức giận làm em sợ quá nên quên mất.” Nhìn đôi mắt trong suốt của Cáo con đang lấp lánh dưới ánh đèn tôi cũng thấy rồi hết cả ruột, không biết nên nói gì với cô bé nữa.

Xung quanh miếng ngọc bội được khảm bằng một vòng “cốt thạch” màu vàng, rất dễ bị người khác nhận lầm là hạt vàng, có năm cạnh, tuy đã ở được chôn giấu dưới lòng đất lâu như vậy rồi vậy mà bề mặt vẫn trơn láng không hề có một hạt bụi. Tôi cầm lấy để quan sát, thấy hai mặt trên dưới đều không có khắc chữ, một mặt chạm hình một bàn tay trắng trẻo nuột nà đang xòe ra, còn mặt kia là hình vàng trắng lưỡi liềm và mấy ngôi sao bao quanh một cái đầu nhìn rất quái dị, chỉ vài nét khắc đơn giản mà rắn rỏi mạnh mẽ. Bên trong vòng tròn đại diện cho hình cái đầu, ngoài hai tròng mắt đen ra chỉ có một hàng răng nhọn hoắt, rõ ràng là hình vẽ một con ác quỷ ở địa ngục, được khắc rất sống động trên bề mặt của viên ngọc.

Lâm Nam sau khi lườm Cáo con một hồi lâu, không còn cách nào khác đành cố nở một nụ cười: “Hiểu Quyên đừng giận anh nhé, anh cũng chỉ vì lo lắng quá mà thôi. Từ giờ về sau nếu phát hiện ra ngọc bội gì thì em phải nhớ nói với anh chị một tiếng, được không? Anh chị cam đoan sẽ không lấy của em đâu.” Cáo con cầm lại mảnh ngọc bội, cẩn thận rồi nói: “Lần này em nể mặt chị Sương nên mới tha thứ cho anh đây, lần sau nếu còn không phân biệt rõ phải trái trắng đen thì em sẽ không tha cho anh đâu! Còn gây ra đó làm gì, không phải chị Sương bảo anh mau nghĩ cách sao?” Cái cô bé này, nói khóc là khóc ngay được mà nói cười cũng cười ngay được, xem ra Lâm Nam còn phải đau đầu không biết nên khóc hay nên cười nữa.

Sau khi tranh luận vài câu, chúng tôi vội vàng chiếu đèn ra xung quanh nhìn một lượt. Người lính mặc áo giáp đồng ngồi ôm cái vò không biết đã biến đi đâu mất rồi. Nhìn Lâm Nam khổ sở vắt óc suy nghĩ, tôi cũng tự nhiên cảm thấy lo lắng. Chúng tôi đã rơi vào trận pháp của người lính mặc áo giáp đồng đó, nếu không tìm được đường ra thì chỉ còn có cách chết ở đây thôi!

15. Chương 15: Thây Ma Trẻ Em Và Ao Máu

Trong huyết mộ âm u, tiếng cười ha ha quái dị kia lại vọng tới một lần nữa, thế nhưng lần này lại vang lên hết chỗ này tới chỗ khác, dường như ở xung quanh chỗ nào cũng có người lính mặc giáp đồng ôm chiếc vò đó đang cười vậy. Cáo con chợt như bừng tỉnh, kêu ầm ỹ: “Em biết là chuyện gì rồi, những người lính mặc

áo giáp đồng này đang đổi ca canh gác cho nhau theo phương vị của ngũ hành, tiếng cười ha ha đó chắc chắn là ám hiệu để đổi ca!”

Lâm Nam chẳng vui về gì đáp lại: “Làm âm ĩ cái gì thế, đều là những kẻ đã chết từ mấy nghìn năm trước rồi, còn làm ám hiệu gì nữa chứ! Tuy nhiên điều em nói về phương vị ngũ hành thì còn có chút đáng tin. Những người lính mặc áo giáp đồng này đã là vòng bảo vệ bên ngoài của vương mộ thì đương nhiên sẽ có những tuyệt kĩ bày binh bố trận. Vừa nãy anh đã nhìn ra được đường đi, không biết có đúng hay không, chỉ sợ không biết trong những cái vò kia có thứ gì cổ quái, bởi vậy vẫn không dám hành động bất cẩn.”

Chúng tôi còn đang lo lắng về những chiếc vò cổ quái thì chợt nghe thấy một tiếng choang kêu lên, dường như là tiếng vò bằng sứ bị rơi xuống nền đất vỡ tan, liên tiếp mấy tiếng choang choang như thế kêu lên, tiếng cười ha ha cũng tự nhiên ngừng hẳn. Trong bóng tối chỉ nghe thấy có tiếng động rầm rập từ xa vọng lại, đang tiến gần đến chỗ ba người chúng tôi!

Từng làn gió mát lạnh thổi xuyên qua màn đêm dày đặc, nền đất dưới chân cũng như những kiến trúc xung quanh đều đang chuyển động chậm chậm, tiếng động rầm rập từ bốn phương tám hướng truyền tới mỗi lúc một gần, thực tế không thể nhìn rõ là thứ gì, chỉ nghe thấy tiếng một thứ gì đó đang khe khẽ trườn qua nền nhà bằng đồng, rất khó chịu như thể bị cào trên da vậy, tóc gáy đều dựng hết cả lên, khiến cả ba chúng tôi đều muốn bỏ chạy. Chúng tôi đều hiểu rằng đã có việc không hay xảy ra rồi. Cáo con vô tình nhặt mảnh ngọc bội kia, rất có khả năng đó chính là chìa khóa của một cái bẫy ngầm nào đó, sau khi bị chạm phải thì sẽ gây ra một chuỗi những thay đổi.

Tiếng động rầm rập khiến chúng tôi lạnh sống lưng đến mỗi lúc một gần, chúng tôi không ai bảo ai bèn tự động áp lưng vào nhau, nắm chặt chiếc xẻng đào đất núi trong tay, lo lắng phòng bị.

Tiếng động xung quanh chúng tôi chợt ngừng lại một lát. Dưới ánh đèn pin mờ mờ ảo ảo, chúng tôi nhìn thấy một đám trẻ con đầu thì to mà người thì nhỏ, ở nơi đáng lẽ ra phải là đôi mắt thì lại sừng tấy lên liền thành một khối, làn da trên toàn thân đầy các nếp nhăn. Ở một số đứa những nếp nhăn này còn bị rách miệng, đang chảy ra nước vàng. Lũ trẻ đó bao vây lấy chúng tôi, ra sức dùng mũi đánh hơi mùi vị trong không khí. Nền nhà đáng lẽ ra được phủ một lớp đồng xanh, lúc này lại mở ra rất nhiều những miệng hố hình vuông, từ trong đó phun lên những dòng nước đỏ lôm như máu. Đám quái vật đó vội vàng tranh nhau cúi xuống vục đầu vào những hố nước máu đó uống lấy uống để, nhất thời còn chưa thềm để ý tới ba người chúng tôi.

Có một miệng hố gần chúng tôi nhất, ở ngay phía trước mặt của Cáo con đã phun hết nước máu, miệng hố đen kịt vẫn còn chưa đóng lại. Lúc đó chúng tôi đang lo lắng suy nghĩ tìm đường thoát thân liền nhìn ra cơ hội đó. Lũ quái vật trẻ con này quyết không phải là loại tử tế gì, uống no nước máu rồi chắc chắn sẽ chú ý đến ba người chúng tôi. Lúc này mà không chạy thì hậu quả khó mà tưởng tượng nổi, vậy là chúng tôi liền kín đáo ra hiệu cho nhau.

Vừa hay lúc đó căn phòng mà khi trước Cáo con nhặt được mảnh ngọc bội đang chuyển động dần về phía chúng tôi. Sau khi cẩn thận quan sát đánh giá, chúng tôi thấy rằng những binh lính mặc áo giáp đồng ngừng đầu nhìn lên trên kia vẫn còn giữ nguyên hiện trạng. “Mau chạy vào gian phòng đó!” Lâm Nam vừa khẽ lên tiếng, ba người không ai báo ai cùng phóng như bay vào trong đó.

Căn phòng rất nhỏ, ba người còn sống phải chen chúc cùng với hơn hai mươi xác chết kì dị mặc áo giáp đồng, chật tới mức không còn chỗ để đặt chân nữa. Cái bánh đầu người bị dính chặt trên nóc hang kia vẫn giương mắt nhìn trừng trừng vào chúng tôi, chỉ nghe thấy hơi thở gấp gấp sợ sệt của chúng tôi. Lâm Nam khẽ nói: “Chúng ta nhất định phải mau chóng tìm được đường ra. Thế trận liên hoàn của đám xác chết mặc giáp đồng này xem ra không chỉ để đề phòng những kẻ trộm mộ mà còn chôn theo nhiều thầy ma trề em nữa. Chúng ta gặp phải loại tà thuật cổ quái như vậy, thật là đen đủi.”

Cáo con lo lắng hỏi: “Thầy ma trẻ em? Có phải trước đây anh đã từng kể cho em nghe về loại trùng thuật này?” Lâm Nam lắc đầu đáp: “Loại tà thuật này và trùng thuật có chút khác biệt, nhưng cũng giống như trùng thuật đều bắt nguồn từ Ma Quốc thần bí ở Tây Tạng thời cổ đại, rất lâu về trước đã được truyền bá xuống vùng Vân Nam, Quý Châu. Sau khi đến đây thì được thay đổi trở thành trùng thuật mà anh đã kể cho em nghe, có thể tập hợp sự oán hận của những người bị chết một cách oan khuất tàn nhẫn lên cơ thể của động vật, dùng để giết người thì vô cùng lợi hại. Khi được truyền bá từ phía Bắc đến vùng Thiểm Tây,

Cam Túc lưu vực Hoàng Hà thì lại biến đổi thành một dạng ma thuật để tế lễ càng lợi hại hơn nữa. Họ không dùng động vật làm trung gian nữa mà trực tiếp tôi luyện xác chết bị tan xương nát thịt của những người chết oan, tạo nên loại thầy ma trẻ em. Bọn chúng có sức mạnh rất lớn, chạy rất nhanh, có thể uống máu ăn thịt. Anh mới từng nhìn thấy một tên trong lăng mộ của một vị chư hầu nhà Hán ở vùng phía Nam tỉnh Hà Bắc, mà tên đó cũng đã chết rồi.”

Giờ thì tôi và Cáo con mới hiểu đám trẻ con kì lạ ngoài kia là những thầy ma trẻ em được tạo nên bằng tà thuật, riêng tôi vẫn còn có chút nghi hoặc: “Vậy tại sao đám thầy ma trẻ em đó vừa đúng lúc này mới sống dậy? Còn cả thứ nước máu trên nền nhà ở đâu ra nữa? Đã mấy nghìn năm rồi, nếu là từ thời xưa để lại thì đáng lẽ ra phải bốc hơi hết từ lâu rồi chứ? Hơn nữa thứ tà thuật tàn ác này có vẻ không phù hợp lắm với nền văn minh cổ xưa của chúng ta. Dù thế nào tôi cũng không thể tin được là những vị tổ tiên người Hán của chúng ta lại có thể sử dụng dạng tà thuật như thế này!”

Lâm Nam gượng cười đáp: “Đám thầy ma trẻ em đến lúc này mới xuất hiện chứng tỏ những điều mà lúc trước tôi và Cáo con tính toán không hề sai, chắc chắn là do bên dưới huyết mộ đã xảy ra chuyện gì đó, ngay cả bọn móng vuốt âm thời gian này cũng hoạt động rất bất thường. Số nước máu kia ngửi mùi thì thấy còn mới, e rằng vấn đề chính xuất hiện từ đây. Còn như loại tà thuật này mấy nghìn năm sau chúng ta cũng chưa từng phát hiện thấy được sử dụng, là do khi nền văn minh của người Hán lớn mạnh thì các vị tổ tiên đã vứt bỏ loại tà thuật từ thời viễn cổ này.”

Cáo con có chút lo lắng nói: “Hai người đừng có thảo luận nền văn minh này với nền văn minh nọ nữa, đám thầy ma đó tạm thời chưa để ý đến chỗ này, nhưng một khi đã uống máu no rồi sẽ xông vào đây đây. Em đã nhìn kĩ rồi, vẻ mặt của đám thầy ma trẻ em đó không giống với người Hán chúng ta, sống mũi cao, hốc mắt sâu, khoe miệng nhọn, cũng đáng sợ chẳng khác gì bọn ấu trùng ma mà anh đã từng nói. Chúng ta mau nghĩ cách để đối phó với chúng đi!” Nói xong liền đưa tay ra gãi gãi lên cổ.

Nhất thời mọi người không ai biết nói gì, người nọ nhìn người kia. Chúng tôi đều nhìn thấy hàm răng sắc nhọn như răng cưa trong miệng của lũ thầy ma trẻ em đó rồi. Lúc chúng uống nước máu vẫn còn chưa mở miệng ra nhưng chỉ cần nhìn vào hình dáng cũng như tỉ lệ giữa các bộ phận trên gương mặt của bọn chúng cũng có thể đoán được nếu chúng mở miệng ra thì phải to biết chừng nào. Nếu bị cái miệng đó cắn cho một miếng, ngay cả việc tưởng tượng ra cũng đủ đáng sợ rồi. Tôi tuy chưa biết bọn ấu trùng mà mà Cáo con nhắc đến là bọn quái vật như thế nào, nhưng chỉ cần nghe cái tên cổ quái của chúng là đã cảm thấy toàn bộ lông chân lông tay trên người đều dựng đứng hết cả lên.

Bên trong hang động là tầng tầng lớp lớp những binh lính mặc áo giáp đồng, bên ngoài thì bị bọn thầy ma trẻ em hung hãn bao vây, mấy kẻ đen đui chúng tôi xem ra chỉ còn cách chết mà thôi, chắc phải chôn thầy ở ngôi mộ cổ này suốt đời không còn được nhìn thấy ánh sáng nữa!

Lâm Nam đột nhiên nhớ ra điều gì đó: “Hai người có còn nhớ trước lúc bọn thầy ma trẻ em đó xuất hiện, chúng ta đã nghe thấy tiếng động giống như rất nhiều những chiếc vỏ sứ bị đập vỡ không? Bây giờ tôi mới nhớ ra, loại tà thuật cổ quái dùng để tế lễ này thông thường đều sử dụng những quan tài hình chum vại rất kiên cố, cái vỏ mà người lính mặc giáp đồng khi này ôm trong lòng xem ra chính là một thứ như vậy. Nhưng quan tài hình vỏ tốt như vậy tại sao lại bị đập vỡ? Cáo con, em thông minh như vậy, mau giúp anh nghĩ xem nào!”

Cáo con sau khi được động viên khích lệ, quả nhiên đã cau mày vắt óc suy nghĩ. Bên ngoài tiếng động rầm rập lại bắt đầu vang lên, xem ra lũ thầy ma trẻ em kia sau khi uống no nước máu đã bắt đầu chú ý tới chúng tôi rồi. Từ xa chợt vọng đến tiếng âm âm của một bức tường gạch bị đổ xuống, tôi đang định hỏi Lâm Nam xem là chuyện gì thì Cáo con đã nhanh nhẩu nói: “Đây không phải là lăng mộ của nhà Chu! Đáng lẽ chúng ta phải nghĩ ra từ lâu rồi, chỉ là lúc mới bắt đầu đào đã nhận nhầm đây là mộ của thiên tử nhà Chu nên không hề nghi ngờ gì những thứ đã nhìn thấy. Hai người hãy nhìn bộ áo giáp đồng của người lính này mà xem! Rõ ràng là đồ dùng của binh lính thời Tần, giống hệt với những tượng binh mã trong lăng mộ của Tần Thủy Hoàng!”

Tôi bèn nhìn kĩ lại, chẳng trách lúc mới đầu có cảm giác quen thuộc như đã từng thấy ở đâu rồi, quả nhiên rất giống với tượng binh mã trong lăng mộ của Tần Thủy Hoàng, chỉ có điều một chiếc mũ bảo hiểm mà binh lính nhà Tần không có mà thôi!

Lâm Nam than thở: “Vẫn là Cáo con của chúng ta có con mắt tinh tường! Một điểm nghi vấn rõ ràng như vậy mà tôi lại nhìn không ra! Xem ra đúng là tôi đã già rồi! Ai dà!” Lâm Nam nói xong bèn giơ tay vỗ vỗ lên đầu Cáo con.

Tôi tiếp lời Lâm Nam: “Những người lính mặc giáp đồng này không đứng giống như tượng binh mã trong lăng mộ của Tần Thủy Hoàng, hơn nữa lại là xác chết của người thật, không nhận ra được cũng là bình thường thôi. Tôi đang nghĩ tới nguyên nhân mà những chiếc vò sứ kia bị đập vỡ. Ngoài việc có liên quan đến mảnh ngọc bội đã bị Cáo con lấy đi, e rằng còn có liên quan tới việc nơi này đã từng bị người nhà Tần khai quật. Nhà Tần thì chôn trên đỉnh núi, nhà Hán thì chôn ở sườn núi. Kết cấu vĩ đại ở núi Phượng Hoàng này chắc chắn đã từng được những thủ hạ tài năng của Tần Thủy Hoàng để mắt tới. Có thể năm xưa khi Tần Thủy Hoàng chọn nơi để xây lăng mộ cũng đã đào ở nơi này, chỉ vì một nguyên nhân nào đó khiến ông ta bố trí để những âm binh mặc giáp đồng này và tạo ra bọn thầy ma trẻ em tàn ác đó, chúng ta vẫn chưa được biết.”

Lâm Nam bần khoản đáp: “Cũng chưa chắc là Tần Thủy Hoàng, cũng có khả năng là các vị Tần vương trước đó. Cho dù nói thế nào đi chăng nữa thì chúng ta cũng đã đi tới bước này, nhất định phải đi tới tận cùng, xem rốt cuộc đây có phải lăng mộ của Chu thiên tử hay không? Từ trước đến nay trong lịch sử Trung Quốc vẫn chưa có người nào từng phát hiện ra lăng mộ của thiên tử nhà Chu cả! Rốt cuộc là do nguyên nhân gì đây? Đám thầy ma trẻ em này mới hoạt động được chưa lâu, vẫn chưa đến lúc lợi hại nhất. Chúng ta cứ xông ra đi. Lúc này hai người cũng đã nghe thấy tiếng tường đổ rồi, rất có khả năng đã có đường đi rồi đấy!”

Nghe Lâm Nam nói như vậy, không hề do dự, tôi nhét chiếc xẻng sắt vào trong ba lô, một tay rút súng ra, còn- tay kia thì lấy ra mấy quả bom cháy. Nhìn sang thấy hai người bọn họ cũng đã kéo khóa ở phía sau mũ bảo hiểm liền vào với quần áo, ngay cả mặt nạ trong suốt phía trước cũng đã kéo xuống, tay nắm chặt chiếc xẻng. Đôi mắt Cáo con ở phía sau mặt nạ trong suốt nhìn sang Lâm Nam và tôi với ánh mắt rất khó hiểu, để lộ ra một thái độ kì lạ, nhưng rồi cũng chỉ đưa tay lên gãi gãi cổ mà thôi.

Lâm Nam thì chẳng chú ý gì tới điều đó, cười cười nói: “Hai vị tiểu thư xin mời đi theo tôi, lần này tôi phải làm người dẫn đầu rồi, hai người phải biết tự lo cho mình, đừng để chạm phải phần miệng hay móng vuốt của bọn thầy ma trẻ em đó. Nếu gặp phải tên nào chặn đường thì hãy đánh mạnh vào phía sau gáy của chúng. Dương tiểu thư, xin cô đừng bắn bừa, cần phải để phòng viên đạn bắn ra sẽ quay

trở lại gây tổn thương cho chính mình. Còn cần phải để phòng âm thanh dưới đất này sẽ dội trở lại nữa! Đề nghị rõ cả rồi chứ? Chúng ta đi thôi!”

Trước tiên tôi ném ra ngoài hai quả bom cháy. Mấy tên thầy ma trẻ em bên ngoài bị ném trúng, trên người chúng tỏa ra những luồng khí nóng dày đặc, miệng kêu lên thảm thiết. Lâm Nam không hề do dự ngay lập tức xông ra ngoài, khua xẻng đánh bay hai tên thầy ma trẻ em vừa lao tới. Cáo con cũng xông ra ngay sau Lâm Nam. Tôi không còn thời gian để nghĩ kĩ xem nét mặt kì lạ khi này của cô ấy là có ý gì, cũng vội vàng nâng súng lên theo ngay sát phía sau.

Đường hầm vẫn không đủ rộng rãi, trên tường hang, trên mặt đất đều có từng đám từng đám thầy ma trẻ em, phần lớn bọn chúng đều chưa mở mắt, liền bị ba người bọn tôi xông thẳng qua. Chạy đến một nơi không có mấy tên thầy ma trẻ em, chúng tôi liền dừng lại để thở. Còn đang tưởng mình may mắn thoát được thì đột nhiên từ trên đầu có một tên thầy ma nhảy bổ xuống, bám chặt trên lưng Cáo con, ngoạm một miếng vào mũ bảo hiểm của cô bé. Cáo con khua khoắng loạn xạ mà hàm răng sắc nhọn của tên thầy ma trẻ em đó vẫn cắn chặt vào mũ của cô bé không chịu nhả ra còn kêu lên ha ha.

Vì ở khoảng cách quá gần nên tôi không dám nổ súng, sợ sẽ bắn nhầm phải Cáo con. Lâm Nam liền quay lại giơ chiếc xẻng lên nhắm thẳng vào đỉnh đầu tên thầy ma bổ xuống, chỉ nghe thấy ‘bình’ một tiếng, mũ bảo hiểm của Cáo con đã bị cắn rách mấy chỗ, còn tên thầy ma trẻ em bị đánh bật xuống mặt đất vẫn chưa chết, đang tóm chặt lấy đôi giày da của Cáo con chuẩn bị há miệng cắn. Tôi không hề do dự nổ liền hai phát súng, bắn xuyên từ miệng tên thầy ma ra đằng sau đầu, một dòng máu đỏ lôm chẫm ra lênh láng khắp mặt đất, coi như tên thầy ma lúc này đã chết hẳn.

Cáo con bị một mẻ hết hồn, ngồi sụp xuống đất, miệng thở dốc không nói được câu gì. Tôi và Lâm Nam phối hợp với nhau tiêu diệt nốt mấy tên thầy ma ở xung quanh đó cũng đã thấm mệt, nhìn ra xung quanh

thấy tường đồng vách sắt, ma khí dày đặc, từng làn gió lạnh mang âm khí không ngừng thổi tới, đem theo mùi máu tanh nồng nặc và mùi xác chết khiến hai người chúng tôi thấy lạnh cả sống lưng.

Nhân cơ hội này, tôi khẽ thì thầm bảo Lâm Nam: “Anh thử để ý Cáo con xem, tôi thấy cô ấy có vẻ gì đó không ổn, lẽ nào đã trúng phải loại tà thuật cổ quái gì hay chăng?”

Lâm Nam thấy tôi không giống như đang nói đùa, cũng hồ nghi hỏi lại: “Cô ấy không ổn ở chỗ nào? Tuy tà thuật không chỉ đơn giản là để tạo ra bọn thầy ma trẻ em này, còn có rất nhiều những phân nhánh thần bí khác, nhưng Cáo con vẫn luôn theo sát chúng ta, nếu quả thật gặp phải chuyện gì, lẽ nào cô ấy lại không nói với chúng ta?”

Tôi lắc đầu nói: “Giờ tuy chưa có chứng cứ cụ thể nhưng tôi vẫn cảm thấy có điều gì đó không ổn. Thứ nhất là nhìn thần sắc cô ấy lạnh lùng, đặc biệt là những lúc gần đây liên tục mỉm cười một cách kì lạ, hơn nữa anh cũng chưa nghĩ đến sao? Cô ấy nói mảnh ngọc bội đó được gắn chặt trên nền nhà bằng sáp nến, bị cô ấy cạy lên, nhưng thời Chiến Quốc đã có nến hay chưa, đến bây giờ vẫn là một câu hỏi chưa có lời giải đáp. Mãi đến tận thời nhà Hán đèn mới được chia ra làm hai loại là đèn dầu và đèn nến. Đèn được đốt bằng mỡ động vật. Thỉnh thoảng trong lăng mộ thời nhà Hán mới phát hiện thấy bánh nến vàng. Ở đây làm sao lại có nến được? Trừ phi trước chúng ta đã có người của thời hiện đại đi qua!”

Lâm Nam không nói gì nữa, dăm chiêu lo lắng về những điều tôi vừa nói. Sự việc quả thực rất khác thường, loại tà thuật cổ xưa này lại không có cách gì tìm hiểu xem được tiến hành như thế nào, nhất thời chẳng ai dám xác định. Thế nhưng nếu nói về cách thức làm việc của những kẻ chuyên đi trộm mộ thì chỉ có Mô kim hiệu úy là luôn mang theo nến bên người, lẽ nào đã từng có Mô kim hiệu úy tới đây? Và chính người đó đã khuấy động tà thuật ở nơi này?

Chúng tôi quay đầu lại nhìn Cáo con, thấy cô ấy vẫn có vẻ bình thường, giờ đã đứng dậy, nhìn hai chúng tôi với vẻ mệt mỏi: “Bây giờ phải làm thế nào? Bọn thầy ma đó chẳng hề dễ đánh bại chút nào, tốt hơn hết là chúng ta hãy chóng rời khỏi đây.”

Tôi và Lâm Nam chăm chú nhìn Cáo con một lát, phát hiện thấy ánh mắt của cô ấy đột nhiên trở nên rất sợ hãi, tôi và Lâm Nam bất giác cùng quay đầu lại nhìn sau lưng, thấy mặt đất đang nứt ra làm hai mà không hề có một tiếng động nào, từ bên dưới nổi lên một ao máu đỏ rất lớn. Nhưng ao máu này không giống với thứ nước máu nhớp nháp mà khi nãy lũ thầy ma kia tranh nhau uống mà là một chất lỏng có màu đỏ tươi, trong suốt, không gợn lên một vệt sóng nào, có thể nhìn thấy thấp thoáng bên dưới một bậc thềm bằng đá đang tiến dần xuống dưới.

Thật không ngờ dưới lòng đất lại có nhiều thứ kì quái đến như vậy, xem ra những sự chuẩn bị của chúng tôi vẫn còn chưa đủ.

Ao máu bày ra trước mặt không có cách nào để vượt qua, còn ở con đường mà khi nãy chúng tôi chạy tới, đám thầy ma trẻ em đang ngày càng lớn dần lên kia đã ngửi được mùi của chúng tôi nên đang men theo bờ tường, mặt đất và cả từ trên nóc hang lao bổ tới. Thậm chí chúng tôi đã có thể nghe thấy tiếng mấy tên thầy ma chạy phía trước đang phát ra những tiếng kêu khàn khàn. Nhìn vào tốc độ của chúng thì chẳng mấy phút nữa sẽ tới được chỗ chúng tôi rồi!

Lâm Nam gơ chiếc xéng lên, đưa ra mệnh lệnh: “Hai người mau đeo bình dưỡng khí vào, chúng ta nhảy xuống ao!”

Tôi và Cáo con ngay lập tức vội vội vàng vàng đeo lên người thiết bị lặn, đem hết những đồ đạc thiết bị không chống nước của cả ba người nhét vào trong hai chiếc túi chống nước đeo trên người, rồi lần lượt nhảy xuống ao. May mà cả người chúng tôi đều đã kín mít, nước máu không có cách nào ngấm vào trong người được, chỉ thấy toàn thân có cảm giác nóng bỏng, cùng với mùi tanh của máu khiến chúng tôi rất khó chịu.

Lâm Nam cũng không ham chiến đấu với bọn thầy ma ở bên trên, sau khi đánh chết hai tên thầy ma chạy tới gần nhất thì cũng theo chúng tôi nhảy xuống. Chúng tôi còn chưa kịp túm được Lâm Nam thì từ trong làn nước bằng phẳng bỗng xuất hiện một lực hút vô cùng lớn hút chúng tôi xuống sâu phía dưới. Chưa tới nửa phút đồng hồ tôi đã bắt đầu thấy choáng váng bởi lực hút trong nước quá lớn khiến chúng tôi bị hút xuống với tốc độ cực nhanh!

Trong lúc tôi đang mê man thì tốc độ chuyển động của dòng nước lại chậm dần lại, phương hướng cũng đã thay đổi, không phải là chuyển động xuống sâu bên dưới nữa mà lại giống như đang ngồi trên một miệng giếng phun, được phun thẳng lên phía trên. Từ lúc nhảy xuống ao máu đến giờ chưa đầy mấy phút đồng hồ, ba người chúng tôi bị ném lên trên cao rồi rơi bịch xuống mặt đất.

Ba người chúng tôi lồm cồm bò dậy, ngẩng đầu nhìn ra xung quanh, liền lập tức kêu lên kinh hãi! Chỗ này là một nơi khác hẳn, cái giếng duy nhất so với khi nãy chỉ là đầu đầu cũng thấy xác chết của mấy binh lính mặc áo giáp đồng ngồi ôm vò mà thôi. Nhớ lại những cái miệng to đùng đầy răng của lũ thầy ma trẻ em ở trong vò, tôi không khỏi lạnh sống lưng!

Lâm Nam và Cáo con cũng đang ngồi ngây ra đó. Chuyện gì thế này? Lẽ nào tối nay chúng tôi sẽ bỏ mạng với mấy cái vò này? Nếu lại có một đám thầy ma trẻ em xuất hiện thì biết làm sao?

Cáo con không chịu nổi nữa, tựa vào vai Lâm Nam mê man bất tỉnh. Tôi nhìn lại hai chiếc túi chống nước đeo trên vai của hai chúng tôi thấy vẫn ổn, không thiếu thứ gì. Tôi liền mở mặt nạ ra, cổ chịu đựng mùi máu tanh trên người, bất giác ngấm lại một lượt xem đây rốt cuộc là chuyện gì?

Bên trên mộ của Chu vương lại xuất hiện xác binh lính thời Tần, có một loại tà thuật cổ xưa tạo ra một đàn thầy ma trẻ em, trong một ao máu rất sâu lại có một dòng chảy ngầm cực mạnh chảy qua cả lăng mộ. Tạm thời những khó khăn trước mắt là như vậy, nếu không nghĩ cho kĩ mối quan hệ giữa những thứ này thì căn bản sẽ không biết được bước tiếp theo cần phải làm gì.

Tôi đang định mở miệng bàn bạc với Lâm Nam thì nhận thấy Lâm Nam sau khi mở mặt nạ ra, ở khoeo miệng cũng xuất hiện một nụ cười mỉm rất kì lạ, mang vẻ hài lòng đắc ý như đã biết được điều gì âm mưu, giống hệt với vẻ mặt mà tôi nhìn thấy trên gương mặt của Cáo con!

16. Chương 16: Bàn Tay Hồ Phách

Tôi vô cùng kinh ngạc, giờ phải làm thế nào? Lẽ nào cả hai người bọn họ đều bị trúng tà, giờ đã bị tà thuật khống chế rồi?

Lâm Nam dường như vẫn còn nhận thức được điều gì đó, trên trán lấm tấm từng giọt mồ hôi, mở miệng định nói mà không thốt ra lời, chỉ dùng tay chỉ vào tôi, ra hiệu cho tôi tiến lại gần. Tôi đề cao cảnh giác, từ từ bước tới, chỉ thấy Lâm Nam chỉ vào bên dưới cổ họng của mình. Tôi định thần nhìn kĩ lại thì thấy có hai cái đầu người nhỏ xíu đang cắn xé ở cùng một chỗ, những cái mồm đầy răng sắc nhọn đang hoạt động hết công suất. Đây rõ ràng không phải vết cắn gì mà là có vật gì đó còn sống đang chuyển động bên dưới làn da của Lâm Nam!

Tôi vội vàng sờ vào bên dưới cổ họng mình, thấy vẫn trơn tru như thường, không có gì cả. Trong lúc vô tình tôi chợt chạm vào chiếc gương đồng trừ tà mà Cáo con đã tặng mình. Lẽ nào nhờ có chiếc gương đồng này mới tránh cho tôi khỏi chịu sự thao túng của thứ tà thuật hiểm ác kia? Tôi rút chiếc gương đồng ra, nhìn thử xem sao. Dù sao tôi cũng không thể gương mặt nhìn hai người bọn họ phải chịu khổ khoanh tay không làm gì cả.

Vừa đưa chiếc gương đồng đến gần cổ Lâm Nam ngay lập tức từ trong bề mặt của chiếc gương xuất hiện một làn khói trắng, còn từ trong cổ họng Lâm Nam lại phát ra tiếng kêu la thảm thiết, hai cái đầu người nhỏ xíu đó liền tập trung lại một chỗ, ra sức tranh nhau thoát ra ngoài, hai cái miệng hung dữ ngoác ra thật vô cùng đáng sợ. Tôi thấy Lâm Nam nôn thốc nôn tháo ra một đồng dịch đục ngầu đen sì, rồi sau đó ngất xỉu luôn.

Một lát sau, tôi thấy hai cái đầu người kia không còn động đậy gì nữa, nằm ngoan ngoãn nổi lên trên bề mặt da. Tôi lật tấm gương đồng lại xem, thấy hình vẽ những đường kẻ lúc trước còn không rõ ràng, giờ lại đột nhiên có thêm hai ngôi sao nhỏ đang phát sáng, kết hợp với những hình vẽ khác khiến cả bức hình ngày càng giống một con chim bằng lớn.

Một lúc lâu sau, cuối cùng Lâm Nam cũng trở mình ngồi dậy thở dốc, còn Cáo con vẫn nằm bò trên mặt đất không thấy động đậy gì nữa, tôi liền mở khóa kéo mũ bảo hiểm của cô, quả nhiên không nằm ngoài dự đoán, dưới cổ họng của cô cũng có hai chiếc đầu người đang cắn xé. Điểm khác biệt với Lâm Nam là hai chiếc đầu người này đã hợp thành một, vừa to vừa đen, còn phát ra mùi hôi thối nhức óc từ trong cổ họng đang vươn dài hai chiếc đầu ra ngoài. Bên dưới đã thấp thoáng nhìn thấy xuất hiện hình dáng của cơ thể người, rất gần với phần đầu của Cáo con. Tôi liếc mắt nhìn sang thấy Lâm Nam vẫn đang ngồi bệt trên nền đất nghỉ ngơi, tôi đành cởi bỏ áo ngực của cô bé, hi vọng chiếc gương đồng có thể giải trừ được loại tà thuật đáng sợ này.

Lần này có khác với Lâm Nam lúc trước. Khi tôi vừa giơ chiếc gương đồng đến gần cái đầu người màu đen thì thấy cái đầu chột ngoác miệng thò ra ngoạm chặt lấy cạnh bên của chiếc gương đồng. Từ trong gương lại xuất hiện một làn khói trắng, cái miệng đầy răng kia bị rụng lần lượt từng chiếc một, đôi mắt kinh hoàng mở to, tiếng la hét cũng nhỏ dần. Một lúc sau mới thấy Cáo con dần dần tỉnh lại.

Tôi thấy hai người bọn họ đều đã tỉnh táo dần, trừ nét mặt vẫn còn vẻ mệt mỏi, còn đầu không có gì đáng ngại nữa thì mới dám thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Nam hồi phục nhanh hơn Cáo con rất nhiều, đã đứng dậy hoạt động một lát rồi nói: “Cô Dương, lần này đều nhờ có cô đã cứu mạng tôi và Cáo con, xem ra món quà Cáo con tặng cho cô đúng là bảo vật vô giá. Lúc cô nói với tôi là Cáo con có gì đó không ổn, tôi đã linh cảm thấy cô nói rất đúng, chỉ là không ngờ được chính bản thân mình

cũng nhanh chóng bị trúng độc. Loại tà thuật ác độc này không chỉ đáng sợ bình thường mà nó âm thầm lặng lẽ tấn công người khác. Lúc đầu tôi còn tưởng mình bị con côn trùng nào đó đốt, kết quả là càng gãi càng ngứa, ngay cả khi muôn nói mà cũng không nói được. May mà lúc đó cô đã lấy ra chiếc gương đồng, nếu không hai người chúng tôi chắc hẳn phải bỏ mạng ở chốn này rồi. Nói xong liền nắm chặt lấy tay tôi, đồng thời nhìn thẳng vào tôi.

Nhìn thấy hai người bọn họ nhanh chóng hồi phục tôi cũng thấy nhẹ cả người. Loại tà thuật hiểm ác này đã gieo một cái đầu người nhỏ đáng sợ bên dưới cổ họng của bọn họ, nếu để thời gian đủ lâu, cái đầu yêu quái lớn lên rồi thì hậu quả thật khó mà tưởng tượng nổi. Rốt cuộc còn có thể mang tới rắc rối gì hay không thì chưa ai biết, bây giờ chỉ có cách tránh xa những xác chết binh lính mặc giáp đồng ôm vò đó càng xa càng tốt, như vậy mới có thể yên tâm được phần nào.

Một lát sau, tôi thấy hai người bọn họ đã hồi phục gần như hoàn toàn rồi bèn dựa theo suy đoán của mình bắt đầu phân tích tình hình trước mắt.

Tôi cho rằng bên dưới quả đúng là có chôn lăng mộ của nhà Chu. Những binh lính Tần, tà thuật, thầy ma trẻ em, ao máu bên trên lăng mộ nhà Chu này chắc hẳn đều là kiệt tác của Tần vương. Rất có khả năng năm xưa Tần vương phát hiện thầy bói toán phong thủy ở nơi này, vừa là hình thể rồng nằm vô cùng hiểm ác, lại là “nội tàng uyên” tuyệt đẹp đang âm thầm bảo vệ giang sơn tám trăm năm của triều đại nhà Chu. Lúc đó nhà Đông Chu vương thất suy yếu, lại dời đô về Lạc Ấp, cơ bản không có khả năng không chế các nước chư hầu chứ đừng nói là lăng mộ của tổ tiên nữa. Vậy là Tần vương liền ra tay, bố trí đại trận pháp phong thủy này để dịch chuyển diêm lạnh của ngoại long ngâm về phù hộ cho người Tần, nhưng làm thế nào để thực hiện được vô số những cạm bẫy bí mật thể này thì cho đến giờ tôi vẫn chưa đoán ra, nhưng có thể khẳng định chắc chắn, nó có liên quan rất lớn tới kết cấu phong thủy của núi Phượng Hoàng.

Lúc này Cáo con cũng đã tỉnh lại, thều thào nói: “Như vậy xem ra lăng mộ của Chu vương đã bị trộm sạch rồi? Lần này chúng ta lại trắng tay hay sao?” Vừa mới nói xong thì phát hiện thấy cổ áo của mình đã bị mở ra, một bên áo ngực cũng bị kéo xuống, bèn kêu lên một tiếng kinh hoàng rồi ngay lập tức quay người ra phía sau kéo khóa lên.

Giờ tôi mới nhớ ra khi nãy sau khi tiêu diệt cái đầu yêu quái trên ngực cô bé xong đã quên mất không mặc lại áo và kéo khóa lên cho cô bé, trong lòng cười thầm, dưới lăng mộ này tối đen như mực, chỉ có ánh sáng phát ra từ đèn pin của chúng tôi, có cái gì mà phải xấu hổ cơ chứ.

Lâm Nam nghiêm nghị nói: “Lăng mộ của Chu vương đã bị ăn trộm hay chưa đến giờ vẫn chưa thể khẳng định được. Tần vương tuy nhìn ra được sự nguy hiểm đáng sợ của ngoại long ngâm, đương nhiên cũng sẽ lo sợ những kẻ đến ăn trộm mộ sẽ làm tổn hại tới những sự sắp đặt bí mật của mình. Nhìn ông ta đã tốn bao

tâm huyết bố trí vòng ngoài của lăng mộ nhà Chu như thế này, toàn bộ là nhằm trấn áp sát khí của phong thủy. Khó lòng mà khẳng định được liệu ông ta có làm một số việc ở lăng mộ Chu vương để dịch chuyển phong thủy sang bảo vệ cho bản thân mình hay không. Nếu là do Tần Thủy Hoàng làm việc này thì lại càng đáng sợ. Lăng mộ của Tần Thủy Hoàng ở Li Sơn trong truyền thuyết từ trước đến nay vẫn chưa có ai từng đào được. Tuy rằng nơi đó cách chỗ này mấy trăm cây số nhưng tôi e rằng vẫn có liên quan.”

Tôi lại nhớ tới mảnh ngọc bội mà Cáo con đã nhặt được, bèn quay sang hỏi cô bé: “Cáo con, bên dưới chỗ em nhặt được mảnh ngọc bội có đúng là có vết sấp nấn hay không? Theo lý mà nói thì thời đó đã làm gì có nấn cơ chứ?”

Cáo con đáp: “Đúng vậy mà! Lúc mới đầu em còn không nhìn ra là ở đó có vật gì cơ, nhìn kĩ một lúc lâu mới thấy có thứ gì đó lấp lánh, em liền tới gần định nhặt lên xem mới phát hiện thấy nó được dính chặt với bên dưới bằng sấp nấn, trên mặt đất còn có những đường nét mờ mờ vẽ hình một gương mặt. Đúng rồi, bây giờ chị nói như vậy, em nghĩ lại thấy rất giống với nấn của thời hiện đại, nhất định là đã có người tới đây rồi!”

Nói như vậy, tôi và Lâm Nam đều cảm thấy vẫn còn có người khác đang ẩn nấp trong lăng mộ, là bạn hay là thù thì vẫn chưa biết được, nhưng hai người bọn họ làm thế nào lại trúng phải loại tà thuật hiểm độc này, bị bọn thầy ma trẻ em bao vây đuổi theo, chạy bán sống bán chết, lại càng hoang mang hơn nữa là việc cái ao máu li kì này lại đưa chúng tôi quay trở về bên trong trận pháp thành đồng vách sắt của những người lính này, rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra? Chúng tôi sắp nghĩ đến nát cả óc rồi!

Sau khi chúng tôi thoát ra khỏi ao máu thì nó lại dần dần khép lại, lúc này trên mặt đất đã kín hẳn, không để lại một chút dấu vết nào. Khi này tôi còn đang bận tiêu diệt cái đầu yêu quái bên dưới cổ họng của hai người bọn họ nên không hề chú ý xem ao máu đã khép lại từ bao giờ!

Không còn cách nào khác, ba người chúng tôi lại phải chỉnh trang lại hành lí, bàn bạc với nhau xem bước tiếp theo nên làm thế nào. Phân tích đi phân tích lại một hồi, chúng tôi xác định được lúc này vẫn còn đang quanh quẩn bên trong mê hồn trận của Tần vương, khoảng cách với lăng mộ của Chu vương ở bên dưới vẫn còn rất xa. Đến đây lại quay trở lại với vấn đề tại sao Tần vương lại tạo ra nhiều đường đi như vậy? Mục đích là gì?

Ao máu kia xem ra cũng rất đáng sợ, bên trong lại có dòng chảy ngầm và bậc thềm đá. Tuy vậy nó lại giúp chúng tôi thoát khỏi nguy hiểm, như vậy không hề giống với tác phong của mê hồn trận này một chút nào. Rốt cuộc là những binh lính mặc giáp đồng đó có vấn đề ở đâu? Xem ra muốn tìm được đường ra vẫn cần phải chú ý tới những xác chết binh lính nhà Tần lặng im không nói năng gì đó!

Do tôi có mang tấm gương đồng trừ tà nên kiên quyết một mình bước qua đó, hi vọng lại gần những xác chết binh lính Tần mặc áo giáp đồng ngồi ôm vò này có thể phát hiện ra manh mối gì. Tôi bảo Lâm Nam và Cáo con tạm thời ở lại chỗ cũ, không được manh động.

Khi tôi lại gần xác người lính mặc áo giáp đồng ngồi ôm vò đó thì nhận thấy ngoài đặc trưng của binh lính nhà Tần ra, tất cả đều hết sức bình thường, xác chết đó vẫn ngồi im không động đậy, nhưng tôi đột nhiên ngửi thấy một mùi hương thơm quái dị, hoàn toàn không giống với mùi của xác chết từ mấy nghìn năm về trước. Tôi bèn rút đầu nhọn của chiếc xẻng xúc đất ra, cẩn thận thò vào trong vò thử chọc chọc mấy cái. Nhờ ánh sáng của ngọn đèn pin trên đầu chiếu vào tôi có thể thấy được hơn nửa chiếc vò đựng một thứ gì đó đậm đặc như là máu vậy. Bên cạnh những mảnh xương chân xương tay vỡ vụn thì trong vò không còn thứ gì khác nữa.

Không hiểu tại sao tôi vẫn ngửi thấy mùi hương đó, tôi đoán rằng mùi hương này bay ra từ trong miệng của cái xác lính mặc áo giáp đồng kia. Tôi bèn dùng đầu nhọn của chiếc xẻng khê chọc thử vào trong miệng của cái xác khô thì thấy rất cứng. Tôi lại tiến gần thêm một chút, rọi đèn vào bên trong thì nhìn thấy trong miệng của xác chết đã được đổ đồng nóng chảy vào bịt kín, còn có mấy chỗ lõm lõm như là bong bóng, mùi hương đang từ trong đó bay ra ngoài.

Tôi đi ra phía sau xác người lính đó, thấy đôi chân quỳ trên mặt đất đã dính liền xuống đó. Bộ áo giáp cũng đã gỉ nát lắm rồi, tôi chỉ cần chọc nhẹ một phát đã làm thủng một lỗ trên tấm giáp che ngực, nhìn vào thấy một cái lỗ đen ngòm, mùi hương từ trong đó bay ra càng nồng nặc hơn, dường như có thứ gì đó đang

lay động dưới ánh đèn. Tấm gương đồng trong người tôi đột nhiên rung mạnh một cái khiến tôi giật hết cả mình, lẽ nào do bọn thầy ma trẻ em ở bên trong lại đang giở trò ma quỷ gì đây?

Tôi liền nhanh chóng dùng đầu nhọn của chiếc xẻng móc lấy thứ ở trong cái hốc đen đó lôi ra ngoài, thì ra đó là một mảnh hổ phách đèn dẹt có một lớp lông mịn màu trắng. Hình dáng của nó không được rõ ràng, to bằng bàn tay của người lớn. Đầu nhọn của chiếc xẻng vừa khéo móc đúng vào một cái lỗ ở một góc của mảnh hổ phách. Sau khi mảnh hổ phách được lôi ra ngoài thì lớp lông màu trắng chợt tan biến đi như lớp băng mỏng tan chảy vậy, làm lộ ra một bàn tay nhỏ trong mảnh hổ phách đó, bộ xương trong suốt lúc ẩn lúc hiện.

Tôi bèn cầm nó qua đưa cho Lâm Nam và Cáo con xem, bọn họ cũng chưa từng nhìn thấy vật nào giống như thế này, đặc biệt là bàn tay nhỏ bằng hổ phách được tìm thấy trong các ngôi mộ cổ. Cáo con nhận ra rằng nét vẽ trên mảnh ngọc bội đem lại tai họa kia và nét khắc hình bàn tay nhỏ này rất giống nhau, đều là hình năm ngón tay xòe ra, ngón áp út lại ngắn hơn một đốt so với ngón tay út.

Tôi bèn nói với hai người bọn họ: “Tôi thấy thứ đồ vật này chắc hẳn có liên quan rất lớn đến loại tà thuật hiểm độc kia, nhất định là sau khi được dùng để làm một nghi lễ nào đó xong thì được cất giấu bên trong người xác chết. Thứ nước máu bên trong chiếc vò cũng chính là máu thịt của trẻ em đã được xử lý đặc biệt, phần đáy của chiếc vò e rằng đã dính liền với xác chết của người lính. Đám thầy ma trẻ em được tạo ra từ phần thịt của những binh lính nhà Tần, thế nhưng trong số đó thứ có tác dụng quan trọng nhất chắc hẳn là bàn tay nhỏ này, là kẻ giết dây phía sau tất cả mọi chuyện, còn có thể lặng lẽ đem những hạt giống đầu yêu quái gieo vào người chúng ta mà không ai hay biết!” Tuy rằng đây chỉ là suy đoán của tôi nhưng từ hiện thực trước mắt chỉ có thể rút ra được kết luận như vậy.

Lời nói của tôi khiến cho Lâm Nam và Cáo con vội vàng vàng kéo kín cổ áo lại, trừng mắt nhìn bàn tay ở trong mảnh hổ phách đó, không nói nên lời. Dưới ánh đèn pin từ đầu ba chúng tôi chiếu xuống, mảnh hổ phách tiếp tục phát ra một mùi thơm quái dị, Lâm Nam cũng đang lặng yên suy nghĩ. Vào lúc còn đang bế tắc thì Cáo con chợt lên tiếng: “Chi bằng chúng ta mạo hiểm một lần nữa, đem cả mảnh ngọc bội và hổ phách này ném vào trong chiếc vò xem chuyện gì sẽ xảy ra? Dù sao thì thứ yêu thuật này cũng đã thất truyền từ lâu, cho dù chúng ta có nghĩ nát óc cũng chưa chắc tìm ra được cách hóa giải, chi bằng chúng ta cứ thử cách này xem sao.”

Lâm Nam gật gù đầu: “Ồ trong vò là thứ dùng để chế tạo ra thầy ma trẻ em, hai mảnh ngọc bội và hổ phách này lại là những đồ vật đã được dùng trong việc tế lễ. Hơn nữa nghi lễ thực hiện tà thuật cũng có liên quan rất lớn đến việc tế lễ. Khi hai thứ đồ vật này gặp nhau chắc chắn sẽ có thay đổi gì đó xảy ra. Cho dù lại xuất hiện một lũ thầy ma trẻ em quái đản nữa thì tôi thấy mặt đất biết đâu lại mở ra một ao máu khác. Hãy thử xem sao!”

Tôi cẩn thận đem hai mảnh ngọc bội và hổ phách thả vào trong chiếc vò, nước trong vò lập tức sôi lên sùng sục. Tôi cũng không dám đứng một mình bên cạnh chiếc vò đó bèn vội vàng lùi lại đứng cạnh hai người bọn họ, còn chưa kịp đứng vững thì chợt nghe thấy từ đằng xa vọng đến tiếng tường đổ, còn từ trong vò lại xuất hiện hai bàn tay nhỏ thò ra ngoài ra sức bám chặt vào thành vò, nhưng sau đó lại bị kéo xuống, mấy tiếng nhai rôm rốp vang lên, rồi sau đó lặng như tờ.

Chúng tôi còn đang do dự không biết nên quyết định thế nào thì trên mặt đất lại xuất hiện vô số những miệng hố lớn, ba người chúng tôi vừa hay lại đứng ngay phía trên một miệng hố lớn nên ngay lập tức bị rơi xuống. Lần này không giống như lần trước rơi xuống êm ru không tiếng động mà phát ra tiếng kim loại bị va đập rất mạnh. Trong bóng tối dày đặc chỉ nhìn thấy ánh đèn pin của chúng tôi chiếu lên loang loáng, không đầy mấy giây sau lại nghe thấy một tiếng nổ rất lớn, một mảng đồng khổng lồ bao gồm cả ba chúng tôi ở phía trên rơi thẳng xuống nền đất cứng.

Trong bóng tối, tôi vồ vồ vào đầu đang bị choáng váng vì rơi xuống quá mạnh, may mà vẫn ổn, ba người chúng tôi không bị tách nhau ra. Trong ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn pin, Lâm Nam đã tóm chặt lấy cổ của Cáo con, rồi lớn tiếng hỏi tôi: “Cô có sao không?”

Tôi dùng đèn pin chiếu xuống bên dưới người mình nhìn thấy một con đường làm bằng thanh gỗ bèn đáp: “Không sao, tôi vẫn ổn, bên này tôi rơi vào thanh gỗ, còn hai người thì sao?” Nói xong tôi loạng choạng đứng dậy tiến về phía bọn họ.

Ở đâu cũng có mùi mực nát bốc lên, dưới chân chúng tôi là những thanh gỗ tròn rất lớn làm từ thân cây đã bóc vỏ, không biết đã được ngâm trong cái gì, khi dẫm lên thấy trơn tuột. Lâm Nam vui mừng đáp: “Ha ha, Cáo con quả là một vị phúc tinh, vừa mới động não một chút, chúng ta đã thoát khỏi người lính mặc giáp đồng rồi, thật là tốt quá!”

Tôi đến bên cạnh hai người bạn họ, nhìn thấy Cáo con nét mặt trắng bệch, dường như đang cố nhịn đau, đã không thốt ra được lời nào. Tôi liền cắt ngang nỗi vui mừng của Lâm Nam: “Đừng có mà kêu tốt quá nữa, mau xem Cáo con bị thương ở đâu rồi, anh có biết để ý đến người khác không thế?”

Bàn chân nhỏ nhắn của Cáo con bị mắc kẹt giữa hai thanh gỗ, không thể cử động được. Tôi và Lâm Nam tốn rất nhiều công sức mới có thể dùng dao đào xuống thanh gỗ vừa to vừa cứng đó, rút được chân Cáo con ra. Nhìn thấy Lâm Nam hoảng hốt ngồi xoa chân cho cô bé, tôi chợt nghĩ ra điều gì đó. Trên mặt đất có thể xuất hiện nhiều hố lớn như vậy, lẽ nào lại là một thứ tà thuật nham hiểm của Tần vương? Nhìn vào cách bố trí ở phía trên thì không thể là bày ra mê hồn trận này để trêu đùa chúng tôi, theo lẽ thường nếu đã tốn nhiều công sức như vậy, lại là ở dưới mặt đất thì chỉ có khả năng là để bảo vệ vương mộ hoặc là để che giấu kho báu mà thôi. Thế nhưng ngược lại chúng tôi lại bị đưa xuống nơi sâu như thế này, đúng là không hợp lý một chút nào!

Tôi bèn nói ra những điểm nghi vấn của mình, cuối cùng còn nói thêm điều làm tôi lo lắng nhất: “Liệu có phải chỗ này là hố bẫy chuyên dùng để giết chết những kẻ trộm mộ không? Liệu ba chúng ta có bị giam cầm đến chết ở đây không?” Lâm Nam lắc lắc đầu: “Tôi thấy không có khả năng đó, hố bẫy làm sao lại có lát thanh gỗ ở bên dưới được. Chẳng có ai lại tốt bụng tới mức chuẩn bị sẵn quan tài cho những kẻ trộm mộ được. Hơn nữa cô không cảm thấy loại tà thuật này có một yếu điểm hay sao?” Có lẽ cảm thấy việc ngồi xoa chân cho con gái có chút xấu hổ, bàn tay của Lâm Nam liền chậm dần lại rồi nói tiếp: “Loại yêu thuật bắt nguồn từ Tây Tạng cổ này vốn chỉ là nghi thức được những người thời xưa dùng để tế lễ sử dụng mà thôi, sau đó mới biến đổi dần trở thành trù thuật, cần dựa vào các loại bùa chú đem oán khí của những người bị chết oan tập trung trên cơ thể của động vật. Do đó nó có một giới hạn thời gian nhất định, con vật đó muốn giữ được tính mạng thì cần phải ăn uống bình thường mới có thể làm hại người khác được. Nó làm thế nào để vừa giữ được tính mạng lâu dài, vừa để khi gặp phải kẻ nào xâm phạm thì có thể phát huy được độc chiêu của mình, đó là một vấn đề tương đối khó, và cũng là điểm yếu duy nhất. Tôi nghĩ loại tà thuật mà chúng ta gặp phải còn lợi hại hơn nữa vì nó đã không dùng động vật làm trung gian nữa, tuy vậy chắc nó vẫn gặp phải vấn đề này.”

Tôi ngẫm nghĩ một hồi lâu mới hiểu được phần nào của những lời nói khó hiểu này. Đại khái là những binh lính Tần bị chết một cách thảm khốc kia, từ những người xương thịt bị róc ra bám nhỏ cho vào trong vò, hay đầu bị ép lại thành bánh, còn cả người lính mặc giáp đồng bị đổ đồng nóng chảy vào trong miệng, cho đến đám thầy ma trẻ em được tạo nên từ những mảnh thi thể kết dính lại, hay tên móng vuốt âm bị rút mất xương sống, tất cả những người này đều bị giày vò cho tới tận lúc chết. Họ còn phải chịu đựng một loại tà thuật tàn khốc, sau khi chết vẫn không được yên thân, còn phải canh giữ cho lăng mộ của nhà vua.

Thế nhưng điểm yếu này có ý nghĩa gì đây? Chẳng phải đã có người nói rằng loại tà thuật tàn khốc này từ lâu đã bị thất truyền, lẽ nào chúng tôi lại may mắn đến mức có thể dựa vào điểm yếu duy nhất này để tìm được đường ra?

17. Chương 17: Hắc Ngọc Huyết Nhĩ

Từ lúc chúng tôi tiến vào trong lòng đất đến bây giờ đã qua mấy tiếng đồng hồ rồi, ba người đều đã thấy đói bèn tranh thủ thời gian lấy sôcôla và nước uống ra, ngồi xuống vừa ăn vừa tiếp tục phân tích. Lâm Nam nói tiếp về chủ đề khi nãy: “Bản thân chỗ thiếu hụt của loại tà thuật này cũng giống như trù thuật, đều phải có một phương thức tuần hoàn, chuyên dùng để duy trì tính mạng và tà thuật kèm theo. Hai người còn nhớ cái ao máu đó không? Bên trong tuy có bạc thềm băng đá và dòng chảy ngầm, nhưng tôi nghĩ còn có thứ gì đó lợi hại hơn thối chúng ta lên trên mặt đất, rơi xuống chỗ nhưng thi thể binh lính mặc giáp đồng

vẫn chưa luyện xong này. Lúc đó tôi đã đoán rằng chỗ thiếu sót của tà thuật chắc chắn ở trong dòng nước tuần hoàn này!”

Nói đến đây tôi cũng đã thấy hơi hơi hiểu. Nếu muốn duy trì được tính mạng của những vật tế lễ như lũ thầy ma trẻ em và đầu yêu quái này thì cần không chế được sự sinh trưởng và cái chết của chúng giống như con người. Bởi vậy Tần vương sau khi đã tàn sát nhiều người như vậy làm vật chủ để luyện ra lũ yêu quái lại cần phải chuẩn bị thêm dòng chảy ngầm trong ao máu, tạo thành nguồn năng lượng vận chuyển khắp cả vòng ngoài của vương mộ.

Cho đến giờ phút này, chúng tôi đã gặp phải hai loại quái vật được tạo ra từ loại tà thuật tàn khốc này. Chưa cần nhắc đến bọn thầy ma trẻ em hung hãn đó, đáng sợ nhất vẫn là việc những cái đầu yêu quái hình ngôi sao nhỏ xíu được gieo vào trên da lúc nào không hay biết. Điều khiến chúng tôi khó chịu hơn nữa là cảm giác bản thân mình bị người xưa xỏ thừng vào mũi dắt đi. Ngay cả kết cấu đại thể của ngôi mộ này như thế nào chúng tôi vẫn chưa nắm rõ, không có cách nào giải được câu đố ẩn giấu trong ao máu, coi như lấy độc trị độc, dùng ngọc bội và bàn tay hổ phách làm vũ khí, chủ động tấn công nhưng kết quả vẫn không được như ý, ngược lại còn khiến chúng tôi bị rơi vào huyết động dưới lòng đất này!

Sau khi ăn uống xong xuôi, Cáo con chậm chậm đi giày vào, tập tễnh bước qua bước lại cho mắt cá chân bị đau được hoạt động, ngó nghiêng quan sát xung quanh. Tôi vẫn còn đang nghĩ tại sao chúng tôi lại bị rơi xuống cái hố này?

Ngọc bội và bàn tay hổ phách đều là những vật ly phong ẩn bên trong xác chết, tại sao khi tiếp xúc với phần xương thịt nát vụn trong chiếc vỏ đó thì lại có phản ứng lớn đến như vậy?

Khi chúng tôi chưa đi qua ao máu thì nơi này đầy những thầy ma trẻ em, nhưng sau khi qua ao máu đó rồi thì ở đây lại yên tĩnh như lúc ban đầu, như vậy là nghĩa lý gì?

Tôi đột nhiên đứng bật dậy, trong đầu chợt xuất hiện một đáp án mơ hồ, bèn hào hứng nói với Lâm Nam: “Liệu có phải những binh lính mặc giáp đồng này được phân bố theo hình tròn khép kín, ở giữa chính là ao máu, ao máu này lại nối liền với miệng giếng phun mà lúc vào động chúng ta đã nhắc tới? Miệng giếng phun lên xuống theo quy luật của thủy triều, trên ứng với thiên tượng, dưới hợp với địa thế lại được con người dùng nghi thức tế lễ cổ xưa để thúc đẩy, đem tất cả tử khí, âm khí và hung khí của ngọ long ngâm trong mộ tôi luyện thành hình, từ đó sinh ra thầy ma trẻ em và đầu yêu quái!”

Lâm Nam cúi đầu trầm tư suy nghĩ một lúc, sau đó mắt cũng sáng lên: “Xem ra đúng là như vậy! Ôi, tôi nhớ ra rồi, tôi đã biết trong ao máu có ẩn nấp loại quái vật thần bí gì rồi. Nước ở trong ao máu này vốn chính là thức ăn và chất xúc tác! Quả thật là may mắn! Chỉ đáng tiếc là mảnh ngọc bội và hổ phách đó thực ra còn có thể dùng vào việc khác lớn hơn nhiều!”

Tôi không hiểu được bèn hỏi anh ta: “Làm sao lại như vậy được? Tôi tưởng mảnh ngọc bội và hổ phách đó bên trong cơ thể mỗi người lính mặc giáp đồng đều có. Nếu quả thực chúng quý giá như vậy thì tôi có thể trèo lên, lấy ra vài mảnh! Tôi có tấm gương đồng trừ tà trên người, chắc sẽ không trúng phải tà thuật của bọn đầu yêu quái đâu!”

Lâm Nam không giấu nổi niềm vui, lớn tiếng đáp: “Không cần thiết phải như vậy! Nhiệm vụ quan trọng hàng đầu lúc này của chúng ta là lấy được báu vật trong ao máu, cô có biết không? Trong đó nhất định đang ẩn náu một con ‘huyết đồng’. Nghe trong truyền thuyết của những ngư dân đánh cá xa bờ, trong lòng biển sâu có một loại cá kì lạ không lớn lắm, giữa rất nhiều những xúc tu màu đỏ là một khối thịt hình cầu rất giống với một đứa trẻ, trên đầu có hai con mắt vừa to vừa đỏ, cái miệng giống như ông xi-phông vươn ra bốn phía, bốn chân đều là những xúc tu to nhỏ không đều, có thể dài đến cả chục mét. Loài này thích một mình độc chiếm một hòn đảo nhỏ, khi không có thức ăn thì sống dựa vào nước máu từ mắt chảy ra. Loài huyết đồng thông thường không thể chảy ra nước máu được mà phải ăn một lượng cực kì lớn long diên hương (ND: một loại hương liệu) thì mới có thể.”

Cáo con tò nãy đã bước lại gần lắng nghe câu chuyện bèn kinh ngạc hỏi: “Long diên hương! Anh nói trong cơ thể của huyết đồng có long diên hương? Em được biết cá nhà táng khi lặn xuống biển sâu để bắt loài mực khổng lồ, sau khi ăn xong trên da sẽ còn lưu lại một loại hương liệu không thể tiêu hóa được, chính là long diên hương có giá trị liên thành đấy!” (ND: Giá trị liên thành: điển tích trong Đông Chu liệt quốc, chỉ những vật có giá trị rất lớn).

Tôi lại không đồng ý cho lắm: “Cũng chỉ là một ít hương liệu thôi mà! Tôi còn tưởng rằng là loại châu báu ngọc ngà gì quý hiếm lắm! Chỉ cần có tiền là có thể mua được thôi!” Lâm Nam cười ha ha đáp: “Cáo con em đừng có chen ngang! Anh cần chỗ hương liệu đó làm gì cơ chứ! Huyết đồng sau khi ăn đủ lượng long diên hương rồi sẽ biến thành một loại quái vật bất tử. Điều càng kì lạ hơn nữa là long diên hương ở trong cơ thể của huyết đồng lại có thể biến đổi. Cô còn nhớ không, khi chúng ta ở trong lăng mộ của vị quốc vương nước Cát Tân ở Kazakhstan, viên ảnh châu thần kì đó đã làm hiện ra một bức bản đồ. Lúc đó hai người chúng ta đã nhìn kĩ nhất, lần đó tôi đã phải vứt bỏ viên ảnh châu rồi! Ý nghĩa của ảnh châu chính là hình ảnh của tị trần châu. Mộc trần châu, tị trần châu và xích đan là ba loại ngọc thần lớn nhất trong truyền thuyết, trong đó tị trần châu là loại thần bí nhất, cũng là loại quý nhất, chính là do tinh huyết của thần Khoa Phụ năm xưa biến thành, truyền thuyết nói rằng nó có thể khiến cho người ta trường sinh bất lão!”

Thấy tôi và Cáo con lắng nghe rất chăm chú, Lâm Nam càng cao hứng nói tiếp: “Tị trần châu yêu thích nhất là những nơi núi cao sông rộng, kết cấu phong thủy đẹp, đặc biệt nó có thể ở lại những nơi phong thủy đặc địa một thời gian dài. Mà ảnh châu chính là do hình ảnh của tị trần châu biến ra. Đáng lẽ tôi phải sớm nghĩ ra kết cấu phong thủy ngọa long ngâm còn tốt hơn vọng long ảnh hàng trăm lần, tị trần châu nhất định sẽ đến dừng lại ở đây! Hơn nữa long diên hương trong cơ thể của huyết đồng sẽ được chuyển hóa thành hắc ngọc huyết nhĩ. Đối với những người không biết mà nói thì đây chỉ là một viên ngọc thông thường, còn với những người đã có hiểu biết rất kĩ về tị trần châu như tôi thì sớm đã biết loại kì vật từ thời cổ xưa như hắc ngọc huyết nhĩ này chắc chắn sẽ dẫn đến tị trần châu, ít nhất cũng là đầu mối quan trọng để tìm được nơi tị trần châu nằm ẩn thân!”

Nghe Lâm Nam nói mà cả tôi và Cáo con đều thấy xúc động đến run người lên. Cần biết rằng năm xưa Tần Thủy Hoàng vì muốn được trường sinh bất lão mà đã tốn biết bao tâm sức. Bây giờ chúng tôi chỉ cần lặn xuống ao máu kia, đoạt được hắc ngọc huyết nhĩ trong cơ thể của huyết đồng thì coi như chỉ còn cách tị trần châu có một bước chân nữa mà thôi!

Nhìn thấy Cáo con hăm hăm hờ hờ cầm xẻng đi đào hết chỗ này đến chỗ khác, tôi và Lâm Nam đều bật cười thành tiếng. Tôi không biết Lâm Nam cười cái gì, còn tôi thì là cười đáng vẻ vớ vẩn của Cáo con, bèn nói: “Cáo con, nhìn xem em bị giấc mơ trường sinh bất lão làm cho cuống cả lên thế kia. Ha ha, e không sợ mình bị biến thành một tên ‘bánh chưng’ một nghìn tuổi, hàng vạn năm không chết, suốt đời đi dọa người khác sao?”

Lâm Nam cũng cười nói: “Cáo con, em nghe anh nói xong rồi hăng ra tay được không nào? Con huyết đồng đó nhất định là đang bị nhốt trong ao máu, sống thoi thóp dựa vào hắc ngọc huyết nhĩ. Nước máu mà nó tiết ra cho đến bây giờ vẫn còn rất ấm, em không sợ tiếng xẻng của em sẽ đánh thức nó hay sao?”

“Lâm Nam, nhìn thấy huyết đồng rồi thì chúng ta sẽ phải đối phó thế nào? Anh mau nói ra đi, tôi thấy anh biết nhiều chuyện như vậy, có lẽ anh đã lén lút làm không ít chuyện xấu xa rồi phải không?” Tôi rất nghi ngờ không biết có phải vì Lâm Nam đã đi trộm mộ ở khắp nơi nên mới biết tất cả những chuyện này hay không.

“Loại huyết đồng này thì không khó đối phó. Cái mà chúng ta cần để phòng vẫn là trò tà thuật hiểm ác kia. Cho đến bây giờ vẫn chưa biết rõ con huyết đồng này là do Tần vương hay Chu vương bắt được. Nhưng cho dù là ai bắt được thì cũng không thể chỉ đơn giản nhốt nó ở đây không quản tới được, nhất định đã bố trí một số cạm bẫy nào đó, dựa vào dòng nước máu do hắc ngọc huyết nhĩ tiết ra không bao giờ gián đoạn để không chế đám thầy ma trẻ em và đầu yêu quái tà ác của tà thuật đó. Nói không chừng còn có thứ gì khác lợi hại hơn nữa.”

“Đã mấy nghìn năm rồi, rốt cuộc thì tị trần châu đã tới đây hay chưa? Nếu đã từng tới rồi thì bên dưới sẽ có tên ‘bánh chưng’ mấy nghìn năm tuổi đang đợi chúng ta. Còn nếu tị trần châu chưa từng tới thì chúng tôi bên trong cơ thể

của huyết đồng chưa hình thành nên hắc ngọc huyết nhĩ! Đây không phải là tự mâu thuẫn với nhau hay sao?” Tôi thấy mình đã loạn hết cả óc lên rồi.

Lâm Nam lại không hề rối loạn một chút nào, đôi mắt sáng nhìn thẳng vào tôi một cách ngạc nhiên: “Thì ra cô cũng tin vào trường sinh bất tử sao? Ngay cả một thứ viên ngọc tưởng như vậy mà cô cũng cho là thật?” Anh ta còn định tới sờ trán tôi xem có bị ẩm đầu hay không nữa.

“Trường sinh bất lão không phải do anh nhắc đến hay sao? Nói suốt cả ngày hóa ra chỉ là nói suông à? Anh còn che giấu bao nhiêu bí mật nữa? Tị trần châu rốt cuộc có tác dụng gì? Hắc ngọc huyết nhĩ có phải còn có tác dụng khác hay không? Nói mau!” Tôi giả vờ tức giận nắm chặt lấy cổ tay Lâm Nam dùng sức bẻ mạnh, không ngờ tay Lâm Nam trơn tuột, anh ta chỉ cần vặn ngón tay một cái là đã tóm được bàn tay của tôi rồi nói: “Á à, bây giờ vẫn chưa thể nói được. Nói thật lòng những gì tôi biết được vẫn chưa thấm vào đâu cả, phần lớn đều nói hết ra rồi. Thế này nhé, sau khi chúng ta ra khỏi đây tôi sẽ dẫn cô đi gặp một người, chính là người nhà của Cáo con. Vị tiên bối này cái gì cũng biết, tôi xin bảo đảm!”

“Bên dưới có tiếng nước chảy!” Cáo con đang nằm bò trên mây thanh gỗ vui mừng kêu lên. Con tiểu nha đầu này từ nãy không thèm để ý nghe xem Lâm Nam nói gì mà lại dung xéng đi bầy một thanh gỗ lên.

Tôi và Lâm Nam thôi không giằng co nữa, nắm tay nhau bước tới, chỉ thấy từ bên dưới cái lỗ mà Cáo con vừa đào có một mùi hương đậm đặc bay lên. Tiếng nước chảy tuy không to lắm nhưng hơi ẩm trong không khí đã chứng tỏ bên dưới đích thực có một dòng nước chảy qua. Cáo con nhìn vào đôi tay của tôi và Lâm Nam đang nắm chặt lấy nhau, ánh mắt xa xăm rồi nói: “Mùi hương kì lạ này bây giờ mới biết được chính là mùi long diên hương, thật đáng tiếc đã biến thành hắc ngọc huyết nhĩ rồi, không thể mang về cho hai anh chị dùng được nữa.”

Tôi thấy hơi ngượng ngùng bèn khẽ thả tay Lâm Nam ra, lấy ra những đồ dùng dưới nước, lặng lẽ ngồi xuống chuẩn bị. Bộ đồ bằng cao su đặc biệt trên người chúng tôi đã có tác dụng chống nước, chỉ cần cho các đồ đạc trong túi vào túi chống thấm, đeo bình dưỡng khí ra sau lưng. Tôi cũng học tập hai người bọn họ, trong tay chỉ cầm theo một chiếc xéng. Dưới ánh sáng của ngọn đèn pin, tôi thấy nét mặt của Cáo con có vẻ rất buồn bã, lặng lẽ nhìn Lâm Nam không chớp mắt.

Trong lúc chờ Lâm Nam chuẩn bị, tôi chợt nhớ ra đêm hôm qua và sáng sớm hôm nay chính là ngày rằm. Mỗi lần đến dịp mừng một hay ngày rằm chúng tôi đều biết mình cần phải thắp hương lễ phật, hi vọng việc hương khói này có thể phù hộ cho chúng tôi làm việc được thuận lợi.

Mực nước trong dòng chảy này không hề sâu, có thể đứng vào lúc thủy triều đang xuống thấp nên mực nước chỉ cao đến thắt lưng của ba người chúng tôi. Tôi để Cáo con đi phía sau Lâm Nam, tôi đi sau cùng. Chúng tôi đi xuôi theo dòng nước, cho rằng chắc sẽ đến được chỗ ao máu lớn ở chính giữa.

Chúng tôi càng đi lâu trong dòng nước thì mùi hương lại càng nồng, xem ra con huyết đồng này đã ăn không ít long diên hương, mấy nghìn năm rồi mà mùi hương vẫn chưa bay hết. Tôi mới được đọc truyền thuyết về huyết đồng trong sách vở, xưa nay vẫn coi huyết đồng là vua của các loài mực ở biển khơi, tuy vậy không được hiểu biết tường tận như Lâm Nam.

Con vật này phải ăn biết bao nhiêu long diên hương mới sống được đến ngày nay đây? Thật là khâm phục con người thời thượng cổ, không biết phải may mắn đến cỡ nào mới bắt được một con huyết đồng còn sống như vậy.

Về trận chiến nguy hiểm sắp sửa xảy ra trong làn nước, Lâm Nam nói không cần lo lắng, nhưng tôi thì thấy cần phải cẩn thận bởi tôi không hiểu biết nhiều bằng Lâm Nam, tất cả đều phải tùy cơ ứng biến. Chưa đi được bao xa, phía trước lạch nước đột nhiên sáng bừng lên, đi tới phía trước một cái ao lớn màu đỏ sẫm, vô số những lạch nước tương tự như cái mà chúng tôi vừa đi qua đều chảy vào trong ao máu. Trên mặt nước gợn sóng lặn tẩn, ở giữa không ngừng nổi lên những bong bóng màu đỏ, khi nổi lên trên mặt nước thì lần lượt vỡ ra.

Xem ra đây chính là nơi giam giữ huyết đồng. Tôi và Cáo con đều quay sang nhìn Lâm Nam, xem anh ta định đối phó như thế nào.

Dưới ánh đèn, Lâm Nam nhẹ nhàng nói với chúng tôi: “Không sao đâu, hai người hãy chờ ở trên bờ, một mình tôi có thể đối phó với nó được rồi.” Chúng tôi đều có chịu để cho anh ta đơn độc xuống nước một mình, Cáo con tranh nói trước: “Không thể được, huyết đồng là con yêu quái già đời đã mấy nghìn năm tuổi rồi, một mình anh xuống nước, sao có thể làm đối thủ của nó được? Vạn nhất con huyết đồng trong nước đã thành tinh, một mình anh chắc chắn sẽ đi vào chỗ chết! Không được không được, nếu muốn đi thì tất cả cùng đi, thà mỗi người giúp một tay còn hơn là khoanh tay đứng nhìn. Chị Sương, chị nói xem có đúng không?”

Tôi và Cáo con tìm mọi cách để thuyết phục, đồng thời giữ chặt lấy Lâm Nam, hai người chúng tôi cùng đeo bình dưỡng khí lên. Lâm Nam lại thay đổi ý kiến, lúc trước khẳng định đòi một mình xuống trước để xem xét, không ngờ chỉ chưa đầy mười phút sau, anh ta đã vội vàng lao thẳng lên bờ, thở hổn hển: “Thật là đáng sợ, đây đâu phải huyết đồng, rõ ràng là một con yêu quái đã sống hàng vạn năm! Tôi thấy nó không giống như con bị Chu vương hay Tần vương bắt được. Phần thân như khối thịt hình cầu của nó to bằng một cái container hai mươi thước, đã không động đậy được nữa, bị mắc kẹt trong khe đá bên dưới đáy

ao mấy chục cái xúc tu khuỷa khoang liên tục trong nước, thậm chí trên một cái xúc tu còn có phần hài cốt sót lại của hai tên móng vuốt âm nữa!”

Tôi và Cáo con vô cùng kinh ngạc, bèn hỏi: “Chưa từng thấy các phát hiện khảo cổ nói rằng ở huyện Kỳ Sơn trước đây là vùng đại dương sâu hàng vạn dặm. Huyết đồng là loại động vật ở vùng biển sâu, nếu không phải là do con người bắt về, lẽ nào là tự bản thân nó sống ở đây? Tuyệt đối không thể thế được!”

Lâm Nam định thần lại rồi đáp: “Loài huyết đồng này ở biển sâu cần phải bắt được hàng nghìn con cá nhà táng làm mồi mới có thể sinh ra lượng long diên hương đầy đủ, nếu không thì hắc ngọc huyết nhĩ không có cách nào để hình thành được chứ chưa cần nói đến việc tiết ra nước máu. Xem ra chúng ta không những phải đối phó với huyết đồng mà còn phải cẩn thận hơn nữa đối với trò tà thuật ở khắp nơi. Nếu lỗ huyết đồng là vật được tà thuật dùng để trấn áp trong nước thì chúng ta gặp rắc rối to rồi.”

Lâm Nam lấy từ trong túi chống thấm ra ba viên thuốc, mỗi người chúng tôi uống một viên. Lâm Nam nghiêm nghị nói: “Loại thuốc viên này được chế tạo theo phương thuốc cổ xưa, có thể giải trừ một phần chất độc của tà thuật, bây giờ vẫn chưa biết là có tác dụng đối phó với huyết đồng hoặc tà thuật hay không, nhưng cứ uống vào cho chắc ăn. Phải nhớ kỹ sau khi xuống nước tuyệt đối không được để chạm vào xúc tu của nó. Tuy không có chất độc nhưng nếu bị giác hút của xúc tu hút vào gần miệng thì cái miệng đầy ống xi-phông đầy của huyết đồng ngay lập tức sẽ chọc vào mạch máu ở cổ và ở đầu. Bị hút cạn máu là một trong những cách chết đau đớn nhất đấy!”

Tôi và Cáo con đều kiểm tra lại phần tiếp xúc giữa mũ bảo hiểm và phần cổ áo. Viễn cảnh bị hút cạn máu, cuối cùng biến thành một tên ‘bánh chưng’ không còn tí máu nào quả thật khiến người ta không khỏi kinh sợ, không cẩn thận cũng không được! Tôi thấy Lâm Nam cất chiếc xẻng đào đất núi vào rồi lại rút từ trong ba lô sau lưng ra một thứ vũ khí có cán dài. Ngay từ lúc chuẩn bị đồ đạc trong thùng xe, tôi đã nhìn thấy Lâm Nam nhét vào trong ba lô hai thứ vũ khí có cán, bây giờ mới nhìn rõ thì ra là một bó tên dài được làm từ thép tinh luyện, đồng thời Lâm Nam lấp mũi tên đó vào một chiếc nỏ, dưới ánh đèn phát ra ánh sáng màu xanh thẫm của kim loại. “Hai người nhất định phải cẩn thận. Chỗ yếu nhất của huyết đồng chính là ở giữa hai con mắt, đây chính là mục tiêu mà chiếc nỏ liên hoàn của tôi sẽ tấn công. Hai người phải nghe tôi chỉ huy, chỉ cần tự bảo vệ lấy mình là tốt rồi.”

Tôi thấy Lâm Nam giơ chiếc nỏ lên, Cáo con thì cầm chiếc xẻng đào đất núi, bèn nghĩ hay là mình dùng dao ngắn là tốt hơn cả. Sau khi đã chuẩn bị xong xuôi, ba người chúng tôi bèn xuống nước, men theo bờ ao lặng lẽ tiến vào bên trong. Đáy ao lồi lõm không đều, dưới đó lổn nhổn vô số những mảnh gạch đá. Càng đi thì mực nước càng sâu, cả thân mình chúng tôi nhanh chóng bị ngập trong làn nước màu ấm nóng. Trong làn nước màu đỏ rực, những ngọn đèn pin yếu ớt của chúng tôi gần như không có tác dụng, chỉ có thể dùng để nhận biết nhờ ánh sáng đỏ mờ mờ trong làn nước.

Trong làn nước, mấy chiếc chân thô kệch của huyết đồng lặng lẽ rẽ nước lao tới, trên mấy chiếc chân đó dày đặc những miệng giác hút to bằng cái chậu rửa mặt khiến chúng tôi sợ hãi đến mức mặt mũi trắng bệch như sáp. Tôi và Cáo con theo sau Lâm Nam, cẩn thận tránh xa đám xúc tu đó, bám sát từng bước tiến đến gần giữa ao.

Dưới ánh đèn mờ nhạt, chúng tôi thấy trước mặt xuất hiện một khe hở hình tam giác được tạo nên từ những hòn đá cực lớn. Lâm Nam đang đi phía trước bèn dừng lại một lát, nhìn sang hai bên, ra hiệu cho mọi người nấp vào trong khe hở đó. Vậy là ba người chúng tôi giống như những con cá nhỏ khe khẽ lách vào trong, dùng tay đỡ bỏ một viên đá để nhìn ra ngoài.

Nền đất phía trước là một con dốc thoải, ở cuối dốc có một cái hồ lớn đen ngòm, ở trong đó dường như đang có chuyện gì xảy ra nên Lâm Nam bèn nắm chặt lấy cây nỏ, dùng tay vỗ vỗ lên mũ bảo hiểm của chúng tôi, ra hiệu cho chúng tôi bám chắc lấy hòn đá, anh ta chuẩn bị hành động rồi.

18. Chương 18: Tề Quan Nghi Vân

Lâm Nam đứng nấp sau một tảng đá bên cạnh, thò ra một nửa thân mình, tay cầm nỏ nhắm thẳng vào giữa miệng hố

Tôi khe khẽ ngẩng đầu lên, nhìn về phía mà cây nỏ đang nhắm vào. Chỉ thấy dưới ánh sáng nhờ nhờ màu đỏ, trong miệng hố đen ngòm toàn là đá, có một thứ gì đó toàn thân gần như trong suốt đang nằm dưới đáy, mờ mờ ảo ảo. Đường như nó vừa mới nhô nửa thân mình phía trên lên, phần đầu và thân có cấu tạo giống như hình người, chỉ có phần cuối của tứ chi lại chia thành vô số những xúc tu, con có con mắt vừa tròn vừa đỏ to khổng lồ, chớp chớp nhìn về hướng chúng tôi, xem ra đây chính là con huyết hồng vô cùng hiếm gặp.

Lâm Nam bắn ra mũi tên thứ nhất trúng vào phần xương mềm nằm giữa hai con mắt của huyết đồng, tiếp đó không do dự bắn liền một phát tất cả số mũi tên mình có. Chỉ trong chớp mắt, hai con mắt giống như hai chiếc đèn lồng của huyết đồng đã bị bắn mù, phần thân gần như trong suốt ngay lập tức biến thành màu đỏ máu, làn nước xung quanh cũng bắt đầu dậy sóng. Tôi và Cáo con ôm chặt lấy tảng đá ở bên cạnh, ra sức bám lấy mặt đất, không còn dám ngóc đầu lên ngó nghiêng gì nữa.

Qua chiếc mũ bảo hiểm, chúng tôi vẫn nghe thấy tiếng những tảng đá khổng lồ ầm ầm lăn xuống. Xem ra con huyết đồng này bị tấn công bất ngờ nên đã phát điên, những chiếc xúc tu thô kệch cuộn lấy từng tảng đá lớn, không ngừng ném điên cuồng vào mặt nước. Mãi một lúc lâu sau hành động dữ dội đó nó mới ngơi bớt, hay là huyết đồng đã thấm mệt? Tôi được biết tim của loài cá mực nằm ở giữa hai con mắt, lẽ nào huyết đồng cũng giống như vậy nên sau khi bị Lâm Nam tấn công vào chỗ chí mạng thì đã bị đánh bại rồi?

Tôi thò cổ ra nhìn thì chỉ thấy trong làn nước máu có một cái xúc tu đang lật ngửa lên, làm lộ ra những miệng giác hút đáng sợ đang chậm chậm khua qua mũ bảo hiểm của Cáo con, trời nổi vật vờ như đã mất hết sức lực. Lẽ nào huyết đồng thực sự đã bị giết chết rồi?

Tôi có phần không tin, nhìn thấy Lâm Nam vẫn trốn phía sau tảng đá, ánh sáng trong mặt nạ mờ mờ ảo ảo không nhìn rõ được.

Hoặc là huyết đồng chỉ được cái tiếng là đáng sợ mà thôi, chỉ là một con vật từ thời viễn cổ, trí lực chưa hề phát triển.

Nghĩ tới đây trong lòng tôi chợt thấy vui mừng, đang định có hành động thì chợt thấy trong nước có mấy đường màu đen trắng tập xuất hiện từ phía trên đỉnh đầu Lâm Nam lao xuống với tốc độ rất nhanh, thực sự không thể nhìn rõ là thứ gì.

Tôi vỗ vỗ Cáo con, ra hiệu cho cô ngẩng đầu nhìn, nhưng chỉ trong một thời gian ngắn ngủi như vậy, trong làn nước đã xuất hiện vô số những sợi màu đen, đều dài khoảng năm mươi centimet, từ khắp bốn phương tám hướng bơi thẳng đến chỗ của huyết đồng. Ánh sáng đỏ mờ mờ khi này còn trải khắp làn nước chỉ trong chớp mắt đã biến thành một màu đen kịt, khiến ánh sáng từ ngọn đèn pin của chúng tôi lại rất rõ ràng.

Ba người chúng tôi túm tụm lại một chỗ, bị biến cố bất ngờ xảy ra này làm cho kinh sợ, không dám động dậy gì.

Trước mắt chúng tôi, những sợi màu đen bay qua vèo vèo. Cáo con vừa ngẩng đầu lên không nhìn được nữa, nhanh tay nhanh mắt liền tóm gọn lấy một sợi đen đó, nhìn kĩ thì thấy hóa ra là một con rắn đen đang ngoáy, uốn éo thân mình, đầu lưỡi phun phì phì vươn ra rất dài. Trên đầu con rắn có một cái mào màu đen, ngũ quan rõ ràng trông giống như một cái đầu người thu nhỏ, nó ngoác cái miệng đầy răng sắc nhọn định cắn vào cổ Cáo con. Nhìn thấy hành động đó ngay lập tức tôi rút dao ra chém, chặt đầu con rắn đứt làm hai đoạn. Con rắn đen ở nơi bị bắt trong chớp mắt cũng chia thành hai đoạn, tiếp tục bơi về chỗ của huyết đồng.

Cùng với sự xuất hiện như thủy triều của đàn rắn đen, nước máu trong ao chuyển động theo hình vòng xoáy như miệng phễu rồi cạn đi với tốc độ cực nhanh. Chẳng mấy chốc thân người chúng tôi đã lộ ra khỏi mặt nước rồi. Cáo con khi này bị con rắn đen đó dọa cho một trận hết hồn, tháo mặt nạ ra, trút bỏ bình dưỡng khí, thở hổn hển không nói nên lời.

Lâm Nam lo lắng tới mức khản cả giọng, nói: “Mau, mau tới chỗ huyết đồng lấy hắc ngọc, nếu chần chừ sẽ muộn mất!”

Tôi ngẩng đầu nhìn về phía ao nước đang cạn dần, con huyết đồng đã chết có màu trắng bệch, từng đám xúc tu bầy lộn xộn giữa các tảng đá, phần thân thì bu đầy những con rắn nhỏ màu đen đầu đang quay thẳng ra ngoài, còn đuôi cắm vào phần thân mình trên xác chết của huyết đồng, uốn lượn đều tăm tắp giống như đám rong biển vậy. Cảnh tượng này nhìn giống như một hòn đá khổng lồ, bên trên mọc đầy những đám lông dài màu đen, đám lông lá đó khiến người khác phải kinh sợ.

Chúng tôi vốn chưa từng nghe nói tới loại rắn đen có cái mào quái dị trên đầu thế này. Làm sao mà huyết đồng vừa mới chết thì chúng lại xuất hiện từ khắp các hướng? Nhìn hình đầu người đáng sợ trên mào của chúng rất giống với tà thuật mà Lâm Nam và Cáo con đã từng mắc phải chắc hẳn phải có độc tính yêu quái cực mạnh. Tại sao lũ rắn này lại cắm đuôi vào phần thi thể của huyết đồng, dường như chúng đang ra sức bảo vệ cho huyết đồng vậy.

Tôi nghĩ nếu quả thực lũ rắn đen này có ý định tấn công thì ba người chúng tôi chắc chắn không phải là đối thủ của chúng, kết quả tất phải là cái chết!

Thế nhưng lũ rắn đen này vẫn chỉ khè bơi tại một chỗ, không hề có ý định chủ động tấn công chúng tôi. Lâm Nam tuy rất muốn nhanh chóng lấy được hắc ngọc huyết nhĩ nhưng nhìn vào đám rắn đông như vậy cũng không dám manh động. Từ việc lúc trước con rắn đen há miệng định cắn Cáo con có thể thấy được lũ rắn nhỏ này nhất định có chất độc rất mạnh, hơn nữa chúng lại còn đông như thế.

Trong lúc chúng tôi còn đang đắn đo suy nghĩ thì từ những lạch nước giờ đã khô cạn xung quanh ao máu lại vang lên tiếng cười sắc lạnh quen thuộc, khiến ba người chúng tôi nổi hết cả da gà. Chắc hẳn là đám thầy ma trẻ em đó theo đường lạch nước đã đuổi tới đây. Bọn chúng bị mất đi nguồn nước máu để tồn tại, phát ra những tiếng kêu thê lương, ngày càng tới gần hơn.

Lúc này Lâm Nam cũng chưa nghĩ ra được cách nào, trong bóng tối trước mặt là lũ rắn, sau lưng là thầy ma, quả là tiến thoái lưỡng nan.

Thấy tiếng cười của lũ thầy ma trẻ em mỗi lúc một gần hơn, tôi hoảng loạn thò tay vào tìm trong túi xem còn thứ vũ khí nào không, sờ đến tận bên dưới cùng thì phát hiện thấy vẫn còn mấy quả bom cháy, liệu có dám dùng hay không? Tôi lo lắng suy nghĩ.

Ở trong sơn động vốn hoàn toàn dựa vào làn gió lên xuống theo thủy triều mang luồng dưỡng khí tới. Huyết đồng vừa chết chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới hoạt động của thủy triều. Khi này ao còn đầy nước máu, giờ đã chảy đi mất hết, không thể khẳng định được là chúng có chảy về nguồn nước ở vùng thâm sơn cùng cốc hay không. Bây giờ mà lại dùng bom cháy, vạn nhất làm tắt cả dưỡng khí của chúng tôi cũng bị cháy hết thì chẳng phải là mất nhiều hơn được hay sao?

Nhưng giờ phút này đã chẳng thể quan tâm được nhiều đến thế. Một khi bọn thầy ma trẻ em tràn tới, chúng tôi khó lòng đối phó được hết lũ quái vật có thể nhảy nhót lung tung, tốc độ lại nhanh như chớp này. Cho dù là không còn dưỡng khí thì chúng tôi vẫn còn vũ khí có thể chiến đấu với chúng một trận, chi bằng... Tôi dứt khoát vung tay, ném một quả bom cháy vào giữa đám rắn, tốt nhất là để hai phe quái vật tàn ác này quyết một trận sống mái với nhau!

Vừa ném xong bom cháy, chúng tôi liền quay trở lại nấp vào trong khe đá, chỉ nhìn thấy giữa ngọn lửa cháy bùng bùng, đội hình vốn rất chỉnh tề của lũ rắn bị thiêu đốt trở nên rối loạn, bám bừa vào bất kì chỗ nào trên cơ thể của huyết đồng. Còn đám thầy ma trẻ em từ khắp các hướng chạy tới kia thì nhất thời không thích ứng được với ánh sáng chói lòa, hết đứa này đến đứa khác đâm sầm vào giữa đám rắn. Bọn chúng liền mở to những cái miệng đầy răng xông vào cắn xé lũ rắn.

Lúc mới đầu vẫn chưa thể nhận xét xem bên nào lợi hại hơn, bởi phần lớn lũ thầy ma đều có phần đầu sưng tấy và phần thân đầy nếp gấp đã trở nên rất cứng, nhìn bề ngoài giống như đã mọc lên một lớp vảy cứng vô cùng kiên cố. Ba người chúng tôi thấy vậy thì tự thấy mình rất may mắn, nếu quả thực phải đánh nhau với lũ thầy ma này thì đúng là rắc rối to!

Đang đứng quan sát thì Lâm Nam chợt lên tiếng: “Cháy như thế này thì e rằng hắc ngọc huyết nhĩ cũng tan thành tro bụi rồi. Thôi bỏ đi, còn huyết nhĩ gì nữa chứ, người còn thì của cũng còn!” Cáo con không

còn hơi sức đâu mà tranh luận với anh ta, cảm thấy tức ngực khó thở, hô hấp rối loạn bèn vội vàng đeo mặt nạ dưỡng khí vào hít liền hai hơi.

Chúng tôi quan sát thấy hai phe quái vật đánh nhau vẫn chưa phân thắng bại. Một lúc sau tôi thấy đàn rắn bắt đầu chiêm thể thượng phong, bởi thân mình của lũ rắn đen tuy dễ bắt lửa nhưng cho dù có chết thì xác của nó vẫn tiếp tục cháy trên mình của thầy ma. Mùi thối rửa kết hợp với mùi thịt cháy khét lẹt tràn ngập bầu không khí trong hang. Số lượng của đám thầy ma trẻ em đã ít dần, theo tính toán của tôi thì chẳng mấy chốc bọn chúng sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của chúng tôi, chỉ một lát sau cuộc giao tranh giữa đàn rắn và lũ thầy ma trẻ em đã đi đến hồi kết, chỉ còn lại vài con rắn đen chưa bị thiêu cháy đang quần quai trong đám lửa, còn tuyệt đại bộ phận bọn chúng cùng với đám thầy ma đều đã ra đi.

Đúng vào lúc đó, dưới đáy hồ chỗ đàn rắn chọt có một dòng nước ngầm phun lên lấp đầy chỗ trước đây bị huyết đồng chiếm cứ. Cùng với sự xuất hiện của dòng nước là rất nhiều không khí tươi mới, còn vô số những xác rắn và thầy ma thì bị dòng nước dâng cao nhấn chìm dần.

Lúc này chúng tôi mới phát hiện ra dưới đáy hồ vốn còn có một cửa hang khác. Dòng nước ngầm cuốn đi hết những xác chết của lũ rắn và thầy ma, khiến từng tảng đá lộ dần ra. Phần thi thể còn sót lại của huyết đồng vẫn bị mắc kẹt ở cửa hang, chưa bị dòng nước cuốn đi.

“Chắc hẳn hắc ngọc huyết nhĩ đã bị đốt cháy thành than rồi!” Lâm Nam thấy đã không còn nguy hiểm gì nữa bèn cầm lấy chiếc xẻng trong tay Cáo con, dẫn đầu đoàn chúng tôi nhảy xuống xem rốt cuộc có chuyện gì.

Xuống đến nơi, Lâm Nam giơ xẻng lên ra sức đào bới trong phần thân thể của huyết đồng, chợt thấy phát ra tiếng kim loại va chạm vào nhau. Va chạm mạnh tới mức khiến hai tay Lâm Nam tê dại, loạng choạng lùi lại mấy bước rồi mới đứng vững được.

Chúng tôi định thần nhìn kĩ lại thì thấy trong thân mình huyết đồng thấp thoáng lộ ra một cái hòm hình chữ nhật, nhưng vì bị che lấp nên không nhìn rõ được rốt cuộc là thứ gì.

Nhìn đi nhìn lại, cuối cùng chúng tôi nhận ra thứ đó rất có khả năng là một cỗ quan tài rất lớn. Sau khi nghĩ tới điều này, ba người chúng tôi chợt phần chấn hấn lên.

Bận rộn suốt cả một đêm, quả đúng là ông trời không phụ người có công, coi như là đã tìm thấy cỗ quan tài đầu tiên. Không cần biết bên trong có vật tùy táng hay không, chỉ cần qua cỗ quan tài này để làm rõ tình hình long mạch như thế nào, liệu có phải đã bị ăn trộm hết sạch rồi hay không thì cũng coi như đã đạt được ý muốn.

Ba người chúng tôi vui mừng đồng tâm hiệp lực xẻ đôi con huyết đồng từ trên xuống dưới, chia thành hai nửa. May mà con huyết đồng này đã ăn no long diên hương rồi nên cũng không thối lắm.

Sau khi chúng tôi xẻ thịt con huyết đồng xong, bên trong lộ ra một cỗ quan tài to lớn bằng đồng xanh, phía trên không có cổ quách mà nối liền với huyết đồng thành một khối. Phần thân dưới màu đen của huyết đồng bị gắn chặt với cỗ quan tài.

Cáo con vui mừng kêu lên: “Đây chắc chắn là hắc ngọc huyết nhĩ! Ha ha, thành công rồi. Đây là món bảo bối đầu tiên của chúng ta!”

Lâm Nam lại không được vui mừng như lúc đầu, cau mày nói: “Có điều gì đó không thỏa đáng! Cỗ quan tài đồng xanh này quả là cổ quái!” Nói xong, anh ta liền rút từ trong người ra một cây nến, nhìn vào phương hướng của chiếc la bàn trong lòng bàn tay, rồi thấp cây nến trên một hòn đá ở hướng Đông Nam.

Tôi vừa thấy hiếu kì vừa thấy buồn cười trước hành động của Lâm Nam. Đã đến lúc này rồi mà còn làm theo phong cách của Mô kim hiệu úy khi mở quan tài, đúng là mê tín, không chịu thay đổi.

Sau một hồi quan sát, tôi bèn phát biểu kết luận của mình: “Nguyên nhân cái chết của con huyết đồng này xem ra không có gì phải nghi ngờ nữa, tôi vốn cho rằng con huyết đồng này chết quá dễ dàng, quá kì lạ. Bây giờ mới biết con huyết đồng này trên thực tế đã tắt thở từ lâu rồi. Hai người xem cơ thể nó và cỗ quan tài bên dưới đã liền thành một khối, lại còn bị mắc kẹt trong tảng đá, nó đã bị giày vò sống dở chết rất lâu

rồi. Nó chỉ còn sống thoi thóp dựa vào lượng nước máu do chính nó tiết ra. Chỉ một chút nước máu này còn bị nước suối pha loãng đi để nuôi sống cả đám thầy ma trẻ em nữa. Bởi vậy chỉ có thể nói người bố trí nên những thứ này quả đúng là có bản lĩnh, xếp đặt cam bẫy dày đặc. Chúng ta vẫn cho rằng bên dưới lòng đất có thay đổi lớn gì đó xảy ra, nào ai biết được là do cái chết của con quái vật này.”

Cáo con gật gật đầu đồng ý với cách nói của tôi: “Có phải chị muốn nói rằng cỗ quan tài bằng đồng xanh này chính là bảo bối của chủ nhân ngôi mộ, bởi vậy ông ta mới tốn nhiều công sức như vậy để tăng cường bảo vệ. May mà ông ta chưa nghĩ tới chuyện đàn rắn và thầy ma đầu đá lẫn nhau đến mức lưỡng bại câu thương, thật là tiện cho chúng ta! Trong cỗ quan tài này chắc hẳn là những vật vô cùng quý giá, chúng ta mau mau nghĩ cách mở nó ra, phân chia báu vật rồi đem về nhà!”

Lâm Nam vừa thấy tức giận lại vừa buồn cười: “Cáo con, em đã bị của cải làm cho mờ mắt rồi! Trước đây em đâu có như vậy! Em đã quên lúc thường ngày anh nói với em thế nào rồi sao. Chính là điều cấm kỵ ‘Quách đồng xanh, quan tài ngầm, mạng không lớn thì không được đến gần’ đó.”

Cáo con thấy tôi không hiểu liền nhanh nhẩu giải thích: “Những lời đó là khuôn vàng thước ngọc của người trộm mộ. Lâm Nam mê tín quá, lại còn cái gì mà ‘phát khâu ẩn, mô kim phù, bảo vệ bản thân chứ không bảo vệ quỷ thổ thần; hổ chôn đứng, phần mộ trong hòm, dù phải chuyển núi dời non cũng phải rảo bước qua; ma nữ áo đỏ, xác chết mặt cười, quỷ cười không bằng nghe quỷ khóc cả một lô một lốc đó nữa!”

Tôi nghe xong mà vẫn thấy mơ hồ, bèn hỏi Lâm Nam: “Những câu đồng dao này có ý nghĩa gì? Anh mau nói rõ ra đi!” Lâm Nam không còn cách nào khác đành giải thích: “Những câu này đều là bí mật không được phép lưu truyền của mô kim hiệu úy. Tôi sẽ giải thích đơn giản cho cô hiểu.

Câu thứ nhất ‘phát khâu ẩn, mô kim phù, bảo vệ bản thân chứ không bảo vệ quỷ thổ thần’ là muốn nói khi ở trong lăng mộ nhất định phải thấp một cây nến ở góc Đông Nam. Nếu trong quá trình mở quan tài mà nến bị tắt, có nghĩa là chủ nhân ngôi mộ bất mãn với việc kẻ trộm mộ đã lấy đi quá nhiều, trong lòng nảy sinh oán hận, cho dù trên người mình lúc ấy có mang những vật trừ tà hộ thân như là phát khâu ẩn, mô kim phù, ban sơn bài, tạ lĩnh giáp (ND: ẩn đào mộ, bùa tìm vàng, thẻ bài dời núi, áo giáp đỡ núi) thì cũng không ngăn cản được âm khí của chủ mộ nhập vào người. Bởi vậy mới có câu tục ngữ: Gà gáy đèn tắt thì không tìm vàng, bảo vệ bản thân không bảo vệ nổi quỷ thổ thần. Một khi ngọn nến đã tắt thì bất cứ thứ châu báu gì cũng phải đặt xuống, ngay lập tức rời khỏi lăng mộ để bảo toàn tính mạng.”

Tôi phải nghe một lúc lâu mới hiểu được ý nghĩa những điều mà Lâm Nam nói, trong lòng thấy hết sức nghi ngờ. Bây giờ đã là xã hội hiện đại rồi, ai còn mang theo nến vào trong lăng mộ nữa chứ. Cho dù là để kiểm tra xem có khí độc hay không thì cũng đã có các thiết bị hiện đại, hơn nữa đèn pin chẳng phải là nguồn ánh sáng còn mạnh hơn nến gấp hàng trăm lần sao? Chỉ có điều nói đi cũng phải nói lại, những thứ lăng nhăng phức tạp mà Lâm Nam nói đều liên quan đến thế giới tâm linh, dù sao thì cũng không thể hoàn toàn không tin.

“‘Quách đồng xanh, quan tài ngầm, mạng không lớn thì không được đến gần’ là chỉ hai loại quan tài này thông thường đều có thể có xác chết bị biến hình, những người mạng không đủ lớn thì không đủ để khắc chế chúng đến gần sẽ bị mắc nhiều loại bệnh. ‘Hổ chôn đứng, phần mộ trong hòm, dù chuyển núi dời non cũng phải rảo bước qua’ là muốn nói những loại lăng mộ này đều có những bẫy ngầm hết sức lợi hại, ngay cả những kẻ đào trộm mộ thuộc dạng có bản lĩnh lớn chuyển núi dời non cũng không dám dấn vào. ‘Ma nữ áo đỏ, xác chết mặt cười, nghe quỷ cười không bằng nghe quỷ khóc’ thì dễ giải thích hơn một chút, xác chết trong quan tài nếu mặc áo màu đỏ, khuôn mặt tươi cười thì đều là những diêm đại hung, rất có khả năng đã bị biến thành xác sống, còn nguy hiểm hơn là gặp phải quỷ khóc, tuy nghe đáng sợ nhưng lại dễ đối phó. Những câu tục ngữ như vậy tôi còn biết rất nhiều, sau khi ra khỏi đây tôi sẽ dẫn cô đi gặp người thân của Cáo con, để ông ấy kể cho cô nghe bốn trường phái trộm mộ có những tuyệt chiêu và điều cấm kị gì. Những điều bí mật trong bản thân bốn trường phái Phát khâu, Mô kim, Ban sơn, Xả lĩnh đều rất nhiều.”

Cáo con có vẻ như chẳng hề để ý tới mấy điều cấm kị này, lâu bà lâu bầu: “Mạng không lớn thì cũng chẳng đi được tới đây, còn sợ gì nữa!” Vừa nói vừa dùng xẻng nạy chiếc quan tài đồng xanh đó.

Thì ra trộm mộ còn có nhiều quy tắc như vậy, khiến tôi thấy vô cùng hứng thú. Tuy rằng có chút sợ hãi nhưng vẫn không thắng nổi ham muốn mở nắp quan tài ra xem chân tướng sự việc thế nào. Tôi bèn chạy tới giúp Cáo con một tay, đồng thời gọi Lâm Nam tới: “Hai chúng tôi thế này thì coi như thuộc trường phái

trộm mộ nào hả? Anh là một cao thủ trong nghề trộm mộ mà còn sợ gì nữa? Mau mau tới giúp đi chứ!”

Lâm Nam đành phải tới giúp chúng tôi mở tấm quách ra, miệng thì nói: “Chúng ta à, chúng ta không phải là những kẻ trộm mộ. Cô cũng không phải không biết chúng ta chỉ là những nhà thám hiểm, nếu quả thực muốn phân loại thì cô hiểu biết về kiến trúc cổ và các loại bẫy ngầm, tôi hiểu biết về văn hóa thời xưa và cách xử lý những tình huống phức tạp, hiểu nhiều biết rộng, còn Cáo con thì đầu óc nhạy bén linh hoạt, cái mũi thì lợi hại, phán đoán lỗ xác sống rất chuẩn xác. Tôi thấy chúng ta coi như là một sự tổng hợp của cả bốn trường phái lớn... Khoan hãy ra tay, cỗ quan tài này quả thật rất kiên cố, không phải là của chủ nhân ngôi mộ đâu, chính là của vị đại pháp sư đã bố trí những cạm bẫy này đây!”

Ba người chúng tôi đều dừng tay lại, chỉ thấy ngọn đèn pin của Lâm Nam chiếu thẳng vào một hàng chữ cổ bên ngoài tấm quách, tuy là chữ triện nhưng cũng dễ dàng nhận ra một chữ “tế” rất lớn được đúc bằng đồng!

19. Chương 19: Chu Tước Đầu Giang

Nhớ lại lúc Lâm Nam và Cáo con bị trúng tà thuật mà không ai biết, ba người chúng tôi đều thấy lạnh cả sống lưng, hoảng hốt lùi lại.

Lúc trước còn cách xa như vậy mà đã bị hai cái đầu người biết cắn xé xuống dưới cổ, bây giờ thực sự muốn mở nắp quan tài của vị pháp sư này ra thì không biết còn có biết bao nhiêu những thứ tà thuật lợi hại đang chờ chúng tôi nữa?

Tôi nghĩ chữ “tế” lớn đó chắc không thể được đúc trên quan tài của những vị quân vương cao quý, bởi nếu đã là quân vương quyền cao chức trọng thì cũng không muốn sau khi mình chết lại bị ở cùng một chỗ với một con vật thể này.

Lẽ nào đúng là có một vị đại pháp sư như vậy được tuấn táng trong lăng mộ, còn hang động đen ngòm ở phía sau mới là cung điện dưới lòng đất của chủ nhân ngôi mộ này?

Chiếc quách bằng đồng xanh dài khoảng hơn ba mét. Giờ xem xét tỉ mỉ chúng tôi mới thấy chiếc quách đồng rất to, bên ngoài lại đúc rất nhiều loại bùa chú, mang đầy vẻ kì quái. Tôi và Lâm Nam vừa quan sát cẩn thận vừa bảo Cáo con chú ý ngửi xem mùi ở trong chiếc quan tài như thế nào.

Các bùa chú tuy nhiều nhưng vẫn có thể tìm kiếm theo quy luật. Truyền thuyết nói rằng Hoàng Đế sau khi lên ngôi đã sáng lập ra một nghìn không trăm tám mươi quẻ hung cát, đến thời Khương Thái Công Lã Vọng lại biến một nghìn không trăm tám mươi quẻ này thành bảy mươi hai quẻ, trong hai mươi tư tiết khí chia thành ba quẻ thượng, trung, hạ, mỗi quẻ năm ngày, cả năm số quẻ cát hung sẽ là bảy mươi hai quẻ. Bây giờ những hình vẽ bùa chú được đúc trên cỗ quan tài bằng đồng xanh này phần lớn chính là những quẻ kì môn độn giáp thời xa xưa.

Cái gọi là “kì môn độn giáp” chính là do ba khái niệm “kì”, “môn” và “độn giáp” hợp lại mà thành. “Kì” chính là tam kì: ất, bính, đinh; “môn” chính là bát môn: hưu, sinh, thương, đỗ, cảnh, tử, kinh, khai; “độn” có ý nghĩa là ẩn giấu, “giáp” chỉ lục giáp, tức là giáp tí, giáp mậu, giáp thân, giáp ngọ, giáp thìn, giáp dần. Tam kì bát môn ẩn mà không hiện, được che giấu dưới lục giáp.

Thuật kì môn độn giáp này khi học về đường hầm và bẫy ngầm tôi đã từng nghiên cứu qua, xem ra có vẻ rất huyền bí, trên thực tế chỉ là sự kết hợp giữa năm tháng ngày giờ, phân bố thành sinh tử họa phúc ở các phương hướng. Người hiểu biết về những điều này chỉ cần vài viên đá nhỏ là có thể giam giữ con kiến không thể ra ngoài. Còn những tay cao thủ thì biết bày binh bố trận, có thể thay đổi địa lý khổng chế phong thủy, tạo ra sát thương rất lớn. Trong lịch sử đã xuất hiện không ít những người tài giỏi, đồng thời cũng diễn biến thành nhiều trường phái khác nhau.

Lâm Nam khi nghiên cứu về văn hóa cổ xem ra đã không chú trọng vào vấn đề này. Nhìn anh ta xem xét một hồi mà không thu được kết quả gì, tôi cười nói: “Cỗ quan tài đồng xanh này cũng không có gì đáng sợ cả, có liên quan tới kì môn độn giáp. Tam hung tam cát lưỡng bình môn. Chúng ta không cần đi tìm cửa

sinh nữa, vị đại pháp sư này chắc hẳn là một tay cao thủ, đã kết hợp tà thuật của Thổ Phồn với kì môn độn giáp tạo ra một loại tế thuật không hề còn lại bất kì một cửa cát nào. Tốt hơn hết chúng ta hãy tìm hai cửa bình ‘đỗ’ và ‘cảnh’, nếu vậy mở quan tài ra mới không bị trúng phải những bẫy ngầm ở bên trong.”

Lâm Nam ngượng ngùng nói: “Tôi chỉ nhìn ra được những hình bùa chú này có vẻ giống mà lại không giống với diêm hung ‘chu tước đầu giang’ (ND: chim sẻ lao xuống sông), còn đâu những cái khác nhìn đều không hiểu. Thật là kì quái, vị đại pháp sư này tại sao lại phải khắc những thứ này ra ngoài quan tài cơ chứ? Lễ nào sợ người khác không mở ra được hay sao?”

Tôi lắc đầu đáp: “Điều này thì tôi cũng không hiểu. Kì môn độn giáp đến tận thời Ngụy Hán mới coi như hoàn thành một cách có hệ thống. Cách bày trí ở đây là thời Tiên Tần, rất có khả năng vị đại pháp sư này thông minh hơn người, sau khi nghiên cứu ra pháp thuật của bộ môn tà thuật này thì bị tuần táng ngay, ông không nỡ để những thứ này bị thất truyền nên mới cho khắc ở bên ngoài chăng?”

Cáo con nghe tôi giải thích một thôi một hồi thì không nhịn nổi nữa phải kêu lên: “Hai người nhanh lên có được không? Hai người bàn luận mãi cuối cùng cũng chỉ có một mình em nghe, thà rằng mau chóng mở cái quan tài này ra đi. Chị Sương, chị nhất định phải có cách chứ!”

Tôi cẩn thận xem xét một hồi, có chút ngần ngại. Dù sao vẫn là một thứ có từ mấy nghìn năm về trước, rất nhiều điều tưởng đúng mà lại không phải như vậy, vạn nhất mở nhầm thì cả hai người nói lẫn một người nghe này đều chẳng còn ai, và nếu mà lại có thêm một người nghe là xác sống biến hình nữa thì quả thật là không ổn.

Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng tôi vẫn quyết định bắt tay tiến hành từ phía bên cạnh, cổ quan tài lớn như thế này thì những đồ vật cất giấu bên trong chắc hẳn không hề ít, chắc không thể bố trí bẫy ngầm ở bên dưới quan tài chứ?

“Chu tước đầu giang” mà Lâm Nam nhắc đến là một diêm hung nhất trong tất cả các diêm hung, thiên bàn đình kỳ, địa bàn lục quý, có thể khiến cho miệng lưỡi đều biến mất, âm tín ngập sâu, có những sự việc kì lạ kinh khủng xảy ra, trên cổ quách hình dung như đúng mà lại sai, có cái thần mà không có cái hình, nhất định trong quan tài đã sắp đặt mưu mô nào đó.

Tôi được biết không có nhiều cách để hóa giải diêm hung này, bởi trong kì môn độn giáp, những diêm hung chủ yếu bao gồm thanh long khiêu tẩu (rồng xanh nhảy mất), chu tước đầu giang (chim sẻ sà xuống sông), đằng xà yếu kiêu (rắn nhảy giả chết), tam kì nhập mộ, lục nghi kích hình, cửu tinh phục ngâm... Quẻ cát so với quẻ hung thì càng khó ứng dụng hơn, giống như những quẻ thanh long hồi thủ (rồng xanh quay đầu), phi diều diệt huyết (chim bay rơi xuống hố), nguyệt kì chu tước (chim sẻ dưới ánh trăng kì lạ) tôi chỉ biết cái tên, thông thường những thứ như thiên địa nhân vân, phong long hổ thần quỷ đều chỉ biết sơ qua. Nếu để so sánh thì những quỷ độn bên trong quẻ cát, thiên bàn cũng là đình kỳ, trung bàn ở bình môn và đỗ môn, thích hợp với việc lén lút tấn công, tạm thời cứ thử cái đã.

Tôi liền bảo Lâm Nam và Cáo con lợi dụng địa thế của chiếc hố, chọn vị trí đứng thích hợp. Trong tay tôi cầm chiếc xẻng, nhắm thẳng vào phần cửa đầu cổ quách ở vị trí quá nửa một chút, dùng hết sức ấn mạnh xuống, thấy “bình” một tiếng, cổ quách đã nứt ra một cái lỗ lớn, dùng đèn pin soi vào bên trong thì thấy đây chính là chỗ liên kết các bẫy ngầm bên trong quách. Nhất xẻng này của tôi đã trúng vào một vị trí trống trên cổ quách đồng, bên trong vang lên tiếng lách cách của một cây nỏ đã được bố trí chờ sẵn, giờ đang bắn tên vào khoảng không, nay đã mất tác dụng.

Đợi sau khi bẫy ngầm đã yên tĩnh trở lại, Lâm Nam thử cạy một khe nhỏ ở phần xung quanh, xem ra việc lén lút tấn công quỷ độn này đã phá vỡ sự kiên cố của cả cổ quách bằng đồng. Tôi không kiềm chế nổi sự đắc ý trong lòng, lần đầu tiên đem những kiến thức trong sách vở áp dụng vào thực tế đã đem lại hiệu quả kì diệu như vậy, quả thực là không tồi chút nào!

Lâm Nam đã đào được một cái hố ném vào trong đó một chiếc đèn pin tụ quang, vừa nhìn xuống thì lập tức hoảng sợ lùi lại, kêu to: “Chuyện gì thế này? Bên trong tại sao lại có nhiều người thế này?”

Tôi cười thâm trong bụng, cái anh chàng Lâm Nam này đúng là thần hồn nát thần tính, lúc vừa mới vào hang động ở giữa đám binh lính mặc áo giáp cũng nói như vậy. Bây giờ chỉ gặp phải một cổ quan tài cũng phải kêu âm lên, lẽ nào bên trong có cả một đoàn quân mặc áo giáp ngồi ở đó hay sao. Tôi bèn xông tới

gần nhìn xuống, bên trong quách là một đám trẻ con đang ngồi, đều tầm tuổi tóc còn dề chỏm, mặt đánh một lớp phấn trắng rất dày. Trên gương mặt trắng như trứng gà bóc đó, đôi môi lại được bôi son đo sẫm. Lớp phấn trắng làm nổi bật đôi môi đỏ, hàm răng trắng. Lũ trẻ đó chỉ để lộ phần đầu đang ngẩng lên trên, còn khoảng trống giữa bọn chúng đều được dùng một loại mỡ

giống như sáp ong để bịt kín lại. Từ góc độ quan sát này của tôi chỉ có thể nhìn thấy có bốn đứa trẻ ở cạnh nhau, tôi nghĩ ở bốn góc đều giống như vậy. Tôi thầm kêu lên: “Thôi hỏng rồi, bị mắc lừa rồi!”

Chủ nhân của cỗ quan tài này đã cho bày một thể trận nhìn thì giống với chu tước đầu giang, nhưng bên trong lại bí mật dùng các đồng nam đồng nữ bồi táng. Trên gương mặt của những đứa trẻ này đều có những vết đốm thủy ngân màu tím đen, vừa nhìn đã khiến người ta thấy lạnh sống lưng bởi những vết đốm thủy ngân này được hình thành trên cơ thể người sống. Những đồng nam đồng nữ này lúc còn sống đã bị bắt ép đổ thủy ngân vào trong miệng, sau đó còn đục lỗ ở trên người để đổ đầy thủy ngân vào. Nếu sau khi chết rồi mới bị đổ thủy ngân vào thì do cơ thịt đã cứng lại, mạch máu không lưu thông nên không thể hình thành nên các vết đốm thủy ngân được.

Do dùng người sống để bài trí trong quan tài thế này nên quẻ chu tước đầu giang đã thay đổi. Vốn dùng quỹ độn có thể hóa giải thì bây giờ lại thành ra tăng cường điềm hung, sức mạnh của yêu thuật trấn giữ trong cỗ quách giờ càng mạnh hơn nữa. Ý kiến mà tôi cho là thông minh giờ xem ra đã ngay lập tức phải hứng chịu quả đắng rồi.

Cáo con nấp đằng sau lưng tôi, vô cùng sợ hãi. Tôi đoán rằng Lâm Nam đã từng kể cho cô ấy nghe những câu chuyện tàn nhẫn thời cổ đại khi dùng đồng nam đồng nữ để bồi táng phải bắt ép đổ thủy ngân vào người. Cô bé nhắm chặt hai mắt, bịt mũi lại, xem ra rất khó chịu, đột nhiên lại mở to mắt ra nói: “Em nghĩ thấy một thứ mùi rất không tốt, cần phải cẩn thận, giống như mùi của thứ gì đó thối rữa từ dưới địa ngục bò lên vậy!”

Ba người chúng tôi càng thêm lo lắng, tiến không được mà lùi cũng không xong. Thời gian trôi qua được một lúc thì lớp mỡ sáp ong vốn gắn chặt giữa những đồng nam đồng nữ bị bồi táng trong quách cũng tan dần ra, mùi hôi thối tràn ngập khắp nơi. Những đứa trẻ bị ngăm trong mỡ đó, gương mặt đứa nào cũng pha trộn giữa hai màu trắng đỏ, đôi mắt trống rỗng vô hồn. Trên những bộ ngực để trần đang dần dần lộ ra một cái đầu nhỏ, toàn bộ gương mặt nổi phồng lên phía trên bề mặt làn da, nét mặt rất kì lạ, đôi mắt vừa dài vừa hẹp lạnh lùng nhìn chúng tôi.

Làm thế nào để đối phó với loại đầu yêu quái này bây giờ? Lần trước chẳng qua là chúng được gieo vào dưới da, vẫn chưa trưởng thành, tôi có thể dùng gương đồng dễ dàng tiêu diệt. Lần này phải đối mặt với lũ đầu yêu quái đã trưởng thành, tôi e rằng gương đồng cũng chẳng làm được gì chúng. Vậy là tôi rút khẩu súng ngắn ra, không đợi hai người bọn họ kịp có ý kiến gì, tôi đã nhắm thẳng vào một cái đầu yêu quái rồi bóp cò!

Máu đen bắn ra tung tóe, cái đầu yêu quái bị tôi bắn trúng chính giữa đầu nát bét, nhưng ở dưới ngực của đứa trẻ lại có thứ gì đó đang bò lổm ngổm, dường như còn có nhiều đầu yêu quái hơn nữa đang tranh nhau đòi chui ra. Điều khiến tôi mừng thầm là con huyết đồng bị gắn chặt vào nắp cỗ quách trong chớp mắt đã hút cái đầu yêu quái vào. Trước tình hình đó tôi không chần chừ gì nữa, nhắm thẳng vào từng cái đầu liên tiếp nhả đạn, chỉ với một khẩu súng mà khiến cho máu mủ bắn tung tóe, những chuyển động bên dưới phần ngực của xác lũ trẻ cũng dần dần ngừng lại.

Tôi bèn hạ súng xuống, cảm thấy tính toán của Lâm Nam không sai, phần cận màu đen của huyết đồng khảm bên trong nắp quách chính là hắc ngọc huyết nhĩ được hình thành suốt hàng nghìn năm nay. Quẻ hung chu tước đầu giang này chính là dựa vào đặc tính khác thường của hắc ngọc huyết nhĩ để làm sức mạnh chính. Trên xác chết của các đồng nam đồng nữ có gieo những cái đầu yêu quái đã trưởng thành, bởi vậy chúng tôi nhất định phải tranh thủ thời cơ lúc lũ đầu yêu quái vẫn chưa thoát khỏi lớp sáp, ngay lập tức ra tay đoạt lấy hắc ngọc huyết nhĩ, như vậy mới có cơ may sống sót.

Cáo con đang ra sức giúp Lâm Nam xẻ xác con huyết đồng thành nhiều mảnh, bên trong quả nhiên có một khối cận lẳng đọng màu đen, bên ngoài mềm bên trong cứng, giống một con nhu trùng còn sống đang uốn éo vậy. Tiếp sau đó Lâm Nam dùng xẻng chặt khối cận đó thành hai mảnh, nhưng lại không dám dùng tay thò vào mà dùng đầu xẻng ra sức đào bới, một lát sau thì nhặt ra được một viên ngọc hình cầu màu đen

to bằng đầu người. Nhưng cực kỳ đen đủi là vừa nghe thấy Lâm Nam kêu lên một tiếng đầy tiếc rẻ thì đã thấy viên ngọc lăn tròn theo bậc thềm đá vào bên trong hang động ở phía sau.

Cùng với việc viên ngọc lăn càng ngày càng xa thì chỗ sắp trong cổ quách cũng nhanh chóng đông đặc lại, đám đầu yêu quái bị bắn nát cùng với số còn bị chôn bên dưới không có cơ hội để thoát ra ngoài, một lần nữa bị giam kín lại. Ba người chúng tôi thở phào nhẹ nhõm, toàn thân mệt rã rời như không còn chút sức lực nào, tất cả ngồi phệt xuống đất.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, chúng tôi thấy lũ trẻ con bên trong cổ quách vẫn ngồi im không cử động, tạm thời không có gì nguy hiểm bên cùng nhau cố gắng hết sức mở tấm nắp quách ra, hi vọng sẽ tìm được thứ gì đó hữu dụng. Chúng tôi nhìn thấy bên trong cổ quách là một cỗ quan tài màu trắng, ngoài một mặt vỡ nát phát hiện thấy bốn đứa trẻ ra thì ba mặt còn lại còn có sáu đứa trẻ nữa. Có đứa phần đầu đã biến thành đầu yêu quái vô cùng đáng sợ, may mà Lâm Nam đã kịp thời đào được hắc ngọc huyết nhĩ ở giữa ra, nếu không từng này lũ đầu yêu quái trưởng thành mà cùng nhau xông ra khỏi cổ quách đồng thì ba người còn sống chúng tôi khó lòng mà chịu nổi, nếu không xử lý tốt thì đã trở thành vật bồi táng cho chủ nhân ngôi mộ rồi.

Cỗ quan tài bằng ngọc được chạm khắc vô cùng tinh xảo, bề mặt trơn nhẵn liền một khối, trên bề mặt bằng ngọc có khắc rất nhiều những hình kì trân dị thú, hạc tiên, kì lân hổ phù, tỳ can, toan nghê, li vân, thao thiết, hoặc nằm trong chuồng, hoặc cuộn tròn ngủ, hoặc bay giữa trời mây đầy tiên khí. Những nét viền bên ngoài đều dùng những sợi vàng vẽ thành. Trên nắp quan tài còn có bản đồ hai mươi tám vì tinh tú trên bầu trời. Bốn góc quan tài đều được bịt kín, giống như một khối ngọc thạch liền không có khe hở. Điều khiến chúng tôi ngạc nhiên hơn nữa là bản thân khối ngọc thạch lại giống như được kết hợp với chất liệu gỗ. Qua lớp ngọc trắng nửa như trong suốt có thể nhìn thấy bên dưới còn có một lớp gỗ rất dày, trên lớp gỗ đó thấp thoáng thấy có chữ viết.

Sự việc không thể chần chừ, Cáo con cũng đã ngứa ngáy chân tay lắm rồi, muốn mau chóng lôi xác vị đại pháp sư ra kiểm tra xem có bao nhiêu đồ châu báu được bồi táng. Hai người đứng quay xung quanh cỗ quan tài ngọc để nghĩ cách, còn tôi thì chú ý đọc xem những chữ viết được khắc trên tấm gỗ, nhận biết lần lượt từng chữ một.

Cáo con và Lâm Nam cuối cùng cũng đã tìm được mối nối của cỗ quan tài, còn tôi cũng đã đọc được gần hết, vừa đọc vừa đoán cuối cùng cũng biết được khoảng tám chín phần mười.

Tôi còn đang suy nghĩ xem hàm ý sâu xa trong đó là gì thì chợt nghe thấy Cáo con kêu lên một tiếng đầy kinh hãi, thì ra do khi mở nắp quan tài dùng lực quá mạnh, mà cỗ quan tài này lại rất sâu, suýt chút nữa Cáo con đã ngã bổ chửng vào trong đó. Cô bé sợ quá, ngồi phịch xuống nền đất thổ hồn hển.

Tôi bèn tiến lại gần nhìn xem thì thấy bên trong quan tài có một xác chết cổ vắn chưa bị rửa nát cao gần hai mét đang nằm. Xác chết mặc áo đen đội mũ đen, hai tay xếp lại đặt trên ngực. Tôi nghĩ trước đây chắc hẳn trong quan tài phải chứa đầy nước thuốc để giữ cho xác chết không bị rửa nát, nhưng hiện tại thì số nước thuốc đó chỉ còn lại có một ít, trên thành quan tài còn lưu lại rất nhiều vết tích của nước thuốc đã khô đi. Trong miệng của xác chết có ngậm một viên ngọc màu xanh biếc, phát ra ánh sáng xanh lạnh lạnh. Trong làn nước thuốc bên dưới còn có vô số những đồ kì trân dị bảo vây xung quanh lúc ẩn lúc hiện.

Lâm Nam bèn rút từ trong người ra một chiếc móng vuốt, kéo một cái ở phía sau thì thấy một chiếc cán mềm bằng kim loại thò ra. Lâm Nam chăm chú đào qua bới lại trong chỗ nước thuốc đó, một lúc lâu sau móc lên được một chiếc cốc uống rượu hình dáng đơn giản, còn có một ít những đồ bằng ngọc như ngọc bội, ngọc bích, đưa cho Cáo con nhét hết vào trong túi, rồi thất vọng nói: “Làm sao lại toàn là đồ đồng nát thế này, thật phí cả cái thám âm trảo của tôi!”

Tôi khẽ cười nói: “Trong khi hai người đang phát tài thì tôi lại nhìn ra được chỗ kì diệu ở đây rồi. Chớ có quên những thứ đồ này về sau đều phải giao nộp lại cho nhà nước đấy. Hai người lấy in ít thôi, không nhìn ra viên ngọc kia mới đúng là bảo vật à? Đừng có nói với tôi là anh không nhận ra điều đó nhé!”

Lâm Nam thần nhiên đáp: “Nộp cho nhà nước thì nộp cho nhà nước, tôi chẳng có vấn đề gì. Viên ngọc đó cô giữ lấy, đừng khách khí nữa. Người này đã giết biết bao nhiêu người để bồi táng, tôi không đốt xác ông ta đã coi như là nhân từ lắm rồi.”

Tôi biết rằng viên hắc ngọc huyết nhĩ có nhiều khả năng chứa ảnh châu nhất thì đã lặn xuống bậc thang rồi, có thể tìm được hay không đều hoàn toàn dựa vào may mắn, nhưng viên ngọc này rõ ràng cũng không phải vật tầm thường. Bởi vậy tôi vừa bảo Lâm Nam dùng thám âm thảo để lấy viên ngọc, vừa nói cho bọn họ biết ý nghĩa của những dòng chữ kia: “Khu mộ phong thủy trên ngọn núi Phượng Hoàng này bao gồm hai phần chính, nơi sâu nhất chính là chỗ bên dưới tiếp giáp với nguồn nước suối, là lăng mộ của Chu vương trong ‘nội tàng uyên’, bên trên một chút chính là huyết mộ thừa tướng Lã Bất Vi của nhà Tần. xác chết này là một môn khách của Lã Bất Vi, người này thông hiểu phong thủy tà thuật, ngôi mộ này hoàn toàn là do một tay ông ta kiến tạo.”

Hai người chăm chú lắng nghe, Lâm Nam vội vàng hỏi: “Có nhắc gì đến nội dung về lăng mộ của Tần Thủy Hoàng không? Người môn khách này khi đó chắc hẳn phải là một bậc thầy về phong thủy, Tần Thủy Hoàng đã từng hỏi ý kiến của ông ta không? Mau nói tiếp đi.” Tôi tiếp tục giảng giải: “Tần vương khi đó đã từng hỏi ý kiến của ông ta, ngay cả lăng mộ ở Li Sơn cũng là do ông ta tham gia thiết kế. Chính vì nghĩ tới việc Tần vương sẽ giết ông ta nên sau khi Lã Bất Vi vừa chết, người môn khách này liền lén lút đem xác Lã Bất Vi tới chôn ở đây, cái mà Tần vương nhìn thấy chỉ là xác giả của Lã Bất Vi mà thôi, thế nhưng người môn khách này chắc không phải là đã tự sát chứ.”

Tôi nhìn lại một lần nữa xác chết mặc áo đen mũ đen trong quan tài, trong lòng đột nhiên thấy sợ hãi: “Người môn khách này đã tự mình nằm vào trong quan tài, chôn sống chính mình. Bộ áo đen mũ đen này được dệt từ loại lụa Thiên Cổ của Tây Vực cực kỳ hiếm gặp, sau khi được xử lý bằng nước thuốc thì vĩnh viễn không bao giờ mục nát. Con huyết đồng phải ngoan ngoãn nghe lời ông ta là do pháp thuật và bộ quần áo này của ông ta. Ông ta cũng không còn cách nào khác, đành phải chọn cách chết như vậy.”

Cáo con ngắt lời tôi: “Lụa Thiên Cổ của Tây vực? Đó là cái gì vậy?” Nói xong bèn chăm chú quan sát bộ áo đen và mũ đen đó.

Tôi nói tiếp: “Phong thủy của núi Phượng Hoàng khá là cổ quái, đã chôn cất lăng mộ của Chu vương, vương khí chính thống đều bị nhà Chu hấp thụ hết, khiến cho nhà Chu trị vì được trong vòng tám trăm năm. Lã Bất Vi chôn ở đây vì hi vọng con trai Tần Thủy Hoàng của mình có thể kế thừa được bá khí, dựa vào bá đạo thống nhất thiên hạ.”

Lâm Nam bèn nói: “Xem ra phía dưới này còn có hai cung điện dưới đất, một cái là của Chu vương, một cái là của Lã Bất Vi. Cả hai người đều được coi là những bậc kỳ tài một bộ ‘Lã thị xuân thu’, một bộ ‘Kinh dịch’, chỉ cần xem nội dung hai bộ sách đó là có thể biết được hai nhân vật này lợi hại đến mức nào. Thậm chí một người môn khách của Lã Bất Vi có thể tìm ra những biện pháp bảo vệ lăng mộ như thế này, tôi thực sự cảm thấy có chút sợ hãi. Lần đầu tiên tôi có cảm giác này đấy! Hai người nói xem, có nên tiếp tục đi xuống nữa hay không?”

Cáo con đứng là không sợ trời cũng chẳng sợ đất, bèn trề môi ra đáp: “Nếu có gì đáng sợ thì ba người chúng ta cùng nhau giải quyết chắc chắn sẽ thành công. Hơn nữa Lã Bất Vi được lén lút mai táng ở đây, người môn khách của ông ta tạo ra một trận pháp lớn như thế này cũng chẳng dễ dàng gì. Tất cả những biện pháp bảo vệ này đều được thiết kế nhằm mục đích bảo vệ cho Lã Bất Vi, bởi vậy em nghĩ ít nhất là cung điện dưới đất bên dưới của Lã Bất Vi sẽ không thể còn điều gì cổ quái nữa. Đã đi đến đây mà còn quay trở lại thì chẳng khác nào đi vào núi ngọc mà lại về tay không à? Ngay cả cái bộ áo đen mũ đen này, nếu không phải vì em thấy nó quá xấu xí thì đã cởi ra lấy mang đi rồi!”

Cáo con nói cũng có lý, trên đường đi chúng tôi đã gặp phải không ít những thứ ma quỷ tà đạo, nào là binh lính mặc giáp đồng, thầy ma trẻ em, huyết đồng, rắn đen, xác trẻ em bồi táng, đầu yêu quái, chúng tôi cũng đều đã vượt qua được. Cung điện dưới đất của Lã Bất Vi ở bên dưới còn có thể có trận pháp lớn đến mức nào chứ? Chắc chắn là không thể nào, cứ nhìn vào bộ “Lã thị xuân thu” của Lã Bất Vi là đủ thấy, nội dung rộng lớn phong phú, đã tổng hợp được một lượng lớn kết tinh tri thức thời Tiên Tần. Một người có văn hóa như vậy, cho đến lúc chết cũng muốn cho Đại Tần có thể thống nhất thiên hạ, thì làm sao lại có thể độc ác tàn nhẫn, cũng làm ra những trận thế tuần táng khổng lồ được? Tôi thực sự muốn nhìn xem người biên tập ra một bộ kỳ thư như vậy là người thế nào.

Chúng tôi nghỉ ngơi một lát, ăn chút đồ ăn rồi quyết định tiếp tục đi xuống phía dưới. Sau khi kiểm tra các đồ dùng mang theo phát hiện thấy vẫn còn rất nhiều thứ chưa dùng hết, quan trọng nhất là bình dưỡng

khí và đạn cho súng của tôi vẫn còn đủ dùng, chỉ có ba lô của Cáo con là đã đầy lăm rỏi bởi phải đựng quá nhiều bảo vật.

Nhìn thấy cổ quan tài đồng xanh dính chặt huyết đồng với mặt đất, chúng tôi thương lượng một hồi. Để bảo đảm cho việc chút nữa chúng tôi quay trở ra sẽ không gặp phải lũ đầu yêu quái nhảy ra chặn đường nữa, chúng tôi đành phải đẩy nắp cổ quan tài lại, còn đặt thêm mấy quả lựu đạn ở bên ngoài làm bẫy dành sẵn cho chúng.

Trong lúc men theo bậc thang đá để đi xuống bên dưới, để đề phòng bất trắc, chúng tôi lấy sẵn bình dưỡng khí và túi chống nước ra đeo ở trên vai bởi chúng tôi đều cảm thấy cái hang động này chắc chắn chính là đường dẫn nước cho dòng nước suối phun lên.

Không khí trong hang động rất ẩm ướt nặng nề, tuy không nghe thấy tiếng nước chảy nhưng lại có cảm giác như đang đi bên cạnh dòng nước vậy. Ngọn đèn pin trên đầu chúng tôi chỉ chiếu sáng được một khoảng cách rất ngắn rồi chẳng thấy đâu nữa. Chưa đi được mấy bước thì bậc thang đá đã biến thành nền đá bằng phẳng, toàn bộ đều được lát bằng những tảng đá lớn rất ngay ngắn, rộng rãi mang đầy khí chất của đế vương.

Chúng tôi vừa tán thưởng vừa quan sát con đường lớn rộng rãi, thật không ngờ đã đi lâu như vậy rồi mà vẫn chưa tới điểm cuối của con đường, khiến chúng tôi đi bộ mệt đứt cả hơi, Cáo con thì liên tục kêu khổ.

Lâm Nam rút ra một chiếc đèn pin tụ quang, giơ hết bên nọ đến bên kia. Dưới ánh sáng xanh yếu ớt, chúng tôi nhìn thấy cảnh tượng hai bên giống như những bức tường rất cao, mang dấu vết do bàn tay con người tạo nên rất rõ ràng, cứ cách vài bước lại thấy giống như có một cây cột chống to bằng đá hoặc bằng gỗ, còn trên đỉnh đầu là một màn đêm dày đặc, yên lặng như tờ.

Chúng tôi tiếp tục đi thêm một lúc nữa thấy vẫn là con đường lát đá chưa có điểm tận cùng. Ba người chúng tôi đều mất hết kiên nhẫn, đây rốt cuộc là chuyện gì? Lại chẳng thấy rường cột đâu cả, lẽ nào có thể xây dựng một cung điện cổ quái khổng lồ dưới lòng đất như thế này?

20. Chương 20: Quỷ Cung Liên Hoàn

Người môn khách thiết kế ra cung điện dưới mặt đất này đã viết rất rõ ràng trên quan tài rằng ở đây chỉ có một cung điện dưới đất của Lã Bất Vi nhà Tần, còn huyết mộ của Chu vương còn ở sâu nữa phía dưới, lẽ nào ông ta cố tình nói như vậy để lừa chúng tôi, muốn dụ dỗ chúng tôi đi xuống?

Chắc không phải thế chứ, người môn khách này thông minh như vậy, chắc chắn là một người rất có lòng tự trọng, sẽ không thể hạ mình làm những chuyện tiểu nhân như thế. Huống hồ người này đã tự chôn sống chính bản thân mình, tục ngữ có câu: người sắp chết thường hay nói thật. Nếu quả thật ông ta cho đến lúc chết mà vẫn còn muốn lừa người khác thì đợi đến lúc chúng tôi trên đường quay ra nhất định sẽ đốt xác ông ta cháy thành tro bụi!

Chúng tôi dừng lại một lát để bàn bạc, cảm thấy cứ tiếp tục đi mãi thế này cũng không phải là cách hay. Dưới lòng đất quyết không thể có một kiến trúc khổng lồ không rường không cột thế này được. Mặt đất đều được lát bằng những phiến đá khổ lớn, cũng không giống như có đường hầm hay bẫy ngầm gì cả, chỉ có một khả năng, đây chính là một trận pháp nào đó, được bày bố theo một phương pháp bí mật, khiến chúng tôi giống như đàn kiến bị lạc trong vòng tròn lẩn quẩn.

Cáo con ngồi nghỉ trên mặt đất, vừa thở vừa nói: “Chẳng giống với người có văn hóa tí nào, trong cung điện dưới đất của Lã Bất Vi không có những thứ cổ quái thì sao lại cần một nơi rộng lớn thế này. Trời ơi, em mệt chết mất!”

Tôi cũng mệt thở không ra hơi nữa, bên trong cái cung điện dưới đất quỷ quái này có rất ít dưỡng khí, càng đi lâu thì thể lực càng suy giảm. Tôi nằm bò trên nền đá một hồi lâu mà không nói được gì. Lâm Nam vẫn còn chịu đựng được, anh ta đã quen với cuộc sống đi thám hiểm dưới lòng đất trong nhiều năm rồi. Nhìn

dáng vẻ phớt đời của anh ta thì anh ta còn muốn mang giúp đồ đạc cho chúng tôi nữa. Bất giác tôi thấy rất hiếu kỳ với quá khứ của Lâm Nam.

“Lâm đại anh hùng, anh thử kể về quá khứ của anh xem nào, làm sao mà anh lại thích cái nghề trộm mộ này, à quên, nghề thám hiểm chứ? Đã gặp những chuyện hay ho gì thử kể xem nào! Lúc này dù có nói gì thì tôi cũng không thể đi được nữa, Cáo con và tôi đều đã mệt lắm rồi, nghỉ một lát đi. Anh nói, hai chúng tôi nghe.” Tôi vừa thở hổn hển vừa hỏi Lâm Nam.

Lâm Nam thấy hai người chúng tôi quả đúng là mệt đến mức không đứng dậy nổi nữa, không còn cách nào khác đành ngồi xuống nói: “Sao tự nhiên lúc này lại nghĩ tới vấn đề này vậy? Mà nói cũng phải, hai người chúng ta cho đến tận bây giờ vẫn chưa từng nói chuyện đàng hoàng với nhau. Cáo con còn biết chút ít về quá khứ của tôi, còn cô thì chưa từng hỏi đến, tôi cũng chưa từng kể. Kì thực việc tôi thích những thứ cổ quái thần bí này cũng mới chỉ bắt đầu trong vòng năm, sáu năm nay. Lúc đó tôi đang học khoa cơ khí ở một trường trung học tại Bắc Kinh. Do hoàn cảnh gia đình nên vừa tốt nghiệp xong tôi ở lại trường làm việc luôn, nhưng tôi lại cảm thấy mình vẫn còn trẻ quá, ngại không dám ngay lập tức làm thầy giáo để dạy dỗ học sinh. Do chuyên ngành của tôi là điện cơ tích hợp nên tôi xin được tiếp tục nghiên cứu với một giáo viên hướng dẫn. Vị giáo viên hướng dẫn này không phải kiểu người làm ra vẻ mô phạm theo kiểu cũ mà tính cách rất sôi nổi hài hước. Ông thường cùng với mấy người bạn thân ở các trường đại học khác uống trà uống rượu, nói đủ thứ chuyện trên đời, trong đó có một người cực kỳ yêu thích công việc sưu tầm. Qua lại lâu rồi chúng tôi cũng thành quen, ông ấy thường lấy một số những đồ sưu tầm được đem cho tôi xem rồi thao thao bất tuyệt giảng giải. Cho đến một năm vào cuối kì nghỉ hè, ông bảo tôi đi cùng ông tới Tân Cương một chuyến. Tôi đang ở nhà buồn chán chẳng biết làm gì nên đồng ý ngay lập tức. Chuyến đi này đúng là mở rộng tầm mắt, biết được rất nhiều điều thú vị. Sau khi trở về tôi cứ ngẩn ngơ suốt ngày, lúc nào cũng nghĩ tới hoạt động thám hiểm, bèn thu thập tài liệu và tìm hiểu suốt một năm rưỡi về những kinh nghiệm và bí mật trong nghề trộm mộ, rồi xin nghỉ ở trường một thời gian dài, cứ như vậy bắt đầu cuộc sống mạo hiểm. Được cái số tôi cũng may mắn, trong vòng bốn năm nay đã thu thập được không ít kinh nghiệm và bảo bối, sau khi buôn đi bán lại được mấy món đồ sứ và tranh chữ cổ trên chợ đồ cổ thì lại mua được rất nhiều thiết bị. Còn những món cổ vật là vật báu cấp quốc gia, từ trước đến nay tôi chưa từng sờ tới, thuần túy là vì muốn tận hưởng việc thám hiểm. Chỉ có đơn giản như vậy thôi!”

Trước những lời kể lể về quá khứ của Lâm Nam, tôi vẫn thấy nửa tin nửa ngờ. Con người này rất quỷ quyệt, trong câu chuyện này không biết có mấy phần giả mấy phần thật nữa, tôi bèn hỏi anh ta: “Tôi thấy anh tốn nhiều công sức như vậy đi tìm tị trần châu, chắc không phải chỉ vì mục đích thám hiểm chứ? Còn nữa, cái bùa Mô kim của anh là như thế nào? Chắc chắn ngày nào anh cũng nghĩ tới việc được trở thành một người trường sinh bất lão phải không? Còn cả Cáo con nữa? Hai người làm sao lại đi cùng với nhau? Cáo con, em cũng nói xem, đừng có chỉ chăm chú vào việc uống nước nữa!”

Cáo con đặt bình nước xuống rồi nói: “Em đang định uống hết nước để chút nữa đỡ phải mang theo nặng người.” Sau đó cô bé quay đầu lại nhìn Lâm Nam rồi nói: “Em và anh Lâm Nam quen biết nhau ở một chợ đồ cổ ở Bắc Kinh. Em có một người họ hàng trước đây ở trong quân ngũ, sau khi chuyển nghề thì thích đi đây đi đó, cũng thường xuyên buôn bán đồ cổ. Có lúc em cũng đi cùng, lâu dần thì bị Lâm Nam lừa.”

Lâm Nam trừng mắt lên nói: “Nói cái kiểu gì thế? Cáo con, nói chuyện phải công bằng nhé, lúc đó ở chợ đồ cổ Phan Gia Viên không phải chính là em sống chết đòi đi theo anh sao? Ngay cả công việc ở ngân hàng cũng không cần nữa, giờ sao lại thành ra anh lừa em, thật là làm anh tức chết đi thôi!” Tuy nói là tức giận nhưng nét mặt cười mỉm kia của anh ta lại chẳng hề giống đang tức giận chút nào.

Tôi nghe xong có chút cảm giác hụt hẫng, bèn nói tiếp: “Lâm Nam, lúc nào rồi rảnh anh kể tiếp chuyện ở Tân Cương nhé, tôi cũng đã từng ở Tân Cương trong một thời gian dài. À đúng rồi, cha tôi nói rằng ông còn có một người em trai hơn mười năm trước trong khi đi tìm di chỉ nước Tinh Tuyệt ở Tân Cương đã bị mất tích. Ông còn nói rằng có một số nghi vấn cần trực tiếp hỏi anh. Sau khi quay về, e rằng tôi phải dẫn anh tới gặp cha tôi, ông ấy đã dặn đi dặn lại tôi là có hai chuyện nhất định phải hỏi anh mới được! Điều có liên quan tới di chỉ, cổ mộ gì gì đó. Thế nào, không có vấn đề gì chứ?”

Không đợi Lâm Nam kịp trả lời, tôi bèn tóm lấy Cáo con tiếp tục nói: “Chúng ta cũng đã nghỉ ngơi tương đối rồi mau tìm đường thôi, chị thấy hay là không đi tìm lăng mộ của Chu vương ở phía dưới nữa. Ngay cả người môn khách của Lã Bất Vi là một pháp sư cao tay như vậy cũng sợ không dám làm tổn hại đến âm

trạch của Chu vương, chúng ta đi nhìn Lã Bất Vi một cái rồi cũng quay về thôi! Đương nhiên hai người đều phải đi cùng chị về làm khách ở nhà chị rồi. Về sau chúng ta cùng nhau lập thành một đoàn du lịch tự do, ở đâu có phong thủy đẹp thì đến đó tham quan. Chị đã hơi hơi nghiện loại du lịch này rồi đấy!”

Nhìn thái độ của hai người bọn họ có chút gì đó không tự nhiên, tôi lại suy nghĩ một hồi rồi nói trước: “Cung điện dưới đất này không có rường cột gì cả, phần nóc cũng chẳng nhìn thấy. Tôi đang nghĩ liệu có phải là một hình cầu hay không. Chúng ta nếu cứ tiếp tục đi xuống, ngay cả một vật làm mốc cũng không có, e rằng mãi cũng sẽ chỉ quanh quẩn ở một chỗ mà thôi.”

Lâm Nam cười đáp: “Ha ha, làm sao như vậy được! Hai người không để ý nhưng tôi thì vẫn nhớ đường. Tôi vốn có nhiều kinh nghiệm đi trong những cung điện dưới đất, nếu là quanh quẩn ở một chỗ thì tôi đã cảm thấy rồi! Trên suốt đường đi, chúng ta ít nhất đã đi qua năm sáu cái cửa lớn khác nhau. Mặt đất vốn rất bằng phẳng, không thể

có bất kì bậc thang mê hồn nào cả. Ngay cả truyền thuyết về những thứ như bức tường do ma quỷ xây nên cũng không có căn cứ khoa học. Bây giờ tôi chuẩn bị vừa đi vừa làm kí hiệu, nếu quả thực là đi lòng vòng một chỗ thì cái danh hiệu thầy giáo Lâm của tôi đây coi như đã chẳng còn!”

Chúng tôi vừa đi vừa dùng đèn pin soi sang hai bên, quả nhiên cứ một lát lại thấy có một cái cửa lớn rất rộng rãi. Lâm Nam liền đặt xuống một chiếc đèn pin tụ quang sắp dùng hết, liên tục đặt bảy chiếc như vậy mà vẫn không thấy trùng lên nhau. Tôi lúc này đã mệt lắm rồi, thở hổn hển gọi Lâm Nam: “Đừng đi nữa, nghe tôi nói này thầy giáo Lâm, đây không phải là biện pháp hay. Cung điện dưới đất rộng lớn thế này, nếu cứ tiếp tục đi thì chẳng mấy chốc mà sẽ đi tới cả nhà khách ở huyện Kỳ Sơn nơi tôi đang ở đấy! Chắc chắn là nhầm rồi!”

Cáo con chợt kêu lên một tiếng: “Thôi xong rồi, đúng là chúng ta đi quay vòng trở lại rồi. Giờ thì xong rồi, hai người nhìn xem chiếc đèn pin tụ quang kia kìa.” Nói xong bèn ngồi phịch xuống nền đất.

Tôi nhìn về phía đó, trong lòng nặng trĩu. Trước mặt đúng là có xuất hiện một chiếc đèn pin tụ quang đang nằm trên mặt đất. Ánh sáng ảm đạm đang lập là lập lờ. Tôi liền đổ phịch xuống đất, mệt tới mức không buồn động dậy nữa, lấy bình dưỡng khí ra hít liên hai hơi dài mới thấy dễ chịu một chút.

Lâm Nam nhặt chiếc đèn pin tụ quang lên, nghĩ ngợi một hồi rồi vò đầu bứt tai nói: “Sao lại thế này chứ? Sao lại thế này chứ?” Tôi thẳng thừng hỏi: “Thầy giáo Lâm vĩ đại cái danh hiệu này của anh lần này thực sự chẳng còn gì rồi từ nay về sau chẳng còn hình tượng rực rỡ huy hoàng để mà lừa Cáo con được nữa. À đúng rồi, lúc nãy anh nhắc tới bậc thang mê hồn là thứ gì thế? Có phải bây giờ chúng ta đã gặp phải thứ gọi là bậc thang mê hồn đó hay không?”

Lâm Nam đáp với vẻ không chắc chắn: “Không thể nào là bậc thang mê hồn được, cái đó đã bị thất truyền cả ngàn năm rồi, từ xưa tới nay chưa từng có người nào thực sự nhìn thấy. Đó là một dạng mê hồn trận được bố trí dựa trên những thứ có bậc cao thấp rõ ràng như là thêm đá, sạn đạo, thang trúc. Kì thực chỉ là ở trên bậc thêm làm sẵn một số kí hiệu dần dần lệch khỏi quỹ đạo, khiến người nào lơ chú ý đến những kí hiệu đó sẽ vô tình đi vào đường nhánh lúc nào không hay, cứ đi lòng và lòng vòng, cho đến cuối cùng sẽ hoàn toàn mất hết cảm giác về phương hướng, bị lạc trong bậc thêm dạng xoắn tròn ốc hình chữ bát không thể nào thoát ra được. Nhưng bây giờ chúng ta đang đi trên nền đất bằng, làm sao có thể gặp phải bậc thang mê hồn được?”

Tôi trầm tư tưởng tượng trong đầu mô hình bậc thang mê hồn mà Lâm Nam vừa nói, cuối cùng cũng đã phác họa được trong đầu hình dáng của bậc thêm dạng xoắn tròn ốc hình chữ bát, nhưng đây là một dạng mô hình có đường nhánh, rất nhiều đường nhánh, khiến tôi càng nghĩ càng muốn hoa mắt chóng mặt.

Lâm Nam dùng bàn tay để xác định thử chiều dài rộng bốn cạnh của phiến đá lát đường, rồi còn gõ gõ để nghe âm thanh, sau đó lại nhìn dưới đế giày. Chợt hai mắt anh ta sáng rực lên như phát hiện ra điều gì, vui mừng nói: “Đây không phải là bậc thang mê hồn, về nguyên lí cũng khác nhau rất nhiều, tôi nghĩ rằng chúng ta đã gặp phải cung điện liên hoàn rồi!”

Cung điện liên hoàn? Cung điện liên hoàn dưới lòng đất? Lâm Nam tiếp tục nói: “Cung điện dưới lòng đất nhất định không chỉ có một cái. Vị Lã thừa tướng này không ác độc tới mức tàn sát người để tuần tảo theo mà lại cho xây dựng mấy cái cung điện dưới lòng đất nối liền với nhau, hình dáng hoàn toàn khác biệt.

Những kẻ trộm mộ cho dù đào vào cung điện dưới lòng đất từ hướng nào đi chăng nữa, khi nhìn thấy những tảng đá lớn lát đường này là mặt đất do con người tạo nên, trong lúc vui mừng quá mức đều cho rằng đây chính là con đường chính dẫn vào lăng mộ, đương nhiên sẽ đi theo con đường lát đá để tiến về phía trước mà không nghĩ ra rằng mình đã bị mắc lừa vị thừa tướng này rồi. Những con đường lát đá này hoàn toàn không phải là đường tuần hoàn được nối liền với nhau, như vậy sẽ rất dễ bị hóa giải. Vừa nãy tôi đã đo thử độ dài rộng của các phiến đá, chúng vốn không phải là hình vuông!”

Tôi và Cáo con nghe xong mà thấy đầu óc vẫn mờ mịt, nhất thời chưa hiểu ra chuyện gì: “Con đường lát đá không phải là tuần hoàn sao? Thế không phải là càng đi càng xa à? Con đường lát đá này dài như thế lẽ nào không có điểm cuối ư? Chúng ta không phải là lạc đà trên sa mạc Gobi đường có đi mãi thì cũng phải kết thúc chứ!”

Lâm Nam cười đắc ý nói: “Điều này thì hai người không hiểu rồi, con đường này không hề có điểm tận cùng cũng không phải là tuần hoàn, nếu đem bậc thang mê hồn so sánh với công trình vĩ đại này thì còn thua kém nhiều lắm. Những phiến đá này đều có thể di chuyển. Ngay từ khi chúng ta bước chân lên phiến đá đầu tiên đã tác động tới dòng cát chảy ngầm ở bên dưới, cả con đường lát đá đều đang chuyển động chậm về phía trước. Chuyển động này hết sức đều đặn, hoàn toàn phù hợp với tốc độ di chuyển của chúng ta. Ví dụ như thế này nhé, cũng giống như chúng ta đang đi bộ trên máy chạy bộ vậy, băng chuyền thì trượt về phía trước khiến chúng ta phải bước đến một nhào ra, nhưng kì thực chỉ là một đoạn đường rất ngắn. Chúng ta đi càng nhanh thì cát cũng chảy càng nhanh. Chúng ta dừng lại nghỉ thì cát cũng không chuyển động nữa. Để tránh bị người khác phát hiện, con đường lát đá này được làm theo hình vòng cung, mỗi viên đá đều có một cạnh ngắn hơn một chút, độ dày mỏng cũng khác nhau, đi vòng qua những lăng mộ có hình dáng hoàn toàn khác nhau, vươn tới mọi chỗ, ở những chỗ giao nhau thì có một chiếc cửa lớn. Điểm mấu chốt và biện pháp hóa giải cung điện liên hoàn này chính là được ẩn giấu trên những chiếc cửa lớn đó!”

Tôi liền vội vàng kêu lên: “Thôi anh đừng có ăn nói kiểu lấp lửng nữa chừng như thế nữa, mau mau giải thích xem tại sao chiếc đèn pin tụ quang mà chúng ta vứt xuống lại xuất hiện trở lại thế?” Lâm Nam uống một ngụm nước rồi mới tiếp tục nói: “Đừng vội đừng vội, chúng ta cần phải làm cho rõ về cung điện liên hoàn này thì làm việc gì cũng mới dễ dàng được. Những chiếc cửa lớn được tạo nên ở những chỗ đường giao nhau này chỉ có hình dáng của cửa chứ thực sự không phải là cửa, mà bậc cửa được giấu kín trên con đường lát đá ấy. Mỗi cung điện dưới lòng đất được liên kết lại với nhau thông qua những tấm đá ở bên dưới. Chúng ta bước qua một bậc cửa, kì thực chính là đã bước lên một con đường lát đá mới.”

Thấy tôi và Cáo con có vẻ nghe mãi mà vẫn chưa hiểu, Lâm Nam đã hơi hơi sốt ruột: “Còn nói hai người đã từng là sinh viên đại học, mà sao đầu óc không bằng các vị tổ tiên thời Tiên Tần nữa! Tôi nói một cách đơn giản nhé, trong một mặt phẳng thì hai đường thẳng song song vĩnh viễn không bao giờ giao nhau, điều này không có ai phản đối cả! Nhưng nếu hai đường thẳng song song này lại ở trong một mặt cầu, ví dụ như đường kinh tuyến của trái đất, ở xích đạo thì chúng song song với nhau, nhưng đến hai cực thì lại giao nhau rồi. Bây giờ lại giả sử hai đường thẳng song song này không ở trong một mặt phẳng, cũng không phải trong mặt cầu mà là ở trong một hình hyperbol thì sẽ như thế nào?”

Hình hyperbol? Tôi biết rằng đây là một khái niệm về hình không gian, muốn nói tới một mặt tiêu chuẩn cơ bản có những đường cong giống như hình parabol. Trên hình hyperbol, hai đường thẳng song song có thể giao nhau có thể trùng nhau, cũng có thể ngày càng xa nhau. Loại hình hyperbol này thông thường có trong bộ môn thiên văn học. Lực hút không đều sẽ tạo nên độ cong khác nhau. Nếu ứng dụng trong địa chất, dùng sức người tạo nên một hình hyperbol phức tạp, sau đó lại xây đường ở bên trên, xây dựng nhà cửa phòng ốc, thì khối lượng công trình đó quả là lớn ngoài sức tưởng tượng bởi cả mặt phẳng tiêu chuẩn để tham chiếu cũng đã bị uốn cong rồi!

“Không thể thế được! Con người thời Tiên Tần làm sao có thể có những khái niệm không gian khác nhau được! Trong bao nhiêu sách vở về khoa học xưa nay đều chưa từng nhắc đến bất kì bằng chứng nào, về cơ bản không thể chứng minh được bộ môn thiên văn học và số học thời đó đã đạt được trình độ như vậy!” Tôi không hề tin một chút nào.

“Bởi vậy mới nói thời đó đã đặt tên công trình này là cung điện liên hoàn! Có chứ có tưởng rằng năng lực trí tuệ của người thời xưa là có hạn, rất nhiều thứ cho dù dùng trình độ khoa học kĩ thuật của ngày nay mà vẫn chưa tìm ra cách giải đáp đây! Hai người còn nhớ biểu tượng năm vòng tròn của Olympic không?”

Năm vòng tròn đặt trên mặt phẳng thì rất dễ nhận biết, nhưng nếu là lập thể thì có cái dựng đứng, có cái lại được đặt nằm ở góc độ nghiêng, có cái thì giao với nhau. Chúng ta đi trên một mặt cong như thế này sẽ rất nhanh chóng hoàn toàn mất cảm giác phương hướng về mặt phẳng và lập thể, bởi mặt đường và lớp cát nền bên dưới cùng chuyển động một lúc. Chúng ta chỉ có thể cảm nhận được mặt đường bằng phẳng, kì thực là hình hyperbol không ngừng thay đổi độ cong, khiến cho chúng ta càng ngày càng rẽ vào nhiều đường nhánh. Đương nhiên nếu nói nó không phải là đường tuần hoàn thì cũng không hoàn toàn chính xác, bởi xét về mặt tổng thể thì nó là khép kín, nếu nhìn bao quát thì là vô số những vòng tròn lớn nhỏ lồng vào nhau. Tuy những con đường mà chúng ta đã đi không giống nhau, nhưng sớm muộn sẽ đi trên cùng một con đường.” Lâm Nam nói liền một mạch tất cả những điều đó, hi vọng tôi và Cáo con có thể hiểu được tính phức tạp của địa hình.

Cáo con chớp chớp mắt nói: “Em đã hơi hơi hiểu rồi, hình hyperbol này có phải là ý muốn nói mặt đường mà chúng ta đi kì thực được xây dựng trên một viên ngói biến hình. Có lúc chúng ta đi trên gờ của viên ngói, có lúc lại đi dưới đáy của viên ngói, có lúc lại đi ngay trên phần lưng biến hình của viên ngói! Chỉ là bây giờ đã bị mất đi cảm giác về phương hướng không gian rồi, không biết phải làm cách nào để thoát khỏi đây?”

Tôi vẫn còn có chút mơ hồ không rõ: “Thế còn việc chiếc đèn pin tụ quang xuất hiện trở lại là như thế nào? Nếu xét theo hình hyperbol thì khả năng một mặt đường xuất hiện trở lại là vô cùng hiếm hoi, không phải tình cờ như vậy chứ?”

Lâm Nam xoa xoa hai bàn tay vào nhau đáp: “Về vấn đề này thì tôi đoán rằng người thiết kế ra cung điện liên hoàn này đã nghĩ tới chỗ tuyệt diệu của phương án đó rồi, nhưng trên thực tế khi xây dựng lại phát hiện ra rằng không thể có đủ lượng nhân lực vật lực lớn như vậy để xây dựng vô số đường cong dưới mặt đất được, bởi vậy đành phải làm đơn giản đi một chút, dùng cát chảy để tìm mọi cách đưa chúng ta trở về con đường ban đầu, cũng chính là con đường mà chúng ta tiến vào. Bởi vậy chúng ta để lại bảy chiếc đèn pin tụ quang mà chỉ nhìn thấy có một chiếc, sáu chiếc đèn còn lại chắc chắn đang nằm rải rác trên vô số những con đường nhánh rồi.”

Những đạo lý nửa hư nửa thực này, tôi chỉ có thể nói rằng mình nghe mà thấy vô cùng khó hiểu, thực sự không thể nào hiểu nổi, vậy là tôi mặc kệ, tiếp tục hỏi Lâm Nam: “Mặc kệ hình hyperbol hay là mặt phẳng gì cũng được, tóm lại bây giờ chúng ta phải làm thế nào mới có thể thoát ra ngoài hoặc là tiếp tục tiến vào trong? Có phải anh đã nghĩ ra cách giải quyết rồi hay không?”

Lâm Nam chau chừ một lát rồi mới từ từ đáp: “Biện pháp giải quyết tuy đã có nhưng lại rất nguy hiểm, lỡ mà không nắm chắc thời cơ thì chúng ta sẽ phải bỏ xác tại cung điện liên hoàn này mất!”

Lâm Nam nghiêm nghị nói với hai chúng tôi: “Muốn phá giải được cung điện liên hoàn nhất định phải dựa vào chỗ ngoặt đó, chính là những chiếc cửa lớn mà nó bắt buộc phải xây dựng lên. Tôi đang nghĩ khi chúng ta bước qua hai bên ngưỡng cửa chắc chắn cát chảy và phiến đá sẽ phải có sự thay đổi về độ cong của mặt đất. Nếu chúng ta nắm chắc thời cơ thật chuẩn xác, đúng vào lúc mặt cong đang biến chuyển thì chúng ta nhảy vào trong tầng giả đó sẽ có thể trực tiếp vào trong phần then chốt của cung điện liên hoàn. Điều duy nhất khiến tôi lo lắng là chỉ cần sai lệch một li thôi, chúng ta sẽ nhảy vào trong những mặt cong khác nhau, như vậy thì coi như xong.”

Cáo con nắm chặt lấy tay hai chúng tôi, lo lắng đến mức lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi, vừa nóng rực vừa trơn tuột. Cô bé nhìn hai chúng tôi, ánh mắt và giọng nói đều như nhau, vừa dịu dàng lại vừa kiên định: “Chị Sương, chúng ta sẽ thành công, cho dù có nguy hiểm đến thế nào cũng phải thử, em tin là không có vấn đề khó khăn nào mà chúng ta không thể giải quyết được! Em cũng không hề muốn cứ đi mãi đi mãi xuống phía dưới cung điện liên hoàn này đâu!”

Sau khi do dự một hồi lâu, chúng tôi thấy không còn cách nào khác, chỉ còn cách dùng biện pháp của Lâm Nam thử xem thế nào. Dù sao thì không khí ở đây cũng sắp hết rồi, thời gian của chúng tôi không còn nhiều.

Chúng tôi cắn chặt răng, đeo hết đồ đạc dụng cụ lên trên người, chuẩn bị sẵn sàng cho một lần liều mạng với cái chết.

Sau khi nhắm đếm số bước chân, ba chúng tôi cùng một lúc bước vào cửa lớn. Quả nhiên bậc cửa hơi

ngiên đi một chút, dưới góc cửa đường như có một khe nứt không dễ gì phát hiện được khe lướt qua. Cáo con đột nhiên thì thào: “Không ổn rồi, em nghĩ thấy một mùi rất quen, hai người nhìn xem có phải sau lưng em có thứ gì hay không!”

21. Chương 21: Hung Tinh Tìm Thật

Cùng một lúc, tôi và Lâm Nam nhìn về phía đó, chỉ thấy sau lưng Cáo con, trong ánh sáng lập lờ của chiếc đèn pin tụ quang có một người phụ nữ trên người choàng một tấm chăn lụa đỏ đang đứng ngay người chăm chú nhìn vào sau gáy của Cáo con. Tôi thấy dựng cả tóc gáy, đây chính là xác ma nữ thời Minh đã bị dọa chạy mất lúc còn ở trên nóc thùng xe mà Cáo con đã nhắc đến!

Tấm chăn lụa đỏ được khoác hở hững trên người của con ma nữ đó, dưới mái tóc đen dài buông xõa là gương mặt trắng bệch vô hồn, không hề có chút biểu cảm. Hai hốc mắt đen ngòm sâu hoắm, lạnh lùng không phản chiếu một chút ánh sáng nào. Không biết ma nữ này đã đi vào trong đường hầm dẫn vào lăng mộ Tần vương từ lúc nào, và cũng đi lòng vòng trong cung điện liên hoàn giống hệt như chúng tôi

Chiếc gương đồng được chôn theo xác ma nữ này có tác dụng trừ tà rất tốt, sau khi bị hai tên trộm mộ kia lấy mang đi thì lại biến thành món quà Cáo con tặng cho tôi Hay là Cáo con còn lấy mất thứ gì mà con ma nữ này không nở rời bỏ? Hay là xác ma nữ này được chôn ở vùng đất dương thi này, do không có gương đồng để khắc chế nên nó đã lang thang trôi dạt không mục đích dưới lòng đất, vô tình mà gặp lại chúng tôi chẳng?

Cho dù là thế nào đi chăng nữa thì vào thời khắc quan trọng khi hyperbol biến hình lại đột nhiên xuất hiện xác ma nữ thời nhà Minh này, lỡ mà làm hỏng kế hoạch của chúng tôi, làm mọi người muôn kiếp cũng không làm lại được thì đúng là hỏng hết tất cả mọi việc!

Tôi lén nhìn, thấy trên mặt xác ma nữ thời Minh kia có một lớp lông màu đỏ rất dày và mịn đang hơi hơi phát sáng. Đột nhiên con ma nữ đó nhảy bổ về phía trước, giơ tay tóm chặt lấy cổ của Cáo con. Lực nhảy tới của con ma nữ này quả thực rất lớn, những ngón tay vừa dài vừa cứng như những cái móc tóm chặt lấy phần cao su mềm trên quần áo của Cáo con. Lớp lông màu đỏ trên mặt nó vừa tiếp xúc với mùi người sống thì ngay lập tức mọc dài ra với tốc độ cực nhanh, trong chốc lát đã phủ kín mặt của ma nữ, không nhìn thấy mắt mũi đầu nữa, chỉ có bên dưới cảm thấy lấp lánh màu đỏ thẫm của chu sa, lộ ra hàm răng trắng ớn, đang há rộng miệng cắn lấy cắn để.

Cổ họng của ma nữ phát ra tiếng cười ha ha nghe sắc nhọn và quái dị trong đường mộ đạo rộng lớn khiến người ta không khỏi ghê sợ. Để đối phó với loại ma nữ này e rằng súng ngắn và dao cũng không có tác dụng, và cũng không có đủ thời gian để ngắm cho chính xác nữa, tình thế đã khẩn cấp lắm rồi. Tôi bèn rút ra chiếc gương đồng nện thẳng vào hàm răng của ma nữ. Bị trúng phải đòn tấn công bất ngờ này, ma nữ ngã ngửa ra phía sau, buông cổ Cáo con ra.

Lúc này chiếc xẻng đào đất núi trong tay Lâm Nam đang hướng thẳng xuống cổ của ma nữ. Lâm Nam dùng hết sức đè chặt ma nữ xuống đất, khiến nó không thể cử động được. Lâm Nam liền quay đầu lại phía chúng tôi hét lên: “Đã đến lúc rồi, mau nhảy vào khe hở màu đen kia đi! Tôi thả tay ra một cái là sẽ nhảy theo hai người, mau lên!”

Chúng tôi không kịp suy nghĩ gì nhiều, chỉ thấy Cáo con trong lúc vội vàng vẫn không quên cúi xuống chỗ ma nữ nhặt chiếc gương đồng bên cạnh đầu nó, rồi chạy thẳng về chỗ tôi, vội vàng vàng nhảy vào khe hở màu đen.

Trong bóng đêm dày đặc, tôi và Cáo con lăn lông lốc xuống một sườn dốc tạo nên từ những đồng đất. Tôi chỉ nghe thấy Cáo con gọi tên của Lâm Nam, giọng nói nghe ra hết sức hoảng hốt. Tôi thì lại chẳng thấy sợ hãi gì, không phải là tôi không lo cho Lâm Nam mà bởi vì lúc tôi nhảy vào đã nhìn thấy Lâm Nam buông tay khỏi con ma nữ đó chạy theo sau chúng tôi. Chỉ có điều tôi không nhìn thấy con ma nữ thời nhà Minh đó có nhảy vào cùng với Lâm Nam hay không mà thôi.

Nền đất trong khe hở này vừa ẩm ướt vừa tối xộp, độ dốc cũng không lớn, nhưng do tôi và Cáo con vừa nhảy vào với lực quá mạnh, không khống chế được nên đã lăn xuống theo quán tính. Mất một hồi lâu chúng tôi mới đứng vững được, chỉ thấy trên nền con dốc bằng đất nghiêng nghiêng, hai bên đắp những bức tường đất rất chắc chắn, trên đỉnh đầu thì giống như ở ngoài trời vậy, dùng đèn pin chiếu lên mà không thể biết được là cao tới chừng nào.

Tôi bảo Cáo con không phải hoảng sợ, Lâm Nam ở đằng sau rồi. Nhưng chúng tôi định thần lại lắng nghe động tĩnh thì lại không hề thấy bất kì một âm thanh nào, chỉ nhìn thấy một ánh đèn yếu ớt đang chiếu xiên xiên từ mặt đất ở phía sau. Cáo con tiến tới xem trước tiên, chỉ nhìn thấy Lâm Nam đang nằm nghiêng trên nền đất, mặt quay sang một bên, hai mắt nhắm nghiền, hơi thở rất yếu ớt. Khi nhìn thấy chúng tôi, Lâm Nam liền bò dậy, mặt nhợt nói rất khẽ: “Con ma nữ đó bị mặt đất khép lại kẹt ở ngoài cửa rồi, trừ phi có người khác nữa đến, nếu không nó vĩnh viễn không thể thoát khỏi đó được. Đầu tôi chỉ bị va đập một chút thôi, không sao đâu, nghỉ ngơi một lát là khỏe ngay. Cáo con, vết thương của em thế nào rồi? Anh thấy ma nữ tóm chặt lấy cổ em, có bị rách áo hay không vậy?”

Cáo con ngửa cổ lên xem xét, lớp cao su mềm màu xám vẫn chưa bị chọc rách, chỉ lưu lại hai vết hằn hình tròn màu đen. Cáo con dùng tay xoa xoa rồi nói: “Vẫn còn tốt, chắc là vẫn chưa bị rách đâu. Em chỉ cảm thấy rất mỏi cổ, đầu cũng hơi choáng váng, có khả năng là đã bị trúng âm khí từ miệng của xác chết đó, một lát nữa là khỏi thôi mà. Đây có phải là chỗ trọng yếu trong cung điện liên hoàn mà anh nói hay không?”

Lâm Nam nhìn ra xung quanh, cố gắng hết sức để đứng lên rồi nói: “Chúng ta không phải sợ con ma nữ đó nữa, nếu có trách thì chỉ trách người nhà của cô ta, lúc khám nghiệm rõ ràng đã có những dấu hiệu sẽ bị biến thành xác sống, vậy mà chỉ đặt mỗi một tấm gương trừ tà mà không nghĩ tới nơi đây là môi trường đất dưỡng thi, ngay cả lông mọc ra cũng có màu đỏ hiếm gặp. Không cần để ý tới cô ta nữa, trừ khi trời long đất lở hoặc là còn có người khác nữa đến, nếu không cô ta sẽ bị kẹt mãi ở đây! Chúng ta mau đi thôi, tuy ở đây là con đường nối liền quan trọng của cung điện liên hoàn nhưng vẫn chưa ổn định, chúng ta vừa rơi trực tiếp từ tầng trên xuống tầng dưới, cung điện dưới đất của chủ nhân ngôi mộ này chắc hẳn ở phía trước, mọi người cẩn thận một chút!”

Đúng là một tay cao thủ trong nghề trộm mộ, hồi phục cũng thật là nhanh!

Ba người chúng tôi im lặng đi xuống dưới chưa được bao lâu thì cảm thấy hai bên đường ngày càng mở rộng ra dần dần thấy trên vách tường đất có những đường viền khắc bằng đá lúc ẩn lúc hiện. Con đường mà chúng tôi vừa đi qua lại thấy có những tiếng động rất khẽ không ngừng từ đằng xa vọng lại. Chúng tôi cố nén sự hoài nghi trong lòng, tiếp tục đi cho tới khi gặp một bức tường cao chắn ngang trước mặt.

Tường viên gạch vừa dày vừa rộng liên tiếp xếp ngay ngắn cạnh nhau, hết lớp này đến lớp khác, hai bên gắn chặt vào trong tường đất, phần nóc thì cao tới mức không nhìn thấy điểm tận cùng.

Đi lâu như vậy rồi, lẽ nào lại đâm vào ngõ cụt!

Tuy rằng chúng tôi có hơi bị hụt hơi, thời gian đi cũng lâu hơn so với lúc đi trên con đường rộng lát đá rất nhiều, tuy vậy chúng tôi vẫn có cảm giác khỏe khoắn hơn nhiều. Chắc hẳn bức tường này là vật chỉ có ở trong gian phòng của chủ nhân ngôi mộ. Nói không chừng lúc này chúng tôi chỉ cách chủ nhân của ngôi mộ mỗi một bức tường mà thôi. Cáo con đang định thò tay ra rút thử một viên gạch xem có chuyển động hay không thì bị Lâm Nam ngăn lại: “Đừng sờ lung tung! Đây là tường Kim Cương, bên trong chính là cung điện dưới đất nơi đặt quan quách, rất nguy hiểm đấy!”

Chúng tôi nhìn về phía mà Lâm Nam ra hiệu, thấy có một chỗ mấy viên gạch không khít hẳn vào với nhau, hơi thấp hơn một chút so với những viên gạch ở xung quanh, màu sắc cũng nhạt hơn. Tôi thấy lạ bèn hỏi Lâm Nam: “Tôi thấy bức tường này có vẻ gì đó hơi cổ quái. Tôi tưởng rằng trước thời nhà Hán thì không dùng gạch. Trên các tài liệu có nói tới đều là lỗ huyết hoặc trên huyết có thêm cột gỗ. Mộ thời nhà Đường mới bắt đầu dùng gạch xây mộ đắp thành hình vòm cong, cho đến tận thời Minh Thanh mới sử dụng kết cấu gạch đá với quy mô rộng khắp. Tôi thật sự không hiểu nổi, đây rốt cuộc có phải là mộ của nhà Tần hay không?”

Lâm Nam chăm chú quan sát mấy viên gạch khác thường đó rồi đáp: “Trước thời nhà Hán cũng có dùng gạch để xây mộ, nhưng chỉ có những ngôi mộ lớn mới sử dụng. Giữa các viên gạch dùng hỗn hợp của vôi, hồ làm từ gạo nếp và mảnh đồng xanh để kết dính lại với nhau. Một số ngôi mộ có quy mô rất lớn, độ dày

đạt tới hai, ba mét, vô cùng kiên cố. Chúng không giống với những ngôi mộ thời Minh Thanh để lại những bức tường mỏng dính ở phía sau để bọn trộm tới thăm viếng. Loại mộ này chỉ có phần đáy mộ là hơi mỏng một chút, còn bốn bức tường và phần nóc đều dùng những viên gạch lớn xếp tầng tầng lớp lớp. Cho dù có dùng cách đào từ dưới lên trên thì cũng vô cùng nguy hiểm. Tôi nói nó cổ quái hoàn toàn không phải vì nguyên nhân này, mà là mấy viên gạch này giống như là gần đây có người mở ra từ bên trong vậy.”

Lâm Nam nói vậy khiến tôi và Cáo con sợ hết hồn. Tôi biết rằng Cáo con đã canh chừng ở núi Phượng Hoàng này

Không đợi Lâm Nam ra hiệu, tôi cũng phát hiện ở nơi này đã có thừa một số lượng cực kỳ lớn những vị khách không mời mà tới. Đó chính là những con ruồi hút máu màu đen nhỏ bằng con muỗi vẫn đang đậu trên những cái xác khô của lũ ốc sên, giống như sau khi ăn no rồi thì đâm lười vận động vậy! Khuôn mặt của Cáo con dưới ánh sáng của chiếc mặt nạ có một màu trắng bệch, không nói năng gì lời hai người chúng tôi quay trở lại chỗ gò đất.

Vừa tháo mặt nạ xuống, tôi liền vội vàng vàng hỏi hai người bọn họ: “Chuyện này là như thế nào? Ốc sên thì còn được, chứ thứ côn trùng màu đen đó là thứ quái quỷ gì vậy? Lỡ mà nó đốt, chúng ta sẽ bị giống như bọn ốc sên kia sao?” Nghĩ đến đám xác khô đó tôi không khỏi rùng mình kinh hãi.

Cáo con lanh chanh cướp lời nói trước: “Em biết lũ côn trùng màu đen đó là cái gì rồi. Những con sên đen kia được dùng để làm thức ăn cho bọn chúng đây. Kì thực đó cũng không thể gọi là ốc sên, chỉ có thể coi là một đám mầm thịt mà thôi. Bên trong bức tường đó nhất định có chôn một mảnh ‘quỷ thái tuế’, bị người ta gieo trúng ấu trùng vào bên trong. Mảnh thái tuế này không ngừng lớn lên, bị lũ ấu trùng kia sau khi nở ra khỏi trứng biến thành mầm thịt ăn hết sạch. Sau đó đám mầm thịt này lại bị lũ côn trùng nhỏ kia hút cạn thành xác khô, rồi lại đẻ ra trứng, quanh năm suốt tháng cứ liên tục quay vòng như vậy.”

Lâm Nam lắc lắc đầu nói: “Cáo con nói có phần không đúng. Đây không phải là thái tuế mà là một mảnh ‘tụ nhục’ cực kỳ hiếm gặp, cũng chính là hung tinh mà dân gian thường nhắc đến. Cứ đến ngày hai mươi âm lịch hàng tháng là hung tinh rời cung, thái tuế xuống núi. Tương truyền thái tuế chính là tổ tiên của vạn vật, được so sánh với thịt của thần tiên để làm thuốc trường sinh bất tử, cũng được gọi là polyp, có thể ăn rồi tự sinh sản, nếu đem đối chiếu với loại ‘tụ nhục’ của hung tinh thì là một vật không may mắn gì. Hôm nay chúng ta đã chọn ngày rằm để xuống đây, thời gian phát tác của hung tinh cự nhục chắc hẳn đã sớm hơn bình thường rồi!”

Tôi có chút không hiểu: “Polyp hay là thái tuế và hung tinh cự nhục có gì khác biệt? Tại sao lại nói ở đây là cự nhục chứ không phải là thái tuế? Những con côn trùng nhỏ màu đen này có phải được dùng để bảo vệ ngôi mộ hay không?”

Lâm Nam bèn tiếp tục nói: “Thái tuế thì không có độc, còn cự nhục thì mang chất độc ngay từ trong bào thai. Chúng ta đã từng xem những tin tức thời sự nói về thái tuế, chỉ là một cái cục thịt, có nơi còn gọi là mụn cơm, là một loại vi khuẩn, vẫn thường được phát hiện ở những nơi như sườn núi, bờ sông. Còn cự nhục lại chỉ có thể sinh trưởng ở những huyết vị nơi phong thủy xung đột lớn, hấp thụ âm khí, sát khí. Khi nhìn thấy đám côn trùng màu đen kia tôi mới nhớ ra. Có thể chúng có thể hút cạn máu thịt của từng ấy con ốc sên, nếu không phải là có chất cực độc thì mới lạ đây! Dùng thứ này để bảo vệ huyết mộ thật đúng là không sợ hở chút nào, bất cứ vật gì còn sống xông vào đều khó tránh khỏi cái chết!”

Cáo con ngồi xổm xuống đất, buồn rầu nói: “Vậy giờ phải làm thế nào? Cái thứ này không giống với thái tuế. Em thấy thà chằng đi xuống mộ Tần vương gì nữa, những thứ quái quỷ nhiều như vậy! Ai dè, từ nay về sau thôi thì chỉ đào những lăng mộ nhà Minh Thanh, kiếm ít đồ sứ hay tranh chữ là được rồi!”

Nhìn bộ dạng mệt mỏi chán chường, chẳng thiết thứ gì nữa của Cáo con thật hết sức buồn cười. Lâm Nam bèn nghiêm nét mặt nói: “Cáo con, nhìn em có tương lai như vậy cơ mà! Vàng bạc còn có giá chứ ngọc thì vô giá. Bây giờ trong túi của em có mấy thứ đồ bằng ngọc, đủ cho em đào các ngôi mộ nhà Minh Thanh trong mấy năm liền rồi. Đúng là không có mắt nhìn, lại còn dám nói là trợ thủ của anh nữa, em làm sao biết được là anh không có cách gì để đối phó với thứ cự nhục đại hung này chứ?”

Nhìn ánh mắt của Cáo con có vẻ nửa tin nửa ngờ, Lâm Nam tiếp tục nói: “Mau đứng dậy nhanh lên! Cự nhục tuy hung ác, nhưng cũng là một thứ bảo bối, có thể gặp được nó chứng tỏ chúng ta cũng có phúc phận đây! Vị Lã thừa tướng này đúng là đã được chôn vào một huyết phong thủy đại hung, hung khí của ngoại

long ngâm đều tụ hội lại thành bá khí, đúng là đã hao tổn rất nhiều tâm sức. Nếu nghĩ theo hướng ngược lại thì chỗ đối ứng với hung khí này nhất định là đầu nguồn của dòng suối ‘nội tạng uyên của ngoại long ngâm! Chỗ hung tinh cự nhục này giống như là ngọn đèn chỉ đường vậy, xem ra chuyển đi này quả thật không lãng phí!”

Cáo con nửa tin nửa ngờ đứng dậy, vừa mới đứng dựa vào một bên của bức tường đất bỗng kêu lên thất thanh, chỉ nhìn thấy trong tường đất có một bức tượng bằng đá thấp thoáng ẩn hiện, trên gương mặt người được khắc bằng đá, từng đám bụi đất đang dần dần rơi xuống!

22. Chương 22: Lưỡi Dao Hình Trăng Non

Khi những đám bụi đất rơi xuống thì khuôn mặt khắc bằng đá kia cũng dần lộ ra, mũi tròn mắt to, trên gương mặt tròn trịa như quả trứng là khóe miệng hơi hơi nhếch lên, giống như là đang cười thâm một điều gì đó, đôi mắt được khắc nửa nhắm nửa mở, nửa thức nửa tỉnh đang nhìn chúng tôi. Chúng tôi cũng chăm chú nhìn mặt đối mặt với bức tượng đó, sợ rằng sẽ lại có chuyện gì đó kì quái xảy ra. Quả thực là tối hôm nay chúng tôi đã gặp phải quá nhiều chuyện rồi, khiến đầu óc cứ căng như dây đàn.

Một lúc sau, bức tượng đã hoàn toàn hiện ra khỏi vách tường đất, đứng sừng sững trên sàn, hai tay đặt trên phần bụng nổi lên, mình không mặc áo giáp, vừa nhìn đã nhận ra cách ăn mặc của quan văn, chỉ không biết vì lý do gì mà đúng lúc này lại đột nhiên xuất hiện từ bên trong tường, thật là kì quái. Tôi cẩn thận quan sát phần đầu của tượng đá, đó chính là nơi mà đất cát bắt đầu rơi xuống. Lẽ nào bên trên lại có thứ gì hay sao?

Dưới ánh đèn, cả mảng đất cát trên đầu của tượng đá rơi xuống. Nếu chỉ là do đoạn đường này tầng đất không ổn định thì còn dễ giải thích. Còn nếu do bên trên có thứ gì đó đang theo dõi chúng tôi thì quả thật là đáng sợ. Đèn pin của chúng tôi chiếu sáng không đủ xa, bom cháy thì không dám ném nữa bởi chúng tôi sợ dưỡng khí thực sự còn quá ít!

Lại chờ đợi thêm một lúc, Cáo con đã không chịu được nữa bèn thử thăm dò trên mình tượng đá, một lát sau thì ra sức kéo tay của bức tượng. Lúc đó tôi cũng đã nhìn thấy trong bụng của bức tượng đá này có thứ gì đó. Từ trên đỉnh đầu cho đến dưới bụng đều có một khe nứt rất nhỏ, giống như một cái tủ đựng đồ lớn vậy, có cửa, có đáy, có tay cầm. Lâm Nam liền bước tới ngăn Cáo con không cho sờ mó lung tung nữa, anh khẽ nói: “Em cũng cẩn thận một chút! Đây dù sao cũng là cổ vật hàng mấy nghìn năm tuổi rồi, nếu lỡ bên trong có thứ gì đáng sợ, em thả nó ra như vậy không phải rất nguy hiểm sao?”

Cáo con liền rút tay về rồi nói: “Đây có thể là cái gì chứ? Nhìn qua thì thấy giống như một cỗ quan tài, lẽ nào người chết ở bên trong còn có thể xông ra cắn cho em một phát sao?” Cáo con vừa dứt lời thì bụng của tượng đá chợt phát ra hai tiếng thành thành, từ chỗ hai bàn tay đang ôm chặt lấy chốt mở ra một đường nứt dọc, khiến cho Cáo con đang đứng gần đó nhất sợ đến nỗi mặt mũi trắng bệch, không dám nói năng gì nữa.

Là phúc hay là họa thì cũng không tránh được nữa rồi, dù sao thì trong quan tài cũng đã phát ra tiếng động. Phía trước mặt thì là đám trùng độc hút máu được nuôi dưỡng bằng thịt thối, bị kẹp giữa hai gọng kìm thể này, chỉ bằng chủ động ra tay thì hơn! Tôi và Lâm Nam gần như đồng thời nắm chặt lấy hai cánh tay của bức tượng đá, kéo mạnh một cái liền thấy giống như đang mở hai cánh cửa tủ quần áo rất nặng vậy, làm xuất hiện thứ đồ đang được cất giấu ở bên trong.

Quả nhiên đây là một cỗ quan tài! Tôi mới nghe nói đến tục lệ an táng trên cây, an táng ngoài trời, an táng dưới biển, rồi thì quan tài treo, nhưng vẫn chưa từng nghe nói tới kiểu an táng dùng một tảng đá dựng đứng để làm quan tài thế này. Ngó vào bên trong mới thấy bụng của tượng đá rất lớn, có hai xác chết đang ôm nhau ngồi ở bên dưới. Hai tiếng động thành thành lúc nãy chắc hẳn là tiếng đầu đập vào cửa phát ra, bởi vì chúng tôi mở cửa từ đoạn giữa nên một cái đầu khô liền lún lổn ra bên ngoài!

Một đàn rết lớn toàn thân mọc đầy lông đen, tỏa ra một mùi hôi thối kinh người đang bò đi bò lại liên tục giữa hai cái xác người khô. Gặp phải sự kích thích của ánh đèn, chúng liền tranh nhau trốn vào trong bóng

tối, nhanh chóng bò về phía bức tường trước mặt. Ba người chúng tôi đều kinh hãi không dám cử động, sợ rằng đám rết đó sẽ chủ động tấn công. Đám rết này xem ra rất giống với con rết ở trong chiếc vỏ của người lính mặc giáp đồng khi trước, đã bị thầy ma trẻ em nuốt gọn, chỉ có điều con rết đó không được to bằng bọn ở đây.

Đám rết đã nhanh chóng biến mất, hồn vía chúng tôi lúc này mới quay trở lại, càng thấy kinh sợ hơn nữa, tôi liền hỏi ngay Lâm Nam: “Mặc kệ đám rết này như thế nào, lúc này không phải anh nói đã có biện pháp để đối phó với đồng thịt thối đó rồi hay sao, mau mau nói xem là chuyện gì nào! Tôi không muốn ở lại đây thêm một phút nào nữa đâu!”

Lâm Nam liền cau mày đáp: “Đồng cự nhục đó là loài độc do âm huyết tạo thành, lúc đầu tôi tưởng rằng chúng vô tình sống ở bên trong bức tường của ngôi mộ này, nhưng giờ xem ra rõ ràng là có người cố tình sắp đặt. Trên sách cổ có viết những con côn trùng đen do cự nhục phát triển thành thì gọi là ‘hoàng bí’, thông thường gọi là âm trùng. Đặc tính của nó hoàn toàn khác biệt so với loài ‘ngọc bí’ được sinh ra từ ngọc nát. Ngọc bí dựa vào tính ăn mòn xác chết của trùng đen để hại người, còn hoàng bí lại dựa vào gai nhọn trong miệng để hút lấy máu thịt. Chúng đều là những vật rất hữu dụng trong việc bảo vệ lăng mộ. Những con ốc sên hay rết này xem ra đều là thức ăn cho hoàng bí. Số lượng hoàng bí sinh ra từ một mảnh cự nhục đủ để tạo thành một mạng lưới bảo vệ cả ngôi mộ này. Điều này khiến người ta phải đau đầu!”

Tôi không tin là không có cách nào giải quyết, nói cho cùng thì nó cũng chỉ là một loại côn trùng, hoàng bí cũng được, âm trùng cũng thế dù sao cũng đã chặn đường tiến tới của chúng tôi thì chẳng có lý do nào để mà bước qua chúng được cả. Tôi chưa kịp lên tiếng thì Cáo con đã hỏi: “Hay là chúng ta thử dùng lửa đốt đi? Đã đi tới đây rồi, cần gì quan tâm tới việc chúng quái dị đến mức nào, chỉ cần một mồi lửa cũng có thể đốt sạch bọn chúng.”

Lâm Nam ngay lập tức lắc đầu: “Tuyệt đối không được, âm trùng gặp lửa lập tức biến thành một vùng sương mù tử thi rộng lớn, không bao giờ tan đi, len lỏi vào mọi ngõ ngách. Chúng ta sẽ không có chỗ nào để trốn cả, cho dù đào hố để chui xuống thì sương mù này cũng sẽ thấm thấu vào khiến chúng ta sông dờ chết dờ, biến thành vật ký sinh cho trứng ấu trùng! Cách này không được!”

Thấy Lâm Nam nói kiên quyết như vậy, tôi cũng bắt đầu lo lắng: “Cách này không được, cách kia cũng không được, tôi đang định hỏi lũ âm trùng này tại sao không chủ động tấn công chúng ta, xem ra càng không cần phải nghĩ nữa. Dùng chúng để bảo vệ lăng mộ, mục đích chính là để hại chết tất cả những kẻ to gan nào dám vào đây. Lẽ nào thực sự không có bất kỳ cách giải quyết nào hay sao?”

Lâm Nam không trả lời câu hỏi của tôi mà lại chăm chú quan sát hai cái xác khô đang ôm chặt lấy nhau ở trong quan tài tượng đá, vừa nhìn vừa nói: “Điều này cũng thật là kì lạ, làm sao mà bên ngoài lăng mộ lại có một cỗ quan tài thế này nhỉ? Bọn rết lông đen kia to béo là thế, chắc chắn không phải bộ dạng của những kẻ bị đói! ... Ồ, đúng rồi, thì ra hai cái xác này không phải có từ thời cổ đại!”

Tôi lại gần quan sát cẩn thận, lẽ nào lại như vậy, quần áo trên người hai xác chết vẫn chưa bị mục nát, lúc này vì còn mãi chú ý tới lũ rết nên không để ý thấy trên tay của một trong hai xác chết có lộ ra một chiếc dây đồng hồ đã mục nát đến độ sắp rơi ròi. Tôi bèn nhặt lên xem, quả nhiên là một chiếc đồng hồ, trên nắp toàn là bùn đất, đã hỏng hoàn toàn. Tuy không thể nhận ra chính xác là của thời nào nhưng tuyệt đối không thể là đồ dùng trước thời Dân Quốc được.

Lâm Nam dùng chiếc móng vuốt bằng thép chậm chậm tách rời hai xác chết ra, thấy đó là hai người cao lớn, trên người không có đồ đạc gì, vậy mà có thể đi đến tận nơi này. Không biết bọn họ đã gặp phải bước đường cùng như thế nào, không còn cách nào thoát thân, cuối cùng đành chọn cách ôm lấy nhau mà cùng chết.

Cáo con cũng xông tới xem cho thỏa mãn trí tò mò, kinh ngạc kêu lên: “Bọn họ có một nam một nữ! Hai người xem, cái đầu chưa bị rụng ra kia đang ngã trên vai của người còn lại, trên ngón tay còn có một chiếc nhẫn nữa!” Nói xong liền quay mặt đi chỗ khác, chắc không dám tiếp tục nhìn vào tình trạng xác chết của đôi nam nữ này nữa.

Lâm Nam cũng thấy trong lòng nặng trĩu, từ trong hai bộ xương khô đó lấy ra một chiếc hộp bằng vàng, rồi ngồi bệt xuống đất mở ra xem.

Tôi dùng đèn pin soi thật kỹ những dấu vết để lại trên phiến đá bên cạnh hai xác chết đó, một lúc lâu sau thì nhận ra một bài thơ ngắn nhìn rất quen, dường như đã đọc được ở đâu đó, bất giác đọc lên thành tiếng: “... tóc dài thì để cho chàng cắt... tóc ngắn thì nuôi cho chàng... một ngày nào đó tóc dài... dày như sợi tơ... lại để cho ai cắt... lại... nuôi cho ai... Nét chữ phía sau mờ quá nhìn không rõ, nghĩ lại tình cảnh lúc đó tôi bất giác thấy đau nhói trong lòng, buồn bã tới mức chỉ muốn khóc, còn Cáo con từ lúc nào đã bần thần hết cả người.

Lâm Nam ở bên cạnh lặng yên ngồi mân mê chiếc hộp vàng, từ góc độ này, tôi nhìn lại thì thấy Cáo con đã ngẩng đầu lên chăm chú quan sát anh ta. Đôi nam nữ này người chết kẻ bị thương ở dưới lòng đất từ biết bao nhiêu năm về trước, vĩnh viễn không bao giờ có thể trở lên mặt đất được nữa, cuối cùng trở thành một đôi uyên ương trộm mộ ôm mối tình cùng chết. Tôi nghĩ chắc hẳn Lâm Nam đã bị hai người bọn họ làm xúc động đến tận tâm can.

Trong yên lặng, cuối cùng Lâm Nam cũng đã mở được chiếc hộp, sau khi ngồi thẩn ra một hồi lâu mới ngẩng đầu lên cười một cách cay đắng: “Đây đúng là ý trời, hai vị tiền bối này đã chọn lúc này để từ trong tường đất hiện ra! Hai người thử đoán xem trong chiếc hộp vàng này là thứ gì? Chính là khắc tinh để đối phó với sương mù tử thi!”

Cảm xúc của tôi và Cáo con vẫn chưa thể từ bi thương chuyển ngay sang vui mừng được, bởi vậy chúng tôi không hỏi cụ thể Lâm Nam xem làm sao biết được nhiều như vậy. Suy nghĩ duy nhất trong đầu tôi hiện thời là lần này quả thật có thể thoát khỏi đại nạn đều là do kiếp trước đã tích đủ phúc đức. Tôi cũng khẳng khái yêu cầu Lâm Nam tốt nhất là đem hai xác chết kia đi hỏa táng, để bọn họ được an nghỉ trong lòng đất.

Tuy nhiên Lâm Nam lại không hề nghĩ như vậy: “Cáo con, Sương nhi, đừng nên quá đau lòng, hai vị tiền bối đã yên giấc nghìn thu rồi, nhìn cảnh bọn họ ôm chặt lấy nhau như thế này, chúng ta cũng đừng nên tách rời họ ra nữa. Con người ta sau khi chết vào trong lòng đất là coi như hết chuyện, không nên làm kinh động. E rằng hai vị Mô kim hiệu úy này chính là những vị tiền bối đã để lại ngọc bội để khắc chế đám thầy ma trẻ em trong người của người lính mặc áo giáp đồng đó!”

Tôi nghĩ lại thấy cũng đúng, người con gái đó thà chết chứ nhất định không chịu trốn đi tìm đường sống một mình. Tôi cũng đã nghĩ thông suốt rồi bèn khuyên Cáo con cùng tỉnh táo lại, phía trước còn muôn vàn nguy cơ rình rập, những tình huống không thể đoán trước còn rất nhiều, chúng tôi tuyệt đối không thể vì tính dễ xúc động của phụ nữ mà làm hỏng đại sự được.

Tôi tuy ngoài miệng thì khuyên nhủ Cáo con nhưng thực ra trong lòng cũng thấy bồi hồi không dứt.

Theo cách của Lâm Nam, chúng tôi khe khẽ dùng thám âm trảo đẩy chiếc hộp vàng từng tí một vào bên dưới bức tường của ngôi mộ. Sau khi tìm được chỗ nắp ổn thỏa, Lâm Nam thấy chúng tôi đều đã chuẩn bị xong xuôi bèn ngẩng thẳng vào bên trong cái hố lớn đó, không hề chần chừ vụt ngay vào trong đó hai quả bom cháy, rồi lặng lẽ nắp mình xuống, trong lòng hơn hờ chờ đợi hai quả bom cháy sẽ quét sạch mọi thứ.

Lâm Nam đang nằm bò trên mặt đất chợt kêu lên hoảng hốt: “Thôi xong rồi, chúng ta đã tính toán chưa kỹ, chỉ lo đối phó với sương mù tử thi mà quên mất người đàn ông đã chết kia tại sao lại bị rơi đầu xuống? Nếu không phải là do ngoại lực tác động vào thì làm sao lại có thể rơi từ bên trong quan tài đá ra bên ngoài chứ?”

Đám thịt thối và vô số những con côn trùng đen đau bên trên ở phía trong bức tường của ngôi mộ bị ngọn lửa nóng rực của quả bom cháy thiêu đốt, ngay lập tức phát ra từng đợt những tiếng kêu lách tách, một làn khói đen từ trong đó bốc lên nhưng lại chẳng hề bay ra bên ngoài mà toàn bộ tập trung bên trên chiếc hộp vàng. Hình dạng của làn khói đó mỗi lúc một nhỏ hơn, cho đến khi quả bom cháy tắt thì cũng không thấy đầu nữa.

Ba người chúng tôi chẳng ai vội tiến lên xem xét. Tôi vẫn chưa hiểu hết những điều mà Lâm Nam vừa nói, ngoại lực nào có thể chặt đứt đầu của người khác cơ chứ? Lâm Nam đang đeo bình dưỡng khí nên dùng tay ra hiệu cho chúng tôi chờ ở đây, còn tự anh ta tiến lên tìm đường. Không đợi chúng tôi kịp phản ứng anh ta đã dùng cả chân cả tay bò dần về phía trước.

Tôi và Cáo con im lặng chờ đợi trong bóng tối, hết sức chú ý lắng nghe động tĩnh ở phía trước. Dưới ánh

đèn phát ra từ chiếc mặt nạ có thể nhận thấy gương mặt của cả hai chúng tôi đều vô cùng lo lắng. Một khoảng thời gian rất lâu đã trôi qua, lâu tới mức chúng tôi lo lắng không yên, đột nhiên nghe thấy tiếng bức tường của ngôi mộ đổ sụp xuống, liền sau đó là tiếng gọi thất thanh của Lâm Nam: “Hai người mau tới đây nhanh lên! Thật đúng là cảm ơn trời đất!”

Tôi và Cáo con vội vàng chạy về phía trước, chỉ thấy trên bức tường to lớn quanh ngôi mộ xuất hiện một lỗ hổng rất lớn, mảnh thịt thối dính đầy lũ côn trùng đen đó đã bị đốt cháy thành một đồng cạn màu đen, co rút vào trong khe hở của bức tường quanh mộ. Tôi và Cáo con liền bò qua bức tường đó, ước lượng độ dày dễ có đến hai mét, thấy Lâm Nam đang nằm ngửa trên nền đất bên trong lỗ hổng đó. Thấy chúng tôi đã đến, Lâm Nam bèn nói một cách vô cùng mệt mỏi: “Chúng ta phải vô cùng cảm ơn ba vị tiên bối này, không có sự hi sinh của bọn họ thì không ai có thể bước chân vào trong ngôi mộ này. Mà cho dù có vào được rồi thì cũng khó tránh khỏi cái chết! Hai người nhìn xem, cảnh tượng mới kì vĩ, hoa lệ làm sao!” Nói xong liền ném ra một viên pháo sáng, ngay lập tức ánh sáng tràn ngập bên trong ngôi mộ, tất cả đều hiện ra rõ ràng trước mắt chúng tôi.

Tôi không kịp hỏi kĩ Lâm Nam mà chú ý quan sát xung quanh, thấy bao gồm cả mặt mà chúng tôi vừa bước vào đều là tầng tầng lớp lớp những viên gạch xây mộ màu đen dày cộp, một mặt khác lại là một đầm nước, ở giữa đầm là một miệng suối mà từ đó nước đang không ngừng phun lên. Có thể nước suối này rất lạnh bởi trong lăng mộ không khí vô cùng lạnh lẽo, giống như trong một ngôi nhà bằng băng vậy.

Ở chính giữa đầm nước là một bệ đặt quan tài bằng ngọc trắng đang nổi trên mặt nước, bên trên bày một cỗ quan tài hình vuông, không thấy có cỗ quách mà là một khối liền màu đen thẫm. Lăng mộ này rất rộng rãi, đặc biệt là ở mặt hướng về phía đầm nước không biết vươn ra bao xa nữa. Trong lăng mộ chứa đầy các đồ thủ công bằng đồng, ngọc bích, tượng đá, đồ đạc dát vàng, tất cả bày ra trước mắt chúng tôi, thể hiện rõ ràng về sung túc giàu có.

Lâm Nam đã bình tĩnh trở lại, giải thích cho tôi và Cáo con bằng giọng nói khàn khàn: “Khi tôi vừa mới qua đây thì vẫn còn đang nghĩ tới cái chết kì lạ của đôi uyên ương trộm mộ kia, đầu của người đàn ông tại sao lại bị chặt đứt, có phải cần phải đề phòng bầy ngấm nào hay không. Mảnh cự nhục mọc ở bên trong bức tường của ngôi mộ đó không thể là vòng bảo vệ cuối cùng được. Tôi nghĩ khi cự nhục mới được đặt xuống đây thì thể tích chắc hẳn rất nhỏ. Đã bao nhiêu năm qua rồi, số người làm thức ăn nuôi ấu trùng chắc hẳn ngày càng nhiều. Họ đều men theo khe nứt trên bức tường rất dày này, khiến cho cả bức tường vững như Kim Cương bảo vệ cho cung điện dưới đất này cũng bị ăn mòn tới mức lung lay sắp đổ. Đây là điều mà người thiết kế đã không thể tính đến.”

“Về sau hai vị Mô kim hiệu úy thời Dân Quốc này quả là vô cùng thông minh, con đường mà họ đã đi qua cũng gần giống như của chúng ta, cuối cùng họ cũng giống như chúng ta đã tới được trước bức tường Kim Cương cao lớn này. Có lẽ họ phát hiện ra cự nhục bên trong bức tường vô cùng nguy hiểm, khó mà vượt qua được, bởi vậy họ đã đào một cái lỗ bên dưới chân bức tường, hi vọng có thể trực tiếp đào thẳng vào bên trong lăng mộ, áp dụng phương pháp trộm mộ ‘từ dưới lên trên’. Tuy vậy họ đã gặp phải cái này, hai người qua đây xem, đây chính là lớp màng bảo vệ cuối cùng của lăng mộ này!” Nói xong, Lâm Nam liền chỉ vào mặt đất phía sau lưng mình, trên đó có hai lưỡi dao vừa cong vừa mỏng hình trăng lưỡi liềm, ước chừng dài khoảng hơn một thước, đang nằm song song cạnh nhau trên nền gạch.

Lưỡi dao phản chiếu lại ánh đèn, có vẻ mỏng gần như là trong suốt vậy. Lưỡi dao được đặt dưới lòng đất suốt mấy nghìn năm rồi, vậy mà vẫn lấp lánh tỏa ra ánh sáng xanh lạnh lẽo, chắc hẳn là vô cùng sắc bén. Bên trong cán dao rỗng chứa đầy chất lỏng màu xanh hổ phách, trong đó là rất nhiều những con nòng nọc màu trắng bạc, đang nằm bất động nổi vật vờ, mang đầy vẻ quái đản.

Tôi lo lắng suy nghĩ một hồi, xem ra đã nắm được phần lớn cấu tạo lăng mộ của nhà Tần. Thi thể của Lã Bất Vi không thể tự vượt qua con đường liên hoàn phức tạp dẫn đến lăng mộ này, nhất định phải nhờ có người khác hoặc ngoại lực nào đó mới có thể an toàn đến được trong lăng mộ. Bởi vậy theo thứ tự hợp lý thì người môn khách là pháp sư thiết kế ra nơi này trước hết sẽ đem xương cốt của Lã Bất Vi an táng trong cỗ quan tài ở giữa đầm nước, sau đó sẽ khởi động các bầy ngấm, sau khi thả cự nhục xong xuôi sẽ bịt kín lăng mộ lại, rồi men theo đường dẫn nước đầu tiên vào trong đầm nước, thoát khỏi những bầy ngấm của cung điện liên hoàn, về tới chỗ cái ao nơi con huyết đồng đã chết. Người môn khách đó sau khi làm xong những việc này thì thi triển tà thuật cuối cùng trong trận pháp thi thể binh lính mặc áo giáp đồng ở vòng

ngoài, khiến cho những thứ tà ác như thầy ma trẻ em, cự nhục bắt đầu hoạt động, sau đó thì bò vào trong cổ quan tài ở bên dưới huyết đồng, giải bùa chú trấn áp huyết đồng rồi từ từ đợi cái chết tới!

Một tấm lòng tâm huyết và kĩ năng thiết kế tuyệt vời như vậy thật khiến cho người khác phải kinh ngạc!

Cáo con vẫn đang chăm chú nhìn vào lưỡi dao cong cong hình trăng lưỡi liềm đó. Đám nòng nọc màu bạc kì quái khiến cô không dám mạo hiểm thò tay ra nhặt dao lên. Lâm Nam thấy Cáo con vẫn chưa nhìn ra được đầu mối gì bèn đứng ở bên cạnh nói: “Lúc này khi anh đang bò trên mặt đất, vừa mới chạm tay vào chiếc hộp vàng thì đã bị trượt vào chiếc hố mà các vị tiền bối đã đào khi trước. Cái hố này được đào rất dốc, còn có rất nhiều những chiếc hố thẳng dẫn về phía trước, có lẽ họ cũng vừa đào vừa đoán xem nền đất bên dưới bức tường của ngôi mộ này sâu bao nhiêu. Anh nhanh chóng bị rơi xuống đáy hố, sau khi vượt qua chỗ bên dưới bức tường thì lại bắt đầu đào hướng lên trên tiến về phía lăng mộ. Nhưng đáng tiếc đến lúc đó thì cái hố này đã bị đào loạn xì ngầu lên, các vết xẻng, dấu chân đều không được ngay ngắn như lúc mới đầu nữa.”

Lâm Nam tiếp tục nói với vẻ tiếc nuối: “Anh không biết có phải lúc đó đã xảy ra chuyện gì hay không, dường như người đào hố bị thứ gì đó đuổi tới đường cùng nên cuống cuống đào lung tung hết cả, lúc sắp đào đến mặt đất rồi thì thấy một bộ xương người nằm bất động ở trên đó, trên lưng có cắm hai lưỡi dao hình trăng lưỡi liềm này. Cán dao giống như mắt người vậy, sau khi cảm nhận được ánh đèn pin của anh chiếu vào thì đột nhiên quay lại nhìn thẳng vào hướng anh đang đứng, phát ra tiếng kêu ầm ầm vang vọng cả một vùng!”

Tôi lo lắng hỏi ngay: “Thế anh phải làm thế nào? Lưỡi dao hình trăng lưỡi liềm này rõ ràng là có liên quan tới mảnh cự nhục kia, đám nòng nọc ở trong cán dao liệu có phải là yêu quái nữa không đấy?”

Lâm Nam bèn cố nặn ra một nụ cười đáp: “Nếu quả thật đám nòng nọc đó đúng là yêu quái thì còn dễ đối phó dù sao thì mảnh thịt thối kia cũng đã khô lại rồi. Trong tay tôi vẫn còn cầm chiếc hộp vàng có thể đối phó với hoàng bí hay sương mù tử thi, nhưng chúng lại chính là hai con dao yêu quái! Lúc đó tôi còn chưa biết cái hố này đã rất gần với mặt đất rồi, vừa đối diện với chúng được chưa đầy hai giây, lưỡi dao ngay lập tức bay vèo vèo tới nhắm thẳng vào tôi!”

Cáo con lập tức lùi lại mấy bước khỏi hai con dao đó, tôi cũng nghe xong mà thấy kinh hãi. Tuy rằng đã biết chắc Lâm Nam tránh được đòn tấn công đó nhưng tôi vẫn thấy toát mồ hôi lo lắng cho anh ta.

“Một tay tôi đang cầm chiếc hộp vàng, còn tay kia là cái xẻng đào đất, bị kẹt cứng trong hố, muốn quay đầu lại để bỏ chạy cũng khó. Hai lưỡi dao kèm theo tiếng động ầm ầm chỉ còn cách tôi chưa đến một mét. Đúng vào thời khắc quan trọng giữa sự sống và cái chết đó thì tôi đột nhiên nhớ ra người đào cái hố này đã có thể tránh được lưỡi dao yêu quái này ở khoảng cách xa như vậy, chứng tỏ chắc chắn anh ta đã có cách. Tôi liền vội vàng một tay chống xẻng, nhanh chóng lùi lại chỗ ngã rẽ xiên xiên xẹo xẹo trong cái hố đó, quả nhiên hai lưỡi dao đó liền bay vèo qua sát sạt người tôi!”

Lâm Nam xoa xoa hai bàn tay vào nhau, trong lòng vẫn còn đầy cảm giác sợ hãi: “Lúc đó tôi không dám chần chừ thêm nữa, thấy hai lưỡi dao này chắc hẳn đã bị phù phép rồi, chỉ có điều chúng chỉ có thể bay thẳng qua chứ không thể quay vòng lại được. Tranh thủ thời cơ lưỡi dao bị cắm vào trong đất, tôi vội vàng dùng xẻng đào lấy đào để, cũng giống như vị tiền bối kia, tôi phải đào xiên xẹo ngoằn ngoèo đi chứ không dám đào theo đường thẳng, tổng cộng còn tránh được hai lần lưỡi dao từ phía sau phóng tới, lúc đó mới đào lên được đến mặt đất!”

“Nói ra thì cũng thật kì quái, tôi vừa mới đào lên khỏi mặt đất thì hai lưỡi dao đó cũng từ trong hố bay ra, sau đó rơi thẳng xuống cắm vào nền gạch trên mặt đất, không thấy động đậy nữa. Tôi đợi thêm một lát, nghĩ một lúc lâu mới hiểu được là chuyện gì, lúc này mới gọi hai người tới đó.”

Nghe nói hai lưỡi dao hình trăng lưỡi liềm này đã không còn yêu tính nữa, tôi và Cáo con mới dám lại gần xem xét đánh giá, tuyệt đối không thể để hai lưỡi dao này tranh thủ lúc chúng tôi đang bận việc thăng “quan” phát “tài” mà quay trở lại chọc cho chúng tôi vài lỗ thủng sau lưng được. Như vậy thì quả thật là đã chết oan uổng vì không chịu đề phòng rồi!

Lâm Nam lại không thêm để ý tới hai lưỡi dao này nữa mà quay đầu lại bắt đầu quan sát cổ quan tài bằng ngọc ở giữa đầm nước rồi hững hờ nói: “Không cần để ý tới hai con dao đó nữa, tôi đã biết chúng không

còn yêu tính gì nữa rồi! Theo sự tính toán của tôi, hai con dao đó chính là pháp bảo cuối cùng của vị Lã đại thừa tướng này! Thật là kì lạ, cái bệ đặt quan tài bằng ngọc này cộng với cả cỗ quan tài đen bên trên nặng như vậy, tại sao lại có thể nổi trên mặt nước được nhỉ? Nếu không xuống nước thì tôi khó lòng mà tìm hiểu rõ ràng được!”

Nhìn vào đám nòng nọc màu bạc đang nằm án binh bất động bên trong cán dao, tôi nhớ lại Lâm Nam đã từng nói bên trong cái hồ đào này còn có một xác chết của một người trộm mộ, xem ra hai con dao yêu quái này tổng cộng đã hại chết ba mạng người, trong số đó thì một người chết vì bị thương quá nặng, còn một người vì tình mà chết theo. Sự hi sinh này của họ vô tình đã cứu được tính mạng của ba người chúng tôi!

23. Chương 23: Sát Khí Ngút Trời

Lâm Nam ngấm ngấm cỗ quan tài màu đen kia một hồi lâu, thấy chúng tôi vẫn còn đang ngẩn người ra nhìn hai lưỡi dao hình bán nguyệt thì không chịu nổi nữa bèn lên tiếng: “Đám nòng nọc hoàng bí màu bạc trong cán dao đó tôi đã xem xét kĩ rồi, thật ra về mặt nguyên lý cũng giống với những đồng nam đồng nữ bị rút thủy ngân vào người ở trong quan tài của vị pháp sư, đều là những chiếc đầu yêu quái nhỏ xíu, dùng xác chết làm thức ăn để nuôi dưỡng chúng. Nơi thực hiện tà thuật chắc chắn là ở cán dao, khổng chế không cho lũ đầu yêu quái đó lớn lên, chỉ có thể đánh hơi đuổi theo người sống, bơi lội bên dưới lòng đất để bảo vệ. Vừa nãy sau khi hai lưỡi dao này bay từ trong hồ ra thì luồng khí lạnh buốt trên mặt đầm trong nháy mắt đã làm chất dịch trong cán dao đông cứng lại, lũ đầu yêu quái cũng bị đóng băng ở bên trong tạm thời không thể làm loạn được nữa. Bởi vậy tôi mới nói không cần để ý đến chúng nữa, thà rằng mau mau tới giúp tôi nghĩ cách xử lý cỗ quan tài màu đen này. Tôi cảm thấy ở đây càng ngày càng lạnh hơn, hai người thử nói xem chỗ tận cùng của lòng đất này liệu có phải là nơi huyết đồng xuất hiện? Lại còn cả cỗ quan tài đang nổi này có phải cũng có vấn đề rồi không? Có phải do chuyển lên mặt đất nên khiến lũ móng vuốt âm có những hoạt động bất thường hay không?”

Cáo con lắc đầu đáp: “Điều này thì em không biết. Những hoạt động bất thường của lũ móng vuốt âm hai ngày gần đây mới xuất hiện, về lĩnh vực này thì anh là chuyên gia, sao lại còn hỏi em? Em vẫn còn đang nghĩ về hai lưỡi dao này, hay là để em lấy mang đi, nhìn màu sắc kiểu dáng của nó cổ xưa vậy chần hần cũng có giá trị liên thành đấy.”

Vào giờ khắc sinh tử này mà Cáo con vẫn còn nghĩ đến chuyện nhặt hai lưỡi dao yêu quái đáng tiền kia mang đi! Tôi nghiêm nghị nhắc nhở: “Đừng để tiền tài làm mờ mắt, nếu lỡ hai lưỡi dao này ở trong ba lô của em đột nhiên lặng lẽ đâm thẳng vào sau lưng thì biết làm thế nào?”

Cáo con nghĩ ngợi một hồi thấy cũng đúng bèn nhặt hai lưỡi dao yêu quái lên, dùng hết sức ném mạnh xuống đầm nước: “Để tránh chúng làm hại người, chỉ bằng để chúng cả đời ngấm mình trong đáy nước lạnh đi, chẳng ai cần nữa! Sao mà em cũng thấy ở đây ngày càng lạnh hơn vậy? Chị Sương, chị có thấy như vậy không?”

Tôi kinh ngạc nhìn Cáo con khi nói chuyện, làn hơi ẩm tỏa ra đã biến thành một màn sương trắng lạnh buốt, lúc chúng tôi mới vào đây đâu có lạnh đến như vậy! Lâm Nam tiến đến sát bên bờ đầm, thò tay xuống thử nhiệt độ của nước, cũng thấy bắn khoả không hiểu: “Đến nước suối cũng sắp đóng băng rồi, rốt cuộc là có vấn đề ở đâu nhỉ? Xem ra chúng ta phải tăng tốc lên, nếu mặt nước mà đóng băng là phiền phức to đấy!”

Nước suối lúc này đã biến thành một đầm nước lạnh buốt, bệ đỡ quan tài bằng ngọc trắng ở giữa đầm nước đang hơi hơi lay động, xem ra không phải do bên dưới có giá đỡ mà là bên trên có dây treo. Chúng tôi không ai bảo ai mà cùng ngẩng đầu nhìn lên phía trên, thấy phần nóc mộ cũng bị những lớp gạch dầy cộp bịt kín lại, bên trên còn khảm rất nhiều những viên đá quý, đang lấp lánh phản chiếu dưới ánh sáng yếu ớt tỏa ra từ mấy ngọn đèn của chúng tôi.

Tôi cẩn thận quan sát một hồi thì nhận ra vô số những viên đá quý này kì thực đều mang hình dáng của động vật, những đường viền bên ngoài nhìn đơn giản mà lại mang nhiều ý nghĩa. Chúng bao gồm bốn loại hình dạng của các con vật là rồng, nhện, gấu và hươu được sắp xếp lần lượt ở các hướng Đông Nam Tây

Bắc. Lâm Nam suy nghĩ một lát rồi lên tiếng: “Bôn con vật này không đúng! Chúng ta đều biết rằng Đông cung thanh long, Bắc cung huyền vũ, Tây cung bạch hổ, Nam cung chu tước mới là tứ tượng ở bốn phương Đông Nam Tây Bắc đúng theo tiêu chuẩn. Sao ở đây lại làm ra lung tung lộn xộn thế này?”

Tôi chợt nhớ rằng trong phần Chu Nhân, chương Khảo Công Kí, sách Chu Lễ có viết: “Xe hình vuông, là tượng trưng cho đất; lọng che hình tròn, là tượng trưng cho trời; ba chục nan hoa, là tượng trưng cho nhật nguyệt; hai mươi tám nan lọng, là tượng trưng cho tinh tú; cờ hình rồng chín móc treo, là tượng trưng cho lửa lớn; cờ hình chim bảy móc treo, là tượng trưng cho lửa nhỏ; cờ hình gấu sáu móc treo, là tượng trưng cho chinh phạt; cờ quy xà bốn móc treo, là tượng trưng cho doanh trại.” Điều này cũng có nghĩa là từ thời nhà Chu, thậm chí là thời Tiên Tần thì tứ tượng không phải hoàn toàn cố định là thanh long, bạch hổ, chu tước, huyền vũ.

Nhìn kĩ hơn một chút nữa thì thấy miệng của con rồng khảm bằng đá quý đang hơi hé mở, giống như là đang hạ thấp giọng ngâm nga, chỗ đầu rồng còn có một người đang quỳ xuống, mặt hướng về phía Nam, lưng quay về phía Bắc, hai tay buông thõng, đang nhìn thẳng về phía bệ đỡ quan tài bằng ngọc trắng ở giữa đầm nước lạnh giá.

Có lẽ là do cái nhìn của con gái thường khá là kĩ càng nên Cáo con cũng là người tán đồng với cách nhìn của tôi trước tiên. Lúc này lại phải quay trở lại với những ghi chép của người môn khách nọ. Thừa tướng Lã Bất Vi được an táng ở sát huyết trong ngọc long ngâm, đem tới cho vương triều nhà Tần bá khí ngút trời. Những cách bố trí trên nóc mộ này rõ ràng cũng nhằm mục đích giúp cho người nằm trong mộ có thể hấp thu được một cách tốt nhất loại sát khí này.

Vậy nói theo một cách khác thì Chu vương chắc chắn được an táng ở chính huyết trong phong thủy. Từ xưa tới nay trong phong thủy, chính và tà vốn dựa vào nhau để sinh tồn, cái đầm lạnh lẽo đầy sát khí này chắc chắn cũng sẽ đối ứng có một nguồn nước suối nóng để giữ vững khí vương đạo trong phong thủy!

Vương triều nhà Tần giờ đã là dĩ vãng, cách bố trí phong thủy này đã hoàn thành nhiệm vụ lịch sử của mình, giờ không còn ý nghĩa gì nữa, lẽ nào muốn để cho tất cả câu đố này đều nằm đóng băng dưới lòng đất. Mà sao không sớm, không muộn, lại đóng băng đúng lúc chúng tôi vừa mới vào thế này?

Lâm Nam lắng nghe tôi và Cáo con thay nhau phân tích, lặng im không nói năng gì, lại lấy ra một sợi dây thừng, ước lượng khoảng cách cho đến phần chính giữa của đầm nước. Có vẻ như anh ta muốn nhảy lên phần bệ đặt quan tài, sang mở quan tài tìm ngọc. Tôi lo lắng hỏi: “Lâm Nam, anh không thể nghĩ cách phá vòng vây trước rồi hẵng sang xem xét cổ quan tài đen kia được hay sao?”

Lâm Nam cố chấp không thèm nghe lời của tôi và Cáo con, vẫn ném dây thừng một cách chuẩn xác tròng đúng vào phần bệ đặt quan tài bằng ngọc trắng rồi ra sức kéo dây thừng, sau đó thất vọng lên tiếng: “Làm sao mà lại giống như nam châm đẩy nhau thế này? Không có chút lực nào cả, trừ phi bên dưới có vẩn thạch hoặc vẩn thiết (ND: đá có chứa sắt từ trên trời rơi xuống) đang tác động vào chăng?”

Trong lăng mộ ngày càng lạnh hơn, nước trong đầm đã ngừng không lay động nữa, trên bề mặt đã đông cứng thành một lớp màng mỏng, xem ra việc bị đóng băng chỉ còn là vấn đề sớm hay muộn mà thôi. Trên bề mặt bệ đặt quan tài bằng ngọc trắng và cổ quan tài màu đen cũng đều có một lớp sương trắng ngưng đọng lại, dưới ánh đèn nhìn như một lớp lông mịn vậy.

Cáo con tranh thủ thời gian trước khi mọi thứ bị đóng băng, ra sức nhặt nhanh các thứ đồ châu báu quý giá được bồi táng trong lăng mộ, cũng chỉ kịp nhặt ra được mấy đồ thủ công chế tác bằng ngọc rất tinh xảo, hì hục nhét đầy vào trong ba lô.

May mà bộ quần áo Lâm Nam chuẩn bị cho chúng tôi được làm từ chất liệu cao su mềm có tác dụng giữ nhiệt rất tốt, nhờ vậy chúng tôi mới không bị đóng băng dính chặt vào mặt đất như những đồ bằng ngọc kia. Một lúc sau, mặt đầm đã đóng băng rắn đanh lại, Lâm Nam liền đeo găng tay vào, chậm chậm tiến về phía cổ quan tài đen trong đầm băng.

Tôi và Cáo con đứng trên bờ nhìn Lâm Nam lấy thiết bị ra, đi đi lại lại xung quanh cổ quan tài đen để đo đạc, tính toán xem chất liệu của cổ quan tài đen đó có phải được chế tạo từ vẩn thiết hay không. Nếu còn chưa làm rõ nó có phải là vật chất có chứa tính phóng xạ hay không thì tốt hơn hết là chúng tôi chưa nên

lại gần, lần này tiến sâu vào trong lòng đất, chúng tôi chẳng ai mang theo những thiết bị có tác dụng phòng ngừa chất phóng xạ cả.

Lâm Nam gọi chúng tôi qua đó rồi nói: “Cổ quan tài đen này đúng là được làm từ kim loại, nhưng không đoán ra được là làm từ chất liệu gì, theo sự suy đoán của tôi thì chắc nó được làm từ vẫn thiết thời cổ đại, tính phóng xạ đã không còn nữa. Chỉ có điều rất kì lạ là trên bề mặt của quan tài đen có một lớp sương mỏng, đeo găng tay rồi mà khi đến gần vẫn có cảm giác tê tê giống như tiếp xúc với điện vậy.”

Chúng tôi bèn tiến lại gần nhìn cho kĩ, bề mặt của cổ quan tài đen này quả thực là chất liệu kim loại, giống một cái hòm sắt vừa to vừa nặng có bề mặt sần sùi, một đường viền vòng quanh dưới ánh đèn nhìn có vẻ mờ mờ. Trên bề mặt có một lớp sương mù rất mỏng, chỉ khoảng hai milimét bốc hơi lên bị ngưng tụ lại thành một lớp vỏ mỏng màu trắng.

Tôi lấy mu bàn tay khẽ chạm nhẹ vào cổ quan tài đen, thấy có một lực hút tê tê muốn dính chặt tay tôi vào đó. Thấy vậy tôi vội vàng rút mạnh tay ra, thấy ở trên găng tay chỗ tiếp xúc với quan tài đã có một lớp băng dính vào. Tôi lắc đầu nói với Lâm Nam: “Đây không phải là cảm giác bị điện giật mà giống như là khí lạnh của quan tài. Chỉ có điều tôi không hiểu tại sao đột nhiên lại phát ra loại khí lạnh mạnh đến như vậy, khiến ngay cả đầm nước cũng bị đóng băng lại?”

Cổ quan tài đen sì có vỏ này lại một lần nữa làm khó cho chúng tôi. Nó giống như một khối sắt liền xù xì, không tìm thấy chỗ để mở ở đâu cả. Chúng tôi vốn hi vọng đi qua đầm nước tới phía khác của lăng mộ Chu vương, tìm được đường quay trở lại mặt đất, nhưng giờ đây nước suối lại vô duyên vô cớ đóng băng lại, biến thành cả một cái đầm băng. Xem ra chúng tôi vẫn phải tìm ra chỗ để mở cổ quan tài của Lã Bất Vi, như vậy mới có thể hiểu được nguyên nhân vì sao mà đầm nước đột nhiên lại bị đóng băng.

Phần bên dưới của bệ đỡ quan tài bằng ngọc trắng đã bị đóng cứng vào với mặt băng, còn phần bên trên thì gắn liền với cổ quan tài đen thành một khối. Lâm Nam và Cáo con đứng quanh mâm mộ cổ quan tài, còn tôi không thể chen vào được nữa bèn ngẩng đầu lên quan sát kĩ sự sắp xếp của những viên đá quý được khảm trên trần mộ. Rồng, nhện, gấu và hươu là bốn loài vật hết sức bình thường, không còn nghi ngờ gì nữa chính là đại diện cho tứ tượng phong thủy. Chỗ miệng con rồng có một người đang hơi quỳ xuống, cũng chính là hình ảnh tượng trưng cho chủ nhân ngôi mộ đang hấp thu địa khí. Ô, cái người hơi quỳ kia sao lại không thấy nữa rồi?

Nghe thấy tiếng kêu kinh ngạc của tôi, Lâm Nam và Cáo con cũng ngẩng đầu lên tìm kiếm hình người hơi quỳ lúc nãy còn đang ở miệng rồng. Chỗ trước đây có hình người đó giờ lại trống không, để lại một cái lỗ, chẳng thấy đá quý ở đâu nữa. Lâm Nam bèn nói: “Sao lại thế này? Không thể có bấy ngăm hại người nào nữa chứ? Lẽ nào hình người biến mất này chính là lối thoát của chúng ta?”

Mọi người còn đang yên lặng suy nghĩ thì đột nhiên một tiếng động khẽ vang lên, nắp đây của cổ quan tài sắt chợt hơi hé mở để lộ ra một khe hở hẹp. Ngay lập tức khí lạnh đến thấu xương ứa ra, không khí đầy vẻ ma quái. Chúng tôi liền lùi về phía sau mấy bước, sợ rằng trong quan tài lại có một cái xác sống nghìn năm chưa thối rữa bỏ ra! Dựa vào những kinh nghiệm trước đây, chúng tôi đã đến được cung điện dưới đất cuối cùng của lăng mộ nhà Tần, tuy Lâm Nam đã nhấn mạnh mấy lần rằng ở đây không còn bấy ngăm gì nữa, nhưng dù sao lăng mộ này cũng chẳng phải do anh ta xây nên, thà cẩn thận một chút vẫn hơn!

Đôi mắt Lâm Nam chợt sáng rực lên: “Tôi biết rồi, hai người thử xem có phải thế này không nhé. Hai lưỡi dao yêu quái hình trăng lưỡi liềm kia từ trong đường ngầm bay ra, vừa hay lại cắm đúng vào phần nóc mộ, làm chấn động trận pháp được bố trí trên đó, khiến sát khí của cả huyết mộ bị đảo loạn. Bá khí không có chỗ thoát ra liền tập trung lại thành âm khí lạnh lẽo, làm đóng băng cả đầm nước. Còn hình người đã biến mất kia theo tôi thấy chính là sát khí thành hình, đã bay lên trên mặt đất rồi!”

Những điều mà Lâm Nam nói quá ư là huyền hoặc, tôi thấy khó có thể tin được. Sát khí làm sao có thể ngưng tụ thành hình được? Nếu quả thật nó đã bay lên trên mặt đất thì chắc chắn không phải dẫn theo một đám người đến bắt chúng tôi hay sao? Làm gì có chuyện đen đủi như vậy được?

Cáo con đã hoàn toàn tin vào những lời Lâm Nam nói, thấy tôi vẫn còn lắc đầu tỏ vẻ nghi ngờ bèn vội vàng thuyết phục: “Thật đấy, anh Lâm Nam đã từng gặp phải chuyện khí biến thành hình, có điều lần đó anh ấy nói gặp phải tử khí ở trong một ngôi mộ thời nhà Đường. Chủ nhân của ngôi mộ đó mới lâm vào tình trạng chết giả thì đã bị đem chôn, không lâu sau thì sống lại, ra sức tìm cách thoát ra khỏi cổ quan tài bị

bịt kín không có một khe hở. Trên nắp đây quan tài vẫn còn để lại rất nhiều những vết móng tay cào cào. Cuối cùng người đó đành chấp nhận bị chôn sống mà chết, khí nóng thở ra bị trộn lẫn với mùi tử khí thối rữa, lại gặp phải đúng một huyết mộ ở nơi đất dương thi. Lâm Nam vừa mở nắp quan tài thì thấy một đám khí có hình người từ trong bay ra, mùi hôi thối không bút nào tả xiết bay lên không trung, một lúc lâu sau mới chịu tan đi. Chợt đến mà xem, vết sẹo trên cổ tay anh ấy chính là dấu vết để lại sau khi khẽ chạm vào đám tử khí thành hình đó đây!”

Tôi nhìn Cáo con đang nhiệt tình giúp Lâm Nam tháo găng tay ra, trên cổ tay có một vết hình tròn màu xanh nhạt, to bằng cỡ đồng xu, giống như là đang nổi lên trên bề mặt da vậy, lúc ẩn lúc hiện. Lâm Nam có vẻ hơi xấu hổ rút tay về nói: “Cáo con cứ hay lo lắng thôi, tôi đã nói là không sao rồi, cô ấy vẫn cứ ghi nhớ ở trong lòng, cứ bắt tôi chạy chữa hết thầy này đến thuốc khác. Chỉ có điều địa khí ở nơi này được chôn cất đã lâu ngày rồi, do tình cờ may mắn mà quả thực có thể thành hình, điều này là thật đó.”

Cáo con có lẽ cảm thấy mình trong lúc xúc động đã có vẻ quá thân mật với Lâm Nam, ngượng ngập nhìn Lâm Nam rút tay về, tuy vậy ánh mắt lại không có vẻ gì là xấu hổ, ngược lại còn sáng long lanh nhìn thẳng vào tôi.

Nhìn vào ánh mắt sáng rực đỏ của Cáo con, tôi đột nhiên cảm thấy hơi ngại ngùng. Hai người bọn họ đã nói chắc như đinh đóng cột như vậy, lẽ nào hình người biến mất kia quả thật chính là do sát khí trong lăng mộ tụ lại thành hình, bay thẳng lên trên mặt đất rồi? Lăng mộ vốn được vây kín bởi bức tường Kim Cương và cung điện liên hoàn kia một khi có lỗ thủng, thêm vào đó lại có sát khí thành hình trốn thoát nữa, sự cân bằng trong lăng mộ đã bị đảo lộn hoàn toàn, cổ quan tài đen cũng chịu ảnh hưởng rất nhiều, mất đi lực chống đỡ nên mới bị nứt ra như thế?

Đã không thể suy nghĩ kĩ tất cả những nguyên nhân hậu quả này thì thôi coi như bỏ đi! Không cần phải để ý nhiều như vậy nữa, ba người chúng tôi đồng tâm hiệp lực men theo khe nứt của cổ quan tài đen, cố gắng hết sức để bẩy cái nắp ra. Lâm Nam nói quả không sai, đích thực là không còn bấy ngăm hại người nào nữa. Cả một khối vẫn thiết lớn như vậy từ trên trời rơi xuống thật là hiếm gặp. Chúng tôi thấy ở giữa khối vẫn thiết đó là một cái hố hình người dạng elip, khí lạnh tỏa ra đến ghê người, xương cốt của chủ nhân ngôi mộ đã bị đóng băng dính liền với kim loại thành một khối, về cơ bản không thể nhìn ra được là thi thể của người nào. Nếu không phải nhờ có những ghi chép của vị pháp sư ở bên ngoài kia thì chẳng ai có thể biết được đây chính là diện mạo của thừa tướng Lã Bất Vi, cũng chẳng biết khối vẫn thiết đen ngòm được tạo ra từ nguyên tố gì. Ngay cả bên trong quan tài cũng có lớp vỏ do sương mù hóa thành dày khoảng hai đến ba milimét, vô cùng lạnh không thể nào chạm vào được.

Bây giờ tôi mới nhớ ra lần này Lâm Nam mở quan tài mà lại quên không tắt một ngọn nến trong lăng mộ, tuy nhiên thấy bộ dạng anh ta mê tín như vậy, tôi không nói nữa thì tốt hơn.

Cáo con là người đầu tiên bị thất vọng. Bên trong quan tài của Lã Bất Vi chỉ là từng cuộn từng cuộn sách bằng lụa, không hề nhìn thấy bất kì dấu vết nào của những đồ quý giá. Mà ngay cả những cuộn sách này cũng bị đóng băng thành một khối, khó lòng có thể mở ra xem nội dung bên trong là gì. Không còn cách nào khác, Cáo con đành phải lấy xẻng đào xuống dưới, miệng không ngừng lầu bầu: “Tổn biết bao nhiêu công sức như vậy lại chỉ có thể mang lên mặt đất bộ ‘Lã thị xuân thu’ đáng chết này, mình mà không bị tức chết thì cũng bị người khác cười cho thối mũi!”

Trong lăng mộ đã lạnh tới mức không thể nào chịu nổi, chúng tôi cũng không thể kiên trì lâu hơn được nữa. Cáo con hí hục đào lên được một nửa quyển sách thì không thể nào đào thêm nữa, bên dưới vừa chạm vào một cái đã vỡ vụn. Tôi thấy vậy thì hết sức đau lòng, đó là di sản văn hóa từ mấy nghìn năm trước. Lã Bất Vi đã chọn bộ sách này để làm vật bồi táng trong quan tài của mình chứ không giống với những người khác để toàn châu báu ngọc ngà trong quan tài, từ đó có thể thấy được nội dung của bộ sách này không phải là tầm thường, nên tôi bèn vội vàng ngăn Cáo con lại: “Không đào được thì thôi đừng đào nữa, hãy để lại cho người khác một ít! Em không nhìn xem ba lô của mình đã sắp đầy rồi, lẽ nào em không cần những châu báu trong mộ Chu vương nữa hay sao?”

Tôi vừa nói dứt lời thì chợt nghe phía thấy sau lưng, ở chỗ bức tường dày gần hai mét mà chúng tôi tiến vào đang đổ sụp xuống sau một tiếng nổ kinh thiên động địa, từng đồng gạch rơi xuống bịt kín lối vào của chúng tôi. Lâm Nam không tránh khỏi sững sờ, vội vàng lao tới nhảy xuống đường hầm mà anh ta đã đào,

rất nhanh sau đó lại bò lên, toàn thân đầy bùn đất đen sì, luôn miệng kêu khổ. Thì ra là đường ngầm được đào trộm này sau vài lần đào bới mới gây ra vụ sụt lở của lăng mộ, bên trong đã hoàn toàn bị bịt kín rồi.

“Tái ông thất mã, chưa biết là họa hay là phúc, Lâm Nam anh cũng đừng có tiếc quá, những lưỡi dao yêu quái hình trăng lưỡi liềm bên trong đường hầm đó chẳng ai dám chắc là chỉ có hai con, vạn nhất mà chúng ta đi tiếp vào trong lại gặp thêm mấy con nữa thì khó mà tránh khỏi những chuyện không hay!” Tuy miệng tôi nói như vậy nhưng trong lòng cũng có chút nuối tiếc, đường rút lui đã bị bịt kín rồi, không thể nào quay về chỗ đôi uyên ương đào trộm mộ để an táng cho bọn họ một cách tử tế được, dù sao thì trong lúc nguy cấp họ cũng đã cứu mạng chúng tôi.

Sau khi thu dọn xong xuôi, để chống chọi với cái lạnh, chúng tôi cố sức lấy ra mấy mảnh sôcôla đã bị đông cứng, nhưng chẳng ai có thể cắn được cả. Do Lâm Nam kiên trì thuyết phục, chúng tôi thất vọng đập nắp quan tài lại, rồi dành một phút mặc niệm cho thừa tướng Lã Bất Vi, sau đó mới tiếp tục dò dẫm đi trong bóng tối phía sau đầm băng.

Chúng tôi nhìn đồng hồ, từ lúc đêm rằm bắt đầu đi xuống lăng mộ đến bây giờ đã qua mười sáu tiếng đồng hồ, trên mặt đất cũng đã là hơn bốn giờ chiều rồi. Có thể do chúng tôi đã gặp phải quá nhiều những chuyện đáng sợ nên người nào người nấy đều tỉnh như sáo, không hề thấy buồn ngủ gì cả. Chưa đi được bao xa thì thấy mặt nước đóng băng bên dưới đã bắt đầu tan chảy, chúng tôi bèn ra hiệu cho nhau thắt chặt túi chống thấm, đeo bình dưỡng khí lên, cẩn thận tiến về phía bức tường ở bờ đầm.

Cũng không biết sát khí bay lên mặt đất có hình dạng như thế nào, liệu có dẫn đến một đám người đang giăng sẵn thiên la địa võng, bày binh bố trận chờ chúng tôi xuất dầu lộ diện thì làm một mẻ lưới quét sạch hay không? Tôi thật sự không muốn mình lại đen đủi tới mức phải cầu cứu bố tôi nhờ giúp đỡ.

Tôi vừa suy nghĩ mông lung vừa bước theo sau Lâm Nam, chợt nhận ra mình đã đi tới mép đầm từ lúc nào không hay. Mặt đầm lúc này đã không còn đóng băng rắn chắc như khi nãy nữa, lớp băng trên bề mặt đã mỏng tới mức có thể dẫm vỡ được, may mà chúng tôi có thể vượt qua cả quãng đường một cách an toàn. Ba người bất giác thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống tự thấy mình thật may mắn.

Lâm Nam lại bắt đầu lấy đồng hồ đo ra, thay đổi đủ các hướng để đo đạc khiến tôi nhớ đến chiếc mũi khoan. Lâm Nam đã đặt trước lúc đi xuống mộ, bèn tiến về phía trước hỏi anh ta: “Có phải ở đây đã có tín hiệu rồi hay không? Mau nhìn xem còn cách chỗ anh dự đoán là có lăng mộ bao xa nữa?”

Lâm Nam thất vọng lắc đầu nói: “Tín hiệu tuy có nhưng rất yếu, hơn nữa phương hướng hiện ra cũng dường như không đúng, làm sao lại có thể ở rất sâu bên dưới chỗ chúng ta đang đứng được? Lúc đầu tôi đo được là cách mặt đất khoảng chừng hai mươi mét. Trong suốt mười mấy tiếng đồng hồ này chúng ta đã đi xuống phải đến ba mươi mét rồi, nhưng trên đồng hồ vẫn hiển thị mũi khoan còn cách chúng ta ít nhất hai mươi mét nữa, lẽ nào khoảng cách sai lệch lại lớn như vậy?”

Tôi bèn cười ha ha đáp lại: “Lần này anh đã nhầm lẫn quá nhiều rồi hả? Hoặc có lẽ mũi khoan đã khoan trúng vào người một con vật nào đó, bị nó mang chạy xuống chỗ sâu hơn, cũng có khả năng này chứ? Mau đi thôi, ở đây dường như cũng không được an toàn cho lắm.”

Chúng tôi bèn tháo mặt nạ ra, nhìn xem tình hình xung quanh như thế nào, hết sức cẩn thận tiếp tục tiến về phía trước. Chính huyết của phong thủy, xét về mặt lý thuyết thì không thể ở cách đầm băng quá xa, đã đi lâu như vậy rồi, sát khí chắc cũng đã đi theo hình người biến mất kia quá nửa rồi, thế nhưng chúng tôi vẫn nghe thấy tiếng nước chảy của miệng suối phun ngắt quãng trong “nội tạng uyên”, quả thật là vô cùng kì lạ!

Huyết mộ này của Lã Bất Vi có ba mặt đều bị bịt kín, chỉ còn chừa lại một mặt phía đầm nước đóng băng là chưa bị bịt bằng gạch mà thôi. Nhưng dựa vào sự thông minh tài trí của vị pháp sư này thì không thể để lại một lỗ hổng như vậy. Chắc hẳn ở mặt đầm nước đóng băng này có chương ngại nào đó không thể vượt qua, tuy lúc này vẫn chưa phát hiện thấy tình hình gì khác thường nhưng chẳng ai dám chắc đây liệu có phải là giờ phút bình yên trước thời khắc nguy hiểm hay không?

Mặt đường ở dưới chân đã không còn nhìn thấy dấu vết của bàn tay con người nữa, đều là đường được hình thành tự nhiên từ đá cuội. Những viên đá này bị nước chảy qua mài mòn thành hình tròn nhẵn sáng bóng. Tôi đột nhiên nghĩ ra một vấn đề bèn ra hiệu cho hai người bọn họ dừng lại: “Chờ một lát, hai người có

cảm thấy kì lạ không? Chúng ta vẫn cho rằng bên dưới này là lăng mộ của thiên tử nhà Tây Chu, nhưng trên cả con đường từ lúc chúng ta đi xuống đến giờ đều chỉ thấy những vật dụng của thời nhà Tần. Nhìn vào khối lượng công trình này lớn đến như vậy, tôi cứ cảm thấy đây không thể do một người môn khách của thừa tướng lén lút xây dựng nên được.”

24. Chương 24: Tiên Cảnh Đoạt Mộ

Lâm Nam thấy hơi kì lạ bèn trả lời: “Vậy ý của cô muốn nói phán đoán của chúng ta ngay lúc đầu đã sai lầm? Không thể như vậy chứ? Cô có căn cứ gì? Mau nói ra để mọi người cùng phân tích xem nào!”

Những suy nghĩ trong đầu tôi vẫn còn rất rối loạn, chưa được rõ ràng, bèn dựa vào mạch suy nghĩ mà nói: “Căn cứ theo những ghi chép lịch sử, Tần Thủy Hoàng Doanh Chính sau khi kế vị được hai năm thì bắt đầu xây lăng viên, kéo dài suốt ba mươi chín năm, số người được huy động để xây dựng lúc đông nhất tới gần tám mươi vạn, cho đến tận lúc Tần Thủy Hoàng sắp chết vẫn chưa xây dựng xong. Nhị Thế hoàng đế kế vị, tiếp tục xây dựng trong hơn một trăm năm nữa mới cơ bản hoàn thành. Những ghi chép này đều tương đối đáng tin cậy, từ đây có thể suy ra rằng năm đó khi Thủy Hoàng đế bắt đầu xây dựng lăng mộ này thì mới chỉ là một đứa trẻ mười ba tuổi.”

“Ở đây đã xuất hiện một vấn đề, một đứa trẻ mới mười ba tuổi vẫn chưa hoàn toàn nắm quyền trong tay làm sao có đủ khả năng quyết định vị trí xây lăng mộ cho mình được? Cần biết rằng Doanh Chính mãi đến năm hai mươi hai tuổi mới đội mũ lên ngôi, ở đây có một khoảng thời gian gián đoạn gần chín năm, vạn nhất người được mai táng trong lăng mộ ở Li Sơn không phải là Tần Thủy Hoàng thì sao?”

Lâm Nam trầm ngâm đáp: “Về vấn đề này, tôi đã từng tra cứu rất nhiều điển tích, có ba nguyên nhân chủ yếu khẳng định việc lăng mộ Tần Thủy Hoàng ở Li Sơn. Người đầu tiên đưa ra lời giải thích là Lê Đạo Nguyên, tác giả của cuốn Thủy kinh chú thời Bắc Ngụy. Trong chương ‘Dịch thủy chú’ của cuốn Thủy kinh chú ông đã viết: ‘Tần Thủy Hoàng chủ trương chôn cất rất hậu hĩnh, xây dựng lăng mộ ở núi Li Nhung, tên là Lam Điền, dưới mặt đất thì có nhiều vàng, trên mặt đất thì có nhiều ngọc đẹp, Thủy Hoàng vì yêu thích nên đã an táng tại đây. Cách nói này có trọng lượng tương đối lớn trong giới học thuật, về sau chính Tư Mã Thiên cũng đã viết: ‘... đào ba dòng suối lớn để đổ đồng và đưa quách vào... dùng thủy ngân làm hàng trăm dòng sông, Hoàng Hà, Trường Giang và biển lớn, dùng máy móc để dẫn nước sông chảy vào nhau. Ở trên có đủ thiên văn, ở dưới có đủ địa lý...’. Dựa trên sự nghiêm túc của Tư Mã Thiên khi chép sử có thể khẳng định rằng không phải ông đã ghi chép những điều này mà không có căn cứ xác thực nào.”

Lâm Nam suy nghĩ một lát rồi tiếp tục nói: “Nguyên nhân thứ ba chính là chế độ lễ nghi khi đó. Tổ tiên của Tần Thủy Hoàng đã xác nhận được có Chiêu Tương vương, Trang Tương vương và Tuyên thái hậu được mai táng ở vùng Chi Dương phía Tây huyện Lâm Đồng. Việc Tần Thủy Hoàng lựa chọn xây lăng viên ở vùng Li Sơn phía Đông của Chi Dương phù hợp với chế độ lễ nghi thời đó là con cháu thì phải ở phía Đông, bởi lăng mộ của các vị hoàng đế thời cổ đại luôn phải căn cứ theo tôn ti trật tự sắp xếp của các đời trước. Trong các sách ‘Chu kí’, ‘Nhĩ nhĩ’ đều có ghi chép: ‘Hướng Nam, hướng Bắc, hướng Tây là bậc bề trên’, sách ‘Luận hăng’ thời Đông Hán càng nói rõ ràng hơn: ‘Phương Tây, là nơi của người cao tuổi, người tôn quý, còn kẻ thấp hèn, phạm con cháu thì ở phương Đông... Mộ, là nơi chôn cất người chết; ruộng, là nơi người ta kiếm cái ăn; nhà, là nơi người ở; ba nơi đó đều nên trừ hung. Ngay cả Tuyên thái hậu ở Chi Dương cũng hi vọng rằng lăng mộ của mình được nằm giữa lăng mộ của chồng và con trai mình, bởi ‘Nhìn về chồng ở phía Tây, nhìn về con trai ở phía Đông’. Nếu lăng mộ của các vị tổ tiên đều nằm ở phía Tây huyện Lâm Đồng thì Tần Thủy Hoàng là phạm con cháu đời sau chỉ có thể được chôn cất ở phía Đông của Chi Dương. Nếu đặt lăng mộ ở phía tây Chi Dương thì đương nhiên sẽ đi ngược lại lễ nghi truyền thống. Nguyên nhân này dựa trên chế độ lễ nghi càng khẳng định rõ hơn việc lăng mộ Tần Thủy Hoàng được xác định nằm tại chân núi Li Sơn.”

Những lý luận phân tích của Lâm Nam đã dần dần định hình trong lòng tôi, dòng suy nghĩ của tôi cũng nhờ đó mà dần sáng tỏ: “Ba lý do mà anh nói nêu chỉ nhìn về bề ngoài thì dường như không có gì bất hợp lý, tuy nhiên nếu suy nghĩ kĩ thì lại khác. Trước tiên những điều mà Lê Đạo Nguyên nói chỉ hoàn toàn dựa

trên suy đoán, Tần Thủy Hoàng khi đó mới chỉ là một đứa trẻ mười ba tuổi, có biết được Lam Điền nổi tiếng về vàng ngọc hay không vẫn còn là một vấn đề. Cho dù có biết được ở đó có nhiều vàng ngọc đẹp thì năm xưa khi lựa chọn vị trí xây lăng mộ e rằng ông ta cũng không thể căn cứ theo ý chí cá nhân của một mình mình để quyết định, huống hồ thừa tướng Lã Bất Vi trước khi Tần Thủy Hoàng đích thân nắm chính quyền thì vẫn còn nắm quyền hành trong tay!”

“Hơn nữa nếu công trình ở Li Sơn quả thực vĩ đại như Tư Mã Thiên đã nói thì công trình đó cần đến mấy chục vạn lao động làm việc khổ cực, mỗi ngày đám đông ô hợp đó phải lao động vô cùng gian khổ, vậy mà chỉ cần đốc công Chương Hàm ra một mệnh lệnh lập tức cầm vũ khí đứng lên đánh bại quân khởi nghĩa đang trên đà thắng lợi sao? Vị Thiếu phủ lệnh Chương Hàm này tài giỏi đến mức ấy sao? Đám nhân công đó tôi thấy rất có khả năng vốn không phải là đi xây lăng mộ mà là quân mai phục bị ông Tần Thủy Hoàng đã chết kia thao túng. Trong sách ‘Tam phụ cổ sự’ đã từng viết Sở bá vương Hạng Vũ sau khi vào Quan Trung đã cho ba mươi vạn người đi khai quật lăng mộ nhà Tần. Quy mô khai quật lớn như vậy, khoảng cách giữa hai thời đại cũng không quá lớn, những đồ châu báu được bồi táng chắc hẳn đã trả về cho người trong thiên hạ rồi, nhưng cho đến tận hôm nay, chúng ta dùng kỹ thuật hiện đại vẫn có thể xác định được lăng mộ của Tần Thủy Hoàng vẫn chưa bị đào trộm, điều này quả thật hết sức bất hợp lý.”

Có thể thấy Lâm Nam và Cáo con thường xuyên nghiên cứu thảo luận về lăng mộ Tần Thủy Hoàng, bởi Cáo con sau khi lắng nghe hết sức chăm chú liền nói: “Chị Sương, không cần biết chị phân tích có đúng hay không, dù sao thì em vẫn thấy rằng vùng Li Sơn này không may mắn. Cuối thời Tây Chu, Chu vương và ái thiếp Bao Tự đã từng diễn một vở bi kịch dùng lửa hiệu để trêu chọc chư hầu, kết quả đã hủy hoại vương triều Tây Chu. Còn có một câu chuyện thần thoại nói rằng Tần Thủy Hoàng lúc còn sống từng tới du ngoạn ở Li Sơn, lại trêu ghẹo thần nữ, thần nữ trong lúc tức giận đã nhổ nước bọt vào mặt ông ta, về sau Tần Thủy Hoàng bị lở loét khắp người. Một vùng đất dữ như vậy, e rằng Tần Thủy Hoàng cũng không muốn được an táng ở đó. Còn nữa, sau này Dương Quý phi từng tới đây tắm, về sau bị bức thối cổ chết ở gò Mã Ngôi, thời Dân Quốc Tưởng Giới Thạch cũng đã từng dừng chân tại đây, kết quả là bị đuổi ra một hòn đảo nhỏ ở phía Đông Nam! Việc lăng mộ nhà Tần ở Li Sơn là vùng đất phong thủy tuyệt đẹp, quả thật rất có khả năng chỉ là một vở kịch mà thôi!”

Đột nhiên tôi nhớ lại những ghi chép mà người môn khách của Lã Bất Vi để lại trên nắp quan tài, thấy vui mừng hết sức: “Đúng rồi, tôi còn có chứng cứ mới nhất đây, đó chính là cỗ quan tài mà chúng ta đã mở ra ở trong ao máu! Người môn khách đó tuy rằng chưa chứng minh được mối quan hệ giữa Tần Thủy Hoàng và Lã Bất Vi nhưng đã để lại dấu mới. Ông ấy nói Lã Bất Vi lúc còn sống từng xây cho mình một ngôi mộ giả, lấy một xác chết giả để lừa Tần vương, còn đề cập đến việc mình tham gia vào thiết kế lăng mộ cho Tần Thủy Hoàng ở Li Sơn, cuối cùng rất có khả năng đã bị giết người diệt khẩu, không thể có chuyện tuấn táng trong lăng mộ của Lã Bất Vi. Anh còn bảo tôi phải để ý ghi nhớ cách thiết kế lăng mộ ở Li Sơn, nhưng những điều về lăng mộ Tần Thủy Hoàng ở Li Sơn mà vị pháp sư đó nhắc đến trong quan tài cũng giống với những ghi chép của Tư Mã Thiên, rõ ràng đều là những phát ngôn giống nhau của người làm quan. Tuy nhiên điều quan trọng hơn là trong những hàng chữ của ông ta mang đầy vẻ hoài nghi đối với việc núi Phượng Hoàng liệu có phải là lăng mộ của Chu vương hay không, ông nghi ngờ công trình vĩ đại mà mình đôn đốc tu tạo tại núi Phượng Hoàng rất có khả năng chính là lăng mộ của Tần Thủy Hoàng. Dựa vào những bản nháp về thiết kế lăng mộ Tần Thủy Hoàng mà ông tham gia thiết kế được để lại, tôi thấy có nhiều chỗ rất giống với những cấu tạo kì lạ mà chúng ta đã gặp trên đường vào đây! Nghĩ theo hướng ngược lại thì nếu lăng mộ Tần vương ở Li Sơn là thật, vậy công tác bảo mật của Tần Thủy Hoàng quá là cầu thả, những chi tiết về một lăng mộ ngàn đời mới có một mà lại bị bố cáo khắp thiên hạ, để Tư Mã Thiên ghi vào sử sách, e rằng chính bởi vì lăng mộ Tần vương ở Li Sơn vốn là giả, những phát ngôn của người nhà quan như đào ba dòng suối để đổ đồng và đưa quách vào gì gì đó đều là những thứ do Tần Thủy Hoàng bịa ra để làm câu chuyện che mắt người trong thiên hạ mà thôi!”

Lâm Nam lặng yên lắng nghe tôi phân tích hết một thôi một hồi, vẫn không có vẻ gì là tin cả, bèn cười cười rồi nói: “Lẽ nào Tần Thủy Hoàng thật sự khôn ngoan tài giỏi đến như vậy? Có thể bị lừa mất hết mọi người trong thiên hạ? Tuy những điều cô phân tích ở một mức độ nào đó cũng có lý nhưng lại không có chứng cứ xác thực, nếu quả thực giống như cô nói đó là một màn kịch thì e rằng Lã Bất Vi và vị pháp sư kia đều đã hoàn toàn bị qua mặt, Tần Thủy Hoàng mới là người cuối cùng chiến thắng, vị hoàng đế có một không hai trong lịch sử này quả thật là lợi hại! Tôi vẫn không thể hoàn toàn tin như vậy được.”

Cáo con hết sức hào hứng, hai mắt sáng rực lên: “Đừng nói nhiều như vậy nữa, cho dù là lăng mộ của Chu vương hay của Tần Thủy Hoàng thì chúng ta cũng phải tìm hiểu cho ra lẽ, cho dù là chỉ giải được một phần của câu đố nghìn năm này thì chúng ta cũng coi như đã không uổng phí chuyến đi này rồi! Đừng quên là chúng ta đã xác nhận được việc Lã Bất Vi được an táng ở đây, nếu như ông ta không hề có quan hệ huyết thống gì với Tần Thủy Hoàng thì em thấy ông ta cũng dám đào quan tài của tổ tiên Tần Thủy Hoàng tới cải táng ở đây lắm, bởi vậy chúng ta mau đi thôi, hành động nhanh lên!”

Cáo con vừa hào hứng nói xong, mới bước được một bước thì chợt nghe “bình” một tiếng, cô đã bị va đầu rất mạnh vào một bức tường. Dựa vào tiếng va đập thì có vẻ như có một bức tường bằng gỗ rồng ruột ở phía trước. Chúng tôi đều hết sức kinh ngạc, lẽ nào do lúc này chỉ mãi nói chuyện, chăm chú vào việc phân tích những điểm còn nghi vấn ở núi Phượng Hoàng mà lỡ sẩy chân bước vào một thế trận bẫy ngầm của cung điện liên hoàn quái quỷ này rồi?

Ánh sáng của đèn pin chiếu ra đã không còn đủ xa, chúng tôi lơ mơ nhận thấy xung quanh dường như có rất nhiều vật kiến trúc. Chúng tôi không thể không đốt cháy một quả pháo sáng để xem rốt cuộc là có chuyện gì. Lúc này chúng tôi mới thật sự hết sức kinh ngạc, thì ra bốn phía xung quanh không biết từ lúc nào đã mọc lên một khoảng sân bằng đồng xanh cao chừng nửa mét, trên khoảng sân đó bày la liệt không biết bao nhiêu là những tác phẩm điêu khắc lập thể, nhìn chất liệu thì có một số được khắc bằng xương, một số đúc bằng đồng, có một số lại giống như chất liệu gỗ rất kì lạ.

Giữa các hình điêu khắc lập thể có núi có sông, giống như một bức bản đồ toàn cảnh thu nhỏ. Trước mặt chỗ tôi đứng là một mảng kiến trúc cung điện tương đối thấp, giống như là một cung điện tí hon vậy. Từ góc độ này tôi chỉ có thể nhìn thấy một bức tranh chữ thu nhỏ được treo trên tường, có vẻ được chế tạo từ da động vật, bên trên có vẽ một bức tranh sơn thủy, là thể loại tranh có sông núi đền đài lầu gác, nét vẽ đơn giản, bút pháp già dặn cứng cáp. Nếu nhìn kĩ một chút thì bức tranh này vẫn chưa vẽ xong, nhưng ở chỗ đề lạc khoản lại đã có mấy dòng chữ triện còn nhỏ hơn cả đầu con ruồi. Bên ngoài là một vườn hoa rất rộng, trong vườn có đủ loại kì hoa dị thảo, núi giả, đình gác, nước chảy; cầu con, tùng trúc cỏ hoa, tất cả đều đầy đủ. Trong chất liệu làm nên tất cả cây cối và hoa cỏ trong vườn đều có trộn lẫn một loại mùi thơm không biết tên là gì, dù đã trải qua từng ấy thời gian rồi mà vẫn còn làm chúng tôi ngây ngất. Giữa thảm cỏ, rừng cây thậm chí còn khắc các loài chó săn, hổ rừng, trâu bò, tuần lộc, tuy được chạm bằng chất liệu đặc biệt ở trên khoảng sân đồng nhưng nhìn vẫn sinh động như thật, dường như chúng chỉ cần nhấc chân là có thể chạy tới trước mặt chúng tôi vậy. Ngôi đình gần nhất trong vườn hoa có lan can đỏ, mái ngói vàng, còn có tượng hai cung nữ mặc áo đen đang nói chuyện hết sức tinh xảo, nhìn hấp dẫn như thật, chỉ có điều là đã bị thu nhỏ đi rất nhiều lần, giờ kích cỡ chỉ to bằng chiếc cốc uống rượu. Cả khoảng sân điêu khắc được mở rộng về tứ phía xa, tràn đầy không khí tĩnh mịch!

Bức tượng điêu khắc trước mặt Lâm Nam rõ ràng lại mang vẻ hùng vĩ dữ tợn hơn rất nhiều, cái đập vào mắt đầu tiên chính là một tòa điện lớn, cấu tạo hết sức hùng vĩ, phần mái hiên nhô ra của tòa điện đó đã cao gần bằng vai Lâm Nam. Tòa điện này được chia làm chính điện, phần điện phụ, chái nhà, phòng ngủ, hành lang trồng hoa, thậm chí có cả nhà bếp, đều có thể nhìn qua cửa sổ thấy bố trí của đồ đạc ở bên trong, tỉ mỉ tới từng chi tiết, mỗi thứ đồ đạc trong mỗi căn phòng dường như đều căn cứ theo tỉ lệ của vật thật được thu nhỏ lại mà khắc thành.

Chính điện được bài trí giống như lều bạt của tướng quân hành quân đi đánh trận, có một chiếc ghế lớn phủ tấm da hổ, những sa bàn bằng đồng xanh lớn nhỏ khác nhau bày khắp nơi, còn có rất nhiều những binh lính mặc áo giáp đang giương đao tuốt kiếm, thẳng lưng uốn bụng đứng canh gác mọi ngã đường trọng yếu. Mặt sau của tòa điện hùng vĩ đó lại là những quả đồi nằm san sát, cờ bay rợp trời, có mấy chục người lính mặc áo giáp đang bày trận đối đầu, vị tướng chỉ huy của hai bên đều ngồi trên những cỗ xe ngựa bằng đồng, đang giữ thế trận chờ đợi, đằng xa thấp thoáng có sông hồ, thuyền bè ngang dọc, đang bận rộn vận chuyển hàng hóa lương thảo, có vẻ như một cuộc chiến khốc liệt sắp xảy ra.

Tôi đã qua cái tuổi thích chơi đồ hàng rồi, nhưng những hình điêu khắc lập thể hoàn mĩ này khiến tôi phải nhìn say sưa không chớp mắt, ngây ngất vô cùng, chỉ hận không thể thu nhỏ người mình lại để chui vào trong đó xem xét khắp nơi. Tôi nhìn sang bên thấy Cáo con mặt cắt không còn hột máu, chỉ còn lại đôi mắt là vẫn còn ánh lên vẻ vui mừng như một đứa trẻ, chỗ mà cô ấy đứng ở ngay đằng trước, đã đến phần điêu khắc cảnh núi non. Trong những dãy núi trùng trùng điệp điệp, từng ngọn núi đứng sừng sững cô độc, đâm thẳng vào giữa những đám mây, thỉnh thoảng lại điểm xuyết mây tòa quỳnh đài giữa cảnh tiên. Tiếng

“binh” vừa nảy vang lên chính là do Cáo con đập đầu vào đỉnh một ngọn núi tuyết.

Mãi một lúc rất lâu sau đó Cáo con mới thở dài một cái rồi nói: “Thật là những tác phẩm điêu khắc quá đẹp mắt, quá kì vĩ! Nếu cả đời này có thể rong chơi thỏa thích ở trong này thì nhất định là không còn gì mơ ước hơn nữa! Chỉ đáng tiếc là trong trời đất này làm gì có ai có phép thần thông biến hóa khiến chúng ta có thể thu nhỏ lại may chực lần chứ!”

Lâm Nam từ nảy vẫn đứng ngây ra ngẩn nhìn, giờ mới trầm ngâm lên tiếng: “Hai người cẩn thận đấy! Không đơn giản như vậy đâu, cho dù là ai thì cũng không rồi rãi đến mức độ làm một công trình nghệ thuật kì vĩ như thế này ở dưới lòng đất đâu. Sương Nhi, cô thường có cao kiến hơn người, những đồ áo giáp và binh khí mà binh lính bên

chỗ tôi đang mặc đều là của quân nhà Tần, mọi người hãy tập trung tinh thần, chúng ta vẫn đang quanh quẩn trong sào huyệt của lão già Tần Thủy Hoàng đó. Cần hết sức cẩn thận kéo lại trướng phải quý kẻ

Tôi ngó về phía sau của cảnh điêu khắc thu nhỏ, chỗ này nằm ngoài phạm vi chiếu sáng của pháo sáng, chỉ thấy những cảnh đình đài lầu gác, non nước sông hồ cứ kéo dài kéo dài ra mãi tít đằng xa. Chả trách lằng mọ này bị bịt kín cả ba mặt, chỉ còn để lại một mặt là có đường ra, thì ra là bị những tác phẩm điêu khắc đúc bằng đồng này chiếm hết cả vị trí. Lúc chúng tôi đang đứng ở chính giữa, chắc hẳn do mãi bàn bạc với nhau không để ý nên những thứ này mới đột nhiên mọc ra từ dưới đất. Bức tranh bằng đá tiên cảnh bằng đồng xanh này bày ra trước mặt những kẻ người trần mắt thịt vừa trải qua trăm cay ngàn đắng như chúng tôi lại mang đầy vẻ yêu quái ma mị.

Cáo con đã nhìn tới mức mê muội nên lời cảnh báo của Lâm Nam chỉ như gió thoảng bên tai, không kiềm chế được bèn giơ tay ra sờ vào một con hạc đồng đang đậu trên ngọn cây. Ngay lập tức từ trong chốn bồng lai tiên cảnh thu nhỏ này phụt ra một màn hơi nước mờ mờ, càng mang đậm vẻ thần tiên huyền ảo, chỗ nào cũng mờ mờ ảo ảo như một bức tranh thủy mặc. Lâm Nam liền giơ tay giữ Cáo con đang ngẩn ngẩn ngơ ngơ lại, ba người chúng tôi đứng áp lưng vào nhau thành một vòng tròn. Lâm Nam nghiêm giọng bảo chúng tôi: “Tuyệt đối không được sờ mó lung tung vào bất cứ thứ gì! Chốn bồng lai tiên cảnh này nếu không cẩn thận sẽ biến thành cái bẫy hại người đó!”

Lâm Nam vừa nói dứt lời, tôi chợt cảm thấy ngực mình như bị ép mạnh, hai mắt tối sầm, mũi bảo hiểm lẫn tròn sang một bên, trong chốc lát cảm thấy như không thể nào thở nổi. Trước khi ngất đi, tôi lơ mơ nhận thấy Lâm Nam đang cúi gập người về phía trước, cố gắng hết sức với tay chạm vào trần pháp của những binh lính mặc áo giáp, rồi sau đó tôi không thể làm chủ bản thân mình nữa, cảm thấy ngòn ngọt trong cổ họng, không nói lên lời, thân người mềm nhũn đổ vật xuống đất.

Trong mơ hồ tôi đã hơi tỉnh lại, tuy vậy trong đầu lại đang nhớ tới những ngày trước đây. Hồi trước, sau khi kết thúc một ngày huấn luyện về đến kí túc xá, tắm nước nóng xong tôi cảm thấy rất dễ chịu, liền chui ngay vào giường. Sáng hôm sau lúc mở mắt ra, khắp người đều có một cảm giác rất thoải mái không thể nào diễn tả nổi, nằm ỉ ở trên giường, bên tai nghe thấy tiếng chim hót trên cây, thật là vô cùng vui vẻ.

Lần này tôi thức dậy cũng giống như vậy, chỉ cảm thấy mình ngủ thật là ngon, mở mắt ra đã hoàn toàn quên mất là mình đang ở đâu, đang làm việc gì, bên ngoài phòng ngủ những tia nắng sớm mai đã bắt đầu xuất hiện, bên trong phòng ngủ từng làn khói đang cuộn tròn bay lên, giống như mùi long diên hương thấm vào tận gan ruột, toàn thân nhẹ bẫng lâng lâng, vô cùng thoải mái, chỉ muốn giang rộng đôi cánh bay lượn giữa bầu trời.

Trong lúc mơ màng màng đó, tôi cảm thấy trong lòng rất ấm áp, rất hạnh phúc, những nỗi sợ hãi và kinh hoàng trong suốt hai mươi mấy năm trời trong phút giây này đều đã hoàn toàn bị đẩy lên tận chín tầng mây kia rồi.

Trên chiếc giường rộng còn có một người nữa đang nằm, đẹp như tranh vẽ, vẻ mặt nhìn hết sức ngọt ngào. Bất thành linh tôi nhận ra đó chính là Cáo con lúc nảy cũng bị hôn mê cùng với tôi!

Tôi khẽ đập nhẹ vào vai Cáo con, hoàn toàn quên mất tất cả những chuyện đáng sợ đã chứng kiến trong suốt mười mấy tiếng đồng hồ vừa rồi. Tôi mơ màng màng vừa ngồi dậy vừa mỉm cười, trong gian phòng bên ngoài kia có bày một chiếc bàn kiểu dáng rất cổ xưa, trên bàn có một chiếc nghiên mực hình vuông

cũng cổ xưa hết mức, một thỏi mực cổ hình trụ tròn, một cây bút lông sói hết sức tinh xảo, trên giá sách là từng cuộn sách bằng thẻ trúc nằm ngay ngắn, tất cả đều là những cổ vật thời Tiên Tần.

Tiếp sau đó tôi nhìn thấy trên tường có treo một bức tranh vẽ cảnh sông núi lầu gác vẫn chưa vẽ xong, một đầu bức tranh đang nằm cuộn tròn trên giá giống như một tấm da cừu thuộc.... Bức tranh vẽ cảnh sông núi lầu gác! Tôi chợt giật mình, ngay lập tức trên trán lấm tấm từng giọt mồ hôi lạnh toát, tôi đã nhớ ra mình đang ở đâu và đang làm gì rồi! Tôi đứng bên cạnh chiếc bàn, ngăn ngó một hồi lâu, loạng chạ loạng choạng, toàn thân ướt đầm mồ hôi.

Tôi thấy hoa mắt chóng mặt, quả thật đứng không vững nữa bèn ngồi phịch xuống đất. Không thể nào như vậy được, tôi không thể nào tin vào chính mắt mình được nữa.

Tôi không tin! Tôi bèn cố gắng hết sức đứng bật dậy, lao tới bên cạnh cửa sổ nhìn ra ngoài. Bên ngoài vườn hoa mặt trời đã lên cao, dòng nước chảy qua bên dưới cây cầu nhỏ đang lấp lánh phản chiếu ánh sáng mặt trời, tận cùng là một ngôi đình bát giác có lan can đỏ và mái ngói vàng, tại đó có hai cung nữ mặc áo đen đang ngồi uống trà trò chuyện. Giữa cảnh cây cối hoa cỏ muôn màu muôn vẻ được điểm xuyết bởi những chú thỏ rừng hay trâu bò gặm cỏ. Trong làn gió nhẹ thoảng qua thảm cỏ xanh có lẫn từng đợt mùi thơm ma mị.

Nhưng tôi đã sắp phát điên rồi, đây rõ ràng là cảnh vật thu nhỏ chúng tôi vừa nhìn thấy khi nãy, là những tượng điêu khắc lập thể bằng đồng xanh được khắc trên khoảng sân cơ mà! Tại sao tôi và Cáo con lại bị thu nhỏ đi như thế này? Lâm Nam đi đâu mất rồi?

Tôi quay trở về phòng ngủ lúc này mà tôi vừa thức dậy, Cáo con cũng đã tỉnh lại, đang nghi nghi hoặc hoặc xem xét cảnh tượng kì lạ xung quanh, tôi đột nhiên xuất hiện khiến cô ấy giật mình hét lên một tiếng, từ trên giường đứng bật dậy! Tôi không đủ thời gian để giải thích tỉ mỉ cho cô ấy mà còn bận đi lật tung các loại hòm tủ để tìm dụng cụ. Cũng may mà không thiếu thứ gì, chỉ có mỗi mũ bảo hiểm là không thấy đâu nữa, bùn đất và mồ hôi dính đầy trên người giờ cũng thấy sạch bong, thậm chí ngay cả tóc cũng có mùi thơm của thảo mộc. Cáo con bò trên giường nhìn tôi bận rộn chạy đi chạy lại, chẳng hề có vẻ lo lắng chút nào.

Tôi lắc lắc mái tóc trơn mượt, cảm thấy không đội mũ thật là thoải mái. Cáo con ngăn người ra nhìn tôi có vẻ buồn cười lắm, thế là tôi bèn nghiêm giọng quát cô: “Còn không mau dậy thu dọn đồ đạc đi! Em đứng là có cái miệng quạ xui xẻo, còn khóc lóc kêu ca rằng cả đời này muốn được ngao du sơn thủy ở đây, bây giờ em đã hài lòng chưa? Còn làm liên lụy cả chị cũng bị thu nhỏ đi mấy chục lần! Phỉ phui cái mồm!”

Cáo con vừa nghe thấy tôi nói vậy dường như chợt nhớ ra điều gì, lập tức hoảng hốt bật dậy, miệng lầu bà lầu bâu: “Em chỉ là vừa nhận ra không ngờ chị Sương lại có thân hình đẹp như vậy! Không biết có phải ai đó đã muôn kết hôn rồi, đang định tìm chàng rể đây!” Tôi nghe xong vừa xấu hổ vừa tức giận, vớ lấy chiếc gối ở trên giường định ném Cáo con, đến lúc cầm trên tay rồi mới thấy chiếc gối này nặng đến kinh ngạc, thì ra là một loại ngọc mềm cực kỳ hiếm gặp.

Cáo con đã nhảy từ trên giường xuống chạy về phía tôi, thì thầm cầu xin bên tai tôi: “Được rồi, đừng ném nữa chị Sương, em chỉ lỡ miệng nói vậy mà thôi, chị là con người rộng rãi đừng chấp em nhé, tha cho em được không?”

Nói xong lại dùng tay tóm lấy ngực tôi, ngay lập tức, hai chị em ôm lấy nhau lăn lên giường cười đùa ầm ĩ, cho đến tận lúc mệt lử thở không ra hơi nữa. Chúng tôi đã quên cả việc mình đang bị thu nhỏ ở trong chốn bồng lai tiên cảnh, sông chết còn chưa biết thế nào.

Nhìn sát tận mặt Cáo con tôi mới kinh hãi phát hiện ra ở đuôi mắt của Cáo con đã xuất hiện mây nếp nhăn rất nhỏ! Tôi giật mình sờ vào khóe miệng của mình cũng thấy có mấy nếp nhăn nổi lên! Sao chúng tôi lại bị già đi nhanh đến như vậy? Tôi chợt kinh hoàng nhớ ra những điều đáng sợ chúng tôi đã trải qua ở núi Phượng Hoàng, trong những đường hầm tăm tối, tà thuật điều khiển thầy ma trẻ em ghê rợn, quần thể điêu khắc vĩ đại, ngay cả cơn tức ngực và tình cảnh lúc ngất đi đều lần lượt hiện ra trước mắt tôi!

Ở đây xem ra không phải chốn bồng lai tiên cảnh giữa nhân gian, càng không phải là giấc mộng thiên đường đẹp đẽ gì. Nếu không tìm cách thoát ra ngoài thì chúng tôi sẽ nhanh chóng già cả yếu đuối. Lão già Tần Thủy Hoàng này không biết đã làm như thế nào, không những đã thu nhỏ cơ thể của chúng tôi mà còn

làm tăng tốc độ lão hóa của chúng tôi nữa!

25. Chương 25: Huyết Chiến Cường Tần

Tôi thuật lại toàn bộ tình hình hiện tại cho Cáo con nghe, rồi ngồi tựa trên cửa sổ chỉ cho cô thấy chiếc mũ bảo hiểm của tôi vẫn còn nằm bên dưới khoảng sân bằng đồng xanh, chỉ có điều bây giờ nó đã được phóng to lên gấp nhiều lần, nhìn chẳng khác gì một ngọn núi nho nhỏ!

Cáo con cuối cùng cũng đã tin rằng chúng tôi đã bị thu nhỏ lại ở bên trong những hình điêu khắc lập thể, cô sợ hãi đến nỗi không nói lên lời, và cũng không thể nào vui vẻ trở lại được nữa. Tôi an ủi cô rằng: “Đừng sợ nữa bây giờ nhiệm vụ cần thiết nhất là phải tìm được Lâm Nam, không phải em đã từng nói là chỉ cần ba người chúng ta ở bên nhau thì không có khó khăn nào là không thể vượt qua được hay sao? Đừng buồn nữa nhé!”

Đột nhiên từ bên ngoài vọng lại tiếng ngựa chiến hí vang, tiếng trống trận trầm đục cũng rền vang từng hồi, tôi và Cáo con không ai bảo ai đều vội lấy các dụng cụ rồi lao ra ngoài cửa, chạy thực mạng về hướng âm thanh vọng tới!

Chưa chạy được bao xa thì chúng tôi đã nhìn thấy chiến trường, chính là thế trận hình vuông của mấy chục binh sĩ mặc áo giáp đỏ, các tượng binh mã đều đã biến thành người sống, dẫn đầu là một con ngựa rất lớn, toàn thân phủ giáp bằng đồng, bên trên có một người đang ngồi ngay ngắn, khuôn mặt đầy vẻ kiêu ngạo, tay cầm một thanh bảo kiếm chuẩn bị ra lệnh xung phong, trên ngọn cờ đỏ rực phía sau lưng là một chữ Triệu rất lớn. Người này chính là Lâm Nam mà từ này chúng tôi đang tìm kiếm!

Tôi và Cáo con nhìn nhau cố rặn ra một nụ cười, sự việc càng ngày càng biến ảo khôn lường. Lâm Nam sao lại mặc khôi giáp của thời Chiến Quốc, thoát một cái đã biến thành tướng quân của nước Triệu, lại còn chỉ huy quân đánh trận nữa. Có thể là sau khi bị hút vào mô hình thu nhỏ này, Lâm Nam đã đến thẳng chỗ gần nhất là lều bạt của đại tướng hành quân để chỉ huy. Phía đối diện không còn nghi ngờ gì nữa chính là tướng sĩ của nước Tần, phía sau lá cờ màu đen, rất nhiều người vẫn chưa mặc đủ khôi giáp, có người chấp nhận chỉ dùng tay không, nét mặt vô cùng hung hãn, chẳng khác nào một đoàn quân lang sói.

Tôi và Cáo con thầm lo lắng trong lòng. Lâm Nam chỉ là một người của thời hiện đại dẫn chúng tôi xuống đây thám hiểm, về võ công cơ bản là không đủ để tự bảo vệ bản thân trước thiên binh vạn mã thế này. Lỡ mà anh ta có chuyện gì không may thì tôi và Cáo con e rằng dù có mọc cánh cũng khó lòng thoát được, chỉ còn cách chôn thân trong cái thế giới huyền hoặc này mà không ai hay biết.

Tôi và Cáo con bèn chui tọt vào một chiếc lều lớn của trung quân ở ngay bên cạnh, cố gắng nhìn xem chiếc chiến xa của Lâm Nam ở chỗ nào. Hai bên quân lính đã bắt đầu giao chiến ở chính diện, đám lính Triệu vừa xông lên ngay lập tức bị đốn ngã hàng loạt. Từng đám quân Tần không sợ chết điên cuồng xông vào trong đội ngũ của quân Triệu, chém giết bừa bãi, có những binh lính Tần trong lúc đang hăng máu chém giết còn lột cả những khôi giáp vướng víu ném hết xuống đất.

Những chiếc đầu người bị chém rơi xuống cát lại còn bị đá lăn qua lăn lại, đám lính Tần toàn thân dính đầy máu tươi tranh nhau cúi xuống nhặt những chiếc đầu người đó. Quân Triệu dù chết cũng không chịu lùi bước nhưng giờ khi đối diện với đám quân Tần mạnh như dã thú này thì không thể nào chống chọi nổi nữa, đành thoái lui như nước triều rút về.

Tôi và Cáo con đứng nhìn cảnh đó mà hoa hết cả mắt, chú tâm theo dõi cỗ chiến xa của Lâm Nam. Trên cỗ xe có ba người đều mặc áo giáp, tay khiên tay giáo. Lâm Nam không đứng ở vị trí của người đánh xe được bảo vệ kĩ càng mà lại ở phía sau xe, đang ra sức giết giặc. Bánh xe đặc ruột trên mặt đường mấp mô không ngừng lắc lư dữ dội, dường như có thể lật úp bất cứ lúc nào.

Trận chiến giữa hai nước Triệu – Tần này diễn ra cũng được khoảng ba mươi phút, quân Triệu gần như đã bị tiêu diệt hoàn toàn, thế nhưng binh sĩ ở những trận địa khác lại không hề ra tay trợ giúp mà chỉ lặng im quan sát. Có thể thấy được màu sắc của những lá cờ trận này khác nhau, có lẽ là liên quân của Tề, Sở,

Yên, Hàn, Ngụy. Quân Tần tuy chiến thắng nhưng cũng không đuổi theo cỗ xe chỉ còn lại có một mình Lâm Nam đang tự mình đánh xe mà lại chỉnh đốn hàng ngũ bước đều lui về phía sau trận địa của quân Tần.

Lâm Nam đánh cỗ xe lắc la lắc lư về đến trước cửa doanh trại, ngã từ trên xe xuống đất, miệng lẩm bẩm: "Hai lần rồi, tôi đã đánh hai lần rồi, cơ bản không phải là đối thủ của chúng! Thật không ngờ Tần Thủy Hoàng lại điên cuồng đến như vậy, chết rồi mà vẫn không quên đánh trận! Lẽ nào ông ta nằm ở dưới đất mà vẫn còn thể hiện võ công huy hoàng của mình!"

Tôi và Cáo con đỡ Lâm Nam dậy, trong lòng hết sức hoang mang, thấy trên lớp khô giáp dày cộp có vô số vết máu, cả người Lâm Nam dính đầy mồ hôi và bụi đất, trên gò má và phần mép khi trước vốn nhăn nhui giờ đã mọc ra một lớp râu dài. Lâm Nam cay đắng mở to mắt nhìn hai chúng tôi rồi nói: "Hai người cũng đã tỉnh lại rồi à, tốt lắm, lần này chúng ta thông lĩnh ba cánh quân quyết chiến một trận nữa. Nếu không đánh thắng trận này thì chúng ta khó lòng có cơ hội thoát khỏi đây, sẽ nhanh chóng bị chết già ở trong này! Không biết lão già Tần Thủy Hoàng này đã dùng loại tà thuật gì, biến chúng ta thành những kẻ nửa người nửa quỷ để lão ta chơi đùa!"

Tôi và Cáo con cùng đồng thanh kêu lên: "Anh nói cái gì? Anh đã gặp Tần Thủy Hoàng rồi? Có thật vậy không?"

Đêm nay quả thực chúng tôi đã trải qua quá nhiều chuyện li kì, việc bị thu nhỏ người đi đã khiến chúng tôi không thể nào hiểu nổi, thời gian chạy nhanh hơn càng không rõ vì sao, bây giờ lại còn phải mặc giáp cầm kiếm quyết một trận sống mái với quân Tần nữa hay sao?

Lâm Nam thở hổn hển đáp: "Hai người chắc cũng đã nhận thấy bây giờ chúng ta đang ở trong mô hình thu nhỏ ở trên khoảng sân đồng, giờ tốc độ lão hóa của chúng ta cũng cực kỳ nhanh, lẽ nào hai người không nhận thấy tôi đã như thế nào rồi sao? Nhìn hai người cũng đã là những bà cô trung niên mặt đầy nếp nhăn rồi đó!" Có lẽ vì thấy rất buồn cười nên Lâm Nam nói xong liền cười to lên thành tiếng, rồi lại bắt đầu ho rất dữ dội.

Tôi và Cáo con bị nói như vậy, trong lòng vô cùng khó chịu. Tuổi thanh xuân chúng tôi vẫn còn chưa kịp tận hưởng hết, chẳng lẽ lại kết thúc ở đây sao? Tôi không cam tâm bèn hỏi Lâm Nam: "Anh nói đánh thắng quân Tần sẽ có cơ hội thoát khỏi đây phải không? Tần Thủy Hoàng đồng ý với anh như vậy hay sao? Nếu không làm sao mà anh biết được?"

Lâm Nam cười đáp: "Tần Thủy Hoàng làm sao mà còn xuất hiện được cơ chứ, ông ta đã chết mấy nghìn năm rồi còn gì! Tôi chỉ thoáng nhìn một cái đã nhận thấy chỗ này bị khống chế bởi thứ tà thuật nào đó rồi, những tượng binh mã này đang ở trong trạng thái nửa sống nửa chết, chỉ biết xung phong đánh trận, lão già Tần Thủy Hoàng đó dù ở dưới mồ cũng vẫn muốn ôn lại quang cảnh chiến trận khi xưa, muốn đánh một trận thật lớn để cho thỏa mãn lòng ham muốn của mình mà thôi!"

Lâm Nam sau khi đã bình tĩnh trở lại bèn tiếp tục giảng giải cho hai chúng tôi: "Lúc vẫn còn chưa ngắt đi, tôi đã quan sát rất kĩ thế trận hình vuông của các binh lính mặc áo giáp trước mặt. Ngoài những binh lính đang bày trận ở đằng trước thì ẩn trong các sông hồ phía sau còn có tầng tầng lớp lớp phục binh đang ẩn nấp. Quân đội của sáu nước và quân Tần giao chiến ở tiền tuyến, doanh trại trung quân của hai bên đều ẩn náu ở hậu phương, đặc biệt trong doanh trại của quân Tần xuất hiện một luồng ánh sáng đỏ rất quái dị, có thể tưởng quân chỉ huy của quân Tần chính là nguồn sức mạnh khống chế chủ yếu. Liên quân sáu nước đều là đám quân ô hợp, vị trí tướng quân chỉ huy chắc chắn là dành cho người từ nơi khác đến. Tôi vừa mới bước vào đã nhận ra thân phận thống soái của mình. E rằng trước chúng ta chưa từng có tay cao thủ nào tới được đây, lão già Tần Thủy Hoàng đó đã phải một mình xem vở kịch này suốt mấy nghìn năm rồi! Muốn thoát thân thì chỉ có cách thông lĩnh quân đội sáu nước đánh bại quân Tần, đánh thẳng vào doanh trại trung quân của bọn chúng, dập tắt nguồn ánh sáng đỏ đó mới được!"

Tôi và Cáo con ngẩn người ra nhìn Lâm Nam, không thốt lên được lời nào. Chỉ trong một thời gian ngắn như vậy, ba người chúng tôi đã già đi mấy tuổi, hai bên tóc mai của Lâm Nam đã lộ ra mấy sợi hoa râm. Tôi còn nhớ mô hình điêu khắc khổng lồ này còn kéo dài mãi ra tận phía sau, chỗ chúng tôi đang đứng chỉ là cửa vào của mô hình mà thôi. Bây giờ cơ thể chúng tôi đã bị thu nhỏ như thế này, có muốn chạy ra ngoài cũng chẳng thể chạy nổi. Xung quanh đều là những vật chết đi một chỗ, thứ còn sống duy nhất chính là những tay đao phủ mặc áo lính này, chắc hẳn đây là do lão già Tần Thủy Hoàng cố tình sắp xếp như vậy.

Theo những ghi chép trong sách sử thì quân Tần đã lần lượt thôn tính sáu nước. Lẽ nào giờ đây Tần Thủy Hoàng muốn dùng binh lực của một nước chống lại liên quân sáu nước để phô trương thực lực quân sự vô địch của mình? Lâm Nam bèn tiếp tục giải thích sự nghi hoặc trong lòng chúng tôi: “Đánh bại quân Tần sẽ tìm được đường ra, về điều này thì không phải là tôi đem luồng ánh sáng đỏ kia ra mà đánh cược. Nếu xét theo bố cục của cả mô hình thu nhỏ này thì phần trọng điểm ở hai khoảng lớn, một là chiến trường của quân đội, nơi còn lại chính là lầu quỳnh gác ngọc trên núi tuyết. Rốt cuộc thì Tần Thủy Hoàng có tìm được thuốc trường sinh bất lão hay không đến bây giờ vẫn là một câu đố chưa có lời giải, những suy đoán của chúng ta trên đường vào đây giờ đã được chứng minh là có rất nhiều sai lầm, thêm nữa những người tài giỏi của nhà Tần không hề ít, để thiết kế ra thế trận lớn này không phải là một việc đơn giản, đã dùng sức mạnh trung tâm để không chế cả cụm bày yêu thuật, không ai dám bảo đảm rằng đây không phải là ý chỉ của Tần Thủy Hoàng. Bây giờ tôi cũng không tin đây chỉ là lăng mộ của một mình thừa tướng Lã Bất Vi nữa!”

Cáo con bèn chen ngang: “Đúng! Lão già Tần Thủy Hoàng đó nhất định không thể ngờ được quân Tần vô địch của mình có thể bị đánh bại. Những đồ châu báu tùy táng của ông ta chắc hẳn cũng được giấu ở đây, bởi vậy hàng nghìn năm nay vẫn chưa bị ai lấy trộm. Việc này khiến em nhớ lại một trò chơi trên máy vi tính, một khi chúng ta phá được phương án dự định của người thiết kế thì cả trình tự sẽ bị đảo loạn, vừa hay chúng ta có thể thừa nước đục thả câu!”

Thật không thể ngờ được tối nay đi đào lăng mộ của Chu thiên tử, cuối cùng lại thành ra như thế này, cùng với người Tần quyết một trận sông má. Liệu có phải Tần Thủy Hoàng được bí mật an táng ở núi Phượng Hoàng này hay không, trước mắt vẫn chưa thể xác định, nhưng nhìn vào toàn khung cảnh khổng lồ ở nơi đây, chỗ nào cũng có dấu vết của người Tần thì khả năng chuyện đó xảy ra cũng rất lớn. Nếu Lâm Nam nói không sai thì luồng ánh sáng màu đỏ thẫm trong doanh trại trung quân kia nhất định là đầu mối yêu thuật then chốt, chúng tôi vẫn còn cơ hội rất lớn để thoát ra ngoài!

Lâm Nam dựa vào kí ức trước lúc hôn mê tại chiến trường của doanh trại chính miêu tả lại trạng thái hình thế quân đội hai bên đối chọi nhau, xác định rõ vị trí của cả núi, sông, đầm, hồ, thành trì, phục binh. Doanh trại trung quân của quân Tần nằm mai phục trong một tòa thành đất, hai bên là thế trận binh lính mặc giáp của tả quân và hữu quân. Phục binh thì nằm ẩn náu tại một cạnh của tòa thành đất, dòng nước sông bảo vệ thành được dẫn vào từ một nhánh sông lớn chảy quanh co trên núi. Ba người chúng tôi lo lắng thảo luận một hồi, dù sao thì thiết kế đột kích đã chiến vẫn là thế mạnh của tôi nên cuối cùng đã dựa vào ý kiến của tôi để xác định một phương án tập kích vô cùng can đảm.

Do cả ba người chúng tôi đều chưa có tí kinh nghiệm nào trong việc chỉ huy một đoàn quân xung phong tác chiến, mà sở trường của tôi lại là tập kích bất ngờ, bởi vậy cuối cùng quyết định Lâm Nam dẫn đầu binh lính của hai nước Yên và Triệu tấn công mạnh vào hai cánh trái phải, tôi và Cáo con mang theo súng và lựu đạn thời hiện đại chỉ huy thủy quân của nước Sở, thuận theo dòng sông tiến vào trong tòa thành đất được bảo vệ kĩ càng, tiến hành tập kích bất ngờ, hi vọng chỉ trong một trận đánh có thể vào được trại chỉ huy trung quân của Tần.

Sau khi chúng tôi bàn bạc xong xuôi, chiến trường khi này vừa thấm đẫm máu tanh giờ lại sạch như chùi, trở lại trạng thái ban đầu, quân Tần và quân Triệu cũng đã trở về hàng ngũ trong doanh trại của quân mình, bày lại thế trận như ban đầu.

Trước lúc chia tay, Lâm Nam sông chết không chịu nhận mấy quả bom cháy mà tôi đưa cho, chỉ nói rằng: “Hai người phải biết tự bảo vệ lấy mình, đừng có vội nổi nóng mà xông lên đánh nhau. Sương Nhi, súng của cô đừng sợ lãng phí đạn, đám tượng binh mã này đều hết sức điên cuồng. Cáo con không phải xuất thân từ quân nhân chuyên nghiệp như cô, cô còn phải lưu ý đến nó một chút.”

Chúng tôi nhìn vào những gương mặt quen thuộc của nhau, tôi và Cáo con lúc này đã giống như những người phụ nữ trung niên bốn mươi tuổi, Lâm Nam ngoài việc bị hói đầu thì bộ râu quai nón mới mọc ra cũng lôm đóm những sợi bạc. Lần này chia nhau ra hành động, không biết là phúc hay họa, tôi và Cáo con bất giác đều rơi lệ, Lâm Nam cố gắng nén thương cảm của mình để an ủi chúng tôi: “Sống hay chết đều quyết định ở trận này! Hai người đừng khóc nữa! Mau mau mặc áo giáp vào, chúng ta nhất định sẽ đánh thắng để thoát khỏi chốn này!”

Một lúc sau trận chiến đã bắt đầu, trước tiên là tin khẩn do quân Yên báo về, hai nghìn quân Tần đang ra

sức tấn công vào kho lương của liên quân sáu nước, bọn chúng có cung khỏe nỏ mạnh, đang tấn công dữ dội khác thường. Tiếp sau đó quân Triệu cũng có tin khẩn, mấy nghìn quân Tần đang vòng ra đánh bọc hậu phía sau doanh trại, muốn chặt đứt con đường liên lạc giữa quân Yên Triệu và doanh trại trung quân. Trong rừng rậm trên núi thây có cờ quạt trông kèn của quân địch đang phô trương thanh thế, đã phái một toán quân nhỏ đến phía trước trinh sát.

“Truyền lệnh cho quân Yên tuyệt đối không được để mất kho lương, cũng cần phải dốc toàn lực xung phong tấn công vào cánh phải của quân Tần. Lệnh cho quân Triệu tấn công từ phía Nam lên phía Bắc, bắt chấp thương vong cũng phải trong một canh giờ đánh tan cánh trái của quân Tần!” Lâm Nam lạnh lùng hạ truyền đạt mệnh lệnh: “Các cánh quân nếu gặp phải kẻ địch tấn công quá mạnh không thể chống đỡ nổi thì không cần phải tham đánh, rút lui để lôi kéo quân Tần cũng coi như là đã có công! Còn hai người dẫn năm nghìn thủy quân ngay lập tức rời bến, trong vòng một canh giờ phải đến được cửa tòa thành đất! Nghe lệnh!” Nói xong bèn mạnh mẽ bước ra ngoài, lớn tiếng quát hỏi: “Chiến xa đâu? Chiến xa của ta đâu?”

Vừa nói dứt lời thì một chiếc chiến xa mới tinh đã được đánh từ phía sau doanh trại chạy như bay đến nơi, trên xe là một người lính mặc áo giáp và một người đánh xe để lưng trần, tay cầm đao cầm giáo, đàng đàng sát khí đáp lời: “Xin chờ tướng quân hạ lệnh!” Phía sau còn có bảy tám chiếc chiến xa khác nhìn đều hung hãn như vậy.

“Tốt lắm!” Lâm Nam hài lòng gật đầu, rồi đột nhiên hét to: “Tất cả binh lính hộ vệ doanh trại, cởi hết giáp trụ ra cho ta! Giờ chính là lúc chúng ta mỉm cười trên chiến trường, lập công vì đất nước! Theo sự sắp xếp trước kia, năm nghìn thủy quân hãy đi theo vị tướng quân mới tới này ngồi trên bè trôi, từ dòng suối trên núi tập kích thẳng vào doanh trại của quân Tần! Những người khác theo ta tiên lên!”

“Tuân lệnh!” Toàn bộ binh lính đồng thanh đáp lời, tiếng hô rền vang như sấm dậy. Lâm Nam trèo lên chiến xa, dứt áo ra đi mà không lưu luyến nhìn lại chúng tôi một lần nào.

26. Chương 26: Tuyết Sơn Tình Thâm

Rất nhanh chóng, toàn bộ năm nghìn quân Sở đã yên vị trên bè trúc, Lâm Nam vốn đã có sự chuẩn bị từ trước, sắp xếp bè gỗ nằm chính tề tại mé phía Tây của doanh trại, còn ở mé phía Đông toàn bộ dùng cọc rào vây kín lại, mệnh lệnh vừa ban xuống lập tức quân lính xô đổ cọc rào, từ trong doanh trại trung quân đào một đường dẫn nước thông với dòng sông, từng chiếc bè trúc theo dòng nước chảy lần lượt tiến vào đường dẫn nước đã đào sẵn. Chúng tôi cứ năm mươi người ngồi trên một chiếc bè trúc, hơn một trăm chiếc bè trúc phủ kín cả mặt nước ngoằn ngoèo nhìn giống như một con măng xà, lặng im không hề gây ra tiếng động, thuận theo dòng sông tiến về cạnh sườn của tòa thành bằng đất.

Toàn bộ lực lượng sau khi đã triển khai trong hơn nửa canh giờ vẫn bình an vô sự. Tôi bất giác nói với Cáo con rằng: “Cứ đi như thế này thì chưa tới một canh giờ, chúng ta chắc chắn sẽ tới được dưới chân tòa thành đất, chỉ có điều chị lo bên chỗ Lâm Nam không biết có thể chống chọi được trong vòng một canh giờ này hay không! Đám lính Tần đó quả không hổ danh là đoàn quân lang sói, lúc đánh trận thật quá là hung hãn!”

Cáo con cười đáp: “Thông soái tốt bụng của em ơi, phiền chị đừng có dùng đơn vị canh giờ để mà tính thời gian nữa, khiến em nghe mà loạn hết cả óc, trong đầu vẫn còn đang phải tính toán quy đổi, mệt quá đi mất!”

Cáo con vừa mới dứt lời thì trên bè trúc phía trước mặt chợt nổi lên một hồi trống, lẫn trong đó còn có cả tiếng chửi mắng ầm ĩ vọng lại. Tôi bèn tập trung nhìn về phía trước, thì ra từ phía khu rừng rậm rạp trên núi phía nam có kẻ bắn tên tới, từng đợt bay rào rào như mưa, còn có cả tiếng trống đồng rền vang. Cáo con lo lắng nắm chặt lấy tay tôi, tôi bèn quát to lên: “Không được hoảng loạn! Những tiếng trống này là muốn báo tin về cho thành đất, mọi người mau dốc toàn lực bắn tên tiêu diệt kẻ địch!”

Ngay lập tức tên bắn ra như mưa, trong rừng cây trên núi vang lên một loạt những tiếng kêu la, có vẻ như có kẻ trúng tên bị thương đang kêu gào, tiếng trống cũng đã ngừng lại, nhưng từ trong những lùm cây cỏ um tùm trên bờ đất xung quanh dòng nước lại rúc lên từng hồi tù và, hết chỗ này đến chỗ khác không lúc nào yên!

Tòa thành đất đã ở ngay phía trước mặt kia rồi, viên phó tướng thủ hạ của tôi ngay lập tức cất cao giọng nói: “Chúng ta đã tới nơi rồi, bèn trúc không thể tiến lên được nữa! Tất cả binh lính nhảy hết xuống, dầm lên bèn trúc mà xông lên cho ta, quân Yên Triệu vừa báo cáo đã đánh bại hai cánh trái phải của quân Tần, các anh em xông lên! Chúng ta sắp sửa bắt sống được Tần vương rồi!” Vừa nói dứt lời, tôi bèn nhảy ùm xuống nước, lội bì bõm qua đám bùn nước để trèo lên bờ, chỉ huy quân sĩ kéo những chiếc bè trúc nặng trĩu, xếp liền từng chiếc như những chiếc chiếu nối liền với nhau. Các anh em binh lính không hề lo sợ, nghe nói đã đánh tan được hai cánh quân Tần nên người nào người nấy đều xông xáo hẳn lên, ra sức kéo những chiếc bè trúc xếp thành đường để tiến lên.

Khi chúng tôi đã xếp bè được đến chỗ cách bờ sông khoảng nửa tầm tên bắn thì đột nhiên từ phía đông nam lại vang lên tiếng người kêu ngựa hí ầm ầm như sấm dậy đang tiến lại gần, tôi chợt đoán ra rằng đám quân Tần đi bao vây tân công kho lương giờ đã di chuyển tới đây để tiến đánh chúng tôi. Lúc này năm nghìn thủy binh đều đang chen chúc giữa lòng sông đầy bùn đất không có chỗ nào để ẩn nấp, có muốn tấn công cũng chẳng thể được. Hơn nữa quân lính dù có mạnh nhưng ở bên ngoài thì cũng chẳng khác gì một đám bia sông, sẽ nhanh chóng bị hai nghìn quân Tần tiêu diệt hoàn toàn.

Trong lúc vội vàng tôi bèn rút súng ra xông lên phía Cáo con chợt nhanh tay cướp lấy khẩu súng từ trong tay tôi, miệng hét lớn: “Giết! Có ai cùng tôi xông lên đánh giết một trận toại bởi nào? Đường hẹp gặp nhau, kẻ dừng cầm hơn sẽ chiến thắng! Chỉ cần binh mã của chúng ta lên được trên bờ thì bọn quân Tần coi như xong!” Ngay lập tức có khoảng hơn một trăm chiến sĩ mình trần đáp ứng lời kêu gọi đó, cùng với Cáo con lội nước xông lên, tôi tuy lo lắng nhưng không thể ngăn nổi bọn họ đành giương mắt nhìn Cáo con dẫn binh lính xông lên phía trước.

Đây quả là một trận đánh hết sức bất ngờ, không kịp phòng bị gì hết, quân Tần không thể ngờ được kế “minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương” của chúng tôi, đã không tiếc công sức đào một đường dẫn nước nối liền với dòng suối từ trên núi chảy xuống, năm nghìn tinh binh ngồi bè trúc tiến thẳng đến thành đất, đồng loạt xông lên giao chiến, tạo nên một trận đánh giáp lá cà ác liệt xưa nay hiếm thấy, chém giết vô kể.

Lúc này đang là buổi sáng, bầu trời quang đãng, chỉ có một vài cụm mây trắng xốp như bông đang lững lờ trôi dạt trên không trung, vầng mặt trời hiền hòa chậm chậm di chuyển trên đỉnh đầu, bên dưới hơn hai nghìn con người đã dùng hết tất cả các loại đao dài đao ngắn và cả dao găm nữa đang ra sức chém giết lẫn nhau trên bờ sông rộng chưa đến hai mẫu. Cáo con đánh trận rất mưu trí, chia đám thanh niên lưng trần đó thành mấy vòng tròn hết tiến bên trái lại đánh bên phải, còn đám lính Tần thì phần lớn đều tấn công đơn độc, liều mạng bao vây tấn công quân Sở.

Tình thế lúc này không thể sử dụng cung tên được nữa, tiếng la hét chém giết trên chiến trường làm kinh động cả trời đất, những lưỡi đao trắng lóa va vào nhau chan chát, xen lẫn giữa tiếng la hét, chửi mắng là tiếng thân người nặng nề rơi xuống làn nước bùn và bờ sông ướt át, máu và bùn trộn lẫn với nhau, chân tay bị chặt đứt, đầu lằn lông lóc khắp nơi, những tiếng la hét thảm thiết hết chỗ này đến chỗ khác vang lên, khiến tôi nghe mà rùng mình kinh sợ.

Năm nghìn quân Sở đã liều mạng xông lên được bờ sông, ào đến bao vây quân Tần như dòng nước lũ, ba người đánh một ra sức tàn sát, tôi cũng vớ lấy một cây giáo dài, dẫn đầu đội hộ vệ xông vào trong thành chém giết, đám quân Tần từ trong thành tuôn ra mỗi lúc một ít hơn, cuối cùng cửa thành cũng đã mở rộng, năm nghìn tinh binh do tôi dẫn đầu đã xông vào được doanh trại trung quân của quân Tần.

Tiếng tù và bi thảm thê lương từ bốn phía vọng lại, quân Tần đã bị đánh bại hoàn toàn, cùng với binh sĩ của sáu nước tất cả đều đứng yên một chỗ không cử động, từng đám cát bụi bay đầy trời giờ cũng đã lắng xuống, ánh mặt trời chói mắt chiếu sáng trên những lá cờ đang bị gió thổi bay phấp phật, còn có những thi thể nằm la liệt trên chiến trường, những mảnh vải rách tả tơi trên cán đao giờ cũng nằm yên bất động dưới ánh nắng mặt trời.

Ánh mắt tôi tập trung vào tìm kiếm hình bóng của Cáo con, trong lòng như đang có lửa đốt, trong trận

chiến tàn khốc này đao kiếm giao tranh, Cáo con chỉ dựa vào một khẩu súng và số đạn không còn nhiều làm thế nào mà ứng phó nổi, cưỡi ngựa múa gươm chắc chắn không phải là sở trường của cô ấy, lỡ mà có điều gì không may xảy ra thì tôi biết ăn nói thế nào với Lâm Nam, mà chỉ riêng tình cảm sâu sắc của cô ấy dành cho tôi cũng đã khiến tôi đau lòng tới mức khó mà tiếp tục sống nổi.

Ngay sau đó, Lâm Nam đánh một cỗ chiến xa chạy như bay tới, toàn thân là máu trộn lẫn với bùn đất, một cánh tay đã bị thương được bó lại bằng vải đen, vừa nhìn thấy dáng vẻ lo lắng như mất hồn của tôi, lập tức đoán ngay được đã xảy ra chuyện gì, bèn không nói năng gì nhảy xuống xe, lo lắng lao về phía chiến trường tìm kiếm.

Tôi cất tiếng gọi: “Cáo con! Cáo con! Hồ Hiểu Quyên, em ở đâu?”

Trên chiến trường lặng yên chết chóc, ngoài những binh lính đã tử trận thì đều là những tượng binh mã đang đứng yên tại chỗ, không hề thấy bất kì chút dấu vết nào của người sống.

Lâm Nam dùng cây giáo dài liên tục lật những xác binh lính nằm bất động trên mặt đất lên, phạm vi tìm kiếm của chúng tôi ngày càng mở rộng mà vẫn chưa thấy chút tung tích nào của Cáo con. Lâm Nam tuy chưa buông ra bất kì lời oán hận nào đối với tôi nhưng tôi cũng cảm thấy trong lòng anh đang tràn ngập cảm giác thương cảm và bi ai. Đang đứng lúc chúng tôi lo lắng gần như phát điên thì đột nhiên lại nghe thấy bên trong doanh trại trung quân của quân Tần vang lên một tiếng nổ long trời lở đất, ngay lập tức, một luồng ánh sáng đỏ rực phủ khắp bầu trời.

Tôi và Lâm Nam vội vàng vàng chạy bỏ về chỗ đó. Bên trong doanh trại trung quân, chiếc sa bàn khổng lồ đứng sừng sững ở giữa lều đã bị nứt làm hai mảnh, luồng ánh sáng đỏ đang phát ra từ giữa đám đất cát đó, ánh sáng nhấp nháy tỏa xuống bên dưới, tôi vừa nhìn là đã nhận ra khẩu súng quen thuộc của mình đang nằm trên nền đất, Cáo con nhất định đã từng tới đây rồi!

Tôi và Lâm Nam đều thấy mừng thầm, xem ra Cáo con vẫn chưa bị gặp nạn trong cuộc chém giết bên ngoài thành đất kia mà đã âm thầm đột nhập vào doanh trại trung quân của quân Tần. Trong lòng chúng tôi như trút được gánh nặng, tuy tạm thời chưa gặp mặt nhưng tôi và Lâm Nam đều có dự cảm mình sẽ không phải cách biệt quá lâu. Tôi bèn nhặt khẩu súng lên, đạn trong băng đã bị bắn hết sạch, tôi liền vội vàng thay một băng đạn mới rồi nhét súng vào trong người.

Luồng ánh sáng đỏ tò trong bùn đất phát ra hàng ngàn hàng vạn tia sáng, tôi khẽ bảo Lâm Nam: “Doanh trại trung quân của quân Tần đã bị công phá rồi, nếu những gì chúng ta đã tính toán là chính xác thì luồng ánh sáng đỏ này rất có khả năng chính là nguồn sức mạnh chính của yêu thuật, anh nói xem bây giờ chúng ta nên làm gì?”

Lâm Nam không để ý đến những điều tôi nói mà chỉ chăm chú nhìn tôi, tôi bèn giật mình vội vàng chỉnh lại quần áo. Bộ giáp mà tôi mặc bên ngoài bó rất sát, thít chặt vào phần ngực tôi rất bức bối khó chịu, phần tóc sau gáy của tôi cũng bị xóa ra khỏi cổ áo. Lúc này vì quá bận rộn chém giết quân giặc nên quần áo bị xộc xệch. Lâm vào tình huống khó xử này, dưới ánh nhìn của Lâm Nam tôi cảm thấy có chút xấu hổ bèn cúi đầu xuống, hạ thấp giọng xin lỗi: “Cáo con cô ấy... lúc đó tôi còn bận chỉ huy quân sĩ nên đã không để ý tới cô ấy được, tất cả đều tại tôi đã để cho cô ấy xông lên, tôi... tôi cũng không biết phải ăn nói với anh thế nào nữa.”

Lâm Nam gượng cười đáp: “Cáo con à, ai dè, sông chết có số, tính cách của nó vốn như vậy, may mà không phải cả hai người đều bị mất tích, chúng ta vẫn có thể đi tìm nó được, chỉ có điều cô nhìn mình xem, chém giết đến mức khắp người toàn là máu, có bị thương không thể? Ở đây có một viên thuốc, là bùa hộ mạng do tôi làm tướng quân chỉ huy mới có được, lúc vừa mới lạc vào trong thế giới ảo này đã thấy ở trong túi áo rồi, nghĩ thấy có mùi Thiên Sơn tuyết liên, cô mau uống đi!”

Gương mặt tươi cười của Lâm Nam ngay lập tức quét sạch những nỗi ám ảnh đau đớn trong lòng tôi, tôi bèn đưa tay ra nhận lấy viên thuốc, tự nhiên thấy vui vẻ hẳn lên: “Tôi không bị làm sao hết, đây đều là máu của người khác dính vào, tôi không cần phải uống thuốc, chẳng qua là từ trước đến giờ tôi chưa từng bị kích động mạnh đến như vậy, tung hoành trên sa trường, cưỡi ngựa múa gươm, cuối cùng còn giành được chiến thắng nữa chứ!” Tôi cẩn thận cầm viên thuốc cất vào trong người, trong lòng thấy ấm áp hơn bao giờ hết.

Ánh mắt phức tạp của Lâm Nam chăm chú nhìn tôi một hồi lâu, sau đó anh lại quay đầu nhìn về phía luồng sáng đỏ giữa sa bàn, thò tay vào đó khua khoắng một hồi, một lát sau rút từ trong đó ra một viên ngọc đỏ thẫm, vui mừng như điên nói: “Thật không ngờ là do ảnh châu của tị trần châu tác oai tác quái! Viên ngọc này giống hệt như viên ảnh châu của vị quốc vương Hoa kiều ở nước Cát Tân đó! Xem ra chỉ cần là những ngôi mộ lớn ở những ngọn núi nổi tiếng là đều có thể thu hút tị trần châu đến một thời gian, từ xưa đến nay vẫn tưởng là thần thoại truyền thuyết, thì ra là thật đây! Trời ơi! Hắc ngọc huyết nhĩ đó chẳng thể nào so sánh được với viên ảnh châu này!”

Viên ảnh châu đỏ thẫm trong tay Lâm Nam khẽ dịch chuyển, lấp la lấp lánh, chất lỏng trên bề mặt viên ngọc chậm chậm chuyển động, lẽ nào Tần Thủy Hoàng dựa vào viên ngọc này để tìm ra bí mật của tị trần châu? Hoặc tìm được tiên được giúp trường sinh bất lão?

Tôi tròn tròn mắt nhìn râu và tóc của Lâm Nam dần dần chuyển về màu đen, đã trở lại với hình dạng thanh niên giống như trước khi bị lão hóa rồi, cánh tay bị thương cũng đã có thể cử động trở lại. Thấy vậy tôi vội vàng sờ tay lên mặt, lên người, thấy làn da mịn màng có tính đàn hồi, các nếp nhăn cũng đã biến mất không còn dấu vết gì, trong lòng vui mừng hết sức, nhưng chợt nhớ đến Cáo con giờ vẫn chưa biết lành dữ thế nào thì lại không thể cười nổi.

Viên ảnh châu trên tay Lâm Nam đột nhiên phát ra tiếng động ầm ầm, lặn nhanh xuống đường như muốn thoát ra ngoài, Lâm Nam toát mồ hôi đầm đìa ra sức dùng cả hai tay nắm chặt lấy viên ngọc, chợt viên ngọc bay thẳng lên không trung cách xa mặt đất kéo theo cả Lâm Nam bay cùng. Hai chân Lâm Nam đang lững lơ giữa không trung, bèn lo lắng kêu lên: “Mau, mau tới giúp tôi, ảnh châu sắp bay mất rồi!”

Tôi vừa thò tay ra giữ chặt lấy Lâm Nam thì một sức mạnh khổng lồ từ trên không trung nhắc bổng cả hai chúng tôi khỏi mặt đất, bay vèo một cái qua đỉnh núi rậm rạp cây cối, dưới chân và sau lưng chúng tôi không ngừng vang lên tiếng nhà cửa đổ sập xuống, tôi không dám mở mắt ra nhìn, chỉ cảm thấy trên đường đi mình như đang cưỡi mây đạp gió, cho đến tận lúc không khí lạnh phả vào mặt mới thấy tốc độ chậm dần lại. Tôi và Lâm Nam không thể chịu đựng nổi nữa, oạch một cái, cả hai chúng tôi rơi phịch xuống một đồng tuyết dưới chân núi.

Tôi miên cưỡng mở mắt ra nhìn rồi đứng dậy, vẫn thấy đầu óc quay cuồng, trời đất đảo điên, đám mây đỏ sẫm trên đỉnh đầu mỗi lúc một đè nặng hơn, bầu trời âm u đầy mây mù vẫn vũ nặng nề, xám xịt như một cái bàn là vừa nguội vậy. Trong bóng tối mịt mù đó thấp thoáng một luồng ánh sáng đỏ, lẫn trong làn gió lạnh là những bông tuyết mịn như nhung đang rơi xuống lúc nhanh lúc chậm. Chỉ một lát sau tuyết đã bay đầy trời, gió lạnh thấu xương, mưa và tuyết lẫn lộn vào nhau, bầu trời âm u xám xịt giống như sắp đổ sập xuống đầu tôi vậy.

Trời rất tối, nhờ phản xạ của ánh tuyết mà tôi vẫn có thể nhìn thấy tương đối rõ xung quanh. Không biết Lâm Nam đã bị rơi xuống chỗ nào. Tôi nửa mê nửa tỉnh bò dậy, phóng mắt nhìn ra bốn phía, chỗ nào cũng thấy núi tuyết trùng trùng điệp điệp, từng làn gió lạnh thấu xương thổi những bông tuyết bay khắp nơi. Trên nền tuyết trắng đó nổi bật một hàng dấu chân bằng máu đỏ thẫm, tôi còn chưa kịp nhìn kĩ xem dấu chân đó dẫn đến đâu thì tuyết đã rơi xuống lấp kín hết cả, chỉ còn lại một chút dấu vết mờ mờ.

Tôi loạng choạng đứng dậy, không biết là nên đi theo hướng nào, chợt nghe thấy phía trước mặt có một tiếng kêu thảm thiết vọng lại, giữa cảnh tuyết trắng ngập trời này càng mang vẻ thê lương. Tôi chợt bừng tỉnh, đây là tiếng kêu của Lâm Nam, đã xảy ra chuyện gì rồi? Tôi vừa bò vừa lặn về phía trước, quên cả cái lạnh cắt da cắt thịt.

Phía sau một gò tuyết tương đối thấp, Lâm Nam đang ôm một người quỳ trên mặt đất, mái tóc ngắn lộ ra đỏ nhìn rất quen, tôi chợt thấy trong lòng nặng trĩu, lẽ nào đã tìm thấy Cáo con gặp phải chuyện gì bất trắc rồi?

27. Chương 27: Người Lùn Mặt Phấn

Tôi bò lại gần nhìn xem, quả nhiên Cáo con thân người mềm nhũn đang nằm trong vòng tay của Lâm Nam. Hai mắt ướt đầm, tôi bèn đẩy Lâm Nam sang một bên, run rẩy ôm lấy Cáo con vào lòng, thử sờ vào ngực cô ấy thấy vẫn còn ấm, tôi không nhịn được bèn quay ra mắng Lâm Nam: “Có phải anh bị ngã nên đầu óc có vấn đề rồi phải không?”

Người vẫn còn chưa chết mà anh khóc lóc cái gì, làm tôi tức chết đi được! Viên thuốc do anh làm tướng quân mới có được đâu rồi, mau lấy ra đây đưa cho tôi!” Kì thực tôi biết viên thuốc đó Lâm Nam đã đưa cho tôi rồi, vậy mà tôi lại nói như vậy, tự bản thân mình cũng không hiểu rốt cuộc mình đang nghĩ cái gì nữa.

Lâm Nam ngẩn người ra một lúc, sờ soạng khắp người đến phát cáu lên: “Viên thuốc đi đâu mất rồi? Đầu mất rồi? Rõ ràng là tôi đã để trong túi áo cơ mà!” Tôi bèn lấy viên thuốc từ trong người mình ra đưa cho anh xem: “Đúng là cái đồ ngốc, anh đã tặng cho tôi rồi còn gì! Ngay cả việc đó mà cũng không nhớ được!”

Lâm Nam giương mắt nhìn vào viên thuốc trong tay tôi, không biết là nên cầu xin tôi trả lại cho anh ta hay là để tôi cho Cáo con uống, bàn tay gờ ra ngẩn ngơ một hồi. Nhìn đôi mắt vừa mệt mỏi vừa khao khát của anh ta, tôi bèn cố gắng kiềm chế sự xúc động trong lòng, không nói thêm gì nữa, nhanh chóng quay người lại nhét viên thuốc vào trong miệng Cáo con.

Miệng của Cáo con đã lạnh tới mức cứng đờ ra, rất khó nuốt được viên thuốc. Tôi bèn quỳ xuống dùng đầu lưỡi làm cho viên thuốc mềm ra, rồi chậm chậm mớm vào sâu trong cổ họng đã đông cứng của cô bé, chỉ cảm thấy mùi thơm của tuyết liên ngấm vào đầu lưỡi tôi vừa lạnh vừa tê.

Tôi vỗ mạnh một cái vào sau lưng Cáo con, viên thuốc đã bị nuốt xuống dưới bụng rồi, Lâm Nam cũng thở dài một cái rồi nằm phịch xuống đất.

Trong làn gió lạnh cắt da cắt thịt, tuyết bay đầy trời, tôi đành phải ôm chặt lấy Cáo con để truyền hơi ấm cho cô bé, miệng oán trách Lâm Nam: “Anh là đại anh hùng, sao còn không đi xem chỗ này là chỗ nào? Liệu có nơi nào ấm áp hơn hay không? Chỉ biết một mình mình nằm ở đó mà không nghĩ xem hai người chúng tôi phải làm thế nào à?”

Lúc đó Cáo con ở trong lòng tôi đã hơi hơi tỉnh lại, ôm lấy cổ tôi khẽ nói: “Chị Sương, chị không sao chứ, sao mặt mũi lại ướt đầm nước mắt thế này?”

Tôi ôm chặt lấy cô bé, miệng trách móc: “Cáo con ơi là Cáo con, em làm bọn chị sợ chết đi được, không tài nào mà ngăn em một mình xông lên phía trước được. Em đã làm cho người khác phải lo lắng đấy!” Gương mặt của cô bé đã không còn những nếp nhăn của tuổi tác nữa mà đã hồi phục lại dáng vẻ nhanh nhẹn nghịch ngợm như trước kia.

Cáo con vẫn còn rất yếu, ngạc nhiên nhìn tôi và Lâm Nam rồi nói: “A, hai người cũng không sao cả! Cả ba chúng ta đều không bị già đi nữa, thật tốt quá! Em không sao, chỉ bị thương và ngắt đi một chút thôi, và cái chân bị một tên lính Tần chém trúng một đao, em đã dùng súng mà cũng không bắn trúng hần. Ai dà, em thật là vô dụng!”

Cơn bão tuyết điên cuồng cũng đã dần ngưng lại, xung quanh chúng tôi là cả một trời tuyết lạnh giá. Lâm Nam nhặt một cành cây khô đã bị đông cứng lại đưa cho Cáo con làm nạng chống rồi hỏi: “Cáo con, có chuyện gì đã xảy ra với em trong doanh trại của quân Tần vậy? Làm thế nào mà một mình em lại đến được đây?”

Cáo con tựa vào cây nạng đứng lên rồi đáp: “Em cũng không biết là chuyện gì nữa, lúc ở trên bờ sông nhìn thấy quân Tần đang bao vây quân ta, tình thế hết sức nguy cấp, em điên tiết lên, quên mất rằng mình vốn không biết cầm quân đánh trận, đợi đến lúc xông lên phía trước rồi, nhìn thấy đám quân Tần hung hãn chém giết bừa bãi mới hoảng sợ thì đã muộn. Em bèn quyết tâm xông thẳng vào giữa doanh trại trung quân. Chỉ còn lại một mình em, bên trong doanh trại có một viên tướng Tần đang ngồi đó, hần hùng hùng hổ hổ cầm đao chém em, trong khẩu súng của chị Sương chỉ còn lại mỗi một viên đạn, em... em đã không bắn trúng tên tướng Tần đó, ngược lại còn bị hần đánh vỡ khẩu súng trong tay, chém vào chân em một nhát, suýt nữa thì đã chém đứt cả cái sa bàn rồi. Sau đó thì em đau đến nổi ngất đi, khi tỉnh dậy sờ vào

minh thì nhận ra đã quay trở lại với bộ dạng thời trẻ, đang vui mừng thì lại nhìn thấy chị Sương khóc. Lâm Nam, có phải anh lại bắt nạt người khác không đây?”

Tôi hơi xấu hổ liếc nhìn Lâm Nam một cái nhưng anh ta không hề chú ý mà chỉ trầm ngâm nói: ‘Lúc anh và Sương Nhi vào trong đó thì không hề phát hiện thấy viên tướng Tần mà em nói, lẽ nào hẳn ta cũng bị ảnh châu đưa đến đây rồi? Chúng ta mau đi thôi, lúc này anh đã nhìn thấy ánh sáng đỏ của ảnh châu ở phía trước không xa, tốt hơn hết là chúng ta mau chóng tìm đến chỗ nó để sớm thoát khỏi vùng đất huyền ảo này thôi!’ ”

Địa thế ngọn núi này càng đi càng hiểm trở, đường núi đá như xuyên thẳng lên mây, hai bên vách núi dựng đứng sừng sững gần như khép chặt lại, chỉ để lộ ra một dải bầu trời nhỏ hẹp, giữa mây mù dày đặc có thể nhìn thấy đỉnh núi trắng xóa nghìn năm tuyết phủ, ngay cả những cơn gió từ giữa các đỉnh núi thổi tới cũng lạnh thấu xương. Một bên vách núi nghiêng nghiêng đổ xuống bịt kín cả con đường, có một số chỗ chúng tôi phải nghiêng người mới lách qua được, thỉnh thoảng ở những chỗ vách núi lồi ra lại có những dây leo treo lủng lẳng chạm cả vào mặt, vào người chúng tôi.

Tôi dìu Cáo con, càng đi càng thấy đau lòng, nhìn xuống bên dưới thấy sương mù bay lãng đãng giống như những đồi mây mỏng, bên dưới là đáy vực cây cối um tùm, nhìn lên trên thì mây vây kín đỉnh núi cao sừng sững chọc trời, tuyết trắng lóa cả mắt, cảnh tượng đẹp mê hồn mà lại có phần ma mị.

Tuy Lâm Nam nói rằng luồng ánh sáng đỏ nhìn không xa nhưng đến lúc đi mới thấy rõ ràng còn khó hơn cả lên trời nữa. Đi tới một chỗ thung lũng tương đối bằng phẳng, Cáo con là người đầu tiên không thể tiếp tục được nữa bèn ngồi xuống một hố tuyết, dù chúng tôi có nói gì cũng nhất định không chịu đi tiếp: “Dù sao thì ở đây cũng không thể bị già đi, hai người đi đi, em quả thật không thể đi nổi nữa, bằng không ba người chúng ta đều ở lại đây sống qua ngày, làm ruộng, trồng hoa không phải cũng rất tốt hay sao?”

Lâm Nam cười đáp: “Ha ha, tôi còn sợ Cáo con nói rằng lão yêu quái nhà Tần đó tới gây rối, đợi chúng ta ngủ say rồi mới tới thổi khí lạnh vào cổ chúng ta. Hơn nữa tôi làm gì có phúc phận tốt đẹp đến như vậy, có hai cô em gái ở cùng với tôi chứ. Ha ha!” Cáo con có lẽ đã nghĩ ra điểm nào đó không ổn bèn đỏ bừng mặt lên, thò tay ra nắm một nắm tuyết ném về phía Lâm Nam: “Tốt đẹp cái đồ quỷ quái nhà anh! Có mà anh nghĩ tốt thì có!”

Tôi cũng cười hì hì nhìn hai người bọn họ đánh qua đánh lại, Cáo con nói thì dễ nhưng để làm được lại rất khó, một nam hai nữ, không có nơi ăn chốn ở gì cả, chỉ có thể coi là lâm vào đường cùng không có lối thoát, bây giờ vẫn còn một tia hi vọng thì tuyệt đối không thể từ bỏ.

Chợt nghe thấy Lâm Nam kêu lên một tiếng, ôm lấy đầu gối sụp xuống, từng giọt máu đỏ tươi nhỏ xuống nền tuyết trắng. Tôi nhìn ra xung quanh thấy trên mặt đất có một cục gì đó có góc cạnh ướt đầm máu, bèn cẩn thận khẽ chạm vào rồi nhìn kĩ, thì ra đó là một con mắt người đã bị đông cứng lại, khiến tôi giật mình ném về phía Cáo con, kinh hãi bảo cô bé: “Em nhặt ở đâu được cái thứ này thế? Làm người ta giật hết cả mình!”

Cáo con bèn nhìn xuống bên cạnh chỗ vừa nãy cúi xuống nhặt thứ gì đó để ném Lâm Nam, tuyết đã bị trúng xuống thành một cái hố hình tròn, độ rộng của hố vừa đủ cho ba người đứng vừa, sâu khoảng một nửa thân người, lúc này trong đó chỉ có một xác chết đang ngồi, miệng há to ngược nhìn lên trời, đầu đã bị biến dạng nhìn rất đáng sợ, một con người thì dính trên búi tóc, con người còn lại chắc hẳn vừa bị Cáo con vo viên thành nắm tuyết ném trúng vào đầu Lâm Nam.

Xác chết này đã bị đóng băng cứng đờ, làn da và quần áo đều được giữ gìn tương đối nguyên vẹn, trên người mặc một chiếc áo rộng có ống tay rất lớn, không phải là cách ăn mặc của người hiện đại, hai hốc mắt chứa đầy đồng nóng chảy đã đông cứng lại, búi tóc cao ngay ngắn, thêm vào đó khuôn mặt còn đánh một lớp phấn rất dày, trắng phau khiến người khác có cảm giác ghê sợ, giống như một cô gái làm nghề ca kỹ. Điều kì quái duy nhất là tỉ lệ cơ thể của xác chết đó rất đặc biệt, nhìn gương mặt thì giống như người đã trưởng thành, nhưng bờ vai và thân người lại rất nhỏ, giống như trên cái cổ của một người lùn lại là cái đầu của người trưởng thành vậy.

Ba người chúng tôi ngồi xồm xung quanh người lùn mặt đánh phấn quan sát tỉ mỉ để tìm hiểu xem thế nào. Trong mô hình tiên cảnh đoạt mệnh mà Tần vương tốn bao công sức chế tạo lại xuất hiện một xác chết dùng để tuần táng thể này, một bên là hư ảo, một bên là thực tế, điều này thật đáng để suy nghĩ. Sau khi

xem xét một hồi mà không nhìn ra được đầu mối gì, tôi bèn hỏi Lâm Nam: “Không phải anh đã nói chúng ta chỉ huy liên quân sáu nước đánh bại quân Tần là có thể tìm được đường ra hay sao, vì có gì lại còn bị ảnh châu đưa đến vùng núi tuyết này? Cáo con phục hồi nhanh như vậy, chắc hẳn đều do tác dụng của ảnh châu, điều này càng khiến tôi nghĩ mãi không thông, trong thế giới ảo làm sao lại có thể có xác chết tuần táng thật được?”

Lâm Nam đang tóm chặt lấy vai của xác chết định kéo cô ta từ trong hố ra bên ngoài, nghe thấy tôi hỏi như vậy bèn buông tay ra trả lời: “Tôi đã từng nói tiên cảnh này có hai điểm quan trọng, một là trận chiến giữa quân Tần và sáu nước, hai là những lều quỳnh gác ngọc trên núi tuyết. Chúng ta đã đánh bại quân Tần cũng có nghĩa là đã phá được phần lớn yêu thuật. Tị trần châu từ trước tới nay chỉ dừng lại ở những vùng đất phong thủy đẹp. Chúng ta đã phát hiện thấy ảnh châu trong kết cấu ‘vọng long ảnh’ ở Kazakhstan, còn cả ‘ngọa long ngâm’ ở đây nữa, đều là những chứng cứ cho thấy tị trần châu từng dừng lại ở đây. Tần Thủy Hoàng không biết đã dùng loại phép thuật nào ép buộc ảnh châu vốn là thứ có linh hồn phải bồi táng trong tiên cảnh đoạt mệnh này, nhất định là muốn mượn sức mạnh của ảnh châu để bảo vệ cho sự an toàn cả lăng mộ của mình.”

Tôi vẫn còn có chút hoài nghi: “Nếu ảnh châu đã có thể khiến con người ta trường sinh bất lão, Tần Thủy Hoàng cho dù dùng cách nào có được ảnh châu, khó có thể nói rằng ông ta không đoạt được cả tị trần châu, vậy tại sao Tần Thủy Hoàng không còn sống đến tận ngày hôm nay? Hơn nữa nếu ông ta đã có thể không chế ảnh châu ở trong tiên cảnh, vậy tại sao không trực tiếp dùng tị trần châu để biến mình thành tiên thành phật chứ? Thật là không thể hiểu nổi!”

Cáo con đang ra sức chui tay vào trong đám tuyết vì đã lỡ nhặt phải một con người của người chết nên cảm thấy rất ghê sợ, ngăn người ra lắng nghe hai chúng tôi phân tích tình hình chợt chen ngang vào: “Tần Thủy Hoàng liệu có đang ẩn trốn sâu trong núi tuyết này không? Do dùng tị trần châu không đúng cách nên đã bị biến thành một tên ‘bánh chưng bự’ đang ngủ vùi hay chẳng? Cái xác nữ nhỏ hơn bình thường này liệu có phải là một loại yêu thuật gì nữa không? Em quả thật đã phát chán những thứ ma thuật hại người này rồi đấy!”

Lâm Nam lắc đầu đáp: “Tị trần châu phải dùng như thế nào mới có thể trường sinh bất lão, vấn đề này quả thực anh cũng không biết, đây vốn là một loại ngọc quý trong truyền thuyết, điều duy nhất có thể xác định được là Tần Thủy Hoàng đã có được ảnh châu, nhưng lại không thể trường sinh bất lão, vậy vấn đề là ở chỗ nào? Tốt hơn hết là chúng ta hãy đi xem sao! Nào, kéo cái xác chết khô này ra, xem xem bên dưới có cái gì?”

Xác chết khô của người lùn ở trong hố đang ngửa mặt lên trời, miệng há ra, dưới ánh tuyết phản xạ chiếu lên khuôn mặt đó càng trắng rợn người. Ba người chúng tôi tóm lấy vai và cái đầu của xác chết khô, ra sức kéo ra ngoài nhưng không hề thấy suy chuyển, dường như bên dưới đang bị thứ gì đó giữ chặt lấy. Trong lúc chúng tôi lúi lúi kéo kéo, nền đất tuyết xung quanh chợt lần lượt hiện ra vô số những cái hố tròn khác, Cáo con hiếu kỳ bèn chạy qua xem, nhưng vừa xem xong thì cuống cuống bỏ trở lại, hoảng hốt nói: “Thật là đen đủi quá! Sao trong mỗi hố đều có một xác chết nữ đang ngồi giống như thế này!”

Trong cơn gió băng phẳng này vốn gió đã lặng, tuyết đã ngừng rơi, nhưng sau khi những cái hố tròn hiện ra thì thời tiết lại thay đổi, không còn là những bông tuyết mỏng manh lất phất bay nữa mà những hạt băng tuyết to đùng được gió lạnh cuốn lên từng đợt trên mặt đất, lẫn trong đó là từng hạt mưa lạnh buốt điên cuồng quất vào mặt chúng tôi. Những bộ quần áo mà chúng tôi mặc trên người ngay lập tức bị ướt sũng, bộ áo giáp thời Chiến quốc mặc bên ngoài bị ướt trở nên nặng trĩu, về cơ bản không ngăn nổi những hạt mưa tuyết cứ chực chọc thẳng vào bên trong cổ áo của chúng tôi.

Trong làn mưa tuyết lạnh buốt đó, ba người chúng tôi khổ sở nắm tay nhau tìm một nơi có thể trú chân, tầm nhìn bị hạ xuống rất thấp, bàn tay giờ ra trước mặt cũng bị mưa che kín, không thể nhìn thấy vật gì ở khoảng cách quá mấy bước chân. Chúng tôi cố lê bước tiến tới, nhưng không ngờ lại lần lượt bị rơi xuống một cái hố tròn trống rỗng, cố gắng hết sức chống tay xuống đất để đứng dậy, đầu tôi vừa hơi tỉnh táo một chút đã ngay lập tức nhận ra có điểm gì đó không ổn. Xác chết nữ ở trong hố đi đâu mất rồi?

28. Chương 28: Lạc Lối Trong Bức Tranh Cổ

Tôi còn chưa kịp mở miệng hỏi thì Lâm Nam đã tóm chặt lấy vai tôi, găm giữ trong miệng: “Hai người mau chạy đi! Bên dưới có thứ gì đó đang kéo chân tôi xuống!” Cáo con ngay lập tức giơ tay ra giữ chặt lấy Lâm Nam, tôi cũng đứng dậy cùng với cô ấy ra sức kéo Lâm Nam ra ngoài, những hạt mưa tuyết bên ngoài quất mạnh vào nửa thân người trên của tôi, cái lạnh thấu xương thật là khó chịu.

Trong khi chúng tôi đang giằng co với lực kéo Lâm Nam thì bên ngoài gió mưa cũng ngớt dần, tôi và Cáo con cố hết sức tóm chặt lấy Lâm Nam, chỉ thấy bàn chân Lâm Nam bị dính chặt vào một cỗ quan tài nhỏ bằng đồng xanh, một nửa thân người đã được kéo ra bên ngoài cái hố, nắp quan tài chọt hơi hé mở, từ bên trong bay ra một luồng khí đen, ngay cả gió tuyết cũng không thổi bay đi được, thật là đáng sợ. Bên trong chắc chắn có một thứ gì ghê gớm lắm đang ẩn náu!

Luồng khí đen ngưng tụ bên trên cỗ quan tài nhỏ bằng đồng xanh, trong gió tuyết mà không hề lay động. Chúng tôi muốn gỡ bỏ nó khỏi chân của Lâm Nam nhưng dù đã cố hết sức mà vẫn không thành công, ngược lại còn lôi nó hoàn toàn ra khỏi miệng hố, cho đến tận lúc Cáo con lấy ra chiếc xẻng đào đất núi, “bình” một tiếng chém vỡ một đường trên nắp quan tài thì Lâm Nam mới có thể thoát ra khỏi cỗ quan tài nhỏ hơi hé mở đó.

Những đợt cuồng phong đã yếu dần, làn mưa lạnh buốt cũng chỉ còn tí tách rơi, những bông tuyết cuộn tròn trên mặt đất giờ chắt đông thành một cái bờ hình tròn xung quanh cỗ quan tài nhỏ bằng đồng xanh, bông tuyết cũng bắt đầu bay chậm chậm không mục đích giữa không trung. Chúng tôi chăm chú dán mắt vào luồng khí đen đang ngưng tụ bên trên khe nứt của cỗ quan tài nhỏ, chuẩn bị sẵn sàng tinh thần để chạy bất kì lúc nào.

Một lúc sau, từ trong quan tài có nhiều luồng khí đen bay ra, chúng bay lượn vòng quanh tôi giống như những sinh vật sống, lúc thử bay đến tìm hiểu bên dưới ngực tôi, có lẽ do gặp phải tấm gương đồng liền vội vàng rút lui như bị sét đánh, men theo sơn cốc bay lên đỉnh núi trốn tránh. Những sợi dây thần kinh đang căng như dây đàn

của chúng tôi lúc này mới thấy hơi chùng xuống một chút, tất cả dựa vào nhau thở phào nhẹ nhõm.

Chúng tôi chưa kịp thở được bao lâu thì lại phát hiện thấy trên nền đất tuyết, những cái xác chết khô vốn ngồi trong hố giờ đã cao lên khỏi mặt đất, lặng yên không gây ra bất kì tiếng động nào, trên những khuôn mặt đánh phấn trắng dày cộm, có cái thì bị cạo sạch lông mày, đổ đầy đồng nóng chảy vào đó, có cái thì bị cắt mũi, thay vào đó là mũi bằng đồng, có cái thì bị đổ đồng nóng chảy đầy ngập miệng, những thân thể như của người lùn đều ngồi trên nền đất, hai tay buông thõng, lòng bàn tay ngửa lên đặt trên nền đất tuyết. Đám xác chết này dày đặc như sao trên trời, không biết cả ngọn núi tuyết này rốt cuộc có tổng cộng bao nhiêu xác chết khô như vậy nữa!

Lại đến rồi! Chúng tôi còn chưa kịp nghỉ ngơi, đành phải lo tìm cách đối phó. Lâm Nam có chút lo lắng bèn hỏi tôi: “Sương Nhi, trên ngực cô có thứ gì vậy? Có phải là chiếc gương đồng đó hay không? Là cái mà Cáo con đã đưa cho cô ấy? Tôi thấy luồng khí đen trong cỗ quan tài nhỏ bằng đồng xanh này có yếu khí rất lợi hại, chắc không thể nào dễ dàng bị đuổi đi như vậy đâu.”

Nhìn vào vô số những xác chết người lùn mặt phấn trên núi tuyết vẫn đang ngồi yên lặng trên mặt đất không hề động đậy, tôi bèn thò tay vào trong người lấy ra chiếc gương đồng vốn vẫn cất ở trong ngực, nhìn ngắm một hồi rồi nói với Lâm Nam: “Vẫn là bốn câu đó đó: ‘Vũ hậu không lâm xứ, thu đình gia thụ bàng, vũ linh trấn yêu tà, vạn thế xa mã tàng’, tôi chỉ nhớ được có từng ấy, đầu óc cứ loạn hết cả lên!”

Tôi cầm chiếc gương đồng đưa cho anh, vắt óc suy nghĩ, rồi chột ngắc đầu lên hỏi Lâm Nam: “Hai người có biết Tần Thủy Hoàng chết ở đâu không? Tôi còn nhớ khi đó ông ta chết trên đường đi tuần du, chính là trong hành cung do Triệu Vũ Linh Vương xây dựng! Gọi là gò gì hay là đài gì ấy nhỉ? Hai câu ‘Vũ linh trấn yêu tà, vạn thế xa mã tàng’ đó liệu có phải là để chỉ nơi Tần Thủy Hoàng đã chết không? Liệu có quan hệ gì với Triệu Vũ Linh Vương không?”

Lâm Nam cầm chiếc gương đồng lật đi lật lại, nhìn ngắm một hồi rồi nói: “Đây là đồ cuối thời Tần đầu thời Hán, quyết không thể sai được. Tại sao lại có người đời sau thêm vào những hàng chữ này chứ? Vũ hậu không lâm xứ... Thu đình gia thụ bàng...” Đột nhiên Lâm Nam quay đầu lại lo lắng hỏi Cáo con: “Em

mau nhớ lại bản sao của những bức tranh chữ mà anh đã sưu tầm được, trong số đó có một người thời nhà Nguyên tên là Nghê Toán, ông ta đã vẽ những bức tranh nào? Sao tự nhiên anh lại cảm thấy hai câu thơ này rất là quen?”

Cáo con nghiêng đầu suy nghĩ một hồi lâu: “Nghê Toán để lại rất nhiều tranh, em... em không thể nhớ nổi có những tên gọi là gì nữa. Anh nói ra một cái tên thì may ra em còn có thể nhớ được đại khái nội dung của bức tranh là gì.” Nghe Lâm Nam nhắc đến nhà danh họa Nghê Toán của thời Nguyên, tôi cũng chợt nhớ ra quả đúng là Nghê Toán đã từng vẽ hai bức tranh có tên gọi là “Vũ hậu không lâm đồ” và “Thu đình gia thụ bàng”. Tôi hào hứng thuật lại phát hiện này cho hai người bọn họ, phân tích rằng: “Xem ra câu đối chính là dùng để chỉ rõ xem vạn thể xa mã của Tần Thủy Hoàng được chôn giấu ở chỗ nào. Hai câu trước chỉ rõ địa điểm, hai câu sau thì là hàm ý!”

Lâm Nam cũng đã hiểu ra vấn đề: “Câu ‘vũ linh trần yêu tà’ này nhất định là muốn nói về lúc Tần Thủy Hoàng xảy ra chuyện. Chắc hẳn trên đường đi tuần du ông ta đã vội vàng có được ảnh châu, lúc đó câu chuyện về ba viên thánh châu ở Trung Hoa vẫn chưa bị thất truyền. Tần Thủy Hoàng trong lúc vội vàng đã không kịp chuẩn bị để gọi tị trần châu đến giúp mình trường sinh bất tử, đến hành cung của Triệu Vũ Linh Vương thì gặp phải một thứ ma quỷ nào đó, chết bất đắc kỳ tử. Đúng rồi, cũng chưa chắc là đã chết, thế nhưng vạn thể xa mã đã làm xong chỉ có thể miễn cưỡng tạm thời đem giấu đi, đợi sau khi khỏe lại rồi mới lại mang ra tung hoành thiên hạ! Ha ha, thì ra ý nghĩa là như thế ”

Tôi lại cảm thấy không hề đơn giản như vậy, thứ nhất là việc Tần Thủy Hoàng ở hành cung của Triệu Vũ Linh Vương rốt cuộc đã gặp phải loại ma quỷ gì? Một vấn đề nữa là nội dung của hai bức tranh sơn thủy này rốt cuộc có gì đặc biệt? Trong đêm trắng rằm hôm nay cơ bản đã xác định được địa điểm lăng mộ của Tần Thủy Hoàng không phải là trong lăng nhà Tần ở Li Sơn mà lại ở núi Phượng Hoàng này, thậm chí suýt chút nữa đã mất mạng, cho đến tận lúc này vẫn chưa thoát khỏi cảnh khó khăn! Giờ lại xuất hiện thêm một con ma quỷ chẳng biết tên gọi là gì, vậy thì chúng tôi quả thật không thể nào hiểu nổi! Lại còn người đời sau nào đã khắc chữ lên chiếc gương đồng này nữa, rốt cuộc là có dụng ý gì?

Những điểm nghi ngờ này có quá nhiều nút thắt, trong chốc lát ba người chúng tôi không thể nào hiểu được. Trí nhớ của Cáo con vốn không tồi, ngồi trên nền tuyết lạnh vẽ lại cho hai chúng tôi nội dung bố cục cơ bản của hai bức tranh “Vũ hậu không lâm đồ” và “Thu đình gia thụ bàng”: “Bức ‘Vũ hậu không lâm đồ’ này giờ đã xác định được không phải do Nghê Toán đích thân vẽ, chỉ có câu thơ đề bên trên là bút tích của ông ấy. Còn bức ‘Thu đình gia thụ bàng’ thì càng nhiều nghi vấn hơn, không cách nào xác định được xem có phải là tác phẩm của Nghê Toán hay không. Thế nào? Em vốn không có hoa tay, còn hai người liệu có nhìn ra được điểm nào không?”

Nét vẽ của Cáo con không thật rõ lắm nhưng đại khái bố cục của bức tranh vẫn có thể nhìn ra được. Bố cục của hai bức tranh này hoàn toàn khác nhau, bức “Vũ hậu không lâm đồ” là diễn hình cho bố cục một sông hai bờ, phía xa là núi, ở gần là bờ, trong rừng cây có một túp lều nằm bên dòng suối sau cơn mưa. Còn bức “Thu đình gia thụ bàng” thì

chủ yếu lại vẽ cận cảnh, đằng xa là một ngọn núi đá thấp, ở giữa là mặt nước rộng mênh mông, còn ở gần là một mái đình cô độc trên bờ cát, cả bức tranh mang đậm một vẻ hoang vu.

Chúng tôi nhìn đến toét cả mắt ra mà vẫn chưa tìm thấy điểm nào bất thường, chỉ là tác phẩm vẽ cảnh sơn thủy của một văn nhân bình thường. Lâm Nam nhìn một lúc rồi ngẩng đầu lên so sánh với ngọn núi tuyết, dường như muốn so sánh nội dung trong bức tranh với cảnh núi non trước mắt mà đã quên mất là chúng tôi chỉ đang ở trong thế giới ảo, vẫn chưa thoát được ra ngoài, đầu đầu cũng thấy những xác chết người lùn mặt phấn ngồi lặng lẽ.

Mãi một lúc lâu sau Lâm Nam mới nói với vẻ kích động: “Cô đừng cười, ngọn núi tuyết trong thế giới ảo này rất giống với bên trong bức tranh, người khắc chữ lên chiếc gương đồng chắc chắn có liên quan với thế giới ảo này, do không có cách nào miêu tả hết được tất cả những điều mình biết về thế giới ảo nên đành dùng bức tranh sơn thủy để chú thích. Nếu không phải bản thân chúng ta đang ở trong thế giới này, cho dù có đoán ra được thì cũng chẳng thể nào phá giải nổi câu đối trong tranh này!”

“Chắc hẳn Tần Thủy Hoàng trước khi xây mộ, do lo sợ bị người khác đào trộm nên mới sớm quyết định xây một ngôi mộ giả ở Li Sơn, sau khi thống nhất sáu nước xong, trên đường đi tuần du đã nghỉ lại ở hành

cung của Vũ Linh Vương, đột nhiên có được ảnh châu, trong lúc đang thử tận hưởng hiệu quả trường sinh bất lão thì xảy ra vấn đề, bị trúng tà độc biến thành một người sống mà như đã chết, đành phải ngăn cấm mọi người không cho phát tang, trên thực tế sau khi về đến Hàm Dương chắc hẳn ngay lập tức cho sửa sang lăng mộ của mình ở núi Phượng Hoàng, đem ảnh châu và cơ thể sống dở chết dở của mình giấu kín trong quần thể điêu khắc giống như tiên cảnh này, chuyên tâm đợi đến ngày sau sống lại! Lúc đó chắc hẳn có một người biết rõ sự tình đã thoát khỏi đại nạn, ở trong thế giới ảo đó đã nhìn ra được câu chuyện của vạn thể xa mã tàng, sau khi trở về thế giới thực thì bị giày vò hết mức, bởi vậy tuy đã truyền từ đời này sang đời khác nhưng vẫn chưa giải được bí ẩn lăng mộ thật sự của Tần vương, cho đến thời Nguyên vì sợ bị thất truyền nên mới đành phải vẽ thành tranh rồi mạo nhận là tác phẩm của Nghê Toán, những dòng chữ trên chiếc gương đồng này chính là do con cháu của người nắm rõ sự tình đó khắc nên!”

Lâm Nam phân tích rất có lý, Cáo con cũng vui mừng nói: “Nếu đã có người đã từng từ trong thế giới ảo này thoát khỏi đại nạn thì xem ra chúng ta cũng có thể thoát thân an toàn rồi, tiện thể còn có thể mang theo bảo bối của lão yêu quái nhà Tần nữa. Món quà này của em quả thật không hề đơn giản, thật không ngờ mặt sau của nó lại chứa đựng bí mật to lớn đến như vậy! À đúng rồi, bộ thủ của hai chữ Nghê Toán chính là chữ nhân vương. Ha ha, một ám hiệu rõ ràng như vậy lại do em nhìn ra trước tiên!”

Sự hoài nghi trong lòng tôi đã giảm đi quá nửa, tâm trạng cũng đã tốt hơn rất nhiều, nhìn dáng vẻ đắc ý của Cáo con mà tôi thấy rất buồn cười: “Đừng có vui mừng quá sớm, ảnh châu rốt cuộc đã bay đi đâu chẳng ai trong chúng ta có thể biết được, nhưng ảnh châu đã bầu bạn với lão yêu quái nhà Tần này mấy nghìn năm rồi, khó có thể đảm bảo rằng nó đã không bay đi cứu sống lão già đó, lúc ấy thì còn chưa biết là ai sờ vào bảo bối của ai đâu! Ha ha, xem ra chắc hẳn là Cáo con em rồi, ba lô chứa đầy đồ thế kia, đảm bảo lão già Tần Thủy Hoàng sẽ chọn đúng em cho mà xem!”

Lâm Nam nhìn lên đỉnh núi tuyết phủ, buồn bực lắm bắm một mình: “Khí đen trong quan tài nhỏ bằng đồng xanh? Vô số những xác người lùn chết khô? Ảnh châu bay đi đâu rồi? Quan quách của Tần vương rốt cuộc liệu có ở trong thế giới ảo hay không? Chúng ta phải thoát ra ngoài bằng cách nào? Thế giới ảo này rốt cuộc là thật hay chỉ là ảo tưởng? Sao mà chúng ta còn nhiều vấn đề cần giải quyết thế này nữa không biết!”

Tôi nghe thấy điều nghi ngờ cuối cùng của Lâm Nam là thế giới ảo này liệu có phải là thật hay không, đột nhiên nhớ lại trước đây mình từng đọc trong một cuốn tiểu thuyết có một tình tiết tương tự như vậy, bèn vừa cố gắng hết sức nhớ lại cách mà nhân vật chính trong câu chuyện đó đã dùng để thoát khỏi thế giới ảo, vừa nhìn theo ánh mắt của Lâm Nam hướng về phía ngọn núi tuyết, miệng nói rằng: “Đúng vậy, nếu đây không phải là thế giới ảo thì cũng không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu nữa! Có vẻ như trong tiểu thuyết đã từng có một tiền lệ tương tự như vậy, cuối cùng mới phát hiện ra thế giới ảo chỉ là giả, chỉ nhằm mục đích khiến cho người ta phải phát điên. Nhưng chúng ta ở đây không phải là tiểu thuyết mà thực tế là tự bản thân chúng ta nhất quyết mò xuống đây để tìm bảo bối! Có chút không tương đồng! Sao mà núi tuyết lại nghiêng đi thế này, nhìn xuống dưới chân chúng ta đứng có nghiêng đâu! Mau, hai người mau nhìn ngọn núi tuyết kia xem, có phải nó đã bị nghiêng đi rồi không?”

Lâm Nam vẫn chưa trả lời thì Cáo con đã nhanh nhẩu nói chen vào: “Em biết vì sao núi tuyết lại nghiêng đi rồi, ha ha, là do thiết đầu công của bản cô nương đây. Hai người quên rồi sao, trước lúc chúng ta bị hôn mê, không phải em đã cộc đầu một cái vào đỉnh núi tuyết hay sao? Sau đó chúng ta mới phát hiện ra thế giới ảo này đây chứ!”

Đúng thế, tôi cũng nhớ ra rồi, khi đó chúng tôi đều tưởng rằng Cáo con bị va đầu vào một bức tường rỗng cơ mà? Thật không ngờ trong thế giới ảo này, cả đỉnh núi đều bị nghiêng sang một bên rồi!

Lâm Nam đột nhiên kêu to: “Không ổn rồi! Đỉnh núi tuyết này chuẩn bị lở đến nơi rồi, hai người nhìn xem càng ngày càng nghiêng, đã có một lượng tuyết rất lớn đang lăn xuống phía dưới rồi! Tuyết lở đến nơi rồi! Mau, mau tìm chỗ trốn thôi!”

Giữa những trận cuồng phong này lấy đâu ra chỗ trốn bây giờ? Vô số xác người lùn chết khô kia đành phó mặc bản thân cho ngọn núi tuyết, lác la lác lự rời khỏi mặt đất, rồi lần lượt từng người giống như những con diều đứt dây bay vèo vèo qua chỗ chúng tôi. Chúng tôi bèn ra sức nằm rạp xuống mặt đất, nhìn thấy trong đám xác người lùn chết khô ấy có người bám chặt vào vách đá, miệng phát ra những tiếng kêu thê thảm, cuối cùng cũng vẫn bị cơn cuồng phong thổi đứt cả hai tay, càng bay càng xa.

Đỉnh núi tuyết âm âm đổ xuống, những cơn gió càng thổi điên cuồng hơn nữa cuộn tròn thành từng đám lớn gồm bông tuyết, tảng băng và cả những hòn đá lớn trôi theo một khe nứt lớn sâu hoắm hoắm từ trên đỉnh núi kéo thẳng xuống sơn cốc dưới chân chúng tôi, phát ra những tiếng âm âm kinh thiên động địa.

Tốc độ nứt vỡ của núi tuyết ngày càng nhanh, đã nứt ra thành một miệng hố lớn sâu thăm thẳm, ba người chúng tôi cơ bản là không có chốn nào dung thân. Từng đợt gió lớn mang theo một lượng tuyết khổng lồ âm âm đổ xuống cuốn theo cả chúng tôi rơi vào khe băng nứt.

Bên dưới ngọn núi tuyết này vốn có một dòng sông băng rất dày che phủ, giờ núi bị nứt ra trên mặt băng đã đông cứng cả ngàn năm, men theo bờ khe nứt trượt xuống sông băng, hai bên sườn núi là vách sông băng dựng đứng, liên tục từng mảng tuyết lớn rơi từ trên đỉnh núi xuống.

29. Chương 29: Trôi Nổi Giữa Vực Sâu

Bên trong khe băng nứt đó không có cuồng phong bão tuyết đe dọa, nếu so với thời tiết khắc nghiệt ở bên ngoài thì rõ ràng ở đây yên tĩnh hơn rất nhiều. Chúng tôi đã dần dần định thần trở lại, tìm đường ra trong bóng đêm mịt mù. Tôi vẫn không quên bám chặt lấy luồng suy nghĩ về những phát hiện của Lâm Nam về bức tranh cổ, không biết sau khi rơi xuống khe băng nứt rồi thì luồng suy nghĩ đó có còn tác dụng hay không mà thôi.

Giọng nói của Lâm Nam bên trong khe băng vang lên ồm ồm: “Tôi vẫn còn chưa kịp nói ra bí mật của núi tuyết, giờ thì phiền phức to rồi! Tôi đã nhìn ra được từ trong bức tranh cổ đó điểm nhấn quan trọng nhất của ‘Vũ hậu không lâm đồ’ chính là ở chữ ‘không’, ngọn núi trong bức tranh vẫn chưa bị tuyết dày bao phủ, hình dáng rất giống với

ngọn núi tuyết trước mặt chúng ta, núi trống không, nước trống không, rừng trống không, trong túp lều tranh càng không hề có bóng dáng của con người, ở một nơi như vậy liệu có thể xuất hiện một túp lều tranh hay không? Trừ phi túp lều cổ chính là đầu mối để giải tiếp bí mật của ‘thu đình gia thụ bàng’!”

“Chỗ khó hiểu bên trong bức Thu đình gia thụ bàng’ chính là ở chữ ‘đình’, vẽ hết sức kì quái, cái đình thấp đến mức gần như chỉ có phần mái đình là lộ ngoài, còn phần thân đình đều bị chôn sâu trong lòng đất. Do người họa sĩ đã cố tình vẽ như vậy nên tôi nghĩ có lẽ ông ta từ trong thế giới ảo đã thoát ra ngoài từ chỗ này, bởi vậy trong ấn tượng mới sâu sắc như vậy, mà ảnh châu và bí mật của Tần Thủy Hoàng e rằng cũng có liên quan đến nó, hoặc đây chính là cơ hội cho chúng ta thoát ra ngoài!”

Ở trong thế giới ảo chém giết một thời gian lâu như vậy rồi mà tôi lại không hề có cảm giác đói, nếu tính từ lúc tỉnh lại cho đến bây giờ thì chắc cũng đã đến hoàng hôn rồi. Bên trong tiên cảnh đoạt mệnh này chỗ nào cũng có nguy hiểm rình rập, chắc hẳn là ảnh châu đang giữ vai trò làm nguồn sức mạnh chủ đạo để không chế toàn bộ chúng tôi.

Bò lên theo vách núi dựng đứng toàn băng là điều không thể rồi, chúng tôi chỉ có thể đi theo phần mặt băng nứt hơi mở rộng dần để tìm đường. Lâm Nam dẫn đầu đoàn chúng tôi tiến về phía trước, bên trong khe băng nứt hàng nghìn năm tuổi này, cảm giác lạnh giá lại không rõ rệt lắm, xung quanh tinh thể băng ngưng tụ lại thành muôn hình vạn trạng, thấp thoáng như có dấu vết bàn tay con người ở đây vậy.

Đi được một lát chợt thấy khe băng nứt rộng rãi sáng sủa hơn một chút, bên dưới mờ rộng ra khá nhiều, còn dòng sông băng ở bên trên lại đã dần dần khép lại, chỉ chừa lại một dải ánh sáng nhỏ xíu lọt xuống dưới. Chỗ chúng tôi đang ở là bên dưới phần đỉnh cong của lưng chừng núi, ngay chính giữa là một cái ao hình vuông rất lớn, bên trong có vô số những luồng khí đen đang bay lượn trên những con sóng lăn tăn, nhìn giống hệt như luồng khí đen bay ra từ trong cổ quan tài nhỏ bằng đồng xanh.

Luồng khí đen chỉ bay lượn vòng bên trong ao, không có bất kì luồng khí nào bò lên bờ ao cả. Tôi đứng ngẩn ra nhìn một lát rồi cầm chiếc gương đồng bước lại gần cái ao thêm một chút, muốn nhìn xem luồng khí đen đang che đậy cái gì ở bên dưới, chợt nghe thấy sau lưng có tiếng một vật gì đó rất nặng vừa rơi xuống, Cáo con và Lâm Nam cũng đồng thời kêu lên: “Cẩn thận sau lưng kìa! Mau tránh ra!”

Tôi sợ quá run hết cả người, theo phản xạ vô thức bèn nghiêng người bước tránh sang một bên, sau đó nhìn thấy một thanh kiếm rất lớn bằng đồng xanh đang xé gió lao vùn vụt tới sượt qua cạnh người tôi, cắm thẳng vào bờ băng của ao nước. Một người lính Tần mình mặc áo giáp của võ tướng, tấm áo choàng màu đen một nửa đang quét trên mặt đất, một cánh tay bị thương lòi ra cả xương trắng hếu, máu

me be bết, cánh tay còn lại thì đang ra sức rút thanh kiếm bị cắm vào mặt băng lên. Trong lúc hấn ta còn đang vội vàng chưa rút được kiếm ra thì hai con dao ngắn của Lâm Nam và Cáo con đã không hề do dự cắm phập vào sau lưng hấn. Lực đâm của hai người mạnh đến nỗi đẩy ngã cả tên lính Tần rơi xuống ao nước đen sì.

Tên lính Tần bị thương nặng như vậy, thế mà sau khi rơi xuống ao vẫn không chết, những luồng khí đen kia không ngờ lại có sức mạnh lớn đến thế, có thể đỡ hấn nổi lên trên mặt ao. Tên lính ra sức giãy giụa nhưng thân hình bị treo lơ lửng trên không trung chẳng có chút sức lực gì cả, quấy đạp một hồi lâu mà chẳng thể di chuyển được một tấc nào.

Cáo con bực tức nói: “Đây chính là tên lính khốn kiếp trốn trong doanh trại của quân Tần đã chém em một đao đây. May mà lúc đó có cái sa bàn đỡ cho, nếu không thì chân em chắc đã bị hấn chém rồi! Nhìn cánh tay của hấn bị thương như vậy, liệu có phải do đã đánh nhau với đám xác khô trong đất tuyết một trận không?”

Lâm Nam tiến lại gần bờ ao, nhìn vào tên lính Tần đang bị treo lơ lửng giữa không trung không thể cử động rồi nói: “Lai lịch của tên này cũng không hề đơn giản đâu! Cô nhìn xem, chiếc mũ cao hình vuông mà hấn đang đội trên đầu kia, cả bộ giáp đang mang trên người nữa đều được dệt từ sợi vàng đấy! Không biết hấn từ đâu ra nữa? Tôi và Cáo con chỉ nhìn thấy lúc cô bước qua thì tên này từ bên trên rơi xuống, lẽ nào hấn vốn bị mắc kẹt trên khe băng nứt trên đầu chúng ta hay sao?”

Cáo con cũng tiến lại gần ao nước xem xét: “Nghiên cứu cái tên này thì có tác dụng gì chứ? Chắc chắn là hấn bị ảnh châu đưa tới đây cùng một lúc với em, nhìn cái dáng vẻ dữ tợn của hấn kia, tốt nhất là cứ mặc kệ hấn ở đây! Hai người mau nhìn xem những luồng khí đen này sao lại nhìn có vẻ như không có độc! Tên lính Tần kia hít vào nhiều như vậy rồi mà chẳng hề có dấu hiệu trúng độc gì cả?”

Chưa kịp đợi Cáo con nhìn cho kĩ, Lâm Nam đột nhiên búng mình một cái nhảy ùm xuống vực sâu vạn trượng nơi đám khí đen đang quanh quẩn. Tôi kinh ngạc nhìn về phía đó thấy Lâm Nam đang hướng thẳng đến một tòa đình tứ giác nằm trong đám khí đen đang bay lơ lửng. Có thể do dùng sức nhảy mạnh xuống dưới, xung lực quá lớn nên bị rơi thẳng xuống khoảng bốn năm mét, đập vỡ cả mái đình, rơi vào bên trong mới dừng lại được.

Tôi bèn ngăn Cáo con lúc đó cũng đang định nhảy xuống theo: “Đừng vội! Xem xem Lâm Nam đang làm gì đã? Vóc người em nhẹ hơn, lỡ ra không rơi xuống được sâu như vậy mà bị treo lơ lửng cùng với tên lính Tần kia thì làm thế nào?” Trong lúc chúng tôi nói chuyện thì Lâm Nam đã cởi mảnh vải đen buộc trên cánh tay, xé thành nhiều mảnh nhỏ, cúi xuống nhặt một viên ngói đồng của ngôi đình lên, vừa buộc vào đó vừa nói lớn: “Hai người đỡ lấy nhé! Buộc chặt dây thừng vào rồi trèo xuống, bên trong luồng khí đen không có độc đâu!”

Tôi tóm lấy sợi dây mà Lâm Nam ném lên, nắm lấy trong tay, nhìn lại tên lính Tần đang trôi giữa không trung chợt phát hiện thấy phần máu thịt ở chỗ cánh tay bị thương cùng với đoạn xương trắng lòi ra ngoài đã dần dần biến mất, xem ra độc tính của những xác chết người lùn mặt phẳng rất mạnh, chẳng bao lâu nữa chắc chỉ còn sót lại bộ xương khô mà thôi! Tôi thấp tha thấp thỏm nhảy xuống vực sâu, lúc đó mới cảm thấy lực đẩy quả thật rất lớn, nếu không phải Lâm Nam đã dùng dây thừng giữ chặt lấy tôi thì chắc hẳn tôi không thể nào rơi xuống được chỗ cái đình sâu bốn năm mét kia.

Sau tôi đến lượt Cáo con cũng nhảy xuống, ba người cùng đứng bên trong đình, nhìn ra bốn phía xung quanh thấy từng làn khí đen mỏng mảnh như mây mù, giữa không trung là vô số những xe ngựa bằng đồng xanh, đình dài lâu gác muôn nghìn vạn trạng nằm ngay ngắn hết lớp này đến lớp khác tạo thành một thế trận lập thể, cực kì hoành tráng!

Tất cả những xe ngựa bằng đồng và các tòa kiến trúc cũng như ngôi đình có chúng tôi ở bên trong đều đang trôi nổi giữa không trung, chuyển động về một hướng giống như đang bị dòng nước sông cuốn đi vậy. Có thể nhìn thấy một luồng ánh sáng đỏ nằm giữa các luồng khí đen, khiến tất cả khoảng trống giữa các xe đồng,

ngựa đồng, đình đài lầu gác đều được nhuộm một màu đỏ thắm, xung quanh trên dưới không thể nhận ra đâu là Đông Nam Tây Bắc, và cơ bản cũng không có chút khái niệm nào về Đông Nam Tây Bắc hết.

Lâm Nam thu lại đoạn dây vải lúc này đã dùng để kéo chúng tôi xuống rồi nói: “Lúc này ở bên trên tôi đã nhìn thấy ngôi đình này, lập tức nhớ tới ngôi đình ở trong bức tranh sơn thủy vốn lúc nào cũng luẩn quẩn ở trong đầu, thấy nó sắp sửa trôi mất bên vòm vàng nhảy ngay xuống, không làm hai người giật mình chứ?”

Cáo con lắc đầu nói: “May mà em đã quen với việc anh thường xuyên làm những chuyện nằm ngoài dự tính này, bây giờ có phải chúng ta phải nhảy đến nơi phát ra ánh sáng đỏ đó không?”

Lâm Nam ủ rũ gật đầu: “Ừ, anh cứ tưởng rằng đây chính là cái đình được vẽ trong bức tranh cổ đó, ai mà biết được những cái đình này đều được xây dựng giống hệt nhau, lúc nhảy xuống rồi mới nhìn thấy luồng ánh sáng đỏ, bây giờ chẳng còn cách nào khác, chúng ta đành phải nhảy theo hướng của luồng ánh sáng đỏ thôi, nếu có gì không ổn thì tùy theo tình hình rồi tính tiếp.”

Trên suốt cả quãng đường đó, nếu gặp phải chỗ nào khoảng cách hơi xa một chút là Lâm Nam nhảy qua trước giữ chặt, sau đó mới đỡ hai chúng tôi sang, cũng may mà không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, khoảng cách với luồng ánh sáng đỏ mỗi lúc một gần hơn. Không cần Lâm Nam phải giải thích, tôi và Cáo con đều nghiêng rằng thế rằng luồng ánh sáng đỏ đó chính là do ảnh châu phát ra, khoảng cách giữa chúng tôi và bộ mặt thật của Tản Thủy Hoàng ngày càng gần hơn. Thời khắc quan trọng có thể rời khỏi thế giới ảo giày vò người khác này đã sắp sửa đến rồi.

Sau một hồi nhảy tới nhảy lui trong không trung mệt đứt cả hơi, khoảng cách tới luồng ánh sáng đỏ càng gần hơn nữa, chúng tôi đã nhảy lên phần rìa của dòng sông được hình thành nên từ những cỗ xe ngựa, một túp lều cỏ đột nhiên xuất hiện. Ba người chúng tôi đều thấy hết sức vui mừng bởi luồng ánh sáng đỏ chính là đang ẩn náu bên trong túp lều cỏ trước mặt. Túp lều cỏ này lại rất giống với túp lều trong bức “Vũ hậu không lâm đồ”. Chúng tôi nghi nghi hoặc hoặc nhìn vào túp lều cỏ, không thể tin rằng trong không trung lại có chuyện thế này xảy ra: cửa ra vào mở toang, bốn vách trống rỗng, không hề có chút dấu vết nào của con người, nhưng phía sau hình như lại dính chặt vào sườn núi đứng đứng.

Ba người chúng tôi giữ vững khoảng cách, tiếp tục bước vào trong túp lều cỏ, chẳng cần phải cảnh giới xung quanh làm gì, chỉ cần nhìn một cái là đã bao quát hết cả túp lều rồi. Túp lều cỏ này chỉ có thể coi như một cái phòng khách, còn có một cánh cửa mở vào phía bên trong vẫn đang đóng, bên ngoài chẳng có bất cứ đồ đạc bày biện phức tạp nào, chỉ có một bức bình phong bày dựa vào tường, bên trên dùng chu sa vẽ nên rất nhiều bức tranh, lấy việc che giấu cánh cửa làm trung tâm rồi mở rộng sang hai bên.

Những bức tranh này đều có bút pháp của thời Tiên Tần, tuy vậy nhưng đây cũng chỉ là suy đoán mà thôi bởi về cơ bản chúng tôi chẳng có bất kì bức tranh cổ từ thời Tiên Tần nào truyền lại để mà so sánh cả, chỉ là nhìn thấy bút pháp mạnh mẽ rắn rỏi, nét vẽ đơn giản, lại là loại tranh tả thật, tương tự như những bức bích họa trong lăng mộ nhà Hán. Những bức tranh này đều lấy tiên cảnh làm chủ đạo, chúng tôi ngắm tranh một hồi lâu thấy chỉ có mấy bức cuối cùng là có sức hấp dẫn, giống như là có rất nhiều người đang tiến hành một nghi lễ hiến tế gì đó. Kỹ thuật vẽ cũng chẳng ra gì, tôi đành phải cứ ghi nhớ vào trong đầu cái đã rồi sẽ suy đoán ý tứ được biểu đạt cụ thể trong đó dần dần từng chút một sau.

Thời gian chẳng đợi ai, cuối cùng chúng tôi đành quyết định đi vào bên trong cánh cửa, luồng ánh sáng đỏ lọt qua khe cửa có sức hấp dẫn rất lớn, cho dù thế nào đi chăng nữa chúng tôi cũng muốn xông ngay vào để giải câu đố này. Tim tôi đập thình thịch trong lồng ngực.

Lâm Nam khẽ đẩy cánh cửa giả vào bên trong, luồng ánh sáng đỏ ngay lập tức không phát sáng chói lọi nữa mà bắt đầu nhạt dần đi, Cáo con bên vòm vàng dùng đèn pin soi vào bên trong, chỉ thấy phía sau cánh cửa tối như hũ nút, chẳng thể nhìn được bao xa, tuy vậy lại có mấy luồng khí đen từ bên trong bay ra bao vây lấy chúng tôi.

Một lát sau, từ trong cánh cửa đột nhiên có một bàn tay thò ra, dưới ánh sáng phát ra từ những ngọn đèn pin của chúng tôi thấy bàn tay đó mọc đầy lông đen dài cả tấc, giữa các ngón tay có màng kết lại, chẳng hề giống với đặc trưng của con người. Bàn tay đó không ngừng phun những luồng khí đen ra bên ngoài. Nhìn vào bàn tay đen đang án ngữ giữa cánh cửa đó, chúng tôi ra hiệu cho nhau lẳng lặng lấy vũ khí ra, ở đây không có đường rút lui nữa, cho dù gặp phải thứ gì thì cũng bắt buộc phải liều mạng một phen!

Bàn tay thò ra ở khe cửa chợt án binh bất động, ánh sáng đèn pin của chúng tôi cũng theo hướng bàn tay đen chuyển dần vào bên trong, có vẻ như bàn tay đen này rất dài, lông cũng càng lúc càng dài hơn. Những luồng ánh sáng từ đèn pin của chúng tôi chiếu ra giống như là bị hút vào đó, mỗi lúc một mờ đi. Cáo con là người đầu tiên không nhẫn nại nổi nữa, cầm ngay chiếc xẻng nên thật mạnh vào đầu ngón tay của bàn tay đen đó, một tiếng “bình” vang lên, chiếc xẻng cắt xuyên qua ngón tay cắm chặt vào khung cửa!

Chúng tôi còn đang do dự thì lại nghe thấy một tiếng ken két, giống như một cỗ xe cáp đang đi thì đột nhiên dừng lại, túp lều cỏ cũng như tất cả mọi vật xung quanh đều không chuyển động nữa mà khê dừng hết cả lại. Lâm Nam thì thảo với chúng tôi: “Tuy chúng ta không nhìn ra đây là cái thứ gì nhưng tôi nghĩ nhất định có liên quan đến câu ‘vũ linh trấn yêu tà’. Năm xưa khi Tần Thủy Hoàng ở trong hành cung của Triệu Vũ Linh Vương vội vàng vàng có được ảnh châu, rồi lại bị trúng tà một cách li kì, e rằng chính là do thứ ma quỷ đó và ảnh châu bị xung khắc với nhau! Chúng ta trước hết tản ra đã, Cáo con em đừng có rút cái xẻng đó ra nữa, hãy dùng cái của anh đi, ở đây anh vẫn còn có một thanh kiếm đồng có thể dùng để phòng thân!”

Chúng tôi còn chưa kịp tản ra thì bàn tay đen bị găm chặt vào khung cửa đó đã thoát ra được, lúc này nhìn kĩ hơn thì có vẻ hơi giống với móng vuốt của rồng. Sau khi nó rút lui vào phía trong thì lại xuất hiện một thứ càng đáng gờm hơn nữa. Nó ngồi lù lù một đồng trước mặt chúng tôi, ngũ quan đầy đủ, khác với những xác chết người lùn mặt phân trên núi tuyết ở chỗ mắt mũi của nó không hề bị khoét mất thứ gì, cũng không bị đổ đồng nóng chảy vào, ngược lại từ phần cổ trở xuống lại đều là đồng xanh đã gỉ sét, trên gương mặt trắng bệch là hai hốc mắt không có con ngươi ở trong, nhìn trông rỗng vô hồn.

Người lùn này quyết không phải là loài dã thú. Chúng tôi vừa mới nhìn qua một lượt thì nó đã phập phồng cánh mũi đánh hơi rồi từ dưới nền đất bò dậy, tôi khê nhắc nhở Lâm Nam: “Cẩn thận một chút! Lúc này tên tướng Tần đó trong nhảy mắt đã bị rửa nát hết da thịt chỉ còn lại bộ xương trắng, chắc chắn là có liên quan đến người lùn này! Lúc anh nhảy xuống đầu tiên thì tôi và Cáo con đã nhìn thấy rồi!”

Trong lúc chúng tôi còn đang nói chuyện thì từ bên trong cửa lần lượt xuất hiện hết người lùn này đến người lùn khác giống hệt như vậy, chúng mặc loại áo ngắn bằng vải gai màu đen, tất cả đều hơi nghiêng nghiêng đầu, ngược khuôn mặt trắng bệch lên lạnh lùng nhìn chúng tôi. Chúng tôi càng thêm lo lắng, không biết làm thế nào để đối phó với bọn này mới được. Lâm Nam khê dặn dò hai người chúng tôi: “Không thể đợi thêm nữa! Bên ngoài lều cỏ là vực sâu vạn trượng, bọn người lùn này chỉ cần kéo ra đồng hơn nữa là đã có thể dồn chúng ta rơi xuống vực rồi, tôi đoán rằng bên trong cánh cửa đó có một con quái vật màu đen đang canh giữ viên ảnh châu. Không cần biết là con gì thì chúng ta cứ giết hết bọn chúng xông vào bên trong đã!”

Không vào hang cọp thì làm sao bắt được cọp con! Tôi nắm chặt khẩu súng, Cáo con thì cầm chiếc xẻng đào núi, chuẩn bị sẵn sàng để quyết một trận sinh tử. Lâm Nam giờ thanh kiếm đồng nặng trĩch dẫn đầu xông đến tên người lùn ở gần nhất, chỉ một nhát kiếm đã chém bay cái đầu to khổng lồ của nó, cái đầu bay xéo vào chỗ bức bình phong trên tường. Những tên người lùn khác ngẩn ra nhìn về phía đó cho đến tận khi nhìn thấy đồng bọn đầu thân đôi ngã, cái đầu va vào tường bình một tiếng, não bắn ra tung tóe thì mới bừng tỉnh, nhất loạt quay về phía chúng tôi hơi nhe răng ra cười rồi nhảy bổ đến.

Thật không ngờ sức bật của đám người lùn này lại mạnh đến mức kinh ngạc, chỉ khê nhún mình một cái mà đã nhảy lên tận trên đỉnh đầu chúng tôi. Do không kịp đề phòng nên chúng tôi bị bọn người lùn đó bám đầy trên cổ, mà mũ bảo hiểm của tôi lại bị rơi bên trong thế giới ảo vẫn chưa lấy lại được. Tôi chẳng thể nào quan tâm đến sự an toàn của hai người bọn họ được nữa, đầu ra sức lắc lắc để, dựa vào chiếc cổ cứng của bộ áo giáp để chống chọi với bọn người lùn. Tóc tôi đều bị đám người lùn đó tóm chặt đau không chịu nổi.

Thấy tôi đứng trước ranh giới giữa sự sống và cái chết, Lâm Nam và Cáo con đều cầm vũ khí trong tay xông tới phân đầu và vai của tôi, lực tấn công của bọn người lùn có vẻ như không quá mạnh, nhất thời tôi không hiểu nổi tên tướng Tần kia làm sao mà lại bị cắn đứt cả cánh tay cơ chứ? Đám người lùn trên người tôi đã bị đánh bay, tôi vừa tập trung đề phòng bọn chúng bất kì lúc nào cũng có thể nhảy lên vừa dùng súng bắn chính xác vào những tên người lùn đang treo đầu cười cổ hai người kia.

Chúng tôi dẫm lên mặt đất rải đầy phân chân tay và đầu người lùn để lần lượt xông vào trong bóng tối đằng sau cánh cửa, chẳng ngờ phía sau đó lại là một vực sâu thăm thẳm tối om không nhìn thấy đáy. Giờ

thì chẳng có lực nào đỡ chúng tôi nổi lên nữa, bởi vậy chúng tôi hét lên kinh hoàng, rơi thẳng xuống đáy vực với tốc độ cực nhanh.

Lần này không còn được may mắn rơi vào ổ tuyết nữa, một tiếng ùm vang lên, tôi rơi thẳng xuống một đầm nước, chẳng kịp nghĩ ngợi gì nhiều, đầm nước này chắc hẳn là sào huyết của bàn tay đen lông dài, trong lúc cố gắng hết sức để nổi lên trên mặt nước tôi vẫn còn thấy nghi ngờ tên móng vuốt đen này rốt cuộc có phải là long vương trong truyền thuyết hay không? Hay đây là hậu duệ của loài khủng long thời tiền sử còn sót lại? Cho dù nó là thứ gì đi chăng nữa thì tôi cũng phải nhanh chóng rời khỏi mặt nước, chớ để cho cái thứ đang ẩn náu trong làn nước này cắn phải!

Vừa nổi lên trên mặt nước, tôi thấy khắp nơi đều tràn ngập luồng sáng đỏ, trong ánh sáng đỏ lại còn lấp lánh ánh trắng. Nhìn thấy hai người Lâm Nam và Cáo con rơi xuống cách chỗ tôi không xa, tôi thấy nhẹ nhõm hơn một chút, vội vàng cởi bỏ bộ áp giáp trên người, bơi về phía có ánh đèn pin. Nước trong đầm lạnh đến thấu xương, tôi vừa run lập cập tóm lấy Lâm Nam vừa hét lên hỏi bọn họ: “Hai người có bị thương không? Bây giờ phải làm thế nào?”

Giọng nói của Lâm Nam hơi khàn khàn: “Vấn ớn, chỉ có khoe mắt của tôi hơi bị đau, giờ chưa nhìn thấy gì cả.” Cáo con nét mặt rầu rầu như sắp khóc: “Đều tại em chân tay chậm chạp, vừa nãy trong lều nếu không phải vì cứu em thì anh Lâm Nam cũng không bị đám người lùn đó chọc vào mắt làm bị thương.”

Mắt Lâm Nam vẫn đang nhắm chặt, sắc mặt trắng bệch, xem ra vết thương cũng không hề nhẹ, tôi và Cáo con mỗi người dìu một bên, run lấy bầy, không nói năng gì. Đúng lúc đó Lâm Nam chợt kêu to: “Không ổn rồi! Tôi nghe thấy trong nước có rất nhiều những con gì đó đang bơi tới!” Tôi và Cáo con hoảng hốt nhìn quanh bốn phía, trên mặt nước rộng mênh mông được bao phủ bởi luồng ánh sáng đỏ ma mị, có rất nhiều những thứ gì đó đang rẽ sóng bơi đến chỗ chúng tôi, nhìn chẳng khác gì những quả ngư lôi, chỉ một lát nữa là sẽ đâm vào ba người chúng tôi rồi.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, tôi vẫn đang đạp chân trong làn nước mà không nghĩ ra đối sách gì, cái thứ từ xa bơi tới kia chắc hẳn chẳng có gì tốt đẹp. Lâm vào tình thế tuyệt vọng như vậy, Lâm Nam lại còn bị thương ở mắt, tôi tuyệt đối không thể cam tâm bó tay chịu trói, quyết không thể bỏ cuộc được! Nhất định phải cố gắng cho đến tận hơi thở cuối cùng!

Từ trong làn nước đột nhiên nổi lên một mặt phẳng ướt rượt đẩy ba người chúng tôi ngã sấp mặt xuống, nhìn ra xung quanh thấy có rất nhiều tòa tháp hình vuông nhất loạt dâng lên cao khỏi mặt nước, tòa tháp nào cũng có những rường vẽ hoa xà chạm trổ lấp lánh ánh sáng trắng lóa, tầng tầng lớp lớp, mỗi góc mái hiên đều được chạm trổ thành hình đầu rồng, trên cột nhà thì khắc phù điêu hình thân rồng. Từ đằng xa có vô số những con rắn đen khổng lồ tràn đến quấn xung quanh cột nhà và cả thân các tòa tháp!

Chắc hẳn dưới chân chúng tôi cũng là một tòa lầu rồng hình vuông giống như vậy. Lâm Nam đang ngồi bệt trên mặt đất chợt khê nói: “Hai người cẩn thận đây, tôi sờ thấy bên dưới chúng ta rất giống như được đắp bằng xương cốt, hai người có nhìn thấy đám rắn đen đang bò lổm ngổm bên dưới không? Nếu như có thì nghĩa là điểm mấu chốt để chúng ta thoát khỏi thế giới ảo chính là nằm trên những tòa lầu rồng này! Trong những cuốn sách cổ mà tôi từng đọc có ghi rằng lầu rồng bốn cạnh nếu dùng xương trắng đắp nên thì chỉ có một tác dụng, đó chính là để nuôi hắc sát!

Chúng ta quả là xui xẻo mới gặp phải cái thứ này! Đám đầu đúng vào một con hắc sát được nuôi dưỡng cả nghìn năm để canh giữ ảnh châu rồi!”

30. Chương 30: Phụng Múa Lầu Rồng (kết Thúc)

Tôi không biết hắc sát là cái thứ gì nhưng nghe giọng nói có vẻ nghiêm trọng của Lâm Nam thì cũng thấy lo lắng trong lòng. Tôi bèn tóm tắt lại cho Lâm Nam nghe tình hình xung quanh, Lâm Nam vẫn nhắm chặt mắt, sau khi nghe xong thì những điều mà anh nói ra càng khiến tôi kinh sợ hơn nữa: “Lại có nhiều những tòa lầu rồng bằng xương trắng như vậy ở trong nước? Hắc sát vốn chỉ là một loại khí, dựa theo trận thế ở

đây thì chắc chắn đã thành hình rồng, trước hết chúng ta hãy cứ án binh bất động, lâu rồng dù sao cũng đã bị kinh động rồi, hắc sát chắc hẳn đang bay trên đầu chúng ta. Hai người có nhìn được chính xác phương hướng của luồng ánh sáng đỏ không?”

Tôi và Cáo con đưa mắt nhìn ra bốn phía, đâu đâu cũng là tầng tầng lớp lớp khí đen cuộn cuộn, dường như luồng ánh sáng đỏ đang nhấp nháy ở tít ngoài xa, căn bản không thể xác định được chính xác vị trí ở chỗ nào. Ba người chúng tôi ngồi trên đỉnh lâu, chẳng nghĩ ra cách nào, Lâm Nam lại tiếp tục giảng giải: “Thực ra lúc nhìn thấy đám người lùn mặt phấn kia tôi đáng lẽ đã phải nghĩ ra rồi. Tàn vương đem những đứa trẻ ngay từ lúc bé đã đặt trong vò hoặc các bình sứ để nuôi dưỡng, chỉ còn lại mỗi cái đầu ở bên ngoài mới có thể phát triển thành đầu của người lớn, còn thân hình bị hạn chế bên trong vò nên không thể lớn lên được. Cuối cùng tất cả đều bị giết, những ai có ngũ quan tốt nhất đều bị khoét đi rồi đổ đồng nóng chảy vào, những thứ ngũ quan này sau đó bị chôn trong những tòa tháp xương trắng hay còn gọi là lâu rồng để nuôi hắc sát. Theo truyền thuyết hắc sát chính là hóa thân cho sức mạnh của các ngôi sao Thất Sát, Phá Quân, Tham Lang, trong một trăm linh tám ngôi sao tử vi đẩu số thì lần lượt tượng trưng cho ba ngôi sát tinh lớn là hủy diệt, đấu tranh và tham lam, đại diện cho rất nhiều những vận mệnh không tốt.”

Lâm Nam dừng lại nghỉ một hơi rồi lại tiếp tục nói: “Vào thời cổ đại, khi ba ngôi sao Thất Sát, Phá Quân, Tham Lang ở ba phương cùng chiếu sáng thì sẽ có biến cố và thay đổi xảy ra, ba ngôi sao này hễ tụ hợp lại thì thiên hạ nhất định sẽ không được yên ổn, không có cách nào nghịch chuyển được. Sự thay đổi của Phá Quân là trước hết phải phá hoại, sau đó mới xây lại từ đầu, trong tinh hệ thích động chứ không thích tĩnh, chính là cái gọi là ‘cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng’, có khí chất anh hùng vang danh thiên hạ. Thật không ngờ Tàn Thủy Hoàng lại để cho ảnh châu kết hợp với ngọa long ngâm để có được sức mạnh của tam tinh tụ hợp, ngọa long chiếu mệnh! Điểm lợi hại nhất của hắc sát chính là tạo ra ảo ảnh, khiến con người ta bất giác rơi vào thế giới ảo lúc nào không biết, mà lại không thể tự mình thoát khỏi đó. Loại sát tinh nghìn năm có một này e rằng cho đến tận hôm nay mới hoàn toàn thành hình, khởi động làm cho địa khí của núi Phượng Hoàng biến đổi, dẫn đến một loạt những sóng to gió lớn này, còn lão già Tàn Thủy Hoàng đó giờ chắc hẳn đang trốn ở một góc thâm sơn cùng cốc, cười chúng ta đã không biết trời cao đất dày là gì, dám đến đào mộ của ông ta!”

Tôi nghe mà thấy loạn hết cả óc lên bèn hỏi: “Ý của anh là tất cả những điều mà chúng ta trải qua trong thế giới ảo này đều là do chúng ta tự tưởng tượng ra mà thôi? Còn lâu rồng vực sâu này thì sao? Rốt cuộc là thực hay là ảo? Nếu hắc sát mà xông lên mặt đất thì có phải chúng ta sẽ xong đời không?”

“Hắc sát đã thành hình, sức mạnh khổng lồ mà nó có được quả thật là không có cách nào để biết hết, trong lịch sử chỉ có phương pháp mà chưa từng có những ví dụ thành công. Lâu rồng vực sâu hoàn toàn ra hắc sát này là nơi giao nhau giữa thế giới thực và thế giới ảo, tất cả đều được tạo nên từ những tháp xương trắng, vừa là thật mà cũng vừa là ảo. Nếu chúng ta may mắn có thể loại trừ được hắc sát trong lâu rồng thì nơi này sẽ biến thành hiện thực, đồng thời còn có thể giúp loài người loại bỏ một đại nạn, cứu giúp cái thế giới sắp sửa bị hắc sát hủy diệt này. Tiếc là cho dù mắt tôi có thể trở về với thế giới hiện thực thì nhiều nhất cũng chỉ hóa giải được chất độc của người lùn, không có cách nào phục hồi nguyên trạng được nữa. Sương, cô phải cố gắng lên, giờ trông cậy cả vào cô đấy!” Lâm Nam vừa nói vừa ho sù sụ.

Từng luồng khí đen trùng trùng điệp điệp vẫn đang vùn vụt trên đầu chúng tôi, mỗi lúc một xuống thấp hơn. Đột nhiên tôi thấy lơ mơ xuất hiện một gã béo mặc áo dài đen đầu đội mũ miện, nét mặt chẳng có chút biểu cảm nào từ trên nhìn xuống. Tôi và Cáo con giật mình nhảy dựng lên. Tên béo đó chẳng có vẻ gì là người hiền lành từ tể, chỉ thấy bộ râu hình chữ bát vênh ngược lên, ánh mắt mang đầy vẻ hung hãn, hàm chứa bá khí của kẻ đế vương. Lẽ nào sát khí lại tụ thành hình lão già quỷ quyệt Tàn Thủy Hoàng này?

Ở khoe miệng của tên béo mặc áo đen lộ ra một nụ cười nham hiểm, trong nháy mắt những luồng khí đen kín đặc xung quanh lập tức đè xuống khiến chúng tôi gần như không thở nổi, xuất hiện vô số những con rắn lớn màu đen bay lượn vòng tròn trong luồng khí, tôi sợ hãi tới mức toàn thân ướt đầm mồ hôi, đột nhiên nhớ lại Lâm Nam từng nói đây là ranh giới tiếp giáp giữa thế giới thật và ảo, vậy những con rắn đen kia lẽ nào cũng chỉ là ảo giác?

Tôi rút súng ra ngắm thẳng vào đầu một con rắn ở gần nhất, thử bắn một phát, mặt nước rộng mênh mông giống như tổ rắn bị kinh động, ngay lập tức cồn cào nổi sóng. Con rắn lớn bị bắn trúng đó lại không hề có dấu hiệu bị thương, vẫn đang lượn theo hình xoắn ốc, cũng chẳng thèm nhìn tôi cái nào, càng không

định tới tấn công chúng tôi!

Xem ra ở đây quả thật chỉ là do ảo ảnh tác oai tác quái mà thôi, tôi bèn dẫn dò Cáo con bịt chặt mắt Lâm Nam vào một lúc, rồi cầm lấy thanh kiếm đồng của Lâm Nam, tự mình nhảy xuống bên dưới những cây cột của lầu rồng bốn cạnh. Nếu đã chỉ là ảo ảnh thì chẳng còn gì đáng sợ nữa, thà rằng xuống bên dưới lầu rồng tìm xem có cách nào hay không, còn hơn là cứ ngồi đây chờ chết!

Trong làn nước bên dưới từ lâu đã tụ tập vô số những con rắn đen cả lớn lẫn nhỏ, quây tròn lại một chỗ. Chúng bị tiếng súng khi nãy làm kinh động, đang ra sức vùng vẫy làm mặt nước nổi sóng ầm ầm. Tôi vừa mới chạm vào mặt nước một cái, lập tức cảm thấy toàn thân lạnh toát, hai chân tôi đã bị lũ rắn to nhỏ quần đầy, đành tự nhủ thâm trong lòng: Không phải sợ! Không phải sợ! Đều là giả hết!...

Tôi trượt vào bên trong tòa tháp một cách thuận lợi, trên nền nhà bày đầy những chiếc vò sứ đủ các kích cỡ, bên ngoài miệng vò bị bịt kín được bao phủ bởi từng đám từng đám khí đen dày đặc, ngay cả một chỗ đặt chân cũng không có. Tôi đã thấy nóng mắt lắm rồi, mong muốn được đập phá giờ lớn hơn bất cứ cái gì khác, mặc kệ chúng là thứ quái quỷ gì, cứ đập tan hết rồi tính!

Tôi bèn khua thanh kiếm đồng trong tay, lần lượt đập tan từng chiếc vò, những dòng máu đỏ dinh dính tanh nồng lập tức chảy ra đầy mặt đất. Những con rắn đen từ nãy chỉ ‘đạo chơi’ trên người tôi giờ lần lượt thoát khỏi sự khống chế rơi xuống nền đất nhóp nhép, để lộ ra những cái bụng rắn trắng ớn, nhìn thật là gớm. Tên béo lùn mặc áo đen đội mũ miện vừa nãy đã bỏ đi giờ lại xuất hiện trong không trung, đôi râu hình chữ bát vểnh ngược lên, tiện tay tóm lấy bọn rắn đen vo thành một búi ném xuống, lập tức biến thành một con rắn toàn thân mọc đầy lông đen, dưới thân rắn còn có hai cái móng vuốt, từ trên không trung lao xuống. Tôi đã tuyệt vọng rồi, rất không cam tâm, cũng không muốn bó tay chịu trời bèn giơ thanh kiếm đồng lên thử chống đỡ với nó.

Con rắn đã trườn đến bên cạnh, chiếc gương đồng trong người tôi chợt kêu lên một tiếng “đinh đoong” rất vang, vọt ra khỏi người tôi lao đến chỗ con rắn đen, tỏa ra ánh sáng màu vàng lóa mắt, tôi đột nhiên cảm thấy sau lưng rất ngứa, nhún vai một cái chợt thấy mọc ra một đôi cánh rất lớn, lấp lánh đủ màu!

Tôi ngẩn người ra, thử vẫy vẫy đôi cánh như đang trong một giấc mơ, đây chính là đôi cánh của Phượng hoàng trong truyền thuyết! Đôi cánh này hơi giống trong thần thoại, vừa dài vừa hẹp, có thể mở ra rất xa, gấp lại ở giữa, lớp lông trên cánh vừa mỏng vừa dài, phát ra ánh sáng màu vàng lấp lánh.

Tên béo mũ cao áo dài ở phía trên để lộ ra vẻ mặt hết sức kinh ngạc, tôi bèn giương rộng đôi cánh vẫy một cái, đám rắn đen kia lập tức bị thổi đi mất tăm mất tích, biến thành hạt bụi. Tên béo áo đen bèn cuộn mình một cái, khi xuất hiện trở lại trên không trung đã biến thành một con rắn đen khổng lồ, đầu người vuốt rồng, toàn thân bao phủ bởi một lớp lông dài màu đen bóng nhẫy, dưới mỗi một cái vảy đều là vô số những con rắn đen đang cựa quậy, mùi tanh bay ra nhức óc.

Những tia sáng vàng từ trên đôi cánh sau lưng tôi phát ra mỗi lúc một dày hơn, toàn thân tôi được bao phủ bởi luồng ánh sáng vàng lấp lánh đó giống như một bức tượng Phật được dát vàng vậy. Tôi định dựa vào đôi cánh này để rời khỏi lầu rồng bèn mở rộng hai cánh, bay lên không trung đối đầu với cái thứ đầu người mình rồng đen kia.

Đám máu đỏ tanh tươi ở trong những chiếc vò bị tôi đập vỡ nổi trên mặt nước giờ đang trôi về phía những tòa lầu rồng bốn cạnh khác. Tôi liếc mắt nhìn bao quát xung quanh, chợt cảm thấy trong đầu như vừa bị ai nện cho một cú, không biết từ lúc nào Lâm Nam và Cáo con vốn ngồi trên nóc tòa lầu rồng đã biến mất tăm!

Tôi bèn cố trấn tĩnh lại, cảm thấy luồng khí đen trong không trung không còn dày đặc như lúc trước nữa, có một luồng ánh sáng đỏ đang dần dần xuyên tới, trên mặt nước cũng xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ, con rồng đen vẫn chưa bắt đầu tấn công. Tôi lo lắng suy nghĩ, như vậy xem ra lăng mộ do Tần Thủy Hoàng xây dựng đã vượt quá phạm trù mà khoa học hiện đại có thể giải thích được. Ba ngôi sao Thất Sát, Tham Lang, Phá Quân, rồi thì sát khí vô cùng lớn của ngoại long ngâm đã kết hợp với Tần Thủy Hoàng thành một hắc sát hữu hình, nếu thoát lên trên mặt đất e rằng sẽ gây ra tai họa vô cùng, thậm chí có khả năng sẽ hủy diệt cả thế giới! Mà sau lưng tôi lại mọc ra đôi cánh phượng hoàng, tất nhiên là nhờ có công lao của chiếc gương đồng, còn có một khả năng lớn hơn nữa là sức mạnh chính nghĩa mà ngọc thần của Trung Hoa đại diện, không cam tâm bị hắc sát điều khiển nên đã ngầm trợ giúp, hi vọng tôi có thể đánh bại được tà thuật

của hắc sát, để chúng lại được tự do! Điều duy nhất tôi không giải thích nổi là hắc sát đã có khả năng làm chủ không gian, Tàn Thủy Hoàng đã biến hình thành to lớn như vậy rồi, tại sao lại chịu nằm kéo dài chút hơi tàn bên dưới lòng đất như vậy?

Trên mặt nước xuất hiện một vòng xoáy ốc khổng lồ, lần lượt từng tòa lầu rồng bằng xương trắng bị hút vào giữa vòng xoáy ốc đó, vừa trượt dần vào vừa chìm xuống dưới. Tôi chợt nhìn thấy Lâm Nam và Cáo con ở bên trong một tòa lầu rồng đang trôi ngày càng xa, trong lòng vô cùng lo lắng, Lâm Nam và Cáo con hai người đi đâu vậy? Cứ thế này trôi xuống vòng xoáy đen ngòm vô tận hay sao?

Một mình tôi chẳng được ai giúp đỡ gào thét khản cả cổ, chợt nghe thấy loáng thoáng thấy một tiếng chim hót trong trẻo vang lên, con hắc sát đầu người bốc mùi tanh tưởi nhanh chóng lao bỏ về phía tôi.

Con hắc bào xé gió vùn vụt lao tới, sát khí mà nó mang theo đã tập hợp những luồng khí đen thành muôn vàn những lưỡi dao khổng lồ sắc nhọn phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo ghê người bay thẳng đến chỗ tôi từ cả đằng trước lẫn đằng sau. Tiếng hót trong trẻo của chim phượng hoàng xung quanh tôi cũng mỗi lúc một dồn dập hơn, đôi cánh giang rộng hết cỡ giúp tôi bay qua lượn lại, không để cho những lưỡi dao đen kia đến gần. Lớp lông vũ trên đôi cánh không ngừng biến thành những mũi tên vàng chói bắn về phía cơ thể của hắc bào kia. Sau một trận chiến đấu kịch liệt, quần áo của tôi đã bị những luồng dao khí bay dọc ngang khắp không trung cắt nát tả tơi, còn tình hình của hắc bào cũng rất thê thảm, vô số những mũi tên nhỏ màu vàng đã xuyên qua thân hình rồng của nó, còn có một số vẫn cắm trên người, từ miệng các vết thương ứa ra những luồng khí đen. Xem ra cả hai chúng tôi đều chẳng thể chống đỡ được bao lâu nữa, hắc sát do Tàn Thủy Hoàng hóa thân vẫn còn chưa hoàn toàn thành thực, có vẻ như phượng hoàng chính là khắc tinh trời sinh của nó.

Xung quanh yên lặng như tờ, tòa lầu rồng bốn mặt chứa Cáo con và Lâm Nam ở bên trong cũng không biết đã trôi đi đâu mất rồi, phía trước hắc sát đang tập trung nốt nguồn sức mạnh cuối cùng, muốn giáng cho tôi và phượng hoàng một đòn quyết định, thân mình rồng đen từ từ phình to ra, từ bên trong chui ra vô số những con rồng đen nhỏ hơn đang há mồm giương vuốt, xếp thành đội hình tấn công. Có thể thấy được chúng chuẩn bị lao tới, vậy mà tôi vẫn chưa biết làm thế nào để đối phó.

Đúng lúc nguy cấp đó, ảnh châu cuối cùng đã bay tới bên cạnh tôi, mang theo những luồng ánh sáng đủ màu, có năm luồng ánh sáng màu xanh, vàng, đỏ, đen, trắng đậu trên đôi cánh phượng hoàng sau lưng tôi, cảm giác như có sức mạnh nghìn cân đè lên người. Tôi cũng biết rằng đây là đòn tấn công cuối cùng dành cho hắc sát nên đành cắn răng chịu đựng.

Không khí xung quanh bắt đầu sôi lên sùng sục, chỗ nào cũng thấy xuất hiện bọt khí, luồng sáng ngũ sắc cuối cùng cũng đã giáng cho hắc long đòn tấn công cuối cùng. Chắc hẳn hắc sát do Tàn Thủy Hoàng hóa thân không thể nào ngờ được vào thời khắc quan trọng này lại có tôi, Lâm Nam và Cáo con, ba người xông vào bảo vệ lầu rồng, còn được ảnh châu giúp đỡ, dùng sức mạnh của phượng hoàng để chống chọi. Thật đáng tiếc tôi đã không có thời gian đi xem biểu hiện khó coi trên gương mặt của tên béo mặc áo dài đen đó. Tôi vừa phải dốc toàn lực né tránh những lưỡi dao hắc long phóng ra, vừa phải liên tục dùng năm luồng ánh sáng xanh, vàng, đỏ, đen, trắng tấn công vào thân rồng, tất cả đều diễn biến nhanh như chớp khiến tôi mệt tới mức không ngừng kêu khổ.

Cuối cùng hắc long cũng đã bị đánh cho tan tác, trên mình có trăm nghìn vết thương. Tôi cũng gần như mệt đứt hơi, khắp người đều là máu, rất nhiều vết thương bị xuyên thủng đau đớn vô cùng, đôi cánh phượng hoàng đã thu nhỏ lại chỉ bằng một cái lông vũ, khiến tôi không cách nào tiếp tục bay trên không trung được nữa, từ từ rơi xuống mặt nước.

Ở giữa vòng xoáy ốc khổng lồ trên mặt nước đã hình thành một đường ống rồng, tôi đành phó mặc cho mệnh trời, nhanh chóng bị hút vào trong đường ống nước đó, không biết là bao lâu sau vẫn có cảm giác nửa tỉnh nửa mê...

Cho đến tận khi cảm giác đau đớn lan khắp người, tôi mới giật mình tỉnh dậy, bóng tối xung quanh đã không còn bị bao bọc bởi nước nữa, tôi ngồi bệt trên nền đất chắc chắn, toàn thân đau đớn đến mức không đứng dậy nổi. Chợt một bàn tay lạnh như băng thò tới chộp lấy cổ tôi kéo tôi đứng dậy. Định thần nhìn kỹ lại thì ra là Lâm Nam trên mặt có đeo một băng vải đen, một mình đứng ngậy ra ở đó, trước ngực là một vết máu đỏ rất lớn. Tuy vậy chẳng hề nhìn thấy Cáo con đi cùng anh ta!

Xung quanh chỗ này nhìn rất quen, chính là chỗ chúng tôi đứng trước khi bị rơi vào tiên cảnh đoạt mệnh, tôi cúi xuống nhặt chiếc mũ của mình lên, không dám tin là mình đã phá được sự trói buộc của thế giới ảo, thoát được ra ngoài. Thế còn Cáo con đâu? Tại sao lại không ở cùng với Lâm Nam? Lẽ nào cô ấy đã xảy ra chuyện gì rồi? Con hắc sát đó rốt cuộc đã chết hay chưa? Tôi vội vàng sờ vào phía sau lưng, đôi cánh phượng hoàng đã biến mất hoàn toàn, không còn chút dấu vết nào.

Lâm Nam cứ đứng ngây người ra đó, chẳng nói năng gì, thấy anh ta cũng chẳng thèm hỏi xem tôi có biết Cáo con ra sao hay không, trong lòng tôi bất giác chùng xuống, xem ra anh ta đã sớm biết Cáo con đi hướng nào, bởi vậy chẳng cần thiết phải hỏi nữa. Sau khi đứng đó một hồi lâu, dường như Lâm Nam đã hạ quyết tâm, từ từ tháo băng vải đen bịt mắt ra, miến cưỡng nặn ra một nụ cười: “Lăng Sương, cô không bị thương chứ? Giúp tôi nhìn xem Cáo con liệu có còn ở trong mô hình thế giới ảo hay không? Mắt của tôi đã đỡ hơn rất nhiều rồi nhưng nhìn vẫn chưa được rõ.”

Tôi giật mình, lẽ nào Cáo con vẫn còn chưa thoát ra, sao lại như vậy được?

Tôi còn chưa kịp tập trung tinh thần nhìn vào mô hình thu nhỏ thì chợt nghe thấy tiếng nước chảy ầm ầm từ xa vọng lại, giống như có thiên binh vạn mã đang xông tới. Bọt tung trắng xóa, cuốn phăng tôi và Lâm Nam bay lên giữa không trung như những con diều đứt dây. Sau khi đã uống vài ngụm nước, cuối cùng tôi cũng giữ chặt được cánh tay của Lâm Nam, để mặc cho dòng nước cuốn đi.

Đang trong lúc hỗn loạn như vậy chợt lại có hai bàn tay chộp lấy gót chân của tôi, tất cả bị dòng nước hung hãn cuốn vào trong một đầm nước vừa lạnh như băng vừa tối đen như mực. Lực nổi của nước rất lớn, tôi chẳng cần phí hơi tốn sức cũng vẫn nổi được lên trên mặt nước. Vừa tiếp xúc với bầu không khí trong lành là tôi đã biết chúng tôi đã thoát được ra ngoài thật rồi, bởi trên bầu trời hàng ngàn ngôi sao đang nhấp nháy, ánh trăng sáng vàng vạc.

Cả Lâm Nam đang bị thương lẫn người tóm chặt lấy gót chân tôi đều đang nửa chìm nửa nổi trong làn nước. Nhờ có ánh trăng chiếu xuống mà tôi vừa kinh ngạc vừa vui mừng phát hiện ra thì ra Cáo con cũng đã thoát khỏi thế giới ảo, chỉ có điều đã bất tỉnh nhân sự, không nhìn rõ được là bị thương ở đâu nữa.

Trên mặt nước, khoảng tôi đen như mực trước mặt có vẻ giống như bờ đầm. Làn gió đêm lạnh giá thổi qua khiến tôi run lập cập, cắn chặt hai hàm răng. Lâm Nam và Cáo con xem ra bị thương khá nặng, vẫn còn chưa tỉnh lại. Tôi phải tốn biết bao công sức mới kéo được hai người bọn họ bị thương vào bờ, đến nơi thì không thể nào trụ vững được nữa, ngã vật xuống đất bất tỉnh.

Một lần nữa tôi lại mở mắt ra, thấy khắp nơi đều là màu trắng, thì ra tôi đang nằm trên giường trong bệnh viện. Tôi thử nhún người một cái, cảm thấy không đau đớn gì hết, ngay lập tức tỉnh táo lại, cảm giác đã giống như bình thường.

Tôi bèn ngồi dậy xem, thấy người đang ngồi trên chiếc ghế đối diện chính là đồng nghiệp của tôi trong Bộ nội vụ – Sói con – đang ngủ gật!

Tôi liền gọi ngay cậu ta dậy: “Sao cậu lại ở đây? Là cậu đã tìm thấy tôi à? Lâm Nam và Cáo con thì sao? Họ đang ở đâu? Mau dẫn tôi đi gặp bọn họ!”

Sói con khẽ mỉm cười đáp: “Tôi được Bộ cử đi để tìm chị, cho đến tận chỗ cái hồ đằng sau núi Phượng Hoàng mới tìm thấy mọi người, may mà lúc đấy không có người ngoài, yên tâm đi! Đây là bệnh viện đặc biệt của Bộ, Lâm Nam không bị sao hết, chỉ có cô gái kia thì bị thương khá nặng, e là không giữ được cái chân nữa. Đây cũng là chuyện không thể khác được, chân của cô gái đó bị một loạt vết răng cắn xuyên qua, mất quá nhiều máu, còn sống được đã coi như một phép màu rồi!”

Ồ, thì ra là như vậy, Cáo con lẽ nào đã bị đám xương trắng trong lầu rồng chọc vào? Mắt của Lâm Nam rốt cuộc có phục hồi được như cũ hay không? Kinh nghiệm của hai đêm mạo hiểm này xem ra đã phải trả một cái giá quá đắt.

Trong hai tuần nghỉ ngơi ở bệnh viện, tôi đã mấy lần đi tìm Lâm Nam và Cáo con nhưng đều không gặp. Cho đến tận lúc xuất viện tôi mới nhìn thấy Lâm Nam đang đẩy Cáo con ngồi trên xe lăn. Ngay lập tức một cảm giác xót xa khôn tả trào dâng trong lòng tôi. Thị lực của Lâm Nam cũng đã bị giảm đi rất nhiều, anh không bao giờ có được ánh mắt sáng rực như lúc trước nữa.

Ba người chúng tôi ngồi lại cùng nhau, hồi tưởng lại tình cảnh lúc đó, tất cả đều rõ ràng như đang xảy ra trước mắt vậy. Lúc tôi trượt từ trên lầu rồng xuống để phá hủy nó Cáo con và Lâm Nam đang ngồi trên đỉnh lầu bị một luồng khí đen bất ngờ xông đến cuốn hai người xuống nước. Lâm Nam là người đầu tiên bị hút vào trong vòng xoáy, còn Cáo con lúc rơi xuống nước bị đám xương trắng của tòa lầu rồng đang đổ sập xuống đâm vào chân làm bị thương, bị treo lơ lửng trong không trung một lúc lâu rồi mới rơi vào vòng xoáy. Vòng xoáy này thực ra chính là nước thủy triều của nội tạng uyên, được nối liền với hồ nước đằng sau núi bằng những đường dẫn nước.

Chưa nói đến xích đàn bắt vô âm túi, biết bao nhiêu những đồ bảo bối bên trong ba lô của Cáo con cũng chỉ còn lại có cuốn sách bằng lụa lấy từ trong quan tài của Lã Bất Vi là còn nguyên vẹn, những thứ khác nếu không bị rơi mất thì cũng đã vỡ nát, chẳng còn lại gì. Lâm Nam ghen ngào cầm cuốn sách lụa đưa cho tôi rồi nói: “Mắt của tôi hiện tại chắc không thể khôi phục, những năm tháng còn lại có thể khôi phục hoàn toàn hay không giờ còn chưa biết, cuốn sách lụa này đối với tôi chẳng có ý nghĩa gì nhiều. Vết thương của Cáo con khiến tôi hết sức đau lòng, tôi nghĩ tốt hơn hết là tôi phải chăm sóc nó cho tử tế.”

Tôi mở cuốn sách lụa đó ra, ngay trang đầu tiên là ba chữ triện rất lớn “Thiên Chi Tử” đập ngay vào mắt. Tôi hoang mang đọc lướt qua một lượt, đều là những kiến thức về phong thủy, liếc nhìn Cáo con một cái thấy nét mặt tuy vẫn còn trắng bệch nhưng ánh mắt đã có thần sắc, liên tục liếc nhìn Lâm Nam có vẻ rất mãn nguyện.

Sau khi tôi ra công mời mọc, Lâm Nam đã đưa Cáo con cùng với tôi về nhà. Tôi quả thật không nỡ rời xa Lâm Nam và Cáo con, thậm chí cả tương lai sau này thế nào cũng chẳng ai biết được.

Khi cha tôi đem những ghi chép và một cây nghi trượng bằng đồng chạm khắc hình con vượn từ thời ông tôi để lại ra bày trước mặt Lâm Nam, dường như chẳng hề gợi lên trong lòng anh một chút hứng thú và nhuệ khí nào. Sau khi yên lặng nghe tôi đọc hết những ghi chép đó, Lâm Nam nói: “Câu chuyện bức tường sát nhân này hoàn toàn có thể giải thích được, trước đây đã từng có những chuyện tương tự như vậy xảy ra, chỉ vì hai người chưa từng chú ý tới mà thôi. Nói một cách đơn giản, năm xưa khi con gái của Dương lão gia đem thanh kiếm báu chôn ở phía dưới bức tường chắc chắn cũng vào một đêm mưa to gió lớn, bức tường này trông giống như một dải băng từ trống rỗng, đã ghi lại động tác cúi người xuống của cô gái. Về sau cứ mỗi lần gặp mưa gió sấm chớp sẽ khởi động băng từ phát lại hình ảnh đó giống như chúng ta chiếu phim vậy. Còn hai người bị chết đó, một người là do tiếp xúc với con trùng cát ẩn nấp trong lớp cát hút cạn máu thịt, còn người kia hoàn toàn là do sợ quá mà chết. Còn cây nghi trượng bằng đồng khắc hình con vượn này rõ ràng là đồ sở hữu của đội nghi trượng bồi táng theo Yên vương, là một loại đồ trang sức cao cấp trong các loại binh khí. Giá trị của nó ngoài ở chất liệu làm bằng vàng thiết ra, trên bề mặt có chạm khắc rất nhiều những hình dáng và bùa chú còn có thể trừ tà giải độc, là báu vật có giá trị vô cùng lớn!”

“Còn đoàn khảo cổ đi Tân Cương hơn mười năm trước đã mất tích, việc này hình như cháu đã từng nghe nói tới ở đâu đó rồi. Khi đó còn đã huy động tới cả quân đội đi tìm kiếm trong sa mạc mênh mông. Còn câu chuyện kì quái mà chú kể về việc chỉ có khai quật mộ cổ mới tìm ra cách chữa bệnh, việc này cháu không có lời giải đáp.” Lâm Nam nói liền một mạch, khiến tôi cũng chẳng thể hiểu nổi.

Tôi khẳng khái yêu cầu Lâm Nam và Cáo con ở lại nhà tôi một thời gian. Thời gian trôi qua rất nhanh, về sau tôi thấy bọn họ đã rất muốn ra đi, mà kì nghỉ của tôi cũng đã kết thúc rồi. Không còn cách nào khác, dù trong lòng không hề muốn nhưng chúng tôi đành phải chia tay.

...HẾT...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/long-lau-yeu-quat>